

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLUESTONE LAKES NOVEL

finding HOME

JENN MCMAHON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

finding **HOME**

A BLUESTONE LAKES ROMANİ

JENN MCMAHON

Telif hakkı © 2025 Jenn McMahon LLC Tüm

hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Melissa Doughty | Mel D. Designs

Düzenleme: Caroline Palmier

Gelişimsel Düzenleme: Amy Pritt

Düzeltilme: Erica Rogers

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Bu eser, AI teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, yerler veya

olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir veya kurgusal niteliktedir.

JENN'DEN BİR NOT:

Merhaba arkadaşım.

Finding Home'u seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Firsts in the City serisini okuduysanız, sizi utandıracak erkek karakterler yazmayı sevdiğimi bilirsiniz. Ayrıca, kendimizden küçük parçalar görebileceğimiz, ilişkilendirilebilir kadın karakterler yazmayı da seviyorum.

Benimle birlikte yepyeni bir dünyayı deneyimlemeye geldiğiniz için çok heyecanlıyım. Wyoming'deki Bluestone Lakes'i ziyaret etmek üzereyiz! Bu küçük kurgusal kasaba benim için çok gerçekçi hale geldi. Aynı şekilde, bu karakterler de kalbimde özel bir yere sahip.

Bu seri boyunca, ikinci şanslar ve yeni bir aile bulacaksınız. Bluestone Lakes, günlük hayattan veya evinizde karşılaştığınız sorunlardan kaçmak isteyenler için ideal bir yer. Dağların arasında, göz alabildiğince uzanan bir gölün bulunduğu bu تنها kasabada, kaldığınız süre boyunca huzur ve yalnızlık bulacaksınız. Ne kadar uzun olursa olsun...

Daha fazlasını görmek isterseniz, kasabanın web sitesini ziyaret edebilirsiniz. Dizi ilerledikçe bu site düzenli olarak güncellenecektir *göz kırpmama*.

[Bluestone Lakes'i ziyaret etmek için buraya tıklayın](#)

Bu kitap hafif, eğlenceli ve okunması kolay olacak şekilde yazılmış olsa da, bazı kişileri rahatsız edebilecek unsurlar olduğunu biliyorum. Amacım, bu hikayeye dalmadan önce bunu belirtmektir.

Bu kitapta müstehcen dil, alkol tüketimi ve müstehcen seks sahneleri olduğunu bilmenizi isterim.

Prologda, Blair Andrews adlı kızımız kocasının kendisini aldattığını fark eder. Aldatma çok hassas bir konu olduğu için, prologu okumadan önce bunu bilmenizi istedim. Ayrıca, ebeveynleri tarafından olmadığı biri gibi davranmaya zorlandığı geçmişinden de bahsediliyor. Kızımız, Bluestone Lakes'te *yuvasını bulmadan* önce gerçekten çok zorluklarla karşılaşılıyor.

Umarım bu konuları özenle ele almışımdır ve siz de bu kitabı okurken benim yazarken olduğu gibi gülüp, ayaklarınızı sallayıp, bayılacaksınız.

Her zamanki gibi, Instagram DM'lerim, tepkilerinizi, en sevdiğiniz anları paylaşmak ve okurken sohbet etmek için her zaman açık!

Macera başlasın, *tatlım*.

Sevgiler, Jenn

Hiç sıkışıp kaldığını hissettin mi? Sanki başkalarının gözünde olmak istediğin kişi değil de, olman gereken kişi gibi davranmak için sürekli bir maske takıyormuşsun gibi? Bu senin için.

Maskeyi çıkarma zamanı geldi, canım. Cesurca, gururla ve pişmanlık duymadan KENDİN olmanın zamanı geldi.

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>	
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39 Son Söz](#)

[~~Tesekkür~~ Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Jenn McMahon'un Diğer Eserleri](#)

EVİ BULMAK
BLUESTONE GÖLLERİ
KİTAP 1

ÖNSÖZ

BLAIR

Mutfak dayanılmaz şeker kokusuyla dolar ve fırın zamanlayıcısı çaldığında yüzümde bir gülümseme yayılır. Fırını açtığımda koku beni sarar ve kendimi pişirme sürecine kaptırırım. Mükemmel altın kahverengi kenarları olan yumuşak pişmiş lezzet, en sevdiğim manzaradır. Mükemmel kıvamının beklentisi neredeyse elle tutulur ve tadına bakmak için sabırsızlanıyorum.

Koşmanın yanı sıra, pişirme en sevdiğim hobilerimden biridir ve bana en çok mutluluk veren şeydir. Ayrıca sık sık yapmama izin verilen tek hobimdir. Ancak koşmak, evden çıkma sürecini gerektirir ve tanınmış bir politikacının eşi olarak karşılaştığım birçok engelden biridir. Sürekli güvenlik ihtiyacı, sorumluluklarımı hatırlatır ve her dışarı çıktığımda üstesinden gelmem gereken bir zorluktur.

O gününün büyük bir kısmını toplantılarda geçirdiği için, günler çok uzun geliyor ve internette bulduğum yeni tarifleri denemek beni meşgul ediyor. Çoğu gece, iş için dışarıda olduğu veya sabah erken saatte ofiste olması gerektiği için ofisinde uyuduğu için daha da uzun oluyor.

Ama bu işin bir parçası, değil mi?

İç çekerek, bu düşünceler aklımı doldururken kurabiye tepsisini ocağın üzerine koyuyorum. Ellerimi lavabonun yanındaki tezgaha dayayıp başımı eğiyorum. Theodore'u dün sabahın erken saatlerinden beri görmedim. Onun varlığını özlemek kalbimde sürekli bir acı yaratıyor.

Kocamı özlüyorum.

Bu sabahki telefon görüşmemize göre, bütün gün ofiste kalmayı planlıyor, bu yüzden onu görmek için bir bahane olarak en sevdiği kurabiyeleri pişirip ofisine götürmeyi planlıyorum.

Yıllar sonra bile, gençliğimden beri bu yaşam tarzını sürdürmeme rağmen, onun seçilmesinden bu yana hala bu hayata uyum sağlamaya çalışıyorum. Güçlü bir politikacının kızı olarak büyüdüm, bu yüzden geçişin kolay olması gerekirdi. Ancak, etkinliklerde gerçekten

. Çocukken alışık olmadığım, ama yirmi dokuz yaşındaki bir eş olarak alıştığım bir şey.

Benim bir blok ötedeki apartman kompleksinde yaşayan kız kardeşim, yalnızlıktan deliye dönecekmişim gibi hissettiğimde bana yardım ediyor.

Bugün de o günlerden biri.

Ne yazık ki Kodi, işi nedeniyle bütün gün toplantıda.

Yulaf ezmeli kurabiyelerin kokusunu bir kez daha içime çekip durduğumda, kolumda bir parça köpek kılı olduğunu fark ettim. Gözlerimi devirdim ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

Reginald.

Kurabiyelerin üzerine corgi tüyü bulaşmasını önlemek için fırından bir adım uzaklaşıyorum ve kumaşta kalan diğer tüyleri fırçalıyorum. Theodore ilk kez bana arkadaşlık etmesi için bir köpek almayı önerdiğinde, yoğun iş programımız nedeniyle bu fikri pek sevmemiştim.

Geleneksel bir işim olmasa da, kocamla birlikte tüm etkinliklere katılmanın yanı sıra, reklamlar ve televizyon programları sayesinde önemli bir gelir elde ediyorum. Bu programlar genellikle tanınmış bir belediye başkanının eşi olarak hayatımla ilgili görüşlerimi paylaşmamı içeriyor. Bu, ekstra para kazanmam için yeterli ve sevdiğim bir şey. Beni meşgul eden bir şey, bu yüzden eve köpek almaya şüpheyle yaklaşıyorum.

Ama buna karşı olmamın tek nedeni bu değildi.

Bir bebek istiyorum ve hayatımın aşkı ile bir aile kurmak istiyorum.

Theodore kariyeri yeni başladığı için hayatının bu kısmına hazır değildi. Onu çok sevdiğim için, köpeği kabul ettim çünkü bunun en iyi seçenek olduğunu düşündüm. Şimdi, sahip olduğum tüm siyah giysilerime tüy bırakan tüylü bir corgi var. Ama aynı zamanda hayatıma çok fazla neşe getirdi. Günlerimi birlikte geçirebileceğim mini bir en iyi arkadaşım olduğunu bilerek, hayatımın her günü bu tüyleri kabul ederim.

Fırına geri dönüp, kurabiyeleri fırın tepsisinden çıkarıp soğutma rafına aktarıyorum. Bir tanesini kaldırıp, soğuması için üflerken parmaklarımla tutmaya çalışıyorum. Tatma testi en iyi kısımdır ve bu kadar güzel göründükleri için soğumalarını beklemek imkansızdır. Tadı dilime değdiği anda gözlerim dönüyor.

Mükemmellik.

Mükemmel kıvamda, yapışkan bir lezzet.

Önlüğümü çıkarır, siyah kalem eteğimi fırçalar ve üzerinde başka köpek kılı kalmadığından emin olurum. Çoğu insan böyle bir kıyafetle pasta yapmaz, ama yakında belediyeye gideceğim için, kurabiyelerin olabildiğince taze olmasını sağlamak istedim.

Tezgahtan anahtarlarımı alırken, anahtarların çıkardığı ses Reginald'ı mutfağa koşturur. Ağzı açık ve biraz gülümsemeye benziyor, bana her baktığında beni güldürüyor.

"Sen iyi bir çocuksun, değil mi?" Çömelip kafasının üstünü okşuyorum. "Anne, babayı iş yerinde görmeye ve ona bu kurabiyeleri götürmeye gitmeli."

Bu kelimeyi duyunca kulakları dikildi.

Yaptığının farkına varınca gülümserim ve zihnimde kendime bir tokat atarım. O henüz yavruyken yanlışlıkla onun ödülleri kurabiye demeye başlamıştım. Şimdi onları duyduğunda aşırı heyecanlanıyor.

"Tamam. Sana kurabiyelerinden bir tane vereceğim," diyorum ve tezgâhtaki kavanoza uzanıp bir tane alıp ona atıyorum. Onu havada yakalıyor ve ödülünden açıkça memnun bir şekilde yatağına koşuyor.

Ayağa kalkıp eteğimi düzelttikten sonra, çantamı ve kurabiye sepetimi alıp, bana havlamasın diye kapıdan hızla çıkıyorum.

Arabama ulaştığımda derin bir nefes alıyorum çünkü bitmek bilmeyen trafik nedeniyle şehirde araba kullanmaktan nefret ediyorum. Gece yarısı ya da gündüz vakti fark etmez, trafik her zaman yoğundur.

Düşündüm de, şehirde yaşamayı hiç sevmedim, nokta.

Burada kalmak hiç hayalim olmadı. Bunun benim değil, kız kardeşimin hayatı olacağını düşünürdüm. Küçük bir kasabada, her yönden manzarayı gören, etrafı verandayla çevrili beyaz bir evde yaşamayı hayal ederdim. Bir tarafında göl, diğer tarafında dağlar olan bir yer. Her iki dünyanın en iyisini bir arada sunan, evim diyebileceğim bir yer.

Hiç şehir dışında yaşamadığım için, küçük kasaba hayatı fikri benim için sadece bir fanteziydi, gerçekliğimle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Üniversitede Theodore ile çıkmaya başladığımda, onun da babam gibi politikayla ilgileneceğini düşünmemiştim. Onunla pazarlama derslerinden birinde tanıştım. O muhasebeci olmak istiyordu, ben ise reklamcılıkla ilgileniyordum. Kız kardeşimle hedeflerimiz hep benzer olduğu için, o iç tasarım sevgisinden yola çıkarak iş hayatına atılmak istedi, ben de onunla

pazarlama müdürü olarak onunla çalışmak istiyordum. Ama ilişkimizin başlarında babam Theodore'u bir aile yemeğine davet etti ve onun fikri hızla değişti. Hiç beklemediğim bir şekilde ana dalını siyaset bilimine çevirdi ve şimdi buradayız.

Babamın çok ikna edici bir kişi olduğunu söyleyebilirsiniz.

Theodore için o hayali ve San Francisco'dan ayrılıp küçük bir kasabada yaşama fırsatını bıraktım. Şimdi hayatımız böyle ve her ne kadar kötü yanları olsa da, iyi yanları da çok.

Elinden gelenin en iyisi olmak için çok çalışan harika bir kocam var ve bu hayat sayesinde çok iyi arkadaşlar edindim. Eşleri günlerce süren toplantılarla meşgul olan ve benimle aynı durumda olan diğer eşler. Sık sık evden çıkmak için brunch veya erken akşam yemeğinde buluşuyoruz. Çoğunun kişisel şoförü var ve sürekli bana da bir tane almam gerektiğini söylemeye çalışıyorlar. Ama bunun onların işi olduğunu bilsem de, kimseye rahatsızlık vermekten nefret ediyorum. Hala bana garip geliyor.

On dakikalık kısa bir yolculuğun ardından, kendimi sekreterinin masasının önünde buluyorum ve etrafa bakınıp kimse var mı diye bakıyorum. Sekreter ortalarda yok. Kolumdaki kurabiye sepetine bakıp içeri girmeye karar veriyorum. Toplantıda olursa, her zaman izin isteyebilirim.

Ofisine giden koridora girdiğimde, kapının ve panjurların kapalı olduğunu fark ettim.

Kahretsin.

Sanırım binanın başka bir yerinde toplantısı var.

Koridora göz atıyorum, yine kimseyi görmüyorum ve kapısına geri dönüyorum. Aklıma bir fikir geliyor, belki de kurabiyeleri masasına bırakıp, burada olduğumu belirten bir not yazabilirim.

Kapıyı yavaşça açtım ve hemen şaşırdım. Ağzım açık kalırken ayaklarım yerinden kıpırdamadı. Her şeyimle oradan uzaklaşmak istiyordum ama yapamıyordum.

Kocamın çıplak poposu bana dönük, sarışın bir kadın ise ofisinin köşesindeki sandalyeye eğilmiş durumda. Islak tenlerin birbirine çarpma sesi havayı dolduruyor. Bu ses, kadının onun adını haykırışıyla karışıyor.

"Oh, Teddy. İşte bu. Tam bu nokta," diye nefes nefese söylüyor.

Boğazımdan bir çığlık çıkar ve kurabiye sepetim hafif bir sesle yere düşer, sonra şok içinde ellerimle ağzımı kapatırım.

Aniden durur ve başını bana doğru çevirir.

"Blair," der hızlıca, çılgınca ondan uzaklaşmaya çalışırken, pantolonunu tutup benden sikini saklamaya çalışır. "Göründüğü gibi değil."

Göründüğü gibi değil mi?

Şaka mı yapıyorsun?

Söylemek istediğim çok şey var ama ağzımı kapalı tutuyorum. Daha güçlü bir kadın olsaydım, bu kadına bağırıp çağırır ve onu dövürdüm. Bunun yerine, belediye başkanının eşi olarak programlandığım gibi omurgamı düzeltip, bu duruma karşı hiçbir duygu göstermeye çalışarak mücadele ediyorum.

Öfke içimi kaplıyor, ama şu anda içimde mücadele etme gücü yok.

Olsa bile, kocanı başka bir kadınla gözünün önünde gördükten sonra ona ne söyleyeceksin?

Arkamı dönüp, ofisinin kapısını çarparak hiçbir şey söylemeden otoparka koşuyorum. O, bir tepkiyi bile hak etmiyor.

Göründüğü gibi değil.

Arabama güvenli bir şekilde bindiğimde, başımı koltuğun arkasına yaslayıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum ve vücudumu koltukta gevşetmeye çalışıyorum. Ve bekliyorum. Bu adamla geçirdiğim yılların gözyaşlarının gözlerimden akmasını bekliyorum. Ama akıyorlar. İçimi her türlü duygu kaplasa da, akıyorlar çünkü sadık kalamayan bir adam için hayatımın büyük bir kısmını feda ettiğim için çok kızgınım.

Evimizde kalamam.

O yatakta bir daha uyuyamam.

Telefonu alıp, her zaman yanımda olan tek kişiyi arıyorum ve onun da birçok toplantısından birinin arasında olmasını diliyorum. İlk çalışışta telefonu açıyor.

"Kodi, kalacak bir yere ihtiyacım var."

BÖLÜM 1

DÜNYAYI ATEŞE VER.

BLAIR

"Taşınıyorum," diye duyuruyorum oturma odasına girerken.

"Ne?" diye sordu kardeşim, kanepeden bana bakarak, hem şok olmuş hem de endişeli bir şekilde. "Sonunda koridorun sonundaki daireyi aldın mı?"

Yanağımın içini ısırarak başımı salladım. "On aydır bu kompleks içinde bir yer arıyorum, biliyorsun. Bu imkansız, Kodi!"

"Biliyorum." Kız kardeşim başını sallar. "Benim bile burayı bulmam zor oldu."

"Biliyorum, ve sen bana çok destek oldun, Reginald'la birlikte... *Theodore*'la olanlardan sonra misafir odanda kalmamıza izin verdin."

Elini kaldırdı. "Burada o ismi anmıyoruz."

Kız kardeşim, bir yaş küçük olmasına rağmen en iyi arkadaşım ve beni en çok koruyan kişidir. Theodore'un yaptığını öğrendiğim gece, Kodi köpeğim de dahil olmak üzere elimden geldiğince eşyalarımı toplamama yardım etti ve o işten dönmeden önce evden ayrıldı. Tek kişilik bir odaya taşınacağımı bilerek her şeyi götürmek imkansızdı. Artık benim için önemi kalmadığı için bazı lüks eşyalardan vazgeçtim. Bunların hepsi beni Theodore'a bağlayan şeylerdi.

O, kırdığı şeyi düzeltmek için işten erken çıkmaya bile tenezzül etmedi. Bu da bana bunun ne zamandır sürdüğünü merak ettirdi ve daha fazla kadın olup olmadığını ve tüm işaretleri nasıl gözden kaçırdığımı düşünmeye başladım.

"Ve doğrulanabilir bir gelirim olmadığı için her yerde reddediliyorum," diye devam ettim, kanepeye oturarak. "Banka hesabımda o lanet binayı satın alacak kadar para var, ama kağıt üzerinde sabit bir gelirim olmadığı için, umurlarında bile değil."

"San Francisco işte böyle bir yer," diyor Kodi.

Boşanma, Theodore'un banka hesabını mahvetti. Ondan tek kuruş bile istememiştim, ama mahkeme, boşanmanın niteliği nedeniyle penthouse'umuzu benim adıma verdi.

Boşanma, onun itiraz etmemesi ve benim hiçbir şey talep etmemem sayesinde oldukça hızlı gerçekleşti. Satın almak için yalvardığı tek şey, şehirde bizimki gibi başka bir tane bulunmayan penthouse'umuzdu. Tek diğer seçeneği banliyöde bir evdi, ama her gün işe gitmek için şehre gelmeyi reddetti. Bana değerinin iki katından fazlasını teklif ettiğinde beni çok şaşırttı.

Ona bu saçma fiyata satarken bir an bile suçluluk duymadım, hala da duymuyorum. Bunun en büyük nedeni, onun mücadele etmemesiydi. Kalmam için yalvarmadı, sadece lüks evinde yaşamak istedi.

Yani hayır, suçluluk duymuyordum. Bana yaptıklarından sonra duymazdım.

"Aynen öyle," dedim ve Reginald'a baktım. Reginald yanıma atlayıp yanıma atlayıp patilerini kucağıma koyan Reginald'a bakmadan önce "Beni öldüreceksin, ama eyalet dışına taşıyıyorum" diyorum.

"Ne?" Kodi kanepeden atlar. "Yani, sınırın hemen ötesine, değil mi?"

"Şey... tam olarak değil." Yanağımın içini ısırp, durumu hafifletmek için zorla gülümsedim.

"Şaka yapıyorsun. Lütfen şaka yaptığını söyle," diye yalvarır.

Yukarı bakıp ona anlamlı bir bakış attım. "Gitmek istiyorum, Kodi. Bunun yapmam gereken şey olduğunu biliyorsun."

Yüzü düşer, nedenini anladığını belli eder.

"Biliyorsun, gözler üzerimde olmadan markete bile gidemiyorum," derim, olan biten her şeyin ağırlığı göğsümü doldururken. "Tek bir şeyle tanınıyorum, o da belediye başkanının karısı olmak."

"Sen bundan çok daha fazlasıydın."

Kafamı sallıyorum. "O zaman neden evden çıkarken insanlar bana yan gözle bakıp, yanlarından geçerken arkadaşlarının kulağına fısıldıyorlar? Beni duymadıklarını sanıyorlar ama 'Oh, işte belediye başkanının eski karısı. Onu aldattı. Zavallı kadın' dediklerini duydum."

Bunların hiçbiri yalan değil.

Bu, henüz aktif olarak iş aramamış olmamın tek nedeni.

"Ve bir keresinde tozlanan spor ayakkabılarımı tekrar giyip koşmaya başladığım zamanı hatırlıyor musun?" diye devam ettim.

"Evet," diyor Kodi, saçını kulağının arkasına atarak.

"Yerel fırıncılık ağı için yaptığım reklamların eski afişlerini görmeden, gözlerimin karartıldığını

ve yüzümdeki bıyıkları görmeden bir blok bile koşamadım."

Kız kardeşim dişlerini gıcırdatıyor. "Bu hala beni öfkeliendiriyor. Yani, biz iyi miyiz? Bir kedi? Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Bu hayattan yeni bir başlangıç yapmam gerektiğini hissediyorum," diyorum kız kardeşime. "Biliyorsun, kimsenin beni belediye başkanının eski eşi olarak tanımadığı bir yere yerleşmek istiyorum. Kimsenin beni tanımadığı bir yere."

Boşanmadan bu yana, duygularım incinmeden öfkeye dönüştü. Bu beni çok yıprattı ve kız kardeşimin desteği olmasaydı bunu atlatabilir miydim, emin değilim.

Kodi dışında, dayanabileceğim hiçbir arkadaşım ya da ailem yok. Theodore'dan boşandıktan sonra, eski arkadaşlarımı kaybettim. Onlar çoğunlukla onun siyasi arkadaşlarının eşleriydi. Hepsi sahte olduklarını kanıtladılar çünkü benimle arkadaş olduklarını sanıyordum... benim için. Meğer, sadece statümün etrafımda olmalarına neden oluyordu.

Sanırım ben de siyasi çevre dışında başka arkadaşım olmadığı için sahteydim.

Kodi sessiz kalıyor.

"Hayatımın büyük bir kısmı, başkalarının bana söylediği şeyleri yapmakla geçti," diye devam ediyorum. "Ve hiçbir konuda söz hakkım olmadı. Aklım tüm bunları bir film gibi tekrar tekrar oynatıyor. Asla kendim olamadığımı fark ettim. Zorlandım ve büküldüm, aynaya baktığımda tanıyamadığım biri haline geldim."

Kocamın sadakatsizliğini keşfettiğim günden beri, içimde derin bir dönüşüm geçirdim. Kaybolmuş, çaresiz ve yataktan çıkamayan birinden, onun karısı olarak dönüştürüldüğüm kişinin maskesinin ardında saklı olan içimdeki gücü keşfeden birine dönüştüm. Eski halimden kurtuldum ve yeni, daha gerçekçi bir versiyonumu kucakladım. Bu yeni keşfettiğim benlik duygusu, taşınma kararımın arkasındaki itici güç oldu.

Beni yanlış anlamayın, hala bana tonlarca tuğla gibi çarpan günlerim var. İyi günde, kötü günde, hayatımı birlikte geçireceğime yemin ettiğim tek kişiyi kaybetmenin hissi. Her insan gibi ben de bir döngüye giriyorum ve başımı yastığa koyduğumda gözyaşlarımı akıtıp bir zamanlar bildiğim hayatın yasını tutuyorum.

"Anlıyorum. Ve seni gerçekten suçlamıyorum," diyor Kodi. "Ama sana yakın olmama fikri benim için hiç eğlenceli değil."

Taşınmaya karşı çıkmamın nedeni kız kardeşim. Kodi ve ben çok yakınız. O, benim ilk doğum günümünden sadece bir hafta önce doğdu. Bizimki

"İrlandalı ikizler" denilen türdeniz. İkiz gibi görünebiliriz, tek farkımız onun saçlarının daha doğal kahverengi ve uzun olması, benimkilerin ise kısa ve sarı vurgularla karışık olması.

Annem, boşanmadan önceki halime çok benziyor.

Kasabanın gözdesi olan bir politikacının eşi. Her zaman resim yapması, pasta pişirmesi ve kalem etek giymesi ile tanınırdı. Büyürken tek bildiğim buydu, bu da beni onun yaşadığı hayatı yaşamaya yönlendirdi sanırım. Nasıl başardığını bilmiyorum, çünkü her zaman mutlu bir yüz takınırken, geriye dönüp baktığımda çok mutsuzdum.

Aslında bu sadece kısmen doğru.

Bulunduğum konumdan mutsuzdum. Ama kocamı seviyordum. Ya da öyle sandım.

Her zaman içimde bir yerlerde, bir şekilde siyasi sahnede yer alacak kişinin kardeşim olacağını düşünen bir yanımdı. Ama politikadan nefret eden asi bir çocuk olarak, o daha iyi bir sonuca ulaştı. Üniversiteden mezun olana kadar iç tasarım ev projeleriyle sosyal medyada iyi bir iş buldu ve mezun olduktan sonra da zaten yaptığı her şeyi yapan bir şirkette işe girdi.

Yaptığı işte çok başarılı.

"Bu fikir benim için de eğlenceli değil," diye itiraf ediyorum. "Ne kadar uzaklıkta?" diye soruyor Kodi.

"Şey..." Gözlerimi ondan ayırıp Reginald'ı okşamaya devam ediyorum.

"Blair Andrews! Seni görmek için uçağa binmem gerek, değil mi?"

Tam adımın kullanılması beni rahatsız etti. Sadece tam adım değil, evlendikten sonra aldığım tam soyadım da.

evlilik soyadım.

"Yani... gerek yok." Omuz silkiyorum. "Ama yol biraz uzun. Yaklaşık on altı saat sürüyor. Aslında önümüzdeki hafta bu yolculuğu yapmayı planlıyorum."

"On altı saatlik bir yolculuk mu dedin? Ve gelecek hafta mı?"

Dizüstü bilgisayarımı sehpadan alıp, son açtığım sekmeyi açıyorum. "Ne kadar sevimli," diyerek cihazı ona doğru çeviriyorum.

Ekрана bakar ve gözleri büyür. "Wyoming mı?" diye sorar ve parmağıyla trackpad'de sayfayı kaydırır. "Bu yeri nasıl buldun?"

"Küçük kasabaları kapsamlı bir şekilde araştırarak buldum."

O, sayfayı en üste kaydırarak bana doğru eğildi. "O sayfada sadece bir fotoğraf var, üzerinde bir göl ve birkaç ağaç görünüyor. Bana daha fazlasını göster."

"Aslında bulabildiğim tek fotoğraf bu. Web sitesi çok basit ve kasaba haritada yok gibi görünüyor."

Bana gözlerini kırpmadan bakıyor, sonra parmaklarını şakaklarına götürüp oturma odasında volta atmaya başlıyor. "Şunu bir netleştirelim. Hiçbir şey bilmediğin, yarım yamalak bir web sitesi olan bir kasabaya taşınıyorsun, öyle mi? Ve..." Ekrana bakmak için eğiliyor, parmağıyla monitörü dürtüyor. "Güzel bir göl resmiyle birlikte tek bir telefon numarası mı?"

Başımı salladım. "Bluestone Lakes, tam olarak."

"Sorularımın hiçbirine cevap vermedin."

"Evet, hepsine." Kanepeden kalkarım. "Bu benim yeni bir başlangıç yapma şansım, Kodi. Haritada bile yer almayan, gerçek bir web sitesi bile olmayan bir kasaba. Kimsenin beni tanımadığı bir kasaba. Herkesin benden istediği gibi yaşamak zorunda olmadığım bir kasaba. Nan'la konuştum ve..."

"Nan mı?" diye sözümü keserek odanın ortasında hareketsizce durdu.

"Sayfadaki telefon numarası. Nan adında bir kadına ait."

Bir an durup, sanki iki kafam varmış gibi bana bakıyor. "Keşke Kaliforniya'da kalıp şehirden taşınsan ya da başka bir şey yapsan. Tüm bunları yapma nedenini anlıyorum, gerçekten. Sadece pek hoşuma gitmiyor."

"Bana göl kenarında benim için bir evleri olduğunu söyledi. Bluestone Gölü değil, kasabalarındaki daha küçük bir göl. En iyi yanı ne biliyor musun? Orası minik bir ev, Kodi. MİNİK BİR EV," diye bağıryorum. "İnternette ne olduğunu araştırdım ve böyle bir eve sahip olma fikrine bayıldım. Ne kadar havalı, değil mi? İkinci en iyi yanı ise, sadece bir evin daha olduğu bir sokakta olması. Merhaba, mahremiyet."

Heyecanlı ses tonuma rağmen, ellerini beline koyarken yüzünde hiçbir duygu belirmiyor. "Sana resim gösterdi mi?" diye soruyor. "Ya bahsettiğin bu minik ev tekerlekli bir çöp konteyneriyse?"

"Çok komik," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Şu anda çok ciddiyim."

"Ben de. Bunu yapacağım," diyorum, dizüstü bilgisayarımı kapatıp kolumun altına sıkıştırıyorum. "Haftaya gidiyorum. Her yerde Bayan Andrews olarak bilinmek yerine, yeniden başlamak ve bağımsızlığımı yeniden kazanmak için hazırım."

"Burada da bağımsızlığını elde edebilirsin," diyor.

Başımı sallayarak, şehri gören pencereye dönüyorum. Kodi ile birlikte büyüdüğüm şehir. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Burası benim için her zaman bir zincir olacak, beni her zaman olduğum kişi olmaya zorlayacak." Tekrar ona dönerek, "Hiç sahip olmadığım bağımsızlığı bulmak için buradan gitmem gerekiyor." diyorum.

Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Haklısın. Sen mutluysan ben de mutluyum. Ne karar verirsen ver, seni her zaman destekleyeceğimi biliyorsun."

Ve gerçekten de öyle.

Hayatımda bu yeni maceradan daha fazla heyecanlandığım bir an olmadı. Kodi'nin endişelerinde ifade ettiği her şey, bunun doğru bir karar olup olmadığını sorgulamama neden oluyor. Ama bu, hayatımın en büyük hatası olursa, bundan ders çıkarabilirim.

Kodi uzaklaşmaya başlar. "Ama şunu bil ki, buranın gerçekten bir çöplük olduğunu anladığında ve kalacak bir yere ihtiyacın olduğunda, benim yedek odam her zaman sana açık," der bana sırtını dönerek.

"Teşekkürler, kardeşim."

"Ve Blair?" Koridordan bana dönüyor. "Evet?"

"Git dünyayı ateşe ver."

BÖLÜM 2

SEN SUÇLU DEĞİLSİN, DEĞİL Mİ?

BLAIR

On altı saatlik yolculuk iki güne uzadı. Yolun yarısından biraz fazlasını geçtikten sonra, kendim, yol arkadaşım prenses Reginald ve yoldaki tüm sürücüler için en iyisinin geceyi dinlenerek geçirmek olduğuna karar verdim. Bu yeni kasabaya varma heyecanı, güneş doğmadan yola çıkmamızı sağladı.

Kasabanın hoş geldiniz tabelası nihayet görünmeye başladığında, içimde bir heyecan kıvılcımı çaktı.

Bluestone Lakes'e hoş geldiniz.

Sanki geçmişini geride bırakmışım gibi hissediyorum. Golden Gate Köprüsü'nün üzerinde sık sık asılı duran yoğun bulutlar gibi ağır anılar, tabela görünür hale geldikçe nihayet dağılıyordu.

Uzun yolculuktan yorgun düşmüş olabilirim, ama önümde yeni bir başlangıç görmek, sanki bir venti soğuk kahve içip ardından iki espresso içmişim gibi hissettiriyor. Bu, kalbimin durmasına neden olabilir. Önümdeki manzara kalbimi hızla attırıyor. Göğüs kafesimin arkasında hissettiğim iyi türden bir çarpıntı. Geleceğinin daha iyiye doğru değişeceğini bildiğinde hissettiğin türden bir çarpıntı. Şehir dışında, çaresizce arzuladığım yeni bir başlangıç.

Web sitesindeki resim burayı tam olarak yansıtmıyor.

Göz alabildiğince uzanan, yüksek dağlar ve berrak mavi sular arasında yer alan küçük bir kasaba. Su, öğleden sonra güneşinin altında parıltıyor ve berrak suları, etrafını çevreleyen karla kaplı zirveleri yansıtıyor. Uzun, yoğun, yaprak dökmeyen ağaçlar, tek şeritli otoyolun kenarlarında kümeler halinde sıralanıyor ve koyu yeşil renkleri, soluk mavi gökyüzü ve dağların yumuşak tonlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyor. Bu manzara beni hayran bırakıyor, bu uzun yolculuğun mükemmel bir sonu.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Engibeli yolda ilerlemeye devam ediyorum ve GPS'te hedefime hala on dakika uzaklıkta olduğumu görüyorum. Küçük

beyaz spor arabamın bu yollarda nasıl gideceğini bilmiyorum. Sanki yıllar önce asfaltlandığından beri hiç dokunulmamış gibiler.

Solumda, yolun kenarındaki tahta çitin önünde, farklı renk ve cinslerden en az bir düzine atın sıralandığı küçük bir çiftlik var. Çiftliği görebilmek için arabayı yeterince yavaşlatıyorum. *Barlow Çiftliği* yazan tahta bir tabela, toprak yolun girişinde asılı duruyor.

Kendime gülümsemeden edemiyorum.

Şehirde ve apartmanlarda büyüdüğüm için, vahşi yaşamla pek ilgilenmedim. San Francisco'da hayvanat bahçesine gitmediğiniz sürece böyle bir vahşi yaşam olmadığı için buna alışıyorsunuz.

Şehrin manzarası da böyleyse, buraya aşık olabilirim.

Yine hız sınırına kadar hızlanıyorum ve yarım mil sonra bir grup bina görünmeye başlıyor, bu da beni tekrar yavaşlamaya zorluyor. Koltuğumda daha dik oturuyorum, sanki bu bana daha iyi bir görüş sağlayacakmış gibi direksiyona doğru eğiliyorum. Önümdeki binalar eski bir kasabayı andırdığı için heyecanıyla karışan gerginlikle elimi direksiyona daha sıkı tutuyorum. Alıştığım şeye kıyasla şimdiden bir kültür şoku yaşıyorum.

Şehrin sürekli uğultusuyla keskin bir tezat oluşturan bir dinginlik hissediliyor.

Ana caddeye girerken, *Heart of Bluestone Lakes* yazan ikinci bir tabela görüyorum.

Nan'ın benimle burada buluşmamızı söylediği tabelayı hatırlayarak, etrafıma bakıyorum ve kaldırımda yürüyen yabancıların gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bakışları meraklı ama nazik; sadece olasılıklarla dolu bir kasabada yeni bir yüz.

Sadece bu düşünce bile vücudumu heyecanlandırıyor.

Arabamı yolun kenarına çekip çimlere basmamaya dikkat ederken, Reginald yolcu koltuğunda havlıyor ve sonra kafasını kaldırıp pencereden dışarı bakıyor.

"Eve geldik. Kulağa tuhaf geliyor, değil mi?" Köpeğimle konuşarak gülüyorum. "Ama burası bizim yeni evimiz."

Arka koltukta duran tasmaını alıp boynuna takmak için uzanırken, o tekrar havlıyor.

Kapıyı açar açmaz, dağların temiz havası ciğerlerime doluyor. Burası farklı; daha temiz, daha taze ve çam ve toprak kokusuyla dolu. Derin bir nefes alıyorum ve içimi derin bir huzur kaplıyor. Her ne kadar gergin olsam da

içimde bir umut ışığı parlıyor. Uzun zamandır ilk kez, geleceği kendi ellerimle şekillendirebileceğimi hissediyorum. Garip bir duygu, ama bu havayı solumak bile tüm bunların doğru bir karar olduğunu hissettiriyor.

Bu, benim için çok önemli olan yeni bir başlangıç gibi geliyor.

Arkamdan gelen ani bir motor sesi beni hayallerimden uyandırır. Kafamı o yöne çeviririm ve az önce geldiğim yerden eski görünümlü, koyu kırmızı bir kamyonetin geldiğini fark ederim.

Kamyonet, direksiyonun arkasındaki kişiyi fark edebileceğim kadar yavaşlar. Koyu kahverengi kovboy şapkasının siperliği altında gizlenmiş bir çift öfkeli göz, benimkilere kilitlenir ve sanki zaman durmuş gibi hissederim. Etrafımdaki her şey yavaşlar ve adama bakarken kalbimin çılgınca atışından başka hiçbir şey duymam. Bu an sadece bir an sürer ve kamyonet hızla uzaklaşır, arkasında bir toz bulutu bırakarak.

Harika. Şimdi yine gerginim.

Geleli sadece iki dakika oldu ve şimdiden pek hoş olmayan bir karşılaşma yaşadım.

Düşüncelerimden kendimi sıçratıyorum ve hala kamyonun uzaklara kaybolduğu yöne baktığımı fark ediyorum. O anda, karşılama tabelasının yanındaki bankta oturan yaşlı bir kadın görüyorum. Yetmişli yaşlarında olmalı, kulaklarının hemen üstüne kadar uzanan beyaz saçları var. Hiç gri yok, sadece saf beyaz. Minyon bir kadın, ama gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklara rağmen zayıf görünmüyor. Aslında, yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, fırsatını bulsa birini pataklayabilecek gibi görünüyor.

Bankta oturan kadına yaklaşıp önünde durdum ve ellerimi önümde birleştirdim. "Merhaba. İyi günler. Siz Nan mısınız acaba?"

"Kimin sorduğuna bağlı." Kaşlarını kaldırdı.

Zorla gülümserim ve elimi uzatırım. "Ben Blair Andrews." Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz tam adımı kullandığım için pişman olurum. Buradaki kimsenin bu adı tanımasını istemiyorum. "Telefonda konuşmuştuk," diye devam ederim, ama sözlerim kekeliyor.

Sandalyesinden kalkar, elimi tutar ve sıkıca sıkar. "Öyleyse, evet, benim." Gözleri beni baştan aşağı süzer ve anında buraya ait olmadığımı hissederim. "Oldukça şık giyinmişsin, değil mi?"

Şık *hissettiğim* için inlemek istiyorum. Tüm gardırobum kalem etekler ve takım elbise pantolonlarından oluşuyor. Dolabımda ipek pijamalar dışında rahat bir düz tişört bile bulamadım, çünkü sahip olduğum tek şey

bluzlarımdan başka bir şey yoktu. Nan'ın giydiğini gördükten sonra, aşırı giyinmiş olacağımı biliyordum ama ne kadar aşırı olduğunu bilmiyordum. Üzerinde, ona bir beden büyük gibi görünen yıpranmış bir kot pantolon ve en ufak bir hareketinde bile yakası ve kolları parıldayan uzun kollu bir tişört vardı. Bazıları için bu tişört bir gece dışarı çıkmak için şık görünebilir, ama bana sadece... eğlenceli geliyor. Açık mavi, retro çerçeveli gözlükler bu görünümü daha da tamamlıyor.

"Biliyorum. Arabayla gelirken yeni kıyafetler almam gerektiğini fark ettim," diyorum yarı gülerек, ses tonumda utanç belirtisi olmamasına dikkat ederek.

"Tam yerini söyleyebilirim," diyor emin bir şekilde.

Reginald yanımda havlıyor, heyecandan kuyruğunu sallıyor. "Bu Reginald," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu... böyle küçük bir köpek için ilginç bir isim. Ama ben kimim ki yargılayayım? Ne cins bir köpek bu?"

"O bir corgi."

"O tür hakkında hiçbir fikrim yok."

O, Reginald'ın kafasını okşamak için çömelir. Reginald, kadının elini çılgınca yalar. Kuyruğu hızla sallanır ve yeni bir arkadaşla tanıştığı için heyecanlandığını anlayabilirim.

Bu gizemli kadınla tanışmak için bu kadar gergin olduğuma inanamıyorum. Birkaç dakika öncesine göre çok daha rahat hissediyorum. O korkutucu biri değil. Aslında, nasıl eğlenileceğini bilen biri gibi görünüyor. O, yanında olduğunda insanın *kendini* sakın *hissettiği* türden bir insan. Kendine güveni ve tavırları beni rahatlatmış. Bana yardım etme teklifinde samimi görünüyor, bu da Kaliforniya'da çevremdeki arkadaşlarımı düşününce çok ferahlatıcı.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor, ayağa kalkarken.

Etrafı taradım, başka araba görmedim. Ama Nan tereddüt etmeden Reginald'ın tasmağını aldı ve arabamın yolcu koltuğuna doğru yürüdü. Ben olduğum yerde kalakaldım ve kaşlarımı şaşkınlıkla çattım.

"Seni nereye götüreceğim?" diye soruyorum.

"Senin evine, kızım." diye gülerек cevap veriyor. "Sana ve bu süslü araca nereye gideceğinizi söyleyeceğim."

Sürücü tarafına koşarım, o arabaya binerken ayaklarım hafifçe takılır.

Oturduktan sonra emniyet kemerimi takıp
"Adresi buraya girebilirim."

Kafasını sallar ve eliyle reddederek "Gerek yok. Bu kasabayı kendi göğüslerimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum."

Hiçbir şey söylemeden ona bakıyorum ve arabayı sürmeye başlıyorum.

Bu eğlenceli olacak.

Beni kasabanın dışına kadar götürdü ve kasabanın tamamının, kırsal kasabaları anlatan televizyon programlarında gördüğünüz gibi toprak yollarla dolu olmadığı için minnettarım. Ama yine de, burası tipik bir küçük kasaba gibi görünmüyor.

"Buradan dönün." Solunu işaret ederek beni uzun, virajlı bir yola yönlendirdi. "Bluestone Lakes'e ne işiniz getirdi sizi?"

Kafamda onun sorusunu düşünürken direksiyonu çeviriyorum. Bir yabancıya tüm geçmişimi anlatmaya ya da geçmişteki anıları gündeme getirmeye hazır değilim. Bu insanların benim o tarafımı henüz bilmesine hazır olduğumdan emin değilim. Bir yanımda, San Francisco'daki insanlar gibi beni yargılayacaklarından endişe ediyor. Bunun benim için yeni bir başlangıç olması gerektiği için, öyle davranmak istiyorum.

İç çekiyorum. "Kendime yeni bir hayat kurmak istiyorum. Eski hayatım... şey, oldukça berbattı," diyorum, gerçeği belirsiz bir şekilde ifade ederek.

"Sen suçlu değilsin, değil

mi?" "Hayır, hanımefendi."

Kadın başını sallar. "Bu araba için bir şeyler yapman gerekeceğini biliyorsun, değil mi? Berbat bir hal alacak," der ve sağını gösterir. "Buradan dön."

"Evet?" diye soruyorum ve direksiyonu sağa çeviriyorum.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, neden öyle bir yorum yaptığını anlıyorum.

Burası benim sokağım mı? Çünkü öyleyse, ben tam anlamıyla toprak yolda yaşıyorum demektir.

"Bu senin sokağın," diyor, kafamda sorduğum soruyu cevaplayarak.

Eğri büğrü ve bir sonraki rüzgârda düşecekmiş gibi görünen küçük sokak tabelasına bakıyorum.

Barlow Drive.

Bu kasabanın adı Barlow adında birinden mi geliyor?

Sağ tarafta, caddenin başlangıcından uzaktaki bir ağaç grubuna kadar uzanan, daha küçük ve yine çok güzel bir göl var. Bu yerin kasabanın تنها bir köşesinde saklı olmasını seviyorum. Yakın, ama çok da yakın değil.

Arabayı gölün etrafındaki büyük bir virajdan döndürdükten sonra, gözlerim iki eve takılıyor. Biri küçük bir ev, diğeri ise çeyrek mil uzakta devasa bir malikaneye benzeyen bir ev.

Bu yola daha fazla bina inşa etmeyi planlıyorlar mı?

"İşte senin minik evin," diyor Nan.

Bunu fark edince yüzümde bir gülümseme belirir. "Vay canına."

Ben geçici bir çakıl yoluna girerken o başka bir şey söylemez.

Taze hava ciğerlerimi doldururken arabadan hızla iniyorum. Yüzümdeki gülümsemeyi silmek imkansız. Küçük gölün kenarında iki Adirondack sandalyesi bulunan güzel bir iskele var. Gece geç saatlerde bir kadeh şarap, bir battaniye ve kucağımda Reginald ile orada oturduğumu hayal edebiliyorum. Ve tabii ki iyi bir kitapla.

Soluma bakıp daha büyük evi görüyorum. Etrafını çevreleyen yaprak dökmeyen ağaçlar, evi sokağın kuzey ucunda gizlenmiş gibi gösteriyor, oysa benim evim açık bir alanda bulunuyor. Mahremiyetimi koruyabileceğim kadar uzak, ama arkadaş olursak birbirimizin evine kısa bir yürüyüş mesafesinde olacak kadar yakın.

Acaba iyi insanlar mıdırlar?

Umarım tüm kasaba, kamyon süren adam kadar korkutucu değildir.

Bu kadar yakın bir arkadaşın olması ne kadar harika olurdu? Evime doğru dönüp bakıyorum.

Evim.

Çok küçük, ama bu tür evler hakkında biraz araştırma yaptıktan sonra bunu bekliyordum. Koyu mavi dış cephesi ve bembeyaz süslemeleriyle sade bir tasarıma sahip, modern ama sofistike bir görünümü var. İki katlı, eğimli çatılı bir ev, üst katın loft tarzı bir oda olabileceğini düşündürüyor. Pencereler dış cepheyi çevreliyor, bu da iç mekana bol miktarda doğal ışık girdiğini gösteriyor.

"Biraz çalışma gerekiyor," diyor Nan, Reginald'ın tasmaını elinde tutarak yanıma gelip duruyor.

"Mükemmel."

"Yıllardır kimse burada yaşamıyor. Ama önceki sahibi içini bakımlı tutmuş," diyor. "Teras korkuluğu çok sağlam değil. Muhtemelen bir iki çivi dışarı çıkmıştır, dikkatli ol."

Verandanın doğal ahşap kirişleri ve direkleri gerçekten çok uzun süre dayanacak gibi görünmüyor. Ama bir anda farkına varıyorum.

Buraya gelirken aklımdaki en büyük düşüncelerden biri, gerçekte kim olduğumu öğrenmek ve biraz bağımsızlık kazanmaktı. Hayatımın büyük bir kısmını başkalarına güvenerek geçirdim. Zor işleri benim için yapması için bir erkeğe güvendim. Kız kardeşimin dairesine taşındıktan sonra, artık kim olduğumu bile bilmediğimi fark ettim. Korumak zorunda olduğum cilalı dış görünüşün altında, gerçekte kim olduğumu anlamaya çalışıyorum.

Bu proje, bağımsız bir yaşam tarzını öğrenmeme yardımcı olacak bir şey olabilir.

"*Olabilir*" kelimesini vurguluyorum.

Tek başıma tüm terası tamir edebilecek miyim bilmiyorum, ama ne harika bir proje olurdu, değil mi?

"Belki bir gün daha büyük bir teras yapabilirim," diyorum ona.

"Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Oğullarımdan biri hemen gelip sana yardım eder."

Gülümser ve başımı sallarım.

Bu tam olarak istemediğim bir şey, ama ona bunu söylemeyeceğim. Ayrıca, işler beklediğimden daha zorlaşırsa bir desteğim olacağını bilmek güzel.

Ona dönerek Reginald'ın tasmaşını ondan alıyorum. "Çok teşekkür ederim hanımefendi. Bana burayı almamda yardım ettiğiniz için."

"Benim işim bu." Gülüyor. "Bu kasabada emlakçı yok, bu yüzden bu evleri satmaya yardım etmeyi kendime görev edindim. Ve bu evle şansın yaver gitti. Sahibinin bu evi satacağını hiç düşünmemiştim."

"Vay canına," diyorum, bu mükemmel gelişme karşısında göğsüm sıkışıyor. "Burası bizim için mükemmel bir yer olacak."

İçeri girmem için anahtarları bana atar ve gülümser, sonra arkasını dönüp uzaklaşır.

"Seni bir yere götürmemi ister misin?" diye soruyorum, o çok uzaklaşmadan önce.

uzaklaşmadan önce soruyorum.

"Hayır, canım. Oğullarımdan biri muhtemelen evde."

"Bana buz gibi bir bira verdikten sonra beni geri götürebilirler."

Gülüyorum, başımı sallıyorum.

Saat daha sabah on bir bile olmamıştı.

"Tekrar teşekkürler," diye bağıriyorum, o ana binaya doğru uzaklaşırken.

"Ne zaman istersen. Bluestone Lakes'e hoş geldin, Blair. Bence burayı seveceksin." Göz kırpar ve yürümeye devam eder.

Reginald'a bakıyorum, o da eve doğru havlıyor.

"Oh, Blair?" Nan yolun ortasında bağılıyor. Kafamı ona çeviriyorum. "Bana bir daha hanımefendi deme. Kendimi yaşlı hissediyorum. Bu kemiklerde hala çok hayat var. Herkes gibi sen de bana Nan de."

Gülümserim. "Anlaşıldı, Nan."

Yeni evime dönüp, sessizliğin beni sarmasına izin verirken kendi kendime gülümsüyorum.

Bluestone Lakes, San Francisco'ya hiç benzemiyor, ama belki de tam da ihtiyacım olan şey budur.

Beklediğim yeni başlangıç.

Kimsenin beni tanımadığı bir yer.

Boktan eski kocamla hiçbir ilgim olmayan bir yer.

Kimsenin aldatılan kadına üzgün, acıyarak bakmadığı bir yer.

"Bence biz de burayı seveceğiz," diyorum Reginald'a.

BÖLÜM 3

ONUN ÇİMENLERİNİ KESMİYORUM.

GRIFFIN

"Merhaba? Kimse var mı?" Nan ön kapıdan bağıyor.

Mutfaktan koridora çıkıyorum ve onu giriş holünde dururken görüyorum. "Tabii, içeri gir."

"Bu kasaba neredeyse benim, evlat," diyor, ellerini beline koymuş ve yüzünde somurtkan bir ifadeyle.

Onun tam önüne geçiyorum. Minik bir kadın ama içinde büyük bir ateş var. Ama önemi yok, çünkü ben ondan çok daha uzunum. "Ama *bu* mülk benim."

"Ah, Bay Huysuz Griffin," diyor alaycı bir tonla, parmaklarıyla çenemi tutarken. "Bu sabah kim senin Cheerios'una işedi?"

Sesli bir inilti çıkararak, Nan'ın yıllardır bana taktığı aptal lakabı umursamadan mutfağıma geri dönüp kendime bir bardak buz gibi su doldurdum.

Bugün beni kızdıran özel birisi yoktu. Bu hafta, kasabada sahip olduğum bar tam bir çılgınlık içinde. Malzemelerimiz yetersiz ve kamyonlarımız, bu ıssız kasabaya son birkaç teslimatı çok geç yaptı.

Aslında bu biraz abartılı.

Burası ıssız bir yer gibi görünebilir, ama kristal mavisi göl sularını gören birçok insan, yolunu değiştirip buraya uğramayı tercih ediyor. Çoğu, uzun bir yolculuğun ortasında burayı görüyor ve geceyi burada geçirmek istiyor. Az önce çiftlikten dönerken gördüğüm beyaz Mercedes Benz'in, buradan geçen birine ait olduğundan eminim.

En azından öyle umuyorum.

Ona bir bakış attığımda, sadece birkaç saniye olsa da, buraya ait olmadığını anladım.

Onun şehirden olduğunu biliyordum.

Ve şehir insanlarına tahammül edemem.

Ben daha çok inzivaya çekilmiş bir hayatı tercih ederim. Kimsenin işime karışmadığı sakin bir hayatı tercih ederim. Ama çok da şikayet edemem çünkü onlar sayesinde barım açık kalıyor.

Daha uzun kalmak isteyen ve benim evim dediğim bu yeri boktan şehir tavırlarıyla mahveden, herkesten üstünmüş gibi davranan insanlara sabrım yok. Bu saçmalıklar için çok yaşıyım.

Sonunda elimde bardakla kapalı verandama ulaştım ve kapıyı açtım. Buraya ön veranda mı yoksa arka veranda mı demeliyim bilmiyorum çünkü benim için hepsi aynı. Evimin üç tarafını çevreliyor, ön kapı sağda, yeşilliklerle kaplı.

Bütün ev, tam da benim sevdiğim gibi, gözlerden uzak bir yerde.

Kasabanın en uzak evi benimki. Ormanda bir mil yürürsem, Bluestone Lakes sınırını geçip bir sonraki kasabaya varırım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum Nan'a, verandadaki göl manzaralı sallanan sandalyeye otururken. Garaj yolunda araba olmadığını fark ediyorum. "Buraya yürüyerek mi geldin, seni deli kadın?"

Ve bu abartı değil.

Nan, tanıdığım en çılgın kadın. Ona Nan diyebilirim, ama o kimsenin Nan'ı değil. Sadece herkesin ona öyle demesini istiyor. Ve söylediğinin aksine, kasabanın sahibi o değil.

Kasabanın sahibi kim biliyor musun?

Ailem.

Bunu düşününce midem bulanıyor. Babam ben doğmadan önce bu kasabanın belediye başkanıydı. Kasabada kimse seçimlerde ona karşı çıkacak kadar deli değil. Sonunda seçimleri kaldırdık. Bu, benim huysuz bir piç olmamın küçük bir nedeni.

Diğer birçok şeyin yanı sıra.

Çocukluğumun çoğunu bu kasabayı bugünkü haline getirmek için harcadılar. Babam şu anda itfaiyeden polis karakoluna, imar ve planlama kuruluna kadar her şeyi yönetiyor. Bu kasabayı seviyor ve asla terk etmeyeceğim, ancak gençlik yıllarımda bir parçasını benden aldığı için bir dereceye kadar ona kızgınım. İki kız kardeşin ağabeyi olarak büyümek de sürekli bir sıkıntıya neden oldu. Kuzenimiz Tucker, konuşmak istemediği nedenlerle buraya taşınana kadar, sahip olduğum tek insanlar Poppy ve Lily'di.

Yani, nedenini biliyorum, ama bunu anlatması ona kalmış.

Şimdi, o benim için daha çok küçük bir kardeş gibi.

Kendime yüklediğim korkunç çalışma programını da unutmayalım.

Sabırım, Bluestone Gölü'nün donma noktasının biraz altında olduğu zamanlardaki buz kadar ince olduğu için, barımdaki akşam kalabalığına dayanamıyorum.

Seven Stools — adını özenle zımparalayıp verniklediğim yedi orijinal bar taburesinden alıyor — benim gurur ve mutluluk kaynağım. Yirmi üç yaşında bu barı sıfırdan kurdum. Ve şimdi otuz yaşında, daha olgun ve daha bilge olduğum için, bar gerçekten başarılı oldu.

Burası tamamen bana ait, ailemle hiçbir ilgisi olmayan bir yer. Ailem bar açmamı istememişti.

Bu da barı açmam için bir neden daha oldu.

Böylece, ömür boyu öğle vardiyasında çalışmaya karar verdim. Haftanın yedi günü. Çünkü o kalabalıkla bir gece vardiyasında çalışmaktansa, haftanın yedi günü mutsuz bir şekilde çalışmayı tercih ederim.

Zor. Pas.

Tek sorunum, çiftlikten uzak kalmak zorunda olmam. Atları beslemek ve arazinin dağınık hale gelmesini önlemek için yeterli sayıda yardımcı tuttum, ama orada istediğim kadar zaman geçirememekten nefret ediyorum. Barlow Çiftliği'nin sahibi olmak ve bir bar işletmek zayıf insanlar için uygun değil, ama çiftlik ailemden miras kaldı. Bu, benim huzurum olduğu için saklamaya değer tek miras. Bunu *bir iş* olarak görmüyorum. Benim kaçışım olarak görüyorum. Ama ikisi arasında sürekli dengede kalmaya çalışmak, bir denge bulmak için mücadele etmek, her gün karşılaştığım bir zorluk.

"Bu unvanı gururla taşıyorum Griff," diye cevaplar Nan sonunda, elinde soğuk bir bira ile yanıma oturur. "Ama buraya yürüyerek gelmedim. Eski evinin yeni sahibini bıraktım," der ve şişeden bir yudum alır.

Gözlerimi kısıyorum. "Onu toprak yolda sırtında mı taşıdın?"

"Tamam, Bay Semantik. *O beni* götürdü. Ben ona nereye gideceğini gösterdim. Şimdi mutlu musun?"

"Hayır. Asla."

"İşte bu yüzden sana Grumpy Griffin diyorum. Neyse," diye gülümseyerek devam eder, "o burada ve çok sevimli bir kız."

Harika.

Buna sabrım yok.

"Onun çimlerini kesmeyeceğim," diyorum.

"Onun için bir şey yapman gerektiğini kim söyledi?" Nan gülüyor ve gülünce gözlerinin etrafında oluşan kırışıklıkları kaçırmıyorum.

"Peki, buraya neden geldi?"

Nan gözlerini devirir. "Az önce söyledim, buraya taşındı. Kulaklarını temizle, evlat."

Şimdi onu taklit etme sırası bende. "Anladım, ama neden buraya?"

Omuzlarını silkiyor. "Nereden bileyim. Fazla soru sormadım. Ama suçlu olup olmadığını sordum. Hayır dedi." Omuzlarını silkiyor ve bir yudum daha bira içiyor.

"Herkes hayır diyebilir ama yine de suçlu olabilir."

"Ben açıkça hislerime göre hareket ettim," der, meditasyon yapıyormuş gibi elini yana doğru kaldırır.

"Bir saniye, geri saralım. Çok fazla soru sormadın mı?"

Seni hastaneye götürmem gerekiyor mu?"

"Tamam. Neden burada olduğunu söyleyeceğim." Beni azarlayan bir parmakla işaret ediyor. "Ama sadece en yakın hastaneye gitmek için bir saatten fazla süre boyunca senin huysuzluğuna katlanmak istemediğim için."

"Bizi 55 dakikada oraya götürürüm," diyorum soğukkanlılıkla.

"Bilmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Devam et."

"Yeni bir hayata başlamak için burada."

Başım sallanan sandalyeye yaslanır ve bakışlarımı Nan'dan arka bahçedeki göle çeviririm. Yolumun sessizliğini bozan birinden daha kötü ne olabilir biliyor musun? Yeni bir başlangıç istediğini iddia eden biri. Sözde "zor hayatından" kaçıp burada yeniden başlamak isteyen biri. Yeni bir hayat başlamak isteyen bir kadınla son karşılaşmam bu kasabada olmuştu. Ve o beni terk etti.

Aynı şeyi memleketinde de birine yaptı mı acaba?

Bu düşünceleri kafamdan silip atıyorum çünkü umurumda değil.

"Bu çok eğlenceli olacak," diyorum alaycı bir tonla.

"Haklısın, öyle olmalı," diyor Nan, ses tonumu anlamadan. "Ve dediğim gibi, çok sevimli bir kıza benziyor. O yüzden etrafında dolaşan tüm o negatif enerjiyle onu korkutup kaçırma. Burada seninle oturmaktan hasta olacağım."

Kaşlarımı çatıyorum.

Bu kadın gerçekten deli.

Sandalyeden kalkarım. "Öğle vardiyası için bara gidiyorum. Seni bırakayım mı, bırakmayayım mı?"

"Madem bu kadar nazikçe sordun."

Bunun üzerine içeri girip Chevy'nin anahtarlarını alıp kapıdan çıkıyorum. Kamyonetime binmeden hemen önce, gözümün ucuyla küçük evi görüyorum. Bunca yıldır sakladığım ve doğru anı bekleyerek satmaya hazırladığım küçük evim. Her şeyden çok sevdiğim evim.

Ve o anda onu gördüm.

Garaj yolunda beyaz bir Mercedes Benz.

Dalga mı geçiyorsun lan?

Bu kadın sadece benim sokağıma taşınıp benim yerimi almıyor, aynı zamanda tam *bir şehir kızı*. Normalde, arabayla geçerken ona birkaç saniye baktığım için bir yargıya varmam, ama giyiminden anlaşıldığı kadarıyla büyük bir şehirden geldiği kesin.

"Ne araba ama, ha?" Nan, en üst basamakta yanımda durarak diyor. "Bu yollar yüzünden birkaç gün içinde o araba hurda olacak."

O basamakları tek tek inmeye devam ederken ona cevap vermiyorum. Tek yapmak istediğim çılgılık atmak.

"Evet," diye cevap veriyorum sonunda, dişlerimi gıcırdatarak. "Ne araba ama." "Eğer seni bu kadar sinirlendiren buysa, o kadar da gürültülü değil," diyor Nan. "Sinirlenmedim."

"Öyle, evlat."

Gözlerimi devirip onu takip ederek merdivenlerden aşağı, kamyonetime doğru yürüdüm.

Yalnızlık bulabildiğim birkaç yerden birinden uzaklaşmaya hazırım.

Sadece bu düşünce bile beni hayal kırıklığıyla dolduruyor.

Sanırım Barlow Çiftliği'nde çok daha fazla zaman geçireceğim.

BÖLÜM 4

ADAMIN GÜZEL BİR YÜZÜ VAR.

BLAIR

Bu taşınma için yanımda çok az şey getirdim. Zaten çok fazla eşyam yoktu.

Kız kardeşimin misafir odasından, benim için mobilyaları hazır olan bu küçük eve taşınmak, San Francisco'daki dairelere taşınmakla aynı şey. Bu yüzden son kutuyu almak için arabama geri dönüyorum.

Reginald verandada havlıyor ve gözlerim onun dikkatini çeken yere

Bir motor gürültüyle çalışıyor ve ardından bir kamyonet ağaçların arkasından çıkıyor

Sadece herhangi bir kamyonet değil.

Sakın bana öfkeli kovboyun yan komşum olduğunu söyleme.

Yani, burası küçük bir kasaba, bu mümkün. Ama yaşayabileceği onca yer varken, benimle aynı caddede yaşamak zorunda mı?

Ya da belki sadece ailesini ziyarete gelmiştir?

Bu tamamen doğru olabilir ve ben sadece fazla düşünüyorum.

Kamyon yola çıkıyor ve ben elimdeki kutu ile orada durup hareket edemiyorum. Kamyon çok yıpranmış görünüyor ve bir kilometre sonra parçalanabilir gibi.

Hav.

Reginald şu anda havlıyor, bu yüzden kelime oyunu yapma niyetim yok.

Kamyonet bizi geçerek yavaşlar ve kalbim göğsümde hızla atarken bir an durur. Nan yolcu koltuğunda oturmuş, orta konsola eğilmiş, sanki beni yarım saat önce görmemiş gibi agresif bir şekilde el sallayarak selam veriyor.

Gözüm sürücüye takılmadan önce ağzımı kapatıp kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Aynı fırtınalı gözler beni delip geçiyor.

Tek komşumla arkadaş olmayı dört gözle beklediğim tüm heyecanım rüzgârla birlikte uçup gitti. Kamyonetin arkasındaki toz gibi havaya uçtu. Çünkü bana kaşlarını çatarak baktığı halinden, onun dost canlısı bir komşu olduğu hiç anlaşılmıyor.

Sanki... benden nefret ediyor
gibi? Daha şimdiden mi?
Tanrım, daha yeni geldim.

Reginald kamyonete havlamaya devam ediyor, ama poposu gerçek bir corgi gibi hızla sallanıyor. Bu da bana onun mutlu olduğunu gösteriyor. O genellikle karakterleri çok iyi değerlendirir. Belki de ben bu konuyu fazla düşünüyorum ve yüzünü yanlış yorumluyorum.

Adamın yüzü güzel. Erkekler için bu önemli mi? Sanmıyorum, ama şu anda yüzünde somurtkan bir ifade olsa da, yüzünün güzel olduğunu inkar edemem. Keskin çene hattı kalın, koyu renk sakallarla süslenmiş ve koyu kahverengi saçları ters takılmış beyzbol şapkası altında düzgünce toplanmış. Siyah beyaz kareli flanel giyiyor, bu bölgede popüler bir seçim gibi görünüyor, çünkü Nan ile ilk tanıştığımında kaldırımında yürüyen insanlar arasında benzer bir tema fark ettim.

Aldığım izlenime rağmen, dostça bir selam vermek için kolumu kaldırıyorum.

Az önce söylediğimi unutun.

Benim selamlamamla, o yolun aşağısına doğru uzaklaşıyor ve virajın arkasında kayboluyor.

Son kutumu alırken iç çekiyorum.

"Hadi kutuları açalım," diyorum Reginald'a.

O da havlayarak cevap veriyor ve önümden koşarak ön kapıdan dışarı çıkıyor.

Küçük eve üçüncü kez giriyorum ve buranın benim evim olduğuna hala inanamıyorum. İçerisi dışarıdan daha da mükemmel. Nan, ev boşken bakımlı tutulduğu konusunda yalan söylememiş. Dışarıdaki koyu mavi dış cephe kaplamasının aksine, iç mekan tamamen açık ve nötr renklerle dekore edilmiş, böylece doğal ışık her köşeye ulaşabiliyor.

Eve girer girmez ilk fark ettiğim şey, açık konsept sayesinde önünden arkasına kadar her yerin kolayca görülebildiğiydi. O anda buranın mükemmel olduğunu anladım, bu garip ama bu mekanın rustik ve aynı zamanda çağdaş havasını seviyorum. Beyaz dolaplar, pencerelerden giren doğal ışıkla birleşerek temiz hissi daha da güçlendiriyor. Tezgahlar açık renkli ahşaptan yapılmış ve oturma odasını ayıran küçük L şeklinde bir tezgaha uzanıyor. Tezgahın üzerinde tek bir siyah tabure yer alıyor.

Dekorasyon yapıp burayı gerçek bir yuva haline getirmek için sabırsızlanıyorum.

Telefonum tezgahın üzerinde çalışıyor ve buraya geldiğimde Kodi'yi aramadığımı fark ediyorum.

"Alo?" diye cevap veriyorum.

"Oh, iyi, hayattasın. Hiçliğin ortasında bir hendekte yatıyorsun sandım," diyor Kodi, sesinde alaycı bir tonla.

"Hiçliğin ortasında, ama hendekte değil."

"Çok komik," diyor ciddi bir ses tonuyla. "Orada mısın, değil misin?"

"Oradayım. Burası gerçekten çok şirin ve mükemmel, Kodi. Dekorasyon yaparken çok eğleneceksin. Her duvar senin en sevdiğin shiplap ile kaplı."

"Aman Tanrım, bu harika. Ama asıl önemli olanlara gel. Kasaba nasıl? Henüz kimseyle tanıştın mı? Arkadaş edindin mi?" Soruları arka arkaya hızlıca sıralıyor.

Beni göremese de gözlerimi deviriyorum. "Kasabaya geleli bir saat bile olmadı, bu yüzden sana cevap veremem. Nan ile buluştum, beni evime getirdi ve şimdi eşyalarımı çıkarıyorum."

"Çok sıkıcı."

Onun yorumunu görmezden geliyorum. "Nan çok eğlenceli biri. Bana senin yaşlı halini hatırlatıyor."

"Gerçekten adı bu mu? Bu benim için hala çok garip, Blair. Artık başka bir eyalettesin, *Nan* adında rastgele bir kadın sana yeni evini gösteriyor ve" — kelimeyi uzatarak — "sen ıssız bir yerde kalmışsın!"

İç çekiyorum. Kız kardeşimin bunu anlamadığını biliyorum. Ben de anlamıyorum. Bu benim için korkutucu ama heyecan verici bir maceraydı. Kasabanın girişinden geçmek bana bir şey yaptı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, bir parçam kendini evinde *hissetti*. Neden böyle hissettiğimi henüz bilmiyorum, ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Doğru

geliyor. İyi

geliyor.

"Şu ana kadar çok beğendim. Sessiz ve تنها, kimsenin beni tanımadığı mükemmel bir yer. Geçmiş hayatımla hiçbir bağlantım yok, Kodi. Sonunda kendim olabiliyorum ve kimse bana nasıl nefes almam gerektiğini söylemeden istediğim kişi olabiliyorum. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye pes etti. "Umarım sonunda iyi bir arkadaş bulursun. Yakınlarda komşuların var mı?"

"Sokağımda sadece bir tane daha ev var. Bilgin olsun, o da toprak yol."

"İğrenç. Zavallı araban," diye benim için sızlanıyor. "Ama onunla tanıştın mı? Seni görüp, hoş geldin sepeti falan getirip geldi mi?"

"Aslında o bir *erkek* ve dürüst olmak gerekirse, pek dost canlısı birine benzemiyor. Kesinlikle meyve sepeti getirecek türden birine benzemiyor. Tabii zehirli elmalardan biri değilse."

"Ohhh," diye vurgular, sesinde merak belirir. "Erkek bir komşu, ha? Yolda sadece ikiniz. Bu çok eğlenceli bir zaman olacak gibi görünüyor."

"Kodi," diye uyarıyorum, "buraya bunun için taşınmadım. Burada olmak istediğim son şey bu. Buraya sadece kendime odaklanmak için geldim."

"Bunu yapıp yine de seks yapabilirsin."

"Kafanda bir sorun var." Gülererek, "Theodore ile yaşadığım o berbat olaydan sonra, bir daha kimseyle ilişki kurmak istemiyorum. Reddediyorum. Uzun bir süre, orama dokunacak tek şey güvenilir vibratörüm olacak."

Bu sadece kısmen bir yalan.

Başka bir ilişkiye girmek istemediğimden değil, bir ilişkiye atılmadan önce çok daha dikkatli olmayı planladığımdan. En kötü şekilde aldatılmak insana bir şeyler yapar. Sizi değiştirir. Güvenmenizi zorlaştırır. İnsanların gerçek niyetlerine inanmanızı zorlaştırır.

Tekrar güvenmeyi öğrenmek
istiyorum. Karanlıkta aşk
istemiyorum.

Büyük, gürültülü, *bensiz yaşayamayacağı* bir
aşk istiyorum. Sadık bir aşk istiyorum.

Theodore'un ofisine girdiğim günün anıları beni bir kamyon gibi çarptı. Düşünceler kafamda dolaştığında, yüzeye çıkmak için can atarken, bastırmak için çok uğraştığım duygular. Ama buna izin vermeyeceğim. Buna izin veremem.

Geçmişimin buradaki geleceğimi elinden almasına izin vermeyeceğim.

"Bir gün birini bulacaksın, o yüzden o şeyin pillerini bitirme," diyor Kodi. "Bir gün."

"Gitmeliyim," diyorum, boğazımda yoğun duygularla, konuyu değiştirerek. "Biraz eşyalarımı boşaltmak istiyorum. Sonra bir mağaza falan bulmam lazım. Kıyafetlerim buradaki havaya uymuyor. Zaten kendimi dışlanmış hissediyorum, bir de görünüşümle bunu pekiştirmek istemiyorum."

"Yeni adresini bana mesajla. Senin için mükemmel şeylerim var."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Sen en iyisisin. Haftaya iş aramaya başlayacağım. O yüzden sana para göndereceğim."

"Saçma. Sana dünyayı ateşe vermeni söyledim. Bunu yaparken iyi görünmelisin."

Kafamı sallıyorum. "Hoşça kal, Kodi. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp etrafıma bakıyorum.

Hala halletmem gereken çok şey var. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak. Ama hiç bu kadar değişime hazır olmamıştım.

BÖLÜM 5

ŞEHİRDE YENİ BENZ'İ GÖRDÜN MÜ?

GRIFFIN

Her şey ters gidiyor.
Ve bu beni
sinirlendiriyor.

Yolumun artık sadece *benim* yolum olmadığını bilmek uyumamı zorlaştırıyor. Evet, hala benim adım var, ama artık *o* kullanıyor. Bu beni rahatsız ediyor. Beni endişelendiriyor. Özellikle de daha önce hiç buraya gelmemiş biri olduğunu bilmek.

Gürültücü biri değil, ama sessizliğimi bozuyor. Huzurumu bozuyor.

Buraya ne için taşındı? Yeni bir hayata başlamak için mi? Buna inanmıyorum.

Her şeyin yolunda olmadığını söylediğimde kastettiğim şey, *onun* yolunda olmadığını.

Son birkaç gecedir terasımda oturup, ağaçların arasından küçük evin yönüne doğru sapık gibi bakınıyordum. Bir gece, onun saçma sapan tüylü köpeğini dışarıda koşturduğunu izledim. Köpeği serbest bırakması sinir bozucu olmakla kalmadı, köpek doğrudan benim bahçeme geldi ve gül fidanımın üzerine işediğini izledim.

Beni en çok şaşırtan şey, sanki belediye binasına toplantıya gitmek için hazırlanmış gibi iş kıyafeti giymiş olmasıydı.

Şu anda o evde birinin olduğunu bilmek hiç hoşuma gitmiyor.

Barın kapısının zili çaldı ve ben ona doğru döndüm.

Babam. Ne güzel.

"İyi günler, Griffin," diyor babam gülümseyerek.

"Eugene." Ona doğru başımı salladım. Barda boş bir koltuğa oturdu ve kovboy şapkasını çıkardı. "Bugün seni buraya getiren nedir?"

"En sevdiğim oğlumla öğle yemeği yemek için uğradım. Bana baba diyemese de, yine de uğrayıp onu görmek istedim." Sırıttıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü ben onun tek oğluyum.

Bir an durup yüz hatlarını incelerim, belediye başkanından çok kovboya benziyor. Kasaba siyasetine girmeden önce, çiftliği varken kovboyluk yapıyordu. Bu adam, ahırları temizlemekten çitleri onarmaya, tamir edilmesi gereken şeyleri tamir etmeye kadar her işi yapardı. Onu hiç tipik bir belediye başkanı gibi takım elbise ve kravat giyerken görmedim. Zaten kasabanın havasına da uymuyor. Wrangler kot pantolonlarını, kalın, kahverengi dış giyim ceketini ve kovboy çizimleri giymeyi tercih ediyor.

"Ve bilgin olsun, yıl sonuna kadar burada biraz daha yoğun olabilirsin," diye ekliyor, kaşlarını kaldırarak yüzündeki kırışıklıkları abartarak.

"Neden?" diye soruyorum, menüyü önüne koyarak.

"İmar ve planlama kuruluyla bir sürü toplantım var. Kasabanın batısındaki eski kayak merkezini yeniden faaliyete geçirmek için çalışıyoruz."

"Bluestone Lakes ve Bonneville, dağın mülkiyetini kimin alacağına karar veremedikleri için terk edilmiş olan mı?"

O da başını salladı. "Onlarla birlikte çalışacağız. Bluestone'a daha fazla insan çekmek için tesisi iyileştireceğiz."

Harika.

"Yüzündeki o sinirli ifadeyi sil." Babam gülüyor. "Bu iş için harika bir şey, evlat."

İnlemekten kendimi alıkoyuyorum. Bu kasabayı geliştirmek tek bir anlama geliyor. Kayak merkezi açmak, burayı bir tatil beldesine dönüştürecek. Daha fazla şehirli insan buraya gelip bize ayaklarının altındaki pislik gibi davranacak. Zengin yatırımcılar, ceplerinde para olduğu için herkesten daha iyi davranarak barıma akın edecek. Yüzümdeki sinirli ifadeyi silemiyorum çünkü bu hiç de eğlenceli gelmiyor. Eğer olayların iyi tarafına bakan biri olsaydım, barıma gelir getireceği için mutlu olurdum.

Benim gibi biri için bu gerçekten bir çıkmaz sokak.

"Bir şey yemek ister misin?" diye sorarak konuyu değiştiriyorum.

Broşür tarzındaki menüyü baştan sona çeviriyor. "Bu menüye daha fazla seçenek eklemeyi düşünmelisiniz. Burada sadece on kadar seçenek var."

"Burası bir bar... bar yemekleri var. Elimizde ne varsa onu yersiniz." Omuz silkiyorum.

Her geldiğinde aynı şeyi sipariş etmesine rağmen küçük menüyü inceler. "Tavuklu sandviç, ekstra pastırma ve yanında ranch sos alacağım."

Evet, her zaman aldığı şeyin aynısı.

Başımı sallayarak, siparişi misafir fişine yazdım ve mutfağa açılan küçük pencereden içeriye attım. "Yeni sipariş," diye arkadaki iki mutfak çalışanına bağırdım. Arkanı döndüğüm anda, kapı zili tekrar çaldı. Dünyadaki en sinir bozucu ses.

"Dostum!" Tucker, babamı ve arkadaşı Levi'yi gördüğünde bara doğru ilerlerken bağırır. İş arkadaşı da hemen arkasındadır. "Hay aksi, selam baba. Seni görmedim."

"İyi günler, Tuck. Sorun çıkarmıyor musun?" diye sorar.

"Her zaman, efendim. Bunu biliyorsunuz."

Gözlerimi deviriyorum çünkü Tucker Daniels bela ile yaşıyor ve nefes alıyor.

O sadece kuzenim olsa da, onu kardeşim gibi seviyorum. Ama o kesinlikle ukala biridir ve her zaman gereksiz belalara bulaşır. Bunu yaşına bağlıyorum. Yine de ne kadar çalışkan olduğunu inkar edemem. Bütün gün inşaat işleriyle uğraşıyor, yeni evler inşa ediyor, kasabadaki işyerlerini tamir ediyor, sonra da haftada birkaç gece benim barımda çalışıyor. Yirmi üç yaşında bir genç için, muhtemelen etrafındaki en çalışkan adam ve arkadaşları ve ailesi için tereddüt etmeden yaptığı her şeyi bırakır.

"Bu yerden bıkmadın mı?" diye soruyorum Tucker'a.

"Asla, Griff. Bunu biliyorsun." Gururla gülümser ve babamın yanındaki boş yere oturur, arkadaşı Levi ise Eugene'nin sandviçini getiren aşçı ile aynı anda onun yanındaki yere oturur.

"Ohhh, ekstra pastırmalı tavuklu sandviç mi? İyi seçim, Pops." Tucker onaylayarak başını sallar ve tekrar bana döner. "Aynı şeyden alabilir miyim?" Siparişini almak için misafir sandığını çıkarırım. "Oh, üzerine koyduğunuz o baharatlı ranch sosundan da biraz alayım."

"Levi?" İkisinin siparişini vermeden önce, bir şey isteyip istemediğini sormak için adını söylerim.

"Aynı şeyden," der Levi, ben de misafir kontrolünü pencereye bırakmadan önce, personele başka bir siparişimiz olduğunu bildiririm.

Levi, iş yükünün yoğun olduğu günlerde Tucker ile birlikte inşaat işlerinde çalışıyor, diğer günlerde ise Barlow Çiftliği ve atlarla ilgileniyor

bakıyor. O, sahip olduğumuz en iyi çiftlik işçisi.

Onlar iş ve hava durumu hakkında sohbet ederken, ben de barın arkasında bulunan az miktardaki stokları düzenliyorum. İşlerin gecikeceğini duyalı günler oldu ve tahmin edin ne oldu, hala gelmedi.

Misafirlerimizin içmek isteyebileceği çeşitli içecekleri sunabilmekten gurur duyuyorum. Viski ve burbon, aromalı votka ve karışık içecekler için rom. İnanması zor ama burada bira pek satmıyoruz, ancak bira içen birkaç düzenli müşterimiz için her zaman stokta bulunduruyorum.

Bunun, burada yarattığım atmosfer sayesinde olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Pencereler olmadığı için burası biraz karanlık ve eskimiş görünüyor. İçerideki her şey, masalar ve sandalyeler dahil, koyu ahşap renginde. İnsanlar bu renk düzenini koyu kehribar rengi bir sıvıyla ilişkilendiriyorlar sanırım. Viski ve burbon kesinlikle en çok satan ürünlerimiz.

Ve şu anda hangisi gecikti tahmin edin? Ding ding. Lanet olası burbonum.

Sadece en iyisini alırım ve ucuz içki fabrikalarından almayı reddederim. Bourbonumuzu Kentucky, Fiasco'dan direkt ithal ediyorum.

Foxx Bourbon en çok satan ürünümüz. Haklı olarak. Gerekirse sonsuza kadar beklerim.

"Hey, Griff," Tucker, mutfak son iki öğle yemeğini getirirken düşüncelerimi bölüyor. "Şehirde yeni Benz'i gördün mü? Geçen gün onu gördüm ve sadece bir yoldan geçen olduğunu sandım ama söylentilere göre buraya taşınmışlar."

Kaşlarım çatıldı çünkü onun kimden bahsettiğini çok iyi biliyorum.

"Ne aptalca bir hareket," diye devam etti Tucker. "Beyaz bir araba mı? Toprak yollarla dolu bir kasabada mı? Ne salak adam." Başını sallayarak güldü.

"Eminim ki o bir kadın," diyorum ona.

"Evet, tabii ki." Levi koluna vurur. "Biliyorsun, beyaz araba meselesi. Muhtemelen bir yerlerde PTA'da ve her zaman işlerini yolunda tutuyordur."

"Sanmıyorum," diyor Tucker, ağzı yemekle dolu halde alaycı bir şekilde. "Küçük kasaba dedikodularını bilirsin, yanında çocuğu olsaydı kesinlikle bilirdik. Yani, PTA ihtimali yok. Ama o zincir mağaza olmadan burada nasıl hayatta kalacak merak ediyorum."

İnanamadan, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. "Siz ikiniz ne diyorsunuz?"

Tucker omuz silkiyor. "Görünüşe göre bu bir şey. Beyaz araba ile siyah araba. Sanırım bu deyim daha çok SUV'larla ilgili, ama aynı şey. Siyah bir SUV genellikle kişinin dağınık ve kaotik olduğunu gösterir," diye açıklıyor Tucker.

"Beyaz SUV ise, her zaman temiz ve düzenli oldukları anlamına gelir," diye ekliyor Levi.

Bu ikisinin nesi var böyle?

"Bu duyduğum en aptalca şey. Bu çok şey ifade ediyor çünkü ikinizin ağzından çıkanların yarısı genellikle aptalca."

Tucker savunma amaçlı ellerini kaldırıyor. "Hey, bunu ben uydurmadım." Şok içinde orada dururken, söyleyecek başka bir şeyim yok.

Beyaz Mercedes'in sahibinin yeni komşum olduğunu onlara kesinlikle söylemeye niyetim yok. Gereğinden fazla dikkat çekmek istemiyorum. Ayrıca, mümkünse onunla konuşmaktan kaçınmaya çalışıyorum.

"Siz ikiniz aklınızı kaçırmışsınız," diye araya girer babam, sandalyesinden kalkıp yirmi dolarlık banknotu masaya atar. "Öğle yemeği için teşekkürler. Bir gün akşam yemeğine gelin, olur mu?"

"Ben de davetli miyim?" Tucker'ın yüzü aydınlanır. "Lütfen evet de. Mary teyzenin yemekleri cennetten gelmiş gibi, yakında yiyemezsem öleceğim."

Babam güler. "Ne zaman istersen gelebilirsin. Bunu biliyorsun."

Tucker yumruğunu sıkar ve başarısını kutlamak için havaya yumruk atar. "Gene amca harikadır."

O ve Levi, sandviçlerinin geri kalanını hızla yiyerek sessizleşirler. Hayatımda hiç bu kadar hızlı yediklerini görmemiştim.

Tucker saatine bakar ve sandalyeden atlar. "Kahretsin, geç kalacağız. On beş dakikalık molamız bitti."

"Sadece on beş dakikalık molanız mı vardı?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde saatime bakarak. "Ama en az yarım saattir buradasınız."

"Evet. Görüşürüz Griff." Ve kapıdan çıkar.

Ne... ilginç bir öğle yemeği kalabalığı bugün.

BÖLÜM 6

LÜTFEN CİNSEL İFADELER KULLANARAK, İKRAMLARIMIZDAN NE KADAR ZEVK ALDIĞINIZI İFADE EDİN.

BLAIR

KODI

Yeni komşular gördün mü? İkinizin artık en iyi arkadaş olduğunuzu belirten mesajı sabırla bekliyorum.

BEN

Bu asla olmayacak.

KODI

Eğer ara sıra evden çıkarsan olabilir.

BEN

Kim demiş evden çıkmadığımı?

KODI

Blair...

ME

Kodi...

KODI

Evden çık ve yeni şehrini biraz keşfet.

Kodi'yi dinlemedim.

Son bir haftayı evde kilitli geçirdim ve her saniyesinden keyif aldım. Savunmam gerekirse, buradaki değişen havaya alışmaya çalışıyorum. Bütün bir günümü eşyaları açıp istediğim yere yerleştirerek geçirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, mutfakta benim için temel ihtiyaçlar stoklanmıştı ve bu da birkaç gün idare etmeme yetti. O günden beri son birkaç gündür aralıklı olarak yağmur yağıyor, bu da beni romantik bir gerilim romanı ve Reginald ile kanepede uzanmaktan başka bir şey yapmak istememe neden oldu. O kesinlikle şikayet etmedi.

Yağmur dışında, şehirde giyilebilecek kadar uygun kıyafetlerim olmadığı için dışarı çıkmak istemedim.

Bugün keşfe çıkıyorum.

Güneş, havadaki soğuğu gidermeye yetecek kadar parlıyor.

Güzel bir gün olacak gibi *görünüyor*.

Siyah pantolon, topuklu botlar ve en sade çiçekli bluzumu giyip, dolabımda bulduğum hafif kaşmir süveteri üstüme geçiriyorum. Sonra banyoya gidip saçımı tazeliyorum. Yarısını at kuyruğu yapıp yüzümden uzak tutuyorum, geri kalanını ise çok kısa olduğu için doğal olarak bırakıyorum. Doğal dalgalı saçlarım, buradaki havanın nemli olmamasına bayılıyor.

"Benimle gelmek ister misin, Reginald?" diye soruyorum köpek yavrusu ses tonumla. O da havlayarak cevap veriyor.

"Ama uslu durman lazım. Hangi yerlerin evcil hayvan dostu olduğunu bilmiyorum. Ama biraz kıyafete ve belki bir işe ihtiyacım var."

Kuyruğunu sallayarak tekrar havlıyor. Gülümsedikten sonra çömeliip kafasını okşuyorum.

İş bulmak muhtemelen bugünkü görevimin en önemli kısmı. Her şeyin yerli halkla dolu gibi görünen bir kasabada ne tür işler bulabileceğimi bile bilmiyorum. Ama "Sormazsan, cevap hayırdır" sloganına sıkı sıkıya inanıyorum.

Taşındığım günden beri ilk kez garajımdan çıkarken, buradan nasıl çıkılacağını hatırlayamadığım için sinirlerim gergin.

Nan'dan kasaba haritasını istemeliyim.

"Hallederiz," diyorum Reginald'a. Ama bu daha çok kendim için.

Yolun virajını döndüğümde, güzel bir dağ manzarası gözüme çarptı ve hızımı kesmek zorunda kaldım. Gelirken fark etmemiştim ama... vay canına. Küçük bir kızken böyle bir yerde yaşamayı hayal ettiğimi hatırlıyorum ve şimdi bu hayal gerçek oldu, bunu asla hafife almayacağım.

Bu kadar uzun süre şehirde nasıl yaşadığımı bilmiyorum. Dünyada böyle bir yer olduğunu bilerek.

Arabam yoldaki bir tümsekten dolayı sarsılıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Buralarda araba kullanmaya alışmak biraz zaman alacak. Her tarafı çamurla kaplı bu toprak yollar arabamı mahvedecek.

Bir SUV veya kamyonet bakmalıyım.

Gülüyorum. Ben kamyonet sürerken. Bu çok komik bir düşünce.

Şehrin merkezi görünür ve kendi başıma bulduğum için rahat bir nefes alırım. İlk geldiğim gün görmediğim birkaç yeri not alırım ve şehrin bu bölümünde gerçek bir yol olduğu için evrene sessizce teşekkür ederim. Yol güzel değil ve ona yol demek bile zor. Ama en azından tamamen toprak değil.

Her şeyi gözümün önüne getirince, bana eski bir kasaba filmi hatırlatıyor. Park bankları kaldırımında sıralanmış, birkaç metre aralıklarla sokak lambaları var. Cadde boyunca çok az park yeri var, ama böyle bir kasaba için yeterli. Bu kasaba, şehir dışında büyürken hayal ettiğim her şeyden daha güzel. Çok küçük ve sessiz. Burada kimsenin hikayemi bilmemesi hoşuma gidiyor. Bir süre böyle kalmasını istiyorum.

Main Street adlı sokağa dönüyorum ve hemen yolun bir tarafında General Store adlı bir market görüyorum.

"Vay canına. Ne kadar zekice," diyorum sesimde hiç şaşkınlık olmadan. Reginald yanımda havlıyor.

Bakışlarımı yolun diğer tarafına çeviriyorum ve bir bar, bir kahve dükkanı ve bir fırın görüyorum.

Bingo.

Üç bina birbirine bağlı ve köşede Seven Stools adlı bir bar var. Tabelanın üzerindeki neon ışıklı tabelanın gerçek bir bar taburesi olduğunu fark edince gülmemeye çalışıyorum.

Bir bar için ilginç bir isim.

Batter Up adlı fırın hemen yanında yer alıyor. Dışarıdan çok daha aydınlık ve davetkar görünüyor, soluk pembe tentelerle kaplı iki küçük penceresi ve pervazlarda asılı çiçek aranjmanları var. Fırıncılık benim kalbimi çaldığı için buraya şimdiden aşık oldum. Fırın ve Cozy Cup adlı kahve dükkanının yanındaki binaların arasında sevimli bir dış oturma alanı var.

Bu düzenleme, dahice bir pazarlama stratejisi.

Bir tarafta kahve dükkanı, diğer tarafta fırın ve her iki mekandan da bir şeyler tadabileceğiniz bir oturma alanı? Şeflerin hayali.

Arabamı park ederken, önümde üç iş seçeneği olduğunu fark ettim. Bunlar olmazsa, her zaman Barlow Ranch'te şansımı deneyebilirim. Nan ile herhangi bir bağlantıları varsa, eminim bana yardım eder.

Kendime gülüyorum.

Bir çiftlikte çalıştığımı hayal edebiliyor musunuz?

En azından hala komik olabildiğimi biliyorum. Önce kamyon, şimdi de bu.

Eski moda fırına bakarken, bir heyecan dalgası beni kaplıyor.

Bu, her zaman hayalini kurduğum şey. Fırıncılık tutkumu başkalarıyla paylaşıırken, aynı zamanda bundan geçimimi sağlamak, aradığım her şey gibi geliyor.

Arabanın yolcu camını açarak Reginald'ın başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Burada kal dostum."

Arabanın kapısını açar açmaz, uzun, bakır kırmızısı saçlı bir kadın beni hemen fark eder.

"Merhaba. Sen bu kasabaya yeni gelen kızsın," diye sorusuzca söyler.

Gülüyorum. "Neden anladın? Toprak yollarla dolu bir kasabada spor araba mı?"

Bana ve arabaya bakar, eliyle ağzını kapatır ve burnunu çeker. Minik kadın burnunu çeker. "Yani, söylemeyecektim. O senin köpeğin mi?" Yolcu koltuğunu işaret eder ve Reginald havlar.

"Evet."

"Ne cinsi bir köpek?"

"O bir corgi." Ona dönerek, "Dünyanın en iyi köpeği," diyorum. "Fırına girmek mi istiyordun?"

"Aslında evet." Kafam karışmış bir şekilde tekrar ona dönüyorum. "Burada evcil hayvanların girip giremeyeceğini bilmiyorum, o yüzden onu burada bırakacaktım."

"Saçma." Arabayı dolaşıp yolcu koltuğunun kapısını açar ve tasmağını eline alır.

Bu kasabadaki insanlar çok cesur ama aynı zamanda dost canlısı.

"Bütün kasaba evcil hayvan dostudur. Seven Stools'a öğle yemeği için gitmek istersen, sahibinin sana aksini söylemesine izin verme."

"Onlar kötü mü?" diye merakla soruyorum.

İçimden, bu iş fırsatını listeden tamamen silmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

"O kötü biri değil, ama dünyada köpekleri sevmeyen birkaç erkekten biri. Lütfen bana nedenini sorma, çünkü ben de bilmiyorum. Ve onu

tüm hayatım boyunca onu tanıyorum. Bu, sizi uyarmak istediğim büyük bir tehlike işareti."

Çömeliş Reginald'ı sanki küçük bir köpekmiş gibi kucağına alır ve kafasına öpücükler yağdırır. Küçük kuyruğunu sallayarak bu ilgiden memnun olduğunu gösterir.

"Onun içeri girmesinin sorun olmayacağından emin misin?" diye soruyorum. "Bir yemek mekanı için biraz fazla tüylü."

"Dışarıda oturma alanımız var, aptal. Bu benim fikrimdi, başkalarının seni ikna etmesine izin verme."

Bir dakika, o...

"Batter Up'ın *sahibi* sen misin?"

Kafasını sallar ve dudaklarında gururlu bir gülümseme belirir. "Tabii ki. Bu arada, ben Lily. Özür dilerim. Bunu daha önce söylemeliydim. İçeri gel."

Onun ardından içeri giriyorum ve kapı açıldığında sıcak bir aroma dalgası beni sarıyor. Taze pişmiş ürünlerin cezbedici kokusu havayı dolduruyor, beni kucaklıyor. Şeker ve unun zengin, tatlı kokusu ağzımı sulandırıyor, kalbimi sevinçle çarptıran karşı konulmaz bir his yaratıyor. En kaliteli pişmiş ürün kokulu mumlar bile bununla kıyaslanamaz.

"Burası çok şirin bir yer," diyorum, etrafa bakınıp her şeyi içime çekerek.

Tek bir tezgah, çeşitli lezzetlerin sergilendiği iki çekici vitrin rafının arasında yer alıyor. Canlı renkli şekerlemelerle süslenmiş özel kurabiyeler, zengin ve nemli crumb kekler ve çeşitli lezzetlerde dayanılmaz mini kekler sergileniyor.

"Özür dilerim, adınızı almadım," diyor Lily.

"Ben Blair. Blair Andrews." Tam adımı bir kez daha kullandığım için, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istiyorum. Ama bu kadar uzak bir şehirde belediye başkanının kim olduğunu kasaba halkının bilebileceğini sanmıyorum. "Ve kollarındaki o küçük tüylü top Reginald."

"İkinizle de resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum," diyerek hafifçe başını salladı ve tezgâhın diğer tarafına geçerek Reginald'ı kucağında tutmaya devam etti. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Her şey harika görünüyor," derim, o gün satılan her şeyi sergileyen vitrinleri tarayarak. Taramayı durdururum ve gözlerim büyür. "Bu bir kırıntı keki mi?"

"Tarçınlı kıvrımlı kırıntı kek," diye cevaplar Lily başını sallayarak.

Daha yakından bakmak için eğildim. "Kırıntı kek yapmayı hiç beceremedim. Çok kolay görünüyor, ama bir türlü bu kadar güzel yapamıyorum."

"Pişirmeyi sever misin?"

Başımı sallarım. "En sevdiğim hobimdir."

"Arkadaş olacağımızı biliyordum." Lily gülümser, Reginald'ı yere indirir ve onun etrafı özgürce keşfetmesine izin verir.

"Arkadaş" kelimesi bana çok yabancı geliyor. Buradaki her şey gibi.

Lily'ye bakarken, dilim tutulur. O, şehirde tanıdığım insanlara hiç benzemiyor. Aksine, sıcak ve samimi, görünüşte gizli bir amacı yok. Geçmişte, arkadaşlıklar genellikle çıkar amaçlıydı, insanlar kendi çıkarları için benimle arkadaşlık kuruyorlardı. Ama Lily ile durum farklı. O samimi.

"Şehirde iş ilanı olan bir yer biliyor musun?" diye soruyorum sonunda.

"Sana bir iş bulabileceğimizden eminim," diyor Lily, tepsiden bir dilim crumb cake alıp benim için küçük bir kağıt tabağa koyarken. "Komşum Autumn, Cozy Cup'ta ya da barda, sana bir iş bulabiliriz."

"Çok teşekkür ederim. Bu çok yardımcı olur ve gerçekten minnettar olurum."

"Al." Kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarır. "Numaranı buraya yaz. Sana mesaj atarım, böylece benim numaramı alırsın. Bu öğleden sonra onlarla konuşurum, sana bir iş bulabiliriz. Merak etme. Burada birbirimize göz kulak oluruz."

Telefonunu elime verirken söylediği sözler içimi sıcaklık ile doldurdu.

Kısa bir süre içinde Lily, bu kasabayı evim gibi hissetmemi sağladı. Beni bu topluluğun bir parçası gibi hissettirdi, buraya taşınalı sadece birkaç gün olmasına ve benim hakkımda hiçbir şey bilmemesine rağmen.

"Hey, Lily," diye bir kadın sesi ön kapıdan geliyor.

"Şeytandan bahsetmişken." Lily gülümser. "Autumn, yeni arkadaşım Blair ile tanış. Buraya yeni taşındı ve iş arıyor."

Autumn bana hoş geldin gülümsemesi atıyor ve Lily ile tanıştığım anda hissettiğim aynı dostane duyguları ondan da hissediyorum.

"Bunu iş görüşmesi için giydin, sadece şehri keşfetmek için değil, değil mi?" Autumn gülüyor ama hemen ağzını kapatıyor. "Özür dilerim. Kaba davrandım. Biraz açık sözlü biriyimdir."

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyorum.

Reginald o anı fırsat bilip havlar. Sanki onlara "evet" diyor gibi.

Hain.

"Şey..."

"Ah, benim sevgili Blair'im," Lily abartıyor. "Şehirden buraya mı taşındın?"

Başımı sallıyorum.

"Hangisinden?" diye sorar

Lily. "San Francisco."

"Seni General Store'a götürüp, bir şeyler seçmene yardım edeyim," diyor Lily emin bir şekilde.

"Kız kardeşim de bana bazı şeyler gönderiyor," diye ekliyorum.

"Posta hizmetimizin işleyişine bakılırsa bu sonsuza kadar sürer," diyor Autumn, gözlerini devirerek. "En azından seni biraz idare edecek şeyler almaya götürelim."

İkisine de gülümserim. Bu, garip gelen samimi bir gülümsemedir. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. "Çok isterim," derim ve sonunda kırıntı keki bir ısırık alırım. "Aman Tanrım. Bu orgazmik bir lezzet."

Lily kolunu vitrin gibi uzatır ama Autumn'a bakar. "Gördün mü, Autumn. Tüm müşterilerimizden istediğim tepki bu."

"Eğer bunu bu kadar çok istiyorsan, kapıya 'Lütfen tatlılarımızdan ne kadar keyif aldığınızı cinsel imalarla ifade edin' yazan bir tabela as."

"Belki de öyle yaparım," diyor Lily, ellerini beline koyup çenesini dik tutarak kendinden emin bir şekilde. "Pişirdiklerimle gurur duyuyorum."

"Bu duyguyu bilirim," diye konuşmaya dahil oldum. "Yani, bunu para ya da iş için yapmıyorum, ama pastacılık hayatımın çoğunda aklımı başımda tuttu."

"Başka biri senden önce seni işe almak zorunda kalabilirim." Lily göz kırptı.

"Dinle, burada ayaklarımın üzerinde durabilmem için bana ne ayarlarsan mutlu olurum," diyorum. "Ama bana bir seçim hakkı verirsen, bu fırın listemin başında olabilir."

Lily, çizim yapar gibi parmağını havada salladı. "Not edildi."

Bugün iyi bir gün gibi *hissediyorum*.

Ve kesinlikle öyle.

Çünkü sanırım bir arkadaş edindim.
Burada tek başıma hayatta kalmak için ihtiyacım olan bir şey.

BÖLÜM 7

ÇOCUKLARIN DUYDUĞU YERDE KÜFÜR ETMEYİN.

GRIFFIN

Tucker iş yerinde beklenenden daha uzun süre takılıp kaldı ve işe her zamankinden daha geç geldi. Tucker'ın tipik tarzında, kıcı yanıyormuş gibi bara daldı ve geç kaldığı için bol bol özür diledi.

Benim huysuz tavrım da durumu pek iyileştirmedii. Ama bu yeni bir şey mi sanki?

Sebep geç kalması değildi; akşam kalabalığı bugün happy hour'u planladığımızdan bir saat önce kutlamaya karar vermişti.

Evet, eve giderken çok kötü bir tavırla sürüyordum.

Ancak evimin garajına girdiğimde, beş dakika öncesine göre daha da sinirleniyorum çünkü Nan verandamda oturuyor.

Ve yalnız da değildi.

Arabadan inip, ön kapımın merdivenlerini ikişer ikişer çıkıyorum. "O şeyle burada ne yapıyorsun?"

"Oh, merhaba. Sana da iyi akşamlar, Huysuz Griffin," diye şaka yapıyor

Nan. "Bana öyle demeyi bırak."

Omuzlarını silkiyor. "Sadece gördüğümü söylüyorum."

"Madem bu kadar huysuzum, neden sürekli evime geliyorsun?"

"Güzel bir ev. Manzarası güzel. Komşular sevimli. Sessiz. Bilirsin." Parmaklarıyla sayarken her şeyi sıralıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Senin mahallende de aynı manzara var. Şu dağı görüyorsun." Uzakta bir yeri işaret ediyorum. "Aynı manzarayı senin verandandan da görebilirsin."

Omzunu kaldırır ama hiçbir şey söylemez.

"Burada ne yapıyorsun Nan?"

Yüzü, köpeğin kafasını okşarken aydınlanır. "Köpek bakıcılığı yapıyorum." "Komşunun köpeği mi?"

"Evet." Köpeği ön ayaklarından kaldırır ve ben bir adım geri atarım.

"Hadi ama. Reggie çok sevimli değil mi?"

diye şakıdı. "O lanet köpeğin adı *Reggie* mi?"

"Reggie, Reginald'ın kısaltması." Nan, köpeğin kulaklarını sanki duyguları varmış gibi kapatır. "Küçük kulakların önünde küfür etme."

Başımı geriye atıp hayal kırıklığıyla inlerim.

"Annesi şehirde yeni bir iş buldu ve kısa bir oryantasyon programına katılıyor. Buralarda işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin," diye vurgular. "Çok az eğitim veriyoruz ve yeni gelenleri hemen ateşin içine atmayı seviyoruz. Ben de bu küçük tatlıyı bir süreliğine bakmayı teklif ettim."

"O şey sevimli değil."

"Bay Grumpy Griffin'i boş ver, ufaklık," diyor köpeğe sevimli bir ses tonuyla. "O mahallenin en huysuz adamı. Sen ise buradaki en sevimli şey."

"Mahallede tek ben varım." "Artık

yok," diye homurdanıyor.

"O zaman neden onun verandasında ya da göl kenarında değilsin?"

"Ya köpek boğulursa, Griffin? Ayrıca, onun büyük bir verandası yok. Köpek işini görürken, korkulukta yaklaşık yedi çivi saydım. Hayır, teşekkürler. Ama merak etme," parmağını havada salladı, "bir gün onu çok güzel bir şekilde tamir etmeyi planlıyor. Daha da büyütecek."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu yapabilir mi?"

Nan kahkaha attı. "Sanmıyorum. O tam bir şehir kızı. Yani, Mercedes'i gördün mü? Vay canına. Ne şık," diye şaka yaptı ve kahkahası kesilmeden önce.

"Ama hey, denemesini görmek isterim."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bizi içeri alacak mısın, almayacak mısın?" diye sorar Nan.

"Acıktık." "Tamam. Ama o şey dışarıda kalacak."

"O da aç," diye sızlanır. "Olmaz."

O inler ama köpeği kucağından indirir. "Sen en kötüsüsün."

Ön kapıyı açarak Nan'ın önce girmesine izin veriyorum. Sinirli bir durumda yaşıyor olabilirim, ama yine de bir beyefendiyim. Köpeğe bir kez daha bakıyorum. O, bana sanki gülümser gibi bakan tüylü bir top. Bu

bir köpek için tuhaf bir şey. Kafasını yana eğdiğinde kulakları havaya dikiliyor.

"Kal," diye emrediyorum.

Köpek karnının üstüne yığıldı, arka ayakları arkada sallanırken, verandada bir krep gibi düz bir şekilde uzandı.

Ne tuhaf bir yaratık.

"Bu buzdolabında hiçbir şey yok," Nan mutfağa girerken duyurur.

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum.

Bu gerçekten oluyor mu?

Bu lanet kadın gerçekten burada yaşadığını sanıyor.

"Genel Mağazaya gitmek için vaktim olmadı. Ama iki sandviç yapmaya yetecek kadar malzemem var."

"Bu yeter." Ben öğle yemeği için et ve ekmek çıkarırken, o tezgahın başına oturup gülümsüyor. "Bugün iş nasıldı?"

"İş işti," diye cevap veriyorum, ona sandviç hazırlarken. "O menüye bir şeyler eklemeyi düşündün mü?"

"Hayır," diyorum, tabağı ada mutfağından ona doğru kaydırarak. "Seninle sohbet etmek gerçekten çok keyifli." "Evet."

Sandviçimden bir ısırık alıp konuyu görmezden geliyorum. İşten eve geldiğimde, en son yapmak istediğim şey daha fazla sohbet etmek. Öğle vardiyası boyunca saatlerce nazik davranmak zorunda kaldım, bu da akşam vardiyasının bir kısmına da yansdı.

Her zaman profesyonelimdir, ama eve geldiğimde bununla işim biter.

Köpek verandada aşırı derecede havlıyor.

"Oh." Nan sandalyesinden atlar. "Blair dönmüş olmalı."

Blair.

Komşumun adını ilk kez duyduğumda yüzümde istem dışı bir somurtkanlık belirir. Nan heyecanla ön kapıya koşar. Şimdiye kadar yan komşum hakkında daha fazla bilgi edinmeye hiç zahmet etmemiştim, ama adını duyduğumda içimi bir şaşkınlık kaplar. Beklediğim bir isim değildir, ama gergin, zengin bir kızla ilişkilendirilebilecek bir isimdir.

Sandviçimden bir ısırık daha alıp Nan'ı takip ediyorum.

Nan merdivenlerde durmuş, ona el sallıyor. Islık çalıyor, köpeği işaret ediyor ve sonra tekrar el sallayarak adını bağırıyor. Bilirsiniz,

anladığından emin olmak için.

Blair bunu fark eder ve bu tarafa doğru

yürümeye başlar. Harika.

Mükemmel.

Daha fazla konuşma.

Dakikalar geçtikçe hava kararıyor. Ay, gölün yüzeyinde yansıyor, güneş ise dağların zirvelerinin arkasına saklanıyor. Verandamın ışığı onu aydınlatana kadar, taşındığından beri beni rahatsız eden kadını iyice görememiştim. Var olduğu için başka bir nedeni yoktu.

Şimdi çok sinirliyim.

Bu kadar güzel olmaması gerekiyordu.

Onu uzaktan köpeğini dışarı çıkardığını izlediğim gecelerden ve kamyonetle yanından geçtiğim zamandan beri, şu anda gördüğüm manzarayı hiç görmemiştim.

Saçları omuzlarının hemen üzerine düşen açık kahverengi ve sarı tonlarının doğal bir karışımı, güneş ışığı altında durduğunda parıltıyan ince vurgularla. Saçlarının bir kısmını başının üstünde küçük bir topuz haline getirmiş, yüzünden uzaklaştırarak benim onu iyi görebilmemi sağlamış. Küçük topuz onu genç gösteriyor, ama... Lanet olsun. Kesinlikle nefes kesici. Göz rengini batan güneşten ayırt etmek zor, ama tahmin etmek gerekirse, kehribar rengi.

En sevdiğim viskinin rengi.

Uzun kirpikleri etraflarında uçuşuyor.

Bana gülümsüyor. Tanrım, gülümsüyor.

Bir an durup onu baştan aşağı süzdüm. O zaman elbise giydiğini fark ettim. Bu kadının elbise giyme takıntısı da neyin nesi? Derin bordo renginde, gecenin havasına uygun uzun kollu ve ayak bileklerinin hemen üstünde biten elbise, alçak topuklu bir çift botu ortaya çıkarıyordu.

Gözlerim vücudunda yukarı doğru kayıyor ve elini bana selam vermek için uzattığını fark ediyorum.

"Ben Blair. Sonunda komşumla tanışmak çok güzel," diyor yumuşak bir sesle. Elini ve sonra tekrar yüzünü incelerken, söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Dudaklarındaki yumuşak

Gülümsemesi, benim elini sıkmadığımı fark ettiğinde kolunu yanına indirdiği anda kaybolur.

Beni suskun bıraktı ve bu yüzden çılgılık atmak istiyorum. Onu şu anda gördüğüm gibi en son gördüğümde, o gitmişti.

Hayatımdan ve bu kasabadan sanki hiçbir önemi yokmuş gibi çekip gitti. Bu durumun aynı olacağını söylemiyorum, ama en son ne zaman bir kadına bakıp onun güzel olduğunu düşündüğümü hatırlamıyorum. Bu, çok fazla kötü anıyı geri getiren yeni bir duygu.

O benim komşum. Hepsi bu kadar.

"Köpeğini gül çalılarımdan uzak tut" diyerek karar veriyorum, sonra topuklarımı dönüp evime geri giriyorum.

Kendimi pislik gibi hissediyorum, ama pişman değilim.

Yüzündeki kısa süreli acı ifadesini fark etsem bile, pişman olamıyorum. O bir şehir kızı ve buraya ait değil.

Ondan uzak durmak benim için en iyisi.

Ama yeni komşumun beni cehenneme sürükleyecek bir melek olduğu konusunda garip bir his var içimde.

BÖLÜM 8

KOVULDUN.

BLAIR

"İlk iş günün ne zaman?" Kodi, kanepenin yanındaki sehpa da duran telefon hoparlöründen soruyor.

"Bugün!" diye gülümsüyorum.

Kodi ve ben, birbirimizin hayatını bozmadan birbirimizi haberdar etmek için mutlu bir orta yol bulmaya çalışıyoruz — ki bunu yapmayacağız. Birbirimizi hayatımızla ilgili bilgilendirmek ve güncel tutmak için haftada bir, her seferinde en az bir saat sürecek düzenli telefon görüşmeleri yapmaya karar verdik.

"Lily, oryantasyon programımdan sonra kasabaya daha fazla alışmam için bana bir hafta daha süre verdi. Tabii buna oryantasyon programı denebilirse."

"Bir fırında ne kadar eğitime ihtiyacın var, Blair? Cidden," diye ciddi bir şekilde soruyor. "Senin pişirdiklerini yedim, en iyileri. Ayrıca fırını kullanmayı biliyorsun."

Gülüyorum. "Bu yüzden öyle bir yorum yaptım. Aslında bana sadece endüstriyel boy fırını ve kasa makinesini nasıl kullanacağımı gösterdiler."

"Tamam, bu daha mantıklı."

Telefonu alıp hoparlörü kapatıyorum ve Reginald'ı işlerini halletmesi için kapıdan dışarı çıkarırken kulağıma dayıyorum. Bu hareket, geçen hafta kız kardeşimle paylaşmayı unuttuğum bir anıyı hatırlatıyor.

"Aman Tanrım. Geçen hafta komşumla tanıştığımı sana söylemiş miydim?" "Hayır! İyi insanlar mı?"

"Bir erkek ve o büyük evde kesinlikle tek başına yaşıyor."

"Vay canına," diyor Kodi şok olmuş bir şekilde.

"Adını öğrenemedim çünkü biraz kaba davrandı. Ve sana şunu söyleyeyim, yüzde yüz emin değilim ama Nan'ın onun Nan'ı olduğunu sanmıyorum. Henüz kime ait olduğunu anlayamadım."

"Belki de o da o müdahaleci kasaba halkından biridir." Kodi güldü. "Hani, herkesin işine burnunu sokan ama kendi işlerini gizli tutan gezginler var ya."

"Emin değilim. Ama onu seviyorum sayılır."

"Harika birine benziyor. Ama senin seksi ve bekar erkek komşuna geri dönebilir miyiz?"

Onun ağzından çıkan tek kelime "*seksi*" idi. Ama ona haklı olduğunu söylemiyorum.

Reginald'ı merdiven basamağında oturmuş beni beklerken ve Nan'ın yüzünde bir gülümsemeyle bana el sallarken gördüğümde sinirlerim gerildi. Neredeyse geri dönüp eve gitmek üzereydim, işini bitirince köpeğimi geri getirebilir diye kendime söylüyordum. Ancak komşum, yüzünde "*senden nefret ediyorum*" ifadesi ile verandaya çıktı. Ona yaklaştıkça, ensemdeki tüyler diken diken oldu. O, tam anlamıyla iri yarı dağ adamlarından biri. Toprak ve ormanlarda doğup büyümüş. Çenesinde sakal izleri var. Arazisinde durup bana bakarken çenesini o kadar sıkmış ki, dişini kıracak sandım.

Saçları beyzbol şapkası altında kalmıştı, ama sonunda yaklaştığımda gördüğüm kadarıyla koyu renkti. Sakalının rengi ve koyu kahverengi flanel gömleğiyle uyumluydu. Gözlerinin fırtınalı mavi rengiyle keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Aslında, *o kadar* kötü görünen bir erkeğin bu kadar güzel gözleri olması yasadışı olmalı.

"Onun kaba olduğunu söylediğimde beni duymadın mı?" diye soruyorum ona. "Hayır. Tek duyduğum onun yakışıklı olduğu."

"O sözler benim ağzımdan çıkmadı."

"Ama öyle düşündün," diyor şakacı bir tonla.

Yüksek sesle inlerim. "O fena değil. Ama bu, içten çirkin olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Peki, sana aslında ne dedi?"

"İlk başta hiçbir şey. Hatta çok dostça bir şekilde elimi uzattım, ama o sanki dokunursam zehirlenirmiş gibi baktı. Sonra Reginald'ın gül fidanına işemesine izin vermememi söyledi."

O da şaşkınlıkla nefesini tutar. "Olamaz, gül fidanına yapma. Bir saniye İsviçre gibi tarafsız kalayım. Belki köpek çışı gül fidanlarına iyi gelmiyordur. Belki bahçecilik becerileriyle gurur duyuyor ve her şeyin güzel görünmesini seviyordur."

Beni göremese de gözlerimi devirdim. "Söylediği şey değil, nasıl söylediği önemli. Ses tonu çok kaba, emir verici ve çirkin bir tondaydı."

"Tamam, sen nasıl istersen, Blair." O gülüyor.

Mikrodalgamdaki saate bakınca geç kalacağımı fark ettim. "İşe gitmem gerek. Sonra mesaj atarım."

"Dur, gitmeden önce. Gönderdiğim kıyafetleri aldın mı?"

"Hayır! Buradaki posta servisi daha yavaş, ben kıyafetlerimi daha hızlı öğretilirim."

"Tanrım. Tamam. Pekala, fırında ilk günün iyi geçsin. Seninle gurur duyuyorum."

Git dünyayı kasıp kavur, ama fırını değil."

Buna gülererek cevap verdim. "Teşekkürler, Kodi. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıp kanepeye fırlatıyorum ve Reginald'ı içeri alıyorum.

Kıyafetime bakarak, bunun yeterli olacağını biliyorum. Bulabildiğim en az şık kıyafet bu. Mağazada benim bedenime uygun pantolon yoktu. Boyum kısa olduğu için, yere sürtmeyen pantolon bulmak zor. Ama bugün giymeyi seçtiğim bir sweatshirt buldum.

Bana sorarsanız biraz klişe.

Üzerinde iki çizgi film kazı yumruklarını çarpıştırıyor ve "goose bumps" (tüylerim diken diken oldu) yazıyor. Ama fırına düğmeli bluzla gitmektense bu daha iyi.

Bu da iş görür.

En sevdiğim şeyi yapma zamanı geldi.

Fırıncılık.

"Bunları az önce mi yaptın?" diye soruyor Lily, yaptığım yulaf ezmesi kurabiyelerden bir ısırık daha alırken.

Duygularımı gizlemek için, göğsümdeki ağırlığı hissederek isteksizce başımı salladım. Çünkü bu kurabiyeleri tekrar yapmak düşüncesi bile bana iğrenç geliyor. Bunlar Theodore'un en sevdiği kurabiyelerdi ve büyük kasede hamuru karıştırmaya başlar başlamaz, onları en son yaptığım zamanki anılarım bir anda aklımda canlandı. Burası benim için yeni bir mutfak ve amacım geçmişimi hatırlamak değil, hatırladığım en basit tarifi bulup mutfağı ve fırını tanıtmaktı.

Eğer fırıncıysanız, tüm fırınların aynı olmadığını bilirsiniz. Birinde sadece on iki dakika gerekirken, diğerinde on beş dakika gerekebilir.

Bu gerçek bir şey.

"İyi misin?" diye sordu, sanki ruh halimi anlamış gibi.

"Evet, iyiyim. Sadece... bu tür kurabiyeler bazen eski anılarımı canlandırıyor. İyi anılar değil."

Boğazımdaki düğümü yutarak ondan uzaklaşıyorum. İlk günümde ona travmamı yüklemek istemiyorum. Ama Lily'de inkar edilemez bir rahatlık hissi var. Sanki içimdeki şeyi birine anlatma ihtiyacı gibi. Kız kardeşim olmayan birine.

"Ailem çocukluğumda çok katıydı."

Alaycı bir şekilde güldü. "Aynı, kızım."

Ona dönerek devam ediyorum. "Her zaman *onların* istediği biri olmak zorundaydım. Her zaman benim için belirlenen standartlara uymak zorundaydım. Babam Kaliforniya'da tüm eyaleti yöneten güçlü bir politikacıydı. O hayatı nefret ediyordum. Teyzem ben küçükken bana Easy-Bake Oven aldı. Bu, pişirmeyi sevmemi sağladı. Ne zaman fırsat bulsam, sadece *bir şeyler* yapmak için aileye kurabiye yapmayı teklif ederdim. Çoğu zaman ailem laptoplarının başında oturdukları için umursamazlardı." Gözlerimi deviriyorum. "Benden tek istedikleri, evi yakmamamdı."

Lily, çikolatalı kurabiye hamuru hazırladığım küçük tezgahın yanına oturmak için ısrar ediyor.

"O duyguyu anladığımı söylediğimde, gerçekten anlıyorum. Benim ailem de politikayla çok ilgileniyor. Kaliforniya kadar büyük değil ama babam bu kasabanın belediye başkanı. Kasabayı sanki bir şehirmiş gibi yönetiyor," diye homurdanır. "Pişirme benim de kaçış yolumdu."

Ona zayıf bir gülümseme gösteririm.

"Evde birisi var mı? Flört ettiğin ya da evli olduğun biri falan?" Gülüyor ama devam etmeden önce eliyle ağzını kapatıp bir an duruyor. "Özür dilerim. Bu çok kişisel bir soru. Yani, evli olsaydın, o da burada olurdu. Ya da sen olabilirsin ve o daha sonra gelir." Kendini durdurup ayaklarına bakıyor. "Gerçekten ağzımdan kaçırdım, değil mi?"

Onun saçmalıklarına karşılık gülümsüyorum. "Evde kimse yok ve kimse benim için buraya gelmeyecek."

Yalan söylüyormuşum gibi geliyor, ama gerçek şu ki, evde umursadığım tek kişi kız kardeşim. Orada benim için başka kimse yok. Artık yok. Henüz hikayemin bu kısmını paylaşmaya hazır değilim.

Rahatlamış bir nefes aldı. "Çok utanç vericiydi."

Kafamı sallayarak ona güven verici bir gülümseme atıyorum. "Saçmalık. Birini tanımak için bu geçerli bir soru."

Elini omzuma koydu. "Burada olduğun için mutluyum, Blair."

Bu kasabada beni arkadaşı olarak kabul eden ilk kişilerden birinin benimle bu kadar kişisel bir ilişki kurması nasıl oldu, tam olarak emin değilim. Daha önce onun iyi bir arkadaş olacağını düşünmüyorsam da, şimdi kesinlikle öyle.

"Bunu söylediğimde kendimi bozuk plak gibi hissediyorum, ama sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Lily. En sevdiğim hobimi yapma ve bundan para kazanma fırsatı benim için her şey demek."

Yüzünde dostça bir gülümseme belirir ve tezgahtan atlar. "Benim gibi pişirmeyi seven birini bulduğum için mutluyum. Bu çok nadir bir şey."

"Komik." Gergin bir şekilde kıkırdarak gülüyorum. "Yeni evimi ilk gördüğümde, içinde pişirme için yer bulabileceğimden emin değildim. Bu yüzden para kazanmaktan çok rahatladım."

Kollarını açarak mutfığı gösterir. "Burada bolca yer var, merak etme. Ve burada." Cebine uzanır ve bir anahtarlık çıkarır, halkadan bir anahtar koparır ve bana doğru atar. "Ne zaman pişirmek istersen, buraya gelebilirsin."

Elimdeki pirinç anahtara bakarak gözlerimi genişletiyorum. "Ciddi misin?"

O başını salladı. "Bu hobiye sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bu benim kalbimde. Kanımda var. Bu, rahmetli büyükannemden miras kaldı. Bir gün bana, otuz yaşında olduğu ve bir fırında çalıştığı için nasıl alay edildiğini anlatan bir hikaye anlatmıştı. İnsanlar, otuz yaşındaki birinin daha iyi bir işi olmamasını inanmakta zorlanıyordu, anlıyor musun? Ama bana her zaman kalbimin sesini dinlememi söyledi. Sevdiğin şeyi yaparsan, asla iş gibi gelmezmiş. Bu yüzden Batter Up'ı açtım. Hatta derime kazıdım. Gördün mü?"

Kolunu kaldırarak ön kolunun iç kısmındaki dövmeyi gösterdi. Ortasında bir cupcake olan siyah-beyaz bir damga.

"Neyse," anlamını sormadan önce devam etti, "gerçeklikten uzaklaşıp bir tarifi içinde kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ne zaman istersen ne istersen yapabilirsin ve burada olan her şeyi kullanabilirsin."

Birkaç dakika önce bastırdığım duyular, yüzeye çıkmak için mücadele ediyor. Lily beni işe alıp birkaç kez konuşmak dışında neredeyse hiç tanımıyor

konusmak dışında beni pek tanımıyor. Yine de işinin anahtarlarını bana emanet etti ve onu özgürce kullanmama izin verdi.

"Teşekkür ederim," diyorum, duygularımla boğulmuş bir şekilde.

"Daha iyisini yapacağım," diyor ve elini omzuma koyuyor. "Yeni bir şey bulursan, onu menüye ekleyebiliriz. Ya da, *aman Tanrım*, haftalık spesiyaller yapmaya başlayabiliriz." Kafasından geçen fikirler karşısında, sanki bir kuşmuş gibi kollarını çırparak zıplıyor. "Pazarlamanın en iyisi. Her hafta yeni bir şey için insanları geri getir."

"Bunun senin için bir sorun olacağını sanmıyorum. Burası mükemmel."

Heyecanı azalıyor, ama yüzünde hala bir gülümseme var. İçimden bir ses, ne kadar kötü bir ruh hali içinde olursa olsun, her zaman gülümsediğini söylüyor. Dışarıdan sürekli kendini toparlamaya çalışan biri gibi görünüyor, ama içten içe parçalanıyor.

"Fazla detaya girmek istemem, ama burayı ayakta tutmak için biraz zorlanıyorum. Burada zar zor geçiniyorum."

"Ama beni işe aldın?"

"Kardeşim bu yerin bir kısmı ve yanındaki barın sahibi. Ama hepsi onun. Birini işe almak, kafamın patlayacakmış gibi hissetmemem için bana biraz zaman kazandıracak diye düşündü."

"Gerçekten çok iyi birine benziyor," diyorum ona dürüstçe. "Umarım bir gün onunla tanışırım."

"Bugün o gün!" Orada küçük bir country dansı hareketi yaptı ve ikimiz de güldük. "Yeni çalışanı tanıyabilmesi için öğle yemeği onun ısmarlaması."

"Harika. Açlıktan ölüyorum." "Ben de.

Hadi gidelim."

Dışarı çıkıp derin bir nefes alıyorum ve Lily'nin ardından bara giriyorum. Kapıdan içeri girdiğimizde içimde bir şey değişiyor. Bunun nedeni loş ışık ve benim için yeni bir atmosfer mi, yoksa başka bir şey mi, bilemiyorum.

Ama bir şeyler... ters

gibi. O anda onu

gördüm.

Bulaşık makinesinden yeni çıkmış bir kutu bardakla mutfaktan çıkıyor. Beyzbol şapkası ters takılmış, omzunda bir bulaşık bezi var ve eski kırmızı kamyonetle yanımdan geçerken ilk kez göz göze geldiğim adamda gördüğüm siyah beyaz kareli flanel gömleği giyiyor.

Kolları dirseklerinin hemen üstüne kadar sıyrılmış ve flanel gömleğinin düğmeleri açık, altındaki beyaz tişörtü görünüyor. İki koluyla taşıdığı kutu, bir kilometre öteden bile görülebilen ön kollarındaki kasları ve tendonları daha da belirginleştiriyor.

Beni görür görmez, olduğu yerde duruyor.

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor ve bu barda hoş karşılanmadığımı şimdiden anlayabiliyorum.

Lily'nin kasabaya yeni gelen "kızı" işe aldığını bilmiyor mu? Benimle aynı zamanda buraya taşınan başka biri olamaz.

"Griff." Lily gülümser ve bara doğru zıplayarak bir koltuğa oturur. "Bu Blair, işe aldığım yeni kız."

Gözleri vücudumu tararken tenim yanıyor.

Barın altına girip saklanmak istiyorum.

"Kovuldun."

BÖLÜM 9

İYİ OLMAYI ÖĞREN YA DA ONU RAHAT BIRAK.

GRIFFIN

"Beni kovamazsın."

Blair, ellerini beline koyup çenesini dik tutarak dik duruyor.

Onun seviyesine daha yakın olduğum için, onun ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum.

Bakışlarım onunla Lily arasında gidip geliyor. Düşündüm de, belki de ben büyük görünüyorum çünkü ikisi yan yana dururken onun boyu kız kardeşimle aynı.

"Burası senin değil," diye devam ediyor.

"Aslında benim," diyorum ciddi bir ifadeyle.

Blair, Lily'ye dönerek elini benim yönüme doğru salladı. "Bu senin kardeşin mi?"

Lily, ağzı açık bir şekilde başını salladı. Bu konuşmadan açıkça şok olmuştu.

Kız kardeşim, işe aldığı yeni kız hakkında bana *hiçbir şey* söylememişti. Ama ben de pek soru sormamıştım. Bana bundan bahsettiğinde, kasabada yeni bir kızın dolaştığını hiç düşünmemiştim. Aklım hemen güvenilir bir yerliye gitti.

Kız kardeşimin *şehirli* bir kız işe aldığını düşünmediğim için kendime kızgınım. "Kardeşinin bir pislik olduğunu biliyor muydun?" Blair ona sorar.

"Bana pislik mi dedin?" Gülmek istiyorum, ama şu anda kanımda dolaşan tek şey öfke.

Bana dönerek, benim alanıma giriyor. Bu da beni daha da sinirlendiriyor, çünkü bu kadar yakın olduğunda havada hissedilen heyecan inkar edilemez.

Dönüp gitmek istiyorum. Mutfığa kaçmak istiyorum. Çünkü yeni tanıştığım birine karşı böyle hissetmek istemiyorum.

Özellikle de ona.

"Gördüğümü söylüyorum," diyor omuz silkerek.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor Lily.

Ama bana ölümcül bakışlar atan Blair'den gözlerimi alamıyorum. O kötü bakışlar onu daha da çekici yapıyor ve omurgamdan aşağı ürperti geçiriyor

Omurgamdan aşığı ürperti geçiriyor. Ve bunu düşündüğü için kendimi lanetliyorum.

Ayrıca... haklıydım.

Gözlerindeki viski rengi, şişeden direkt içtiğim zamankinden daha fazla yakıyor.

Onunla birlikte bir uyarı gelmeli.

"Buraya yeni taşındı. *Benim* yoluma."

"Barlow Drive *senin* sokağın değil. Ben buraya gelmeden önce orada yaşayan tek kişi sen olduğun için, bu sokak *senin* demek olamaz. Burası kasabanın malı."

Cesur bir kadın, bunu kabul etmeliyim. Duygusuz bir şekilde elimi ona uzattım. Ama o, elime zehirmiş gibi baktı ve sonra gözleri tekrar benimkilere kilitlendi. "Merhaba Blair..."

"Andrews," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım." Omuz silkiyorum. "Bu kısım hala tartışmaya açık.

Ama ben Griffin Barlow."

Onun her şeyinin değiştiğini izliyorum. Omuzları gevşerken gözleri büyür, benden birkaç adım uzaklaşır ve elini alnına koyar. Birkaç dakika öncesine göre etrafındaki havanın değiştiğini hissediyorum.

Sanki tekrar nefes alabiliyormuşum gibi.

"Bu şu anda olamaz," diye fısıldar. "Tuvalete gidiyorum," der Lily'ye.

Gülmek istiyorum, hatta memnuniyetle gülümsemek

bile istiyorum. Ama ben öyle biri değilim.

Kafasında tekerlekler dönüp, yapbozun parçalarını bir araya getirmesini izlemek biraz komik.

Barlow Drive'ın sahibi olduğumu söylerken yalan söyledim.

Üzerinde benim adım yazsa da, *benim* değil. Ama yol üzerindeki mülk benim. Şu anda yaşadığı ev de dahil. Nan satmama yardım etmeden önce benimti. Onun, benim onlar hakkında ne düşündüğümü çok iyi bildiği halde, onu bir şehirli kıza satacağını hiç düşünmemiştim.

Başımdan geçenleri bilmesine rağmen.

"Kibar ol, Griff," diyor Lily, kolumu hafifçe vurarak. "Hâlâ alışmaya çalışıyor ve hoşuna gitse de gitmese de, o benim yeni çalışanım. Henüz kesin bir şey söylemek için erken olabilir, ama o benim yeni arkadaşlarımdan biri olabilir. Onu çok seviyorum ve Batter Up için harika bir kazanım olacağını biliyorum."

Onu umursamadan ona sert bir bakış atıyorum.

"Ayrıca," diye devam eder, "sert görünüşüne rağmen, bence çok zorlu bir dönemden geçmiş. Her şeyi bilmiyorum, ama bana ailesinden kısaca bahsetti ve onun için üzülüyorum."

"Gerçekten umurumda değil, Lil," Blair'in geçmişiyle ilgili yorumlarını görmezden gelerek hızlıca cevap veriyorum. "Köpeği bütün gece benim mülkümde dolaşıyor. Onun yanında yaşamak zorunda kalmak yetmezmiş gibi, şimdi de yanında çalışmak zorunda mıyım? Bu sinirlerimi bozuyor."

"Neden?"

"Çünkü şehri nefret ediyorum. Bunu biliyorsun. O kadın da şehir kokuyor. Aptal arabası ve kıyafetleri. O buradan değil."

Lily kollarını açar. "Buraya gelen insanların yarısı da öyle. Aradaki fark, onun burada kalıcı olması. Ona bir şans vermelisin, buraya taşınan herkes gibi."

Kız kardeşimin haklı olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama bunu kabul etmek benim için zor.

Lily, hayatımın en büyük kalp kırıklığını yaşadığımda benim sesim olmuştu, bu yüzden bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilmeli.

Blair tuvaletten dönünce bakışlarımı ona çevirmek zorunda kalıyorum ve geçmişteki duygularımı geri itiyorum.

Acı, onun hala burada olmasına duyduğum öfkeyle yer değiştirdi.

"Fırına geri döneceğim," diyor Lily'ye, bana bir bakış attıktan sonra tekrar Lily'ye dönerek. "Kurabiye için bir fikrim var."

"Ama sen hiçbir şey yemedin," diyor Lily.

"O kadar aç değilim. İşimi bitirip eve gittiğimde bir şeyler yerim."

Bunun üzerine kapıdan çıkar.

Lily bana öfkeyle bakar. "Buraya gelmeden önce bana ne dedi biliyor musun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup çenemi dik tutuyorum.

"Bilmiyorum.

Ama sen yine de bana anlatacaksın."

"Bana açlıktan öldüğünü söyledi," diyor Lily, kollarını açarak. "Ona bu kadar kaba davrandığına inanamıyorum."

"Sana söyledim. Onu burada istemiyorum."

Lily, yenilgiyi kabul etmiş gibi omuzlarını gevşetir.

Ya da benden tamamen vazgeçer. Onu suçlamıyorum.

"Geçmişini gerçekten unutman lazım. Nazik olmayı öğrenmelisin ya da onu rahat bırakmalısın. O çok iyi bir insan ve burayı seviyor."

Ve sonra kapıdan çıkıyor.

"Siktir," diye küfrediyorum, raftan bir şişe viski alıp bir bardak dolduruyorum. Tek yudumda içiyorum.

Çalışırken asla içki içmem. Ama aklımı
kaçırmak üzereyim.

Viski, geçmişi ya da bugünü uyuşturmaya yetmiyor.

BÖLÜM 10

NE, ZOR MU?

BLAIR

"O benim patronumun kardeşi, Kodi," diye inliyorum.

"O senin *arkadaşının* kardeşi. Cümleleri yeniden kur, çünkü şu ana kadar sana gerçekten iyi bir arkadaş gibi geliyor."

İşte bu yüzden bir hafta beklemeden Kodi'yi arayıp dün olanları anlattım. Onun mantıklı sesine ihtiyacım var. Bazen biraz uçuk olsa da.

Tuvalete gitmek için izin aldıktan sonra, Lily'nin kardeşi ile benim için konuşurken kulak misafiri oldum. Beklemediğim bir şey, onun ve huysuz komşumun kan bağı olmasıydı. Onun ona söylediği sözler kulağımda çınladı ve bütün gece yatakta dönüp durdum.

O buradan değil.

Eski ben olsaydı, hemen San Francisco'ya geri dönmüş olurdum.

Olmaya çalıştığım kişi ise, burada kalıcı olduğumu kanıtlamak için daha çok çalışmak istiyor.

Böyle davranılmak için tüm hayatımı kökünden söküp atmadım.

"Kim olduğu önemli değil. Tam bir pislikti. Bu, onun yakışıklılığını bir nevi ortadan kaldırıyor." Omuz silkiyorum.

"En azından sonunda onun yakışıklı olduğunu kabul ediyorsun." O gülüyor. "Sakın başlama."

Kendi kendine kıkırdar. "Sadece söylüyorum."

"Onun neden böyle davranabileceğini hiç anlamıyorum. Sokağın sahibi olduğunu ve benim orada olmamın onu rahatsız ettiğini söyleyip durdu. Bunu nereden bilebilirdim ki? Bana evi satan Nan'dı. Ben aktif olarak aramadım."

Küçük odamda volta atarken, ağızımdan çıkan her kelimeyle daha da sinirleniyorum. "Ve savunmam gerekirse, onun soyadını bırakın, adını bile bilmiyordum, tüm bunların sahibi olduğunu nereden bilebilirdim ki?" "Ev senin, Blair," diye hatırlatıyor Kodi. "Yani, seni evden atamaz dışarı atamaz ya da kasabadan kovamaz."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "İnan bana, hiçbir yere gitmeyi düşünmüyorum."

Onunla yaşadığım bu kısa olayın, fırında geçirdiğim en güzel günü mahvetmesine izin vermeyeceğim. Kötü bir tavır beni yıkamaz diye başımı dik tutarak Batter Up'a geri döndüm. Hayatımda zaten en dibe vurmuştum ve bir erkek tarafından en acımasız şekilde tamamen yıkılmıştım. Tanımadığım bu adamın beni o karanlık yere geri götürmesine izin vermeyeceğim.

Vardiyamın geri kalanını elmalı crumble kek yapmakla geçirdim. İlk denemem başarılı oldu. Aslında beklediğimden daha iyi sonuçlandı. Lily, onu gelecek haftanın haftalık spesiyallerine ekleyebileceğini bile söyledi.

"Şimdi," dedim Kodi'ye, "artık olumsuzluk yok. Bugün ne planladığını söyle bana."

"Şehrin yaklaşık 30 kilometre dışında, rustik bir iç tasarımla ilgili bir danışma randevum var. Sana söyleyeyim, birçok insanın aradığı çiftlik evi tarzını gerçekten çok seviyorum. Bu benim için bir meydan okuma ve ben bunu seviyorum."

"Kulağa harika geliyor. İşinde çok iyisin. Zor bir iş olsa da, sen başaracaksın."

"Teşekkürler." Telefonun diğer ucunda gururunu hissedebiliyorum. "Peki ya sen? Bugün izinlisin, ne yapacaksın?"

"Söylediğimde bana asla inanmayacaksın," diyorum, ses tonumdan hissedebileceğinden emin olduğum geniş bir gülümsemeyle.

"Korkuyorum."

"Genel mağazaya gidip basınçlı yıkama makinesi alacağım." "Pardon... ne?"

"Doğru duydun." Gülmeye başlıyorum. "Ne yapacağımdan emin değilim, ama bir yolunu bulacağım."

"Hala burada, senin basınçlı yıkama makinesi kullandığını hayal etmeye çalışıyorum. Aklımda canlanmıyor. Şimdi soru şu, bu şeyle ne yıkamayı planlıyorsun?"

"Ne, zor mu sanıyorsun?" diye alay ediyorum. "Ve evin dışını basınçlı yıkama makinesiyle yıkayacağım."

O inanamayan bir şekilde gülüyor.

"Bana gülme," diyorum ona, aslında ben de gülüyor olmama rağmen. "Bu benim bağımsızlığımı bulmam, hatırladın mı? Bunu yapmayı öğrenmem lazım. Bunu yapmayı öğrenmek istiyorum. Artık bir evim var. Bence bu da o sürecin bir parçası."

"Haklısın. Sana güveniyorum kardeşim."

"Teşekkür ederim," diyorum gururla. "Bu projeye başlayabilmem için seni bırakacağım. Sadece makineyi çalıştırmayı öğrenmek bile bütün günümü alacak, eminim."

Kız kardeşim kahkahayı bastı. "İyi eğlenceler."

General Store, geçen sefer geldiğimden çok daha az kalabalık. Muhtemelen sabahın erken saatlerinde geldiğim içindir. Neden daha fazla yerde böyle bir şey yok, bilmiyorum. Burası gerçekten kasabanın tek adresli mağazası. Bütün bloğu kaplıyor. Mağazanın bir tarafında market ürünleri, ortasında giyim ürünleri, diğer tarafında ise ev eşyaları satılıyor. Boya, hırdavat ve adını bile bilmediğim türden şeyler de dahil.

Bana garip ve yabancı geliyor, ama nefret etmiyorum.

Gıda alışverişi için bir yere, giysi alışverişi için başka bir yere, ev eşyaları için de belirli bir yere gitmeye alışkınım. Ama zaten ev eşyaları için alışveriş yapmam gerekmedi.

Önce giysi raflarına uğradım ve havanın sıcak olduğu için bugün için bir şeye ihtiyacım olduğunu fark ettim. Burada her günün ne kadar farklı olduğu inanılmaz.

Buradaki giysiler bile şehirdekinden farklı. Şehirdeki mağazaların çoğu tasarımcı ürünleri veya ofiste çalışanlar için kıyafetlerle doluydu. Bunların hiçbirisi benim giymeye alışık olduğum şeyler değil.

Ama ben buradayım ve değişiklikleri kucaklamaya hazırım.

Sevimli bir kot şort görüyorum ve rafta ilk sırada benim bedenim var, bu da onlara ihtiyacım olduğunun açık bir işareti. Yanında, üzerinde *Bluestone* yazan açık mavi bir tişört var.

Üzerinde kasabanın adı yazılı bir tişört almak tuhaf olur mu?

Biraz turistik gibi geliyor ve burada hissetmek istediğim son şey bu.

Önünü ve arkasını incelemek için gömleği kaldırdığımda tanıdık bir yüz görüyorum ve duraksıyorum.

Griffin Barlow.

Kaşlarım çatılır ve kendimi saklamak için sweatshirt'ü kaldırırken içimi bir rahatsızlık kaplar, umarım beni görmez. Zaten güzel geçen bu günü onun mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Cesaretimi toplayıp askıyı tekrar kaldırdığımda, o gitmiş.

Onun yerine, sanki benim için buraya gelmiş gibi bana bakan garip bir adam görüyorum. En azından, hareket etmemesi ve bakışlarını başka yöne çevirmemesi öyle gösteriyor. İçim, onun duruşunun verdiği gerginlik ve tedirginlikle titriyor. Sanki kafasında "yakaladım" diyor gibi, duruşu çok sert. Üç saniye sonra, bakışlarını başka yöne çevirip mağazadan çıkıyor.

Rahat bir nefes alıp, kruvaze yakalı tişörtü alacağıma karar veriyorum. Bu serin günlerde giymek için yeterince hafif, ama güneş çıkarsa terlemeyeceğim kadar kalın değil.

Mağazanın donanım bölümüne doğru ilerlerken, gözüm bir çift yağmur botuna takıldı. Çok şirin, yüksek bilekli pembe botlar. Gözlerim parlamadan edemiyorum.

Bugünkü görevim için mükemmel olurlar.

Alıştığımdan farklı, ama mükemmel.

Donanım bölümünün eşiğinden içeri girdiğim anda, kendimi bunalmış hissediyorum. Burada başımı belaya sokuyor muyum diye sorgulamaya başlıyorum.

Bir tezgah tar yanımdan geçerken onu durduruyorum.

"Affedersiniz bayım, basınçlı yıkama makinesi almak istiyorum."

Beni sıcak bir gülümsemeyle selamlayıp kollarımdaki eşyaları inceledikten sonra başını sallar. "Bu taraftan, hanımefendi."

Sessizce eşyalarımı koymam için bir alışveriş arabası getirip beni mağazanın arkasına götürüyor. Umarım beni yargılamıyordur. Yargılayacak bir şey yok ama ben bir yabancıyım.

Arkaya doğru yürürken, Griffin'i tekrar gördüğümde neredeyse ayağım takılıp düşüyordum ve arabamı düşürüyordum. Yanında... bir kadın var.

Neyse ki beni görmüyor. Ama

ben bir sapık gibi ona bakmaya

devam ediyorum.

Yüzünde her zamanki somurtkan ifadesi var ve tam olarak anlayamadığım bir nedenden dolayı, bu ifade kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Göğsümde bir gürültü hissediyorum ve o adamın hiç gülümsediğini merak ederken, kalbimin yavaşlamasını istiyorum. Kesinlikle hayır diye düşünüyorum. O kadın onun kız arkadaşı mı, yoksa karısı mı? Eğer öyleyse, onun için üzülüyorum.

Ama çok güzel, bunu inkar edemem.

Uzun, çilek sarısı saçları sırtına kadar uzanıyor ve gevşek bukleler halinde dökülüyor. Ayrıca çok genç görünüyor. Elmacık kemiklerinde çiller var. Onun tipi gibi görünmüyor.

Ama yine de, onun tipi olan biri var mı?

Muhtemelen köpeklerden de nefret ettiği için *Cruella de Vil* tipi kadınlardan hoşlanıyordur.

Büyük bir tehlike işareti. BÜYÜK.

Tezgahtar bana üç farklı basınçlı yıkama makinesinden bahsediyor, ama Griffin'i bu kadınla izlerken, tezgahtarın söylediklerine odaklanamıyorum. Merakım uyandı ve nedenini bilmek istiyorum.

Griffin'in ona eğilip sarılmasını izlerken, tezgahtarın ağzından çıkan sözler arka planda boğuluyor. İzlerken kalbimin çarpıntısını yavaşlatmaya hiç yardımcı olmuyor. O uzaklaştığında dudaklarının köşesi çok azcık kalkıyor. Gözümü kırpsaydım, bunu kaçırırdım. Gerçek bir gülümseme değil, ama yine de... bu bir gülümseme sayılır mı? Onu bir dereceye kadar takdir ettiğini gösterdiği için yeterli.

Şimdi göğsümde bir kıskançlık hissi var. Onun beni öyle kucaklamasını istediğim için değil.

Kesinlikle hayır.

Bluestone Lakes'te bir ilişki aramıyorum. Bu kasaba, böyle bir şeye kapılmak için çok küçük. O adamla da bir ilişki istemiyorum.

Onun ona karşı nazik davranışlarını izlerken duyduğum bir tür kıskançlık bu.

Komşusu olarak, bana da nazik davranmasını isterdim. Ben hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum ve belli ki o da gitmiyor. Komşunuz sizi hiç sevmediği için kendi bahçenizde yumurta kabuğu üzerinde yürümek gibi berbat bir his.

Tezgahtarın bana söylediklerini hiç dinlemediğimi fark ederek iç çekiyorum.

"Yeni başlayanlar için en uygun olanı verin," diyorum ona.

"Tamamdır."

Az önce gördüklerimi aklımdan silip, tüm ürünlerimi kasadan geçiriyorum.

Hadi başlayalım.

BÖLÜM 11

BANA GÜREŞ GİBİ GELİYOR.

GRIFFIN

"Biliyorsun, otuz dakika erken gelmek, vardiyandan önce bedava içki içebileceğin anlamına gelmez."

"Biliyorum," diyor Tucker, yüzünde sırtıkan bir gülümsemeyle. "Senin en sevdiğin kuzenin olduğum için bana tam olarak bir tane bedava içki vereceksin."

"Sen benim *tek* kuzenimsin," diyorum
ciddi bir ifadeyle. "Haklısın."

Ona fiçı bira doldurmak için harekete geçiyorum. Tucker'ın iş yerinde sarhoş olacak kadar aptal olmadığını biliyorum. Kadınlar gelip ona bir içki içmesini rica ettiklerinde bile bir kez bile kabul etmedi. Ama bütün gün dışarıda çalıştığını ve muhtemelen buna ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"İş nasıl gitti?" diyorum, bardağı önüne kaydırarak.

Kafasını sallıyor. "Sinir bozucu. Şehrin doğu tarafındaki evleri inşa etmek için sanki salyangoz hızında ilerliyoruz."

Bluestone Lakes'te bir sürü boş arazi var. O projelerin daha hızlı ilerlemesini istese de, biz acele etmiyoruz. Kasabaya daha fazla insanın gelip buraya taşınması fikrinden nefret etsem de, işlerimiz için buna ihtiyacımız var.

Müşterilere ihtiyacım
var. Lily'nin
müşterilere ihtiyacı
var.

Tucker'ın inşaat işine ihtiyacı var.

"Poplar Caddesi'nin tamamlanması için bir yıl daha beklememiz gerekecek," diyor Tucker, bir yudum bira içtikten sonra.

"Poppy, sokağını geri aldığına mutlu olacak."

"Onu suçlamıyorum. Ama Redwood Avenue'ye başlamaya hazırım. Bence o yol kasabanın en güzel manzarasına sahip. Orada inşa edebileceğimiz evleri hayal edebiliyorum. Başlamadan önce param yeterse, kesinlikle orada hayalimdeki evi inşa edeceğim."

Haksız sayılmaz.

Redwood Avenue, bir dağın etrafında kıvrılıyor. Doğru yeri bulursanız, bir tarafta dağların muhteşem manzarasını, diğer tarafta Bluestone Lakes'in kalbini görebilirsiniz. Ama en iyi kısmı, bizim gölümüz, tam ortada yer alıyor. O zamanlar bulunduğum yerde evimi inşa etmiyor olsaydım, ben de tam olarak burayı seçerdim.

"Yapacaksın," diyorum. "Yavaş ve istikrarlı bir şekilde."

"Yavaş ve istikrarlı olmak için çok sabırsız bir insan olduğumu biliyorsun, Griff. Hareket etmem lazım." Ellerini önüne kaldırıp parmaklarını kıpırdatıyor. "Ellerimin sihri göstermesi lazım."

Ona göz kırpmadan bakıyorum.

"Onlar sihirli eller, Griffin Barlow. Bunu bilmelisin," diye savunur.

"Hayır, bilmemeliyim."

"Bir gün sana gösterebilirim." Göz kırıyor.

"Bu arada, ben çıkıyorum," derim, bulaşık bezini tezgahın üzerine atarak.

"Anlaşıldı, patron." Selam verir.

Gözlerimi devirerek mutfaktan kamyonetimin anahtarlarını alırım. Ayrılma zamanı geldiğinde, bir müşteriyle konuşmaya veya bir sorun dinlemeye takılmadan önce her zaman olabildiğince çabuk buradan çıkarım.

Bir işi bırakıp başka bir işe koşan pek fazla insan yoktur.

Ama benimki gibi bir çiftliği olan pek fazla insan da yoktur.

Akşamı kendi huzurunda geçirme, rahatlama ve gevşeme beklentisi beni oradan aceleyle çıkmaya zorluyor. Rahatlatıcı bir iş olmasa da, benim için sakın bir iş. Atları beslemek, onları gezintiye çıkarmak ve gün batımını izlemek benim için yaşam nedenim. Bugün de farklı değil. Gökyüzü mavi ve hava oldukça sıcak. Camlarımı indirip, işe gitmeden önce General Store'dan aldığım eşyaları eve bırakmak için hızlıca giderken yüzüme esen rüzgarı hissediyorum.

İşte böyle anlarda, buradan ayrılıp şehre taşınıyordum hayatım nasıl olurdu diye merak ediyordum.

Bunu kaçırmayı hayal edebiliyor musunuz?

Hayır, teşekkürler.

Değişmek için sabırsızlanarak sokağıma dönüyordum ve çiftliğe doğru yola çıkıyordum.

Blair'in evine bakmamaya özen gösteriyordum. Ama bir şey gözüme takılıyor ve beni iki kez bakmaya ve kamyoneti yavaşlatmaya zorluyor. Blair, evin yanında

süslü pembe yağmur botları, kot şort ve sweatshirt giymiş. Saçlarının bir kısmı başının üstüne toplanmış, geri kalanı ise her yöne dağılmış.

"Ne yapıyor bu kız?" diye soruyorum kendime.

Gözlerim etrafı tarıyor ve onun yanında çimlerde oturan köpeğini görüyorum. Bacaklarını uzatmış, başını çimlere dayamış ve gözleri kapalı. Olanlardan hiç etkilenmemiş gibi, sanki bu tür davranışlara alışıkmiş gibi.

Bir hareket, başımı tekrar ona doğru çevirmeme neden oluyor.

O... hortumla mı kavga ediyor?

İlk gününde bir itfaiyeci gibi hortumla boğuşuyor. Su her yöne sıçrarken, o hortumu bacaklarının arasına sıkıştırmaya çalışıyor.

Kamyonetimi yolun ortasına park edip, bir an için oturup, bu işe karışmalı mıyım diye düşünüyorum. Eve doğru sürmeye devam etmeli ve ona yardım etmemeliyim. Benim ilgilendiğimden daha fazla ilgilendiğimi düşünmesini istemiyorum.

İsteksizce, kamyonetten inip onun suyla mücadele ettiği yere doğru yürümeye karar verdim.

Bunun şu anda olduğuna inanamıyorum.

O zaman bunun *sadece* bir hortum değil, basınçlı yıkama makinesi olduğunu fark ettim. Blair evini basınçlı yıkama makinesiyle yıkıyordu. Ya da en azından deniyordu. Şimdi kamyonetten indiğim için memnunum çünkü böyle devam ederse evin dış cephesini mahvedecek.

"Ne yapıyorsun?" Yüksek sesli basınçlı yıkama makinesinin uğultusu arasında bağıriyorum.

Bana sorarsan bu alet tam bir boktan

şey. Bunu nereden buldu ki?

"Ne yapıyorum gibi görünüyor?" diye bağırarak cevap veriyor, makineyi kontrol altına almak için tüm vücudunu kullanıyor. Su her yöne sıçırıyor ve flanel gömleğime çarparak basıncın acısıyla irkilmeme neden oluyor. Hatta köpeği bile ıslatmayı başarıyor. Tabii ki köpek, basıncın etkisinden kaçınmak için yeterince uzakta olduğu için kıpırdamıyor.

Şok içinde sırlıklam olan gömleğime bakarken kollarım havaya uçuyor, sonra tekrar ona bakıyorum.

Sonunda onu yere bırakır, pembe botuyla üzerine basarak sabitler ve makinenin gücünü kapatır. Bana bakar, ellerini başının üstüne geçirir ve yüzünü düzeltir. "Basınçlı yıkama yapıyorum," der rahat bir şekilde.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, ona şüpheli bir bakış attım. "Bana güreş gibi görünüyor."

Omuzlarını silkiyor. "Sadece alışmaya çalışıyorum. Hepsi bu. Ben... uh... bunu daha önce hiç yapmadım." Bakışları vücudumu takip ediyor. "Gömleğin için üzgünüm." Yine omuzlarını silkiyor, ama bu sefer sesinde en ufak bir pişmanlık yok.

Gözlerimi devirerek ona doğru yürüdüm. Onunla en son bu kadar yakın olduğumda hissettiğim aynı lanet enerji içimi kapladı. Suyun kuvvetinin verdiği acı, kısa sürede göğüs kafesimin arkasında bir yanma hissine dönüştü. Bu hissi tam olarak algılayacak vaktim olmadı çünkü, bacaklarının arasına uzanıp botunun altından hortumu çekmek için ani bir hareket yaptığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. Ön kolum botunun üstündeki çıplak tenine değiyor ve kolumda hissettiğim elektriksel sarsıntıdan dolayı parmaklarımın arasında hortumu neredeyse düşürüyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlasa da, bunu görmezden gelmek için deli gibi mücadele ediyorum ve hortumu ellerimde kolaylıkla tutuyorum.

Yüzümden hortumu tuttuğum kollarıma bakıyor. Gözlerinin cildimi sudan daha fazla yakması beni sinirlendiriyor ve hortumu daha sıkı tutmaya zorluyor. Dudakları hafifçe açılıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

"Bunu bu kadar kolay kontrol etmen gerçekten sinir bozucu," diyor bana, ama hala hortumu tutuşuma bakıyor.

"Zor değil."

"Oh, evet, zor," diye mırıldanıyor, hala gözlerime bakmadan.

Aldığı makineyi incelemek için arkasını döndüğümde, onun gerçekten bir çöp yığını olduğunu hemen fark ettim. Onun bunu satın aldığına inanamıyorum. Hortumu sıkıca tutup tekrar açarken başımı sallıyorum.

"Geri ver," diyor. "Güneş batmadan bunu bitirmem lazım."

Hortumu parmaklarımın arasında sıkıca tutarak, pislik gibi davranıp bütün gece bu hortumla uğraşmasına izin vermek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama ben bencil bir piçim ve bütün gece makinenin vızıltısını ve onun çığlıklarını duymak istemiyorum.

"Ben hallederim," diyorum ona.

"Hayır," diye bağırır. "Bunu ben yapmak istiyorum."

"Neden?" diye soruyorum, ses tonundaki ani değişiklik merakımı çekiyor. "Çünkü."

Bir kelime, sonra bir şey onu kaplıyor, tam olarak anlayamıyorum. Acı ve incinmişlik gibi görünüyor. Lily bana bazı zorluklar yaşadığını söylemişti. Asla

Lily'ye daha fazla soru sormadım çünkü bilmek istemiyorum. Bilmek benim hakkım değil.

Bu, ona karşı nazik davranmak istememe neden olabilir.

"Sadece bunu yapmak istiyorum, tamam mı?" diye ekliyor. Ses tonu çok daha yumuşak ve daha az talepkar.

Bu hızlı değişim, benim teorimi doğruluyor.

Geçmişinde kesinlikle bir şeyler olmuş. Ama ne?

Siktir. şimdi buradayım ve bilmek istiyorum.

"şimdi, izin verirsiniz," diyor ve hortumu elimden çekip alıyor. "Bu hortumla biraz daha uğraşmam ve evin bu tarafını bitirmem gerekiyor." Hortuma ve sonra onun yüzüne bakıyorum, göğsümdeki ağrı şiddetlenirken hiçbir şey söyleyemiyorum. Ama viski rengi gözleri bana yalvarıyor, ona bu şansı vermem için.

bu şansı vermem için yalvarıyor.

"Israr ediyorsan."

"Ederim." Başını sallar.

Daha fazla konuşmaktan kaçınarak, arkanı dönüp kamyonete doğru yürüdüm. Arabayı çalıştırırken, evime dönmeye hazır olarak, onun evine bakmayı reddettim.

Bununla ilgili her şey doğru gelmiyor.

Tuhaf geliyor.

Bu da *beni* rahatsız ediyor.

Ben böyle şeyler umursayan biri değilim. şehirli kıza meraklı biri de değilim.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez çiftliğe gitmeyi bırakıp verandama oturuyorum ve o hortumu başarıyla kontrol altına alıp evinin bir tarafını bitirirken onu daha fazla merak ediyorum.

Güneş dağın arkasına saklandığında vazgeçiyorum.

Ama gece sonunda başımı yastığa koyduğumda, tek düşündüğüm şey o.

BÖLÜM 12

YEDİ MİL.

BLAIR

Bir hafta sürmüş olabilir, ama evim artık bitmiş ve pırıl pırıl temiz. Bu kadar küçük bir ev olduğu için hızlıca biteceğini düşünebilirsiniz.

Yanılıyorsunuz.

Sadece kendime değil, huysuz komşuma da bunu başarabileceğimi kanıtlamam gerektiğini hissettiğimde gücümü buldum. Benim zorlandığımı fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Bütün gece uyanık kaldım ve bunu kafamda tekrar tekrar oynattım.

Yüzüme bakan ön kolundaki kasların gerginliği de dahil.

Bu düşünceler beynimi doldururken suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi. Griffin'i düşündüğüm gibi başka bir erkeği düşünmek midemi bulandırıyor. Theodore uzun zamandır tanıdığım tek erkekti ve boşanmış olsak da, bir daha bir araya gelme şansımız olmasa da, beynimin başka bir erkeğin ön kollarının ne kadar seksi olduğunu düşünmesi hala zor geliyordu.

Tüm bunlar beni ağlayarak uykuya dalma sarmalına sürükledi.

Theodore'u özlediğimden değil.

Ama her zamankinden daha yalnız hissettiğim için.

San Francisco'daki kız kardeşimi özlüyorum. Ve özlediğim... başka kimse yok. Sadece Kodi var. Çünkü başka kimsem yok. O zaman yalnızdım, şimdi de yalnızım.

Ama bunu yapabilirim.

Sonuç olarak, Bluestone Lakes'te huzur buldum. Kısa bir süre olmasına rağmen aidiyet hissi. Burasının benim yerim olduğunu ve kim olduğumu öğrenmem gerektiğini söyleyen bir his.

Sonunda basınçlı yıkama makinesini kullanmayı öğrendiğimde, evin geri kalanını hızla temizledim. Dış cepheden mavi rengi çıkarmadığım için minnettarım. Bunu söylüyorum çünkü yanlışlıkla terasın boyasını çıkardım. *Oops.*

Teras projesi, yakın zamanda ele almaya hazır olduğum bir şey değil, bu yüzden bir plan yaparken doğal ahşabı olduğu gibi kabul ediyorum.

Bir gün onu genişletip, açık hava oturma alanı için yeterli alan yaratmayı umuyorum. Rahat bir açık hava kanepesi ve onun yanında, her iki yanında birer sallanan sandalye hayal ediyorum. Burada daha fazla arkadaş edinip, bir gün onları evimde ağırlayarak, verandamda içkilerimizi yudummlarken keyifli vakit geçirmeyi hayal ediyorum.

Bu düşünceler, geleceğin parlak tarafına bakarken döktüğüm gözyaşlarını hafifletmeme yardımcı oldu.

Sonraki günlerde oturup verandamı hayal etmek için bolca vaktim vardı çünkü vücudum baştan aşağı ağrıyordu. Çok yazık çünkü geçen gün gerçekten koşmaya gitmek istiyordum.

Ama sonuçta iyi oldu, çünkü ertesi gün kız kardeşimden kıyafetlerim geldi ve hepsi bana tam oldu. Country *tarzı* değiller ve bazıları benim zevkime göre fazla cüretkar. Ama bu kıyafetler bir fırında çalışan biri için uygun. Benim istediğim de buydu.

Kodi beni yeterince tanıyor ve dışarı çıkıp koşmam gerektiğini biliyor. Kutuyu açtığımda, içine bir çift bisikletçi şortu koymuş olması benim için piyango kazanmak gibiydi.

Bugün nihayet kasabada koşuya çıkacağım. Kesinlikle gerginim, ama bu yanımlı özlemişim. Yeni ve gelişmiş bir Blair üzerinde çalışıyor olsam da, bu yanımlı asla kaybolmayacak. Bu benim huzurum. Bu benim sükunetim. Bu, etrafımdaki dünyayı dışlayabileceğim zamanım.

Tek tereddütüm, şehri tam olarak tanımıyor olmam ve etrafımı çevreleyen tüm dağların beni korkutması. Bu da, tepelere tırmanmadan önce rakımın beni bitireceğinden korkmama neden oluyor.

Ama yine de yapacağım.

Erken akşamlar burada günün en sevdiğim kısmı haline geldi, öyleyse neden en sevdiğim iki şeyi aynı anda birleştirmeyeyim?

Ayaklarım toprak yola basar basmaz, koşuya başlamadan önce normal esneme rutinimi yapıyorum. Telefonum, koşuya geri dönmek için zihinsel olarak hazırlandığım geçen hafta oluşturduğum bir çalma listesini çalıyor.

Düşündüğüm kadar kötü değil.

Rahat bir tempoda koşuyorum ve Barlow Drive'dan ayrıldıktan sonra biraz daha derine inmeye karar veriyorum. Eve geri dönebilmek için geldiğim yere odaklanıyorum. Kendimi daha önce hiç görmediğim yeni bir bölgede buluyorum. Çok az ev var ve kesinlikle hiç iş yeri yok. Bir sürü şantiyeyi geçiyorum, bu da kasabanın hala büyüdüğü anlamına geliyor olmalı.

Tahminimce kasabanın merkezinde koştum.

Yola devam ederken, yolun çıkmaz olduğunu fark edince duruyorum. Etrafıma bakınmadan önce, nefesimi toplamak için bir an ellerimi uyluklarımın üzerine koyup öne eğiliyorum.

"Neredeyim ben?"

Sanırım tüm koşu boyunca *gerçek* bir yola çıkmadım. Bir süre müziğe dalıp dikkatimi veremedim.

Kayboldum mu?

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

Lily'nin numarasını çeviriyorum.

"Alo?"

"Selam Lily."

"Neden maraton koşuyormuşsun gibi sesin çıkıyor?" O gülüyor.

"Maraton değil," diyorum boğuk bir sesle. "Ama kesinlikle koşuyorum.

Zar zor." "Ne? Neredesin sen? Kim peşinde?"

"Bildğim kadarıyla kimse beni takip etmiyor. Ama biliyor musun... harika bir soru sordun," nefes nefese cevap veriyorum. "Hiçbir yerde işaret ya da ev yok. Ama tahmin etmek gerekirse, kasabanın diğer tarafındayım. Aslında, artık Bluestone Lakes'te bile olmayabilirim. Belki başka bir eyaletteyim."

O gülüyor. "Ne kadar koştun?"

"Bilmiyorum. Müzik listeme dalmışım. Mesafemi o süslü uygulamalarla falan takip etmiyorum. Birkaç kez sola, birkaç kez sağa döndüm ve şimdi çıkmaz bir yoldayım."

"Kahretsin. Muhtemelen şehrin doğu tarafındasın. Ev yok demiştin, değil mi?"

"Ev yok, ama on beş dakika önce yeni bir inşaatın önünden geçtim."

"Griffin'i çağırıp seni almaya göndereceğim..."

"Hayır!" Onu keserek sözünü kestim. "Lütfen, hayır. Ben iyiyim. Aslında harikayım. Sadece nasıl gittiğini görmek için aramıştım. Ve belki eve gitmek için genel bir yön tarif edersin diye. Bilirsin... Doğu. Batı. Yukarı. Aşağı? Herhangi bir şey olur."

"Bana verirsen..." Sesi kesildi ve sanki dışarı çıkmış gibi hoparlörlerden rüzgar sesi geldi. Hemen ardından arka planda barın ön kapısının zili çaldı.

"Griffin. Henüz çıkmadın mı?"

Hayır. Hayır. Hayır.

Lütfen bana bunun olduğunu söyleme.

"Blair'i doğu tarafında alabilir misin? Sanırım Redwood'da," diyor ona.

"Hayır, Lily! Onun buna ihtiyacı yok..." Onu durdurmaya çalışıyorum, ama kulaklığımdan tüm konuşmayı duymaya devam ediyorum.

"Griffin yolda," diyor bana. "Olduğun yerde kal." Ve sonra telefonu kapatıyor.

İnliyorum. O kadar yüksek sesle ki, dağlarda yankılandığını duyduğumu sanıyorum.

Gerçeği anladım ve kalbimin tekrar koşma hızına ulaştığını hissettim.

Ya bir ayı beni burada bulursa? Ya da daha kötüsü... bir geyik.

Wyoming'de geyik var mı?

Bunu araştırmalıyım.

Geyiklerin ayılar kadar vahşi olmadıklarını biliyorum, ama o büyük boynuzları ile korkutucu görünümlü yaratıklar. Birinin bana saldırıp göğsümü deldiğini hayal ediyorum. O yaratıklardan birinin boynuzunda ölmek istemiyorum.

O beni bulmadan önce nasıl geri döneceğimi düşünmeye başlıyorum. Birincisi, burada gerçekten ayı veya geyik olup olmadığını görmek için beklemek istemiyorum, ikincisi, Griffin'i görmek istemiyorum.

Beni basınçlı yıkama makinesiyle gördükten sonra zaten kendimi zayıf hissediyorum. Kendimi idare edemeyeceğimi düşünüyor.

Bu duyguyu tahammül edemiyorum.

Geldiğim yöne doğru dönerek, hafızamı canlandıracak bir şey olması için sessizce dua ediyorum.

Sadece üç dakika sonra, bir kamyonet toprak yolda yüksek hızla ilerliyor ve arkasında bir toz bulutu bırakıyor. Griffin tam önümde duruyor. Bu eski Chevy'nin arkasında bir güç olmalı, bu beni şaşırtıyor çünkü gözlerimin önünde parçalanmak üzere gibi görünüyor.

Motorunu kapatır ve bir anda kamyonetin diğer tarafına geçer, tam önümde durur.

"Tamam, Batman. Çok hızlıydın. Ama gelmene gerek yoktu." "Güneş batarken seni burada tek başına bırakamazdım bırakamazdım."

O umursuyormuş gibi davranırken gözlerimin şoktan açılmak istediğini hissediyorum, ama bakışlarımı sabit ve dengeli tutmak için bilinçli bir çaba gösteriyorum. Aynı zamanda kalp atış hızımı normale döndürmek için nefesimi kontrol ediyorum.

"Yolumu bulurdum."

"Ya da kendini bir hendekte bulurdun," diye biraz fazla hızlı cevap veriyor. Etrafımıza bakıyorum. "Hiçbir yerde hendek görmüyorum."

"Ayrıca nerede olduğunu bile bilmiyorsun," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Haklısın. Ama beni kurtarmak zorunda değildin. Çünkü bu ikinci kez oluyor." Sözlerimi vurgulamak için iki parmağımı kaldırıyorum. "Kabul ediyorum, basınçlı yıkama makinesi ile kahramanca davranışını reddettim. Bu arada, işi hallettim," diye ekliyorum, ona göz kırparak ve parmağımla silah hareketi yaparak.

Kendimi gevezelik ederken ve devam etmek isterken hissediyorum, ama o sözümü kesiyor. "Sadece kamyonete biner misin?"

"Oh, evet. Yapabilirim. Senin bu kadar zahmete girmen beni suçlu hissettirse de."

"Sorun değil."

İlk kez, hiç sinirli görünmüyor. Vücut dili, muhtemelen benim laf kalabalığımdan ya da beni almaya buraya gelmek zorunda kalmasından rahatsız olduğunu gösteriyor, ama konuşma şekli bunu yansıtmıyor. Hiç gülümsemediği için onu anlamak zor.

Yolcu tarafına koşuyorum, ama o benden önce davranıyor. Ben elimi kapıya koyamadan kapıyı açıyor.

Az önce...

"Teşekkürler, nazik beyefendi."

Aman Tanrım, Blair. Kes şunu.

Sanırım rakım beni etkiliyor.

Kamyonete atlıyorum ve onun kaputu dolaşmasını izliyorum. Attığı her adımda toprak yolu izliyor. Onu beni almaya geldiği için rahatsız ettiğim için midem gerginlikten takla atıyor.

Kamyonete bindiğinde, o kadar küçük bir alanda onunla birlikte olmak gerginliği daha da artırıyor. Kamyonet küçük ve içi iyi bakılmış, sanki sık sık ilgileniyormuş gibi. Koku duyularımı ele geçiriyor ve beni dönüp onun yan profiline bakmaya zorluyor. Kokunun tam olarak ne olduğunu belirleyemiyorum

ama baharat ve toprak karışımı bir koku. Toprak ne kokuyorsa, bu Chevy'de var.

Onu daha uzun süre izliyorum, daha fazla bilgi edinmek istiyorum, ama aynı zamanda açıkça özel bir kişi olduğu halde hayatını kurcalamak da istemiyorum. Önümüzdeki yola odaklanırken yüz hatları düz. Bir eli direksiyonda, diğer eli pencereden dışarı sarkmış. Kolları kıvrılmış flanel gömleği ile kendine özgü görünümünü sergiliyor.

Bunu görmeyi asla bırakmayacağım. Tamam, ama bırakmam gerek.

Belli ki bir kız arkadaşı var. Onu mağazada kendi gözlerimle gördüm.

"Tekrar teşekkürler. Tüm bunlar için üzgünüm," diyorum ona içtenlikle. "Sık koşar mısın?" diye soruyor, gözleri hala yola sabitlenmiş halde.

"Eskiden koşardım. Şehirdeyken." Şehir dediğimde çenesinin sertleşmesi, kolumdaki tüyleri diken diken etti.

Bu ne demek oluyor?

"Buraya geldiğimden beri ilk kez koşuyordum," diye devam ettim. "Normalde GPS takip cihazıyla koşmam. Bu yüzden kayboldum. Ne kadar koştuğumu bile bilmiyorum. Çok uzun gibi geliyor. Belki de yıllardır koştuğum en uzun mesafe."

O başını sallar ama cevap vermez.

Şimdi yine saçmaladığımı hissediyorum. Ellerim kucağında terliyor ve göğsüm sıkışıyor. Onda kanımı kaynatan bir şey var. Belki de kaba olmasıdır. Belki de öfkeyle bana saldırmasından korkmamdır.

Gerginim ama korkmuyorum.

Griffin Barlow beni korkutmuyor.

Beni bir şekilde meraklandırıyor. O huysuz görünüşünün altında, bir şeyden dolayı acı çeken bir adam olduğunu düşünüyorum... ama ne?

"Her gün çalışıyor musun?" diye soruyorum; bu yolculuğu daha az garip hale getirmek için.

Yine başını sallıyor.

"Yardımcı tutamaz mısın?"

"Öğle vardiyasında çalışmayı seviyorum," diyor. *Sonunda birkaç kelime.*

"Her zaman düzenli müşteriler var ve vardiya daha kısa. Akşam kalabalığıyla uğraşmamak benim için daha iyi. Benim zevkime göre biraz fazla gürültücüler. Temel olarak, programımda yoksa orada olmaktan kaçınıyorum. En azından elimden gelirse."

Sanırım bu, onun bir seferde söylediği en uzun cümleydi.

Etkileyici.

Seksi.

Sesi yumuşak ve seksi.

Kes şunu, Blair.

"Neden adını Seven Stools koydun?"

"Bir dahaki sefere geldiğinde, barda kaç tane tabure olduğunu say," diye ciddi bir yüzle cevap veriyor.

"Az önce şaka mı yaptın, Angry Cowboy?" Hâlâ gülmüyor.

Zor bir kalabalık.

"Ben şahsen bunu komik buldum ve bunu doğrulamak için *çok* yakında mekanını ziyaret edeceğim."

Mizah anlayışımın onu güldüreceğini, hatta gülümseteceğini gerçekten düşünmüştüm. Ama başaramadım.

Bir de baktım ki, evimin önüne gelmişiz.

Durmak derken, beni indirmek için yolun ortasında durduğunu kastediyorum. Buna kızgın değilim çünkü beni almaya geldiği gibi, benimle bir tür sohbet de etti. Her şey iyi bir başlangıç.

"Beni bıraktığın için tekrar teşekkürler," diyorum gülümseyerek, kapıyı kapatıp, topuklarımı döndürüp, garaj yolundan geçerek.

Ayağım terasımın ilk basamağına basar basmaz, kornaya basıyor. Kafamı çevirince, orta konsoldan eğilip yolcu penceresinden bağıırıyor.

"Yedi mil." "Ha?"

"Bugün yedi mil koştun."

O uzaklaşırken yüzümde bir gülümseme yayılır.

Kalbim koşarken olduğundan daha hızlı atıyordu. Çünkü Griffin Barlow'un bir kalbi var.

BÖLÜM 13

Şimdilik bunu bir kenara bırakabiliriz.

GRIFFIN

EUGENE

Annen, bu hafta bir gün akşam yemeğine gelmek ister misin diye soruyor. EUGENE

Uzun zaman oldu.

BEN

Biliyorum. Ona özürlerimi ilet. İşlerim çok yoğundu.

EUGENE

Hala soruma cevap vermedin, evlat.

ME

Evet. Yakında.

"Gerçekten bir gün izin almalısın dostum. Her geçen gün daha da mutsuz oluyorsun. Sözümü geri alıyorum. Bir saat."

Barın karşısında oturan Tucker'a, ağzından çıkan sözlere gülerek bakıyorum.

Ben öyle değilim.

Bir gün izin almak isterdim, ama ben burada olmazsam bu bar, çiftlik gibi kendi kendine çalışmaz. Burada bir öğleden sonra izin alırsam, ya başka birini işe almak ya da benim vardiyamı üstlenecek birine daha fazla para ödemek zorunda kalırım. Ayrıca, bar beni meşgul tutup evden uzak tutuyor.

Ve evden çıkmam gerekiyordu, böylece verandamda oturup komşumun sabah koşusuna çıkmasını izlemek zorunda kalmayacaktım.

Mülkünden uzaklaşmak için Barlow Çiftliği'nde daha fazla zaman geçiriyorum. Sorun şu ki, atlarımdan birini patıkaya çıkardığımda, tek düşündüğüm Blair ve geçen hafta onu almaya gittiğimde kamyonetimde otururken hissettiği duygular.

Keşke onu almaya gitmeseydim.

"Ya da egzersiz yapmaya başlayabilirsin," diyor Tucker. "Stresi azaltmak için iyi bir yoldur. Yapabileceğin birçok egzersiz türü var," diyor göz kırparak. "Gergin ve stresli görünüyorsun."

"Katılıyorum. Bu koltuk boş mu?" Nan, Tucker'ın yanına oturarak soruyor.

"Hayır, hanımefendi." Tucker ona gülümsüyor. "Ama dolu olsa bile, seçebileceğiniz beş tane daha başka tabure var. Burası ölüden de ölü." "Çok komik," diyorum ciddi bir ifadeyle.

"Ben de öyle düşünüyorum." Tucker gülüyor.

"İkiniz de bugün beni kızdırmak için mi geldiniz?"

Tucker, okuldaymış gibi elini kaldırır ve başını sallamadan önce soruma cevap verir. Ne çocuk ama.

"Evet ve hayır," diyor Nan.

"Ne oldu?" Kafamı ona doğru eğiyorum.

"Sana toplamda iki sorum var," diyor, başparmağını ve işaret parmağını kaldırarak sözünü vurguluyor.

"Bir tanesi için vaktim var," diyorum, önlerindeki tezgahı silerek.

Nan etrafına bakarak barı inceliyor. "Bu yerin görünüşüne bakılırsa, tüm röportaja vaktin var gibi görünüyor. Ama ben iki soruyla yetineceğim."

"Başla bakalım."

"Birincisi" —işaret parmağını kaldırır—"barda karaoke gecesi düzenlense ne dersin?"

"Hayır. Sıradaki."

"Harika. Şimdilik bunu bir kenara bırakabiliriz. Kırk sekiz saat sonra tekrar geleceğim."

Bu kadın.

"İki. Yeni komşun hakkında ne düşünüyorsun? İkiniz iyi anlaşıyor musunuz?" Kaşlarını oynatıyor. "O gerçekten çok tatlı bir kız."

Yeni komşumu kafamdan çıkarmaya çalışırken, Nan gelip onu gündeme getiriyor.

Hem de Tucker'ın önünde.

Onun hakkında ne hissettiğimi bilmediğim için sorusuna cevap veremiyorum. Onu giderek daha çok sevdiğimi söylemek istiyorum, ama onu yeterince tanımıyorum.

Bildiğim tek şey, muhteşem kalçaları olduğu. Kendimi ona kaptırmak isteyeceğim bir vücudu var. Her kıvrımını keşfetmek ve çıplak teninde ellerimi gezdirmek istiyorum. İtiraf etmeliyim ki, onu kamyonetimin yolcu koltuğuna oturduğundan beri her gece yatmadan önce zihnimde onu soyuyorum. Kafam yastığa değdiğinde aklımı kaçıyorum.

Keşke hiç hissetmeseydim dediğim duygular uyandırıyor bende. Yıllardır kimseyle yatmadım.

Burası küçük bir kasaba. Sabaha kadar herkesin öğrenme riski olduğu için kimseyle ilişki kurmak istemiyorum. Buralarda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Kimse çenesini tutmayı bilmediği için herkes konuşur.

Ve bu, nedenlerin sadece bir kısmı.

Onların beni daha önce kırdıkları gibi kırmalarına izin verecek kadar kendimi savunmasız hissetmek istemiyorum. Hayatımın geri kalanını yalnız geçirmemin daha iyi olduğuna inanarak gayet iyi idare ediyorum.

Rutinim bana uygun.

Hayatım bana uygun.

"Dur, dur, *dur*," diyor Tucker. Kafasındaki çarkların döndüğünü ve parçaları bir araya getirdiğini izliyorum. *Harika*. "Yeni şehirli kız senin yeni komşun mu?"

Ona göz kırpmadan bakıyorum.

Harika. Artık gerçeği biliyor.

"Ve o buraya geldiğinden beri bizden sakladın mı? Yaklaşık bir aydır mı oldu?"

Tam da bu tepkiyi beklediğim için sakladım. "Komşum seni ilgilendirmez," diyorum ona. "Senin evinde yaşıyor!" diyor Tucker.

"*Eski evimde*," diye düzeltiyorum.

Nan, dirseklerini bara dayayıp çenesini parmaklarına dayayarak Tucker'a döner. "Sence de Griffin'in Sleazy Sierra'yı unutmasının zamanı gelmedi mi?"

"Öyle düşünüyorum Nan." Tucker başını defalarca sallar. "Ama bunu bir saniye durdurabilir miyiz?" diye sorar ve taburesini Nan'a doğru çevirir. "Neden benim için eğlenceli bir lakabın yok? Senin en sevdiğin kişi benim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Gözlerini kısar.

"Barlow çocuklarına lakap taktığını biliyorum. Şimdi de Sleazy Sierra'ya taktığını öğreniyorum. Ben neyim, önemsiz biri mi? Barlow olmayabilirim, ama Daniels'ım."

"Sana bir tane vereyim," diye araya giriyorum. "Sinir bozucu Tucker."

Bana doğru döner. "Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey."

"Konuşkan Tucker," diye cevaplar Nan.

Düşünürken yüzü kırışır ve bir süre durur. "Aslında... kabul ediyorum. Şimdi, konuştuğumuz şeye geri dönelim." Hatırlamak için parmaklarını çenesine götürür.

Kafamı sallıyorum çünkü bu ikisi bir araya geldiğinde ortalık karışıyor.

"Evet, o pislik eski sevgilim. Yıllar oldu artık. Artık yeni birini bulmasının zamanı geldi

yeni birini bulmasının zamanı geldi."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum, Tuck. Blair'i gördüğüm anda, onun için mükemmel olacağını anladım." Gülümsüyor.

Yemin ederim, gözlerden kalpler çıkması gerçek bir şey olsaydı, onun gözlerinden kalpler çıktığını görürdüm.

"Henüz onu *kendi* gözlerimle görmediğim için bunu doğrulayamam," diyor Tucker Nan'a. "Ama senin yargına güveniyorum."

"Karakterleri oldukça iyi değerlendiririm, değil mi?" diye sorar Nan.

"Yani, barın arkasındaki bu adama *Grumpy Griffin* diyorsun. Yani, evet."

"İkiniz de benim hala burada durduğumu biliyorsunuz, değil mi?" diye araya giriyorum.

"Oh, evet." Nan bana gülümsüyor. "Hayatınla ilgili sohbetimize hoş geldin."

İnlerim.

Bu yüzden komşumla ilgili düşüncelerimi kimseye açamıyorum. Tucker bunu sadece kendi çıkarları için kullanır. Kız kardeşlerim beni ona daha da yaklaştırır. Nan'ın müdahalesi ise diğerlerini de aynı şeyi yapmaya teşvik eder.

Gözlerimin önünde Tucker'ı etkisi altına alıyor.

"Nan haklı," diyor Tucker, beni işaret ederek. "O seksi ve sana yakın oturuyor. Kolay erişim." Omuzlarını silkiyor.

"Onu görmediğini söyledin."

"Daha önce de söylediğim gibi... Nan'ın yargısına güveniyorum."

"Bir fikrim var." Sanki kafamda bir ampul yandıymış gibi parmağımı havaya kaldırıyorum. İkisi de taburelerini bana doğru çevirip, söyleyeceklerimi dinlemeye başlıyorlar. "*Bu* konuyu bir kenara bırakıp, *bir daha* geri dönmeyelim mi? Asla."

"Bu berbat bir fikir." Nan tiksintiyle yüzünü buruşturur.

"Onun söylediklerine katılıyorum. En kötü fikir. Sıradaki."

Tucker sırtarak, "Ya da ikiniz benim barımdan defolup gidebilirsiniz." der. Omuzlarımı silkiyorum.

Tucker kahkahayı bastı. "Fikir konusunda pek iyi değilsin, Griff. Senin için endişeleniyorum." İçkisini yudumladı. "Oh, daha iyi bir fikir için sıra bende. Komşunu becermeye ne dersin?"

"İyi fikir." Nan başını sallar ve elini Tucker'a doğru kaldırır. İkisi önümde high five yaparlar.

"Şimdi de benim seks hayatımı mı tartışıyoruz? Harika." Sinirli bir şekilde saçımı okşarım. "Bunu benim için seviyorum."

"Bu sağlıklı bir konuşma," diye ekliyor Nan.

"Burada işimiz bitti," diyorum, temiz bir bulaşık bezi alıp bardakları kurulamak için arkamı dönüyorum.

"Sadece bunu düşünmelisin diyoruz," diyor Nan arkamdan. "O ayrılmayı düşünmüyor. Burada kalacak, bu yüzden ev *satın aldı* ve kiralamak istemedi."

Elimdeki bardağa bakarken, zihnim Sierra'nın gittiği zamana gitti

gi Bana asla ayrılmayı planlamadığını söylemişti. Ama ayrıldı. Evi zam satın alması hiçbir şey ifade etmiyor.

ana Hayatımdan memnunum. Mutlu olduğumu söyleyemem, ama memnunum.

gide Bu benim için yeterli.

r. Kimseyi hayatıma sokmam gerekmiyor, çünkü onlar her halükarda gidiyorlar.

BÖLÜM 14

TAMAM, ARTIK SUSACAĞIM.

BLAIR

Burada iyi bir rutine yerleştim.

Yavaş yavaş Bluestone Lakes'e takıntılı hale geliyorum.

Bunu güvenle söyleyebilirim çünkü sabah erken saatlerde yaptığım koşular sayesinde burayı iyice tanıdım. Güneşin doğduğu saatler, günün en sevdiğim zamanı oldu. Koşucuların yaşadığı coşku ve sabahın erken saatlerinde güneşin dağların üzerinden doğuşunu izlemenin verdiği coşku var. Artık her ikisini de her gün yaşıyorum. Koşularımı doğru zamanlamayı başarırsam, her koşudan sonra eve döndüğümde bu manzarayı görebiliyorum.

Tabii ki Reginald her zaman ön kapıda beni bekliyor.

Kalabalıklar artmaya başladığından ve Lily'nin yardıma ihtiyacı olduğundan, ben de fırında Lily'ye yardım etmek için birkaç vardiya aldım.

"Bu kasabanın web sitesinde çok az bilgi olmasına rağmen bu kadar meşgul olmanız çok ilginç."

Lily gözlerini devirdi. "Bana mı söylüyorsun? Nan teknolojiden hiç anlamıyor. Onlarca kez teklif ettiğim yardımı kabul etseydi, web sitesi çok daha temiz ve çekici olurdu."

"Duydum," diye araya girer Nan.

Başlarımızı ön kapıya çeviririz ve Nan ellerini beline koymuş, yüzünde bir gülümsemeyle orada durmaktadır. Nan'ı en son görmeyeli çok uzun zaman geçmemiştir, ama onu her gördüğümde, sanki yaşı geriye doğru gidiyormuş gibi hissederim. Sanki her geçen gün bir yıl daha gençleşiyormuş gibi. Nan gerçekten örnek alınacak biridir.

"Şeytandan bahsetmişken." Lily gülüyor.

"Kim, ben mi?" Nan elini göğsüne koyarak nefesini tutar. "Ben şeytan değilim. Hadi buraya gel ve bana sarıl, sevimli Lily."

Lily başını sallar ama ona gülümser ve sonra ona sarılır. "Bu öğleden sonra seni buraya getiren nedir Nan? Her zamankinden geç kaldın."

"Seven Stools'da karaoke gecesi başlatmak isteyen var mı diye bir tur atıyorum."

"Oh." Lily ellerini  ırpar ve olduğu yerde zıplar. "Evet. Bu fikri çok sevdim. Hadi yapalım."

"Sadece detayları halletmemiz lazım," diyor Nan, sanki burada çalışıyormuş gibi tezgahın etrafından dolaşıp kasaya oturuyor. "Pazartesi günleri yapamayız çünkü o gün kitap kulübü toplanıyor."

"Oh, kasabada kitap kulübü m  var?" diye sorarım, sözünü keserek.

O başını sallar. "Hoşuna gideceğini sanmıyorum Blair. Biz senin b y kannene anlatacağın türden kitaplar okumuyoruz."

Kafamı yana eğerek soru sorarım.

"Romantik kitaplar okuyoruz," diye ekledi Nan. "İnsanların isteyebileceği her ayrıntıyı içeren kitaplar."

"Bekle, ben de onları okudum!" diyorum ona.

" yleyse." Geniş bir gülümsemeyle. "Davetlisin. Daha sonra sana daha fazla bilgi veririm, ama şimdi karaokeye dönelim. Bu çok önemli. Salı geceleri yapamayız çünkü o gece pickleball gecesi."

"Sen de pickleball oynuyor musun?" diye soruyorum. "Vay canına, çok meşgul bir kadınsın." "Tanrım, hayır. Ama izlemeyi seviyorum." G z kırpmıyor. "Ve  arşamba günleri dizilerimi izlediğim gecedir." Elimle ağzımı kapatarak kıkırdayarak gülerim.

Nan eşsiz bir kadın. Onu gerçekten takdir ediyorum. Eminim bu kasabadaki herkesi mümkün olduğunca eğlendiriyor ve aktif tutuyordur. Buradaki gayri resmi belediye başkanı gibidir.  arşamba gecesi aktiviteleri olsa bile, elinden gelirse uzun süre hareketsiz oturmayı sevmiyor gibi görünüyor.

"Perşembe veya cuma günleri de *olabilir*, ama Seven Stools'ta her iki gecede de personel eksikliği olduğunu biliyorum," diye devam ediyor.

Gördün mü? Barın personel durumunu bile biliyor.

"Griffin'in geç saatlere kadar kalıp yardım etmemesi için bir neden göremiyorum." Lily omuz silkiyor. "Huysuz Griffin bu fikri *hiç sevmiyor*," diyor Nan, gözlerini devirmeden hemen önce. gözlerini devirmeden önce.

Neredeyse boğulacak kadar gülmekten kendimi alamıyorum. "Ona *huysuz Griffin* mi dedin?"

"Evet. Kasabamdaki tüm çocuklara takma isimler takarım."

"Sakıncası yoksa sorabilir miyim..." Bu kişisel bir soru olabileceğini bilerek, konuşmadan önce kaşlarını kaldıracak soru sorarım. " ocuklarınız tam olarak kimler?"

"Hiç kimse." Kıkırdar. "Ama herkes." "Bu... mantıklı değil."

"Grumpy Griffin, Lovely Lily ve Pretty Poppy var," Nan eliyle sayarken hızlıca sayar. "Oh, ve yeni eklenen... Talkative Tucker."

Lily kızardı. "Nan en iyisidir."

Durup, az önce saydığı isimleri düşündüm.

Griffin'i tabii ki tanıyorum, ama Poppy ve Tucker kim? "Kız kardeşin mi var?" diye Lily'ye soruyorum.

"Evet. Henüz tanışmadın. Aramızdaki en küçüğüdür ve kasabada birinci sınıf öğretmeni." Onun hakkında konuşmaya devam ederken gülümsemesi genişliyor. "Çocuklarla çok iyi anlaşır. Bir azizin sabrına sahiptir."

"Neden Griffin'in takma adı olumsuz?" Nan omzunu kaldırır.

"Gördüğümü söylüyorum."

"Ve o yanılmıyor," diye ekliyor Lily. "Ama o her zaman böyle değildi. Eski kardeşim geri gelsin diye her şeyi verirdim. Onun daha mutlu halini." Merakım uyandı. Neyden bahsettiğini merak ediyorum. Daha fazla soru sormak istiyorum, ama onun mahremiyetine tecavüz etmek istemiyorum. Genelde insanları okumakta iyiyimdir. Politikacıların arasında büyüdüğüm için mi bilmiyorum, ama Griffin ile ilk birkaç etkileşimimizden itibaren, onun iri yarısı görünüşünün altında daha derin bir anlam olduğunu anlamıştım.

huysuz görünüşü.

"Perşembe günleri gerçekten ideal olur," diye devam eder Lily. "Bunun için mükemmel bir gün ve bar için iyi bir pazarlama taktiği. Eğer bu şekilde sunarsak, hayır diyemez."

"Ben de öyle düşünüyorum." Nan tabureden atlar. "Susamış Perşembe. Tek sorunum, onu ikna etmemiz gerekmesi. Bir saat önce beni reddetti."

"Aramızda kalsın, biz çok ikna ediciyiz." Lily gülerek Nan'ın omzuna çarpar. "Hadi gidip onunla konuşalım." Bana dönerek, "Biraz burada kalabilir misin?" diye sorar.

"Evet." Başımı sallarım. "Burayı ben hallederim." Lily ve Nan yan dükkana giderler.

Fırın ürünlerinin vitrinini daha az boş görünmesi için düzenlemeye başlıyorum ve kafamda o konuşmayı tekrar tekrar oynatıp, ona ne oldu da böyle davrandığını merak ediyorum.

Bu, onunla daha fazla konuşmak ve onun daha derin yönlerini tanımak istememi sağlıyor. Çünkü onun içinde bir yerlerde bir kalp olduğunu *biliyorum*. Onun gerçekten o kadar da kötü biri olmadığını biliyorum. Yani, ben kaybolduğumda beni almak için yol boyunca hızla gelmişti.

Ön kapının zili çalıyor ve Lily ile Nan'ın fikirleri reddedildikten sonra geri dönmüş olmalarını bekleyerek başımı kaldırıyorum. Ama bakışlarım Griffin'in General Store'da birlikte olduğu güzel kadına takılıyor.

"Oh, merhaba." Bana gülümsüyor. "Lil bana yeni bir kız işe aldığını söyledi. Sonunda ismiyle yüzünü eşleştirebilmek çok güzel."

"Merhaba, evet." Sözlerim biraz takılıyor. "Aslında geçen hafta Genel Mağazada Griffin'le birlikte sizi görmüştüm. Kulağa ürkütücü geliyorsa özür dilerim. Komşuma katlanabilen bir kızla tanışmak çok hoş. Kırıcı olduysa özür dilerim. Çok konuşkanımdır. Tamam, artık susacağım."

Ne oldu bana bilmiyorum. Bu kadınla konuşmaktan mı heyecanlanıyorum?

Gergin olmam, ama belki de onun erkek arkadaşı hakkında pek de dostça olmayan şeyler düşündüğüm içindir. Beyzbol şapkasını ters takması ve flanel gömleğinin kollarını sıvayıp, gerçekten çok seksi ön kollarını göstermesi yüzünden kendimi tutamıyorum. Gece geç saatlerde köpeği dışarı çıkardığımda, kendimi onun evinin yönüne bakarken buluyorum. Ne yaptığını merak ediyorum. Karşımda duran bu kadın orada mı diye merak ediyorum. Sonra kapalı kapılar ardında onunla gülümsüyor mu diye merak ediyorum.

"Vay canına. Seni sevdim." O gülüyor.

"Bu da demek oluyor ki..." Parmaklarımla saymak için durakladım. "Şu ana kadar kasabada toplam üç kişi. Harika gidiyorum."

Elini uzatarak beni selamladı. "Ama Griffin'le çıkmıyorum. O benim kardeşim."

"Şey..." Onun elini tutarak, "Ağzımdan kaçırdım galiba. Sen Poppy olmalısın. Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum. Bu karşılaşmayı hayatımın sonuna kadar unutmayacağım."

O, ortamı yumuşatmak için gülerek elini salladı. "Oh, lütfen. Bu konuda endişelenme. Sen komiksin. Buralarda neşeli birinin olması çok hoş. Öğle arasında çocuklara atıştırmalık bir şeyler almaya gelmiştim."

Arka tezgaha geçip Lily'nin bıraktığı çantayı alıp ona uzattım. "Öğretmen olduğunu duydum. Bu gerçekten harika."

Gururla gülümser. "Bu dünyadaki en harika iş. Konuşmamızı kısa kesmek istemem ama geri dönmem gerek. Belki bir gün öğle yemeğinde buluşup daha fazla sohbet edebiliriz."

"Çok isterim," diye kekeliyorum, beni daha yakından tanımak isteyen bir yabancının olması karşısında şok olmuşum.

"Harika! Okuldan sonra Lily'den numaranı alıp sana mesaj atarım. İyi günler," diyor el sallayarak. "Sana da," diyorum ve onun uzaklaşmasını izliyorum.

Sevdiği şeyi yapabildiği ve onu engelleyen hiçbir şeyin olmadığı için ona hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. Ben de sonunda sevdiğim şeyi yapmaya başladığım için bu duyguyu çok iyi anlayabiliyorum.

Boşanmamdan sonra asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm yoğun bir memnuniyet, huzur ve tatmin duygusu getiriyor. Belki de kimse geçmişimi bilmediği bir yerde olmanın mutluluğudur. Kimse yüzüme çizilmiş bıyıklarla bir reklam panosunda beni görmedi. Haberlerde, eski kocamın el sallayıp mükemmel görüldüğü dışında kimse beni görmedi.

Buraya gelme kararını vermeseydim, hala kız kardeşimin dairesinde kıvrılmış, yaşayacak bir yer bulamadan oturuyor olur muydum?

Duygularım yüzeye çıkmak için mücadele ediyor, ama şu anda onun için ağlamayacağım. Mutluluğu seçiyorum ve başımı dik tuttuğum için kendimle gurur duyuyorum. Kolay değil, ama yeni işim ve edindiğim arkadaşlar gibi bana mutluluk veren şeylere odaklanmanın

— pozitif kalmama yardımcı olduğunu fark ettim.

Sanki içimde hep var olan, başarısız bir evliliğin ağırlığı altında gömülü olan kişiye dönüşüyorum. Tutkularımı, güçlü yanlarımı ve bağımsızlığımı yeniden keşfediyorum ve bu gerçekten özgürleştirici bir duygu.

Yeni arkadaşlarım, yeni bir şehrim ve tutkuyla bağlı olduğum bir işim var.

Geçmiş, arka aynada o kadar uzak görünüyor ki artık onu göremiyorum bile.

Sanırım olduğum kişi hoşuma gidiyor.

BÖLÜM 15

Bir geyik mi?

GRIFFIN

Bugün uzun zamandır ilk kez çok uzun bir gün geçirdim ve vücudum bunu gerçekten hissediyor.

Öğle vardiyasından sonra, arka ofiste bazı işleri bitirmeye çalışırken sinirlenerek planladığımdan daha geç saatlere kadar kaldım. Muhasebe, programlama, maaş çekleri ve malzeme tedariki işleri, başa çıkabileceğimden daha hızlı geliyordu. İhtiyacım olan küçük şeyler, örneğin fişler için kağıt rulosu, peçeteler ve diğer temel malzemeler, zamanında gelmedi ve bu da bunalmışlık hissimi daha da artırdı.

Bu çok yorucu.

Hava durumu her şeyi daha da zorlaştırıyor. Sanki bütün gün boyunca aralıksız yağmur yağan bir muson gibi. Keşke abartıyor olsaydım. Bu hava durumu beni gerçekten yıpratıyor ve uzun zamandır hissetmediğim kadar yorgun hissediyorum.

Buzdolabından soğuk bir bira alıp verandama çıkıyorum. Veranda tamamen kapalı ve tek istediğim bu içkiyi yudumlayıp yağmurun sesini dinlemek.

Aklım birkaç gün önce barda Tucker ve Nan ile yaptığım sohbete gidiyor. Ancak aynı sohbet, bir saat sonra Lily'nin Nan ile birlikte bara gelip beni karaoke gecesi düzenlemeye ikna etmesiyle tekrar gündeme geldi.

Hangi dünyada bunun benim için sorun olmayacağını düşünüyorlar?

Yıllık Kurucular Günü'nün yaklaşması yeterince kötü. Neredeyse tüm kasaba, Bluestone Lakes'i kutlamak için kasabanın merkezinde toplanır. Yemekler, içecekler, çocuklar için aktiviteler ve günü sonlandırmak için muhteşem bir havai fişek gösterisi vardır. O gün bittiğinde hissettiğiniz yorgunluk gibisi yoktur.

Şu anda hissettiğim yorgunluk bile bunun yanında sönük kalır.

Bu yüzden yakın zamanda barımda karaoke gecesi düzenlemek istemiyorum.

Nan, Lily'nin önünde Blair'den bahsetti ve ben inilti duyma isteğiyle mücadele ettim. Onu yeterince tanımadığım için bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

Asıl soru şu: Onu daha yakından tanımak istiyor muyum?

Lily, yalnız olduğum için mutsuz bir pislik olduğumu düşünüyor gibi görünüyor. Öyle miyim? Hayır, kesinlikle değil.

Kız kardeşlerim, beni mutlu edecek ve sonunda eski sevgilimi unutmamı sağlayacak birini bulmamı mı istiyorlar? Evet.

Şaka onlarda, çünkü ben onu çoktan unuttum.

Artık kalbim yok. Sierra giderken onu da yanında götürdü, muhtemelen havaalanına giderken arabadan pencereden attı, başka bir araba ezsin diye.

Şimdi buradayım.

Kendime bir hayat kuruyorum.

Çok sevdiğim bir hayat, çok teşekkürler.

Başımı sallanan sandalyeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve bu uzun günün ardından kendimi rahatlatmaya çalışırken Blair'in evinden keskin bir çığlık geliyor.

Sandalyeye atlayarak, elimdeki bira şişesini sıkıca tutuyorum ve elimden geldiğince etrafı tarıyorum. Yağmur şiddetli yağıyor, gölgelerde gizlenmiş olabilecek her türlü tehlikeyi gizleyen amansız bir perde gibi. Ama evden kaçan bir hırsız ya da başka bir şey olsaydı, onu görebilirdim.

Sonra köpeğinin aşırı havlamasını ve başka bir çığlık duyuyorum. Bu onun çığlığı. Öyle olmalı. Bu sefer daha yüksek ve daha acı verici mi? Birayı terasta bırakıp, ceketimi almaya bile zahmet etmeden, yağmurda onun evine doğru koşuyorum.

Neden umursadığımı bilmiyorum, ama benim yolumda kimsenin ölmesine izin veremem.

Onun evine daldığımda kapıyı çalmak ya da botlarımı çıkarmakla uğraşmıyorum.

Ama kararımdan hemen pişman oluyorum.

Blair, evin arkasındaki küçük koridorda, vücuduna sarılmış koyu gri bir havlu dışında hiçbir şey giymeden duruyor. Su damlacıkları, açıkta kalan her santimetrekarelik cildinden aşağıya doğru akıyor ve bana dönünce ıslak saçları etrafa savruluyor.

"Ahhh! Griffin!" diye bağıyor, az önce duyduğum ses tonuyla.

Ondan uzaklaşıp ellerimi gözlerimi kapatmak için kaldırıyorum. "Ne diye bağıırıyorsun lan?"

"Sen benim evimdesin!"

"Çünkü sen bağıırıyordun!"

"Biliyorum!"

İkimiz de burada durmuş, birbirimize bağıırıyoruz ve ben o havlunun içindeki vücuduna bakma isteğıyle mücadele ediyorum. Sonunda pes edip tekrar ona dönüyorum ve onu bu panik haline sokan şeyi görmek için etrafa bakınıyorum. Köpek tüm bu olanlardan hiç etkilenmemiş, bacaklarımın yanında oturmuş, dilini dışarı çıkarmış, sanki onu okşamamı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

İyi şanslar dostum.

"Bir geyik!" diye tekrar bağıırıyor. Sesi hiç azalmıyor.

Gözlerim ona kayıyor ve göğüslerine takılıyor. Havluyu vücuduna sıkıca sararken göğüsleri şişiyor.

Tanrım.

"Bir geyik mi?" diye soruyorum.

"Banyo penceremin dışında!" Banyoya açılan kapıyı işaret ediyor.

Başımı sallıyorum, bunun benim evimin karşısına bakmayan taraf olduğunu fark ediyorum. Bu yüzden ilk çığılığı duyduğumda hiçbir şey görmedim.

Tek kelime etmeden banyoya doğru yürüdüm.

Zaten bağıırmaya devam edecekti.

Her adımında botlarımdan su damlıyor, ama o zaten koridoru batırmış durumda. Banyoya girerek anında pişman olduğum bir başka karar da, onun hanımeli şampuanı ya da vücut şampuanı ya da her ne kullanıyorsa, kokusu burnuma çarptı.

O anda pencereden içeriye bakan dost canlısı komşumuz geyiğı fark ettim.

Gülmek istiyorum, ama şimdi buraya koştüğüm, yağmurdan sıırılsıklam olduğum ve onun aslında yaralanmadığı için sinirliyim. Neredeyse bir hırsız olmasını dilerdim, onu incitmek istediğimden değil, günün sinirini boşaltmak için bir yüzü parçalamak istediğimden.

"Bir geyik," diye onayladım ve oturma odasına geri döndüm.

"Evet, öyle dedim," diye cevapladı, sesi birkaç saniye öncesine göre çok daha alçaktı ama yine de sinirliydi.

"Bu hoş bir değışiklik. Bağıırmıyorsun."

"Penceremin dışındaki vahşi hayvandan korktuğum için özür dilerim," diyor savunmacı bir tavırla.

Konuşurken bir kolu havaya uçar ve havluyu yakalamadan önce biraz kayar. Gözlerim birkaç santim öteye düşen havluya takılır. Neredeyse mükemmel göğüslerini tamamen görmemi sağlar.

Siktir.

Onu çekici bulmamam gerekirdi, ama önümde duran, sıırılsıklam olan bu güzel kadına bakarken, sikim kendi kafasına göre hareket ediyor. Onun beni sinirlendirmesi gerektiğini beynimin kavraması bir dakika sürüyor.

"İyi olduğuna sevindim," diyorum çabucak ve arkasını dönüyorum.

Kapıdan çıkmak üzereyken, arkamdan ağlamaya benzeyen bir ses geliyor ve beni tekrar ona dönmeye zorluyor. Ama bu gözyaşları değil. O gülüyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve o bunu fark ediyor. Bu da onu daha da güldürüyor. Bir eliyle havluyu göğsüne tutarken, diğer elini uyluklarına koyuyor. Bu hareket, havlunun yarığını daha da açarak çıplak yanını bana gösteriyor. Bir santim bile kıpırdasaydı, her şeyi görecektim.

"Bir geyik," diye tekrarlar ve sonra kontrolsüz bir şekilde gülmeye başlar.

Tanrım, gülüşü *neredeyse* bulaşıcı. Onunla birlikte gülmek istiyorum, ama içimden gelmiyor. Yaşadığım günün ardından bu durum hiç de komik gelmiyor.

Sadece gerçek bir şehir kızı vahşi hayvanlar karşısında böyle çılgılık atar.

"Penceremdeki bir geyiğe bu kadar aşırı tepki verdiğime inanamıyorum. Duşta çıplak halimi izliyordu. Yani, düşün camdan olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor, nefesini toplayarak. "Sadece kendime dokunmamı izledi."

Şoktan çenem neredeyse yere düşüyor.

Ne oluyor lan?

Şu anda kafamda görmek istediğim bir görüntü bu *değil*.

Eli yüzünü kapattı, havlu yine kaymak üzereydi. "Aman Tanrım. Öyle değil. Aman Tanrım, *yine* ağızımdan kaçtı."

"Yine mi?" Kafamı şaşkınlıkla eğiyorum.

"Senin... şey... kız kardeşin Poppy. Batter Up'a geldi. Onu senin kız arkadaşın sandım."

Dudaklarım tiksinti ile kıvrılır.

"Kız kardeşimi kız arkadaşım mı sandın? Bluestone Lakes'te ne tür iğrenç şeyler oluyor sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye inler, iki kolunu da açarak havluyu tamamen yere düşürür.

Aman Tanrım.

Arkamı dönmeliyim. Dönmeliyim. Karşımda duran komşumun çıplak vücuduna bakmamalıyım. Koştüğünü biliyorum, çünkü her sabah lavabonun üzerindeki mutfak penceresinden onun çıkıp gitmesini izliyorum, ama ne kadar çok çalıştığını gösteren tonlu bir vücudu var.

Onu bu şekilde izlediğimden beri çok uzun zaman geçti.

Sürekli aklımda olması da yardımcı olmuyor, şimdi de bunu da düşünmek zorundayım.

"Oops. Kusura bakma," diyor telaşla, onu alıp tekrar sıkıca sarıyor. "Bir vahşi hayvan daha göğüslerimi görse ne olur ki? Geyik, şimdi de sen. Şansım yaver gidiyor." Havaya yumruğunu vuruyor.

Hayal kırıklığıyla inleyip ondan uzaklaşıyorum, o anda pantolonumun fermuarındaki gerginliği düzeltiyorum. "Gidiyorum."

"Ne olursa olsun..." Durur ve adımlarımın durmasına neden olur. "Beni kontrol ettiğin için teşekkürler, Kızgın Kovboy. Senin kötü biri olduğuna dair söylediğim sözleri geri alıyorum. Bu çok nazik bir davranıştı. Gereksiz, ama nazik."

"Sokağımda ölmeni istemedim, Blair."

Onun adını ilk kez yüksek sesle söylemek farklı bir his uyandırdı. Yabancı. İyi. Kötü. Bilmiyorum, ama tekrar söylemek istiyorum.

"Çok asil bir davranış, efendim."

Ve şimdi sikim yeniden canlanıyor.

"Barlow Drive'da çığlık atmayı en aza indireceğim."

Başka nedenlerden dolayı çığlık atmanı tercih ederim.

Tanrım. Hemen buradan çıkmam lazım.

Kapıyı açıp terasa çıkıyorum ama aşağıya bakıp ahşabı gördüğümde elim hala kapı kolunda duruyorum.

"Bu güverteye ne yaptın sen?" diye soruyorum, ona sırtımı dönerek.

"Basınçlı yıkama makinesiyle kavga ettim."

"Merak etme, o eski terası yakında kaldıracağım"

ve yenisini yapacağım."

Başımı sallıyorum ama ona dönüp tekrar
bakmıyorum. Bakamıyorum.

Buradan bir an önce gitmem lazım.

Sabah uyanmadan önce, havluyla sarılmış ve çıplak halini kafamdan silmem
lazım. Yoksa komşum olması, yavaş ve tehlikeli bir işkenceye dönüşecek.

BÖLÜM 16

O DA MAHALLEDEKİ GEYİKLERDEN KORKUYOR MU?

BLAIR

"Çıplak mıydın?" Lily'nin kahkahaları mutfağın diğer tarafından yükseliyor.

"Lily, pek de gurur duyulacak bir an değildi."

Sesimin ciddiyetine daha da çok güldü. "Griffin'in yüzünü görmek için o duvarda bir sinek olmak isterdim."

Lily'ye, kasabanın çeşitli vahşi yaşamıyla tanıştığım heyecan verici akşamı anlatıyordum. Sürpriz bir şekilde, komşumuzun bahçemize ara sıra gelen dost canlısı bir geyiği olduğunu öğrendim. Nan'ın bana bu konuda önceden haber vereceğini düşünürdün. Onun atladığı bu küçük ayrıntıyı ona hatırlatmak için zihnimde bir not aldım.

Kurabiye hamurunu karıştırırken kıkırdayarak gülüyorum. "Geriye dönüp baktığımda, beni duş alırken izleyen bir geyiğin, kocamı ofisinde sekreteriyle sevişirken yakalamaktan daha çok korkutması bana çok komik geliyor."

Onun da benimle birlikte güldüğünü duymayınca, ona döndüm.

Yüzü bembeyazdı ve ben kesinlikle sabahın havasını mahvetmiştim.

"Ne?" diye fısıldayarak soruyor.

Kahretsin.

Bu konuyu insanlarla konuşmaktan kaçınmaya çalışıyordum. Onunla o anın heyecanına kapıldım ve sözler ağzımdan döküldü.

Bir ara bu konuyu açmam gerektiğini bildiğim için iç çekiyorum. "Buraya gelmeden önce evliydim. Bu yüzden şehirden taşındım. Belediye başkanıyla evliydim ve ona yulaf ezmeli kurabiye götürürken onun sadakatsizliğini öğrendim."

"Ciddi olamazsın? Aman Tanrım," diyor, yüzünü elleriyle kapatarak. "Evli olup olmadığını sorduğumda bir şey söylemeliydin. Şimdi çok utandım."

"Utanma. Sanırım o hayattan kaçmaya çalıştığımı söyleyebilirsin. Artık aldatılan kız olarak bilinmek istemediğim için hiçbir şey söylemedim. Boşanmamdan on ay sonra, yeterince katlandım. Mağazaya giderken arkamdan yapılan dedikodular, artık onun karısı olmadığım için beni terk eden arkadaşlar... Bunların hepsi benim için çok fazlaydı. Tabii ki, artık kendim olamıyordum. Eleştirilerden kaçmak için kız kardeşimin dairesinde saklanıyordum."

"Tanrım. Başına gelenler için çok üzüldüm," diyor Lily sempatik bir şekilde. "Üzülme. Ben gerçekten iyiyim."

Ve bunların hiçbirisi yalan değil. Boşanmadan bu yana, zor anlar yaşadım. Hâlâ gözyaşı döktüm. Ancak, hayatım hiç bugünkü kadar iyi olmamıştı. Bu yeni ortam ve arkadaşlarla daha mutluyum ve huzurluyum.

Aslında bu hikayeyi Kodi dışında biriyle ilk kez paylaşıyorum ve ağlamadım.

Bu benim için çok önemli.

"Boşanma yakın zamanda mı oldu?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Aslında çok hızlı oldu. Onu yakaladığım akşam evden taşındım. Reginald'ı, birkaç eşyayı ve kendimi alıp kız kardeşimin yanına taşındım. Bana, birlikte sahip olduğumuz çatı katı dışında hiçbir şey için yalvarmadı. 'Bensiz de politik olarak iyi olacağını' söyledi."

"Ne pislik adam."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Bana mı söylüyorsun? Kız kardeşime onunla ilgili haberleri de sormadım. Nasıl olduğunu, tekrar aday olup olmadığını, hatta o sekreterle evlenip evlenmediğini bilmek istemiyorum."

"Sence ihtiyacı olursa seni geri kabul etmeni ister mi? Bilirsin, siyasi görünürlük için."

Bu düşünce hiç aklıma gelmemişti.

"Sanmıyorum," diyorum ona. "İlişkimizi bitirdiğimizde ne düşündüğümü biliyor. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ayrıca, muhtemelen şehirden taşındığımı bile bilmiyordur."

"İyi."

"Bu yüzden şu anda sadece kendi hayatıma odaklanıyorum. Kendimi ve bir ilişki yaşamadan nasıl bağımsız olabileceğimi giderek daha iyi öğreniyorum. Sanki bu, yetişkin olarak ilk *gerçek* işim gibi," diyorum ona.

"Olamaz," diyor şok olmuş bir şekilde.

Başımı sallıyorum. "Kulağa çok tuhaf geldiğini biliyorum. Şimdiye kadar hiç gerçek bir işi olmayan yirmi dokuz yaşında bir kadın. Ama sana daha önce de söylediğim gibi, baskıcı ebeveynlerle büyüdüm. Hayat bana gümüş tepside sunuldu."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor Lily. "Bu yüzden bu fırın benim gurur ve mutluluk kaynağım."

Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum. "Yaşadığım onca şeyden sonra, bir daha asla yerleşmek istemediğimi fark ettim. Hayatımın hiçbir alanında, işimde ya da ilişkilerimde. Eğer tekrar olursa, o büyük, gürültülü aşkı istediğimi biliyorum."

"Ve bunu hak ediyorsun Blair. Tanıştığımız ilk gün bana anlattığın ailenle ilgili hikaye ve şimdi bu? Kimse böyle bir şey yaşamamalı."

O haklı olduğu için nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı salladım.

"Biliyor musun, sen ve Griffin sandığından çok daha fazla benziyorsunuz."

"Yani o da mahalledeki geyiği korkuyor mu?" İçimde oluşan gerginliği hafifletmek için şaka yapıyorum.

O hafifçe güldü. "Hayır, ama eski sevgilisi onu terk etti. Ve... sanırım bunu anlatması gereken kişi o. Kardeşimin özel hayatını kurcalamak ve onun anlatmak istediğinden fazlasını paylaşmak istemiyorum."

"Anlıyorum."

Ve gerçekten anlıyorum, çünkü bunu ondan duymayı tercih ederim. Tabii bana anlatmak isterse.

Griffin'in görüldüğünden daha fazlası olduğunu hissediyorum ve bu beni meraklandırıyor ama bir yandan da onun için üzülüyorum. Geçmişindeki bir acı yüzünden bu hale geldiğini düşünmek istemiyorum. Kimseye böyle bir şeyin olmasını istemezdim.

"İkinizin birbirine çok benzediğini düşünmemin nedeni, ikinizin de dışarda sert bir görünüm yaratmış olmanız. İkiniz de etrafınıza duvarlar ördünüz..." Düşüncelere dalarak bir süre durdu. "Senin bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Kötü anlamda değil, alınma."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Alınmadım."

"Sadece," diye devam etti, kelimeleri bulmaya çalışarak, "kimse hakkında hiçbir şey bilmediği bir şehre taşınmaz. Bunun daha derin bir nedeni olduğunu hissediyordum."

"Peki Griffin nasıl öyle?"

"Keşke onun neden böyle olduğuna dair bir cevabım olsaydı," diye açıklıyor kayıtsızca. "İnsanların duygularını farklı şekilde ele aldıklarını anlıyorum ve

bunun kesinlikle normal olduğunu anlıyorum. Bir zamanlar ben de bir adama deli gibi aşık olmuştum, ama sonunda burada yalnız kaldım..." Durur, parmaklarını ön kolundaki dövmenin üzerinde nazikçe gezdirir. "Hepimiz zorlu zamanlarla karşılaşırız. Bu sadece bizi güçlendirir. Şu anki haline bak," diyor gururla gülümseyerek. "Çok eğlencelisin ve çok özgür görünüyorsun. Bu yeni boşanmış hayatın, seni daha önce tanıımıyorsam bile, sana çok yakışıyor."

Sözleri kalbimin tam ortasına saplandı.

Hayatımın çoğunda başkaları benim için bir şeyler yaparken, benim yaşadığım hayatla büyümek zorluklar yaratmıştı. Yaşadığım her şey beni gerçekten bugün bulunduğum yere getirdi.

Burada, Bluestone Lakes'te.

"Özgür hissediyorum. Kendimi *iyi* hissediyorum." Ortaya çıkan gerçeği vurguluyorum. "Theodore'u suçüstü yakaladıktan sonra kendime somurtma izni verdim. Öfkelenmek istedim. Savaşmak istedim. Neredeyse kalacaktım."

"Ne?" diye haykırdı.

Kafamı sallıyorum. "Daha iyisini bilmiyordum. Ofisinden çıkıp kız kardeşimi aradım, onunla kalabilir miyim diye sordum. Ama ayrıldığım için suçluluk duydum."

"Ah, Blair." Diye iç geçirir. "Kalmadığına çok sevindim."

"Ben de mutluyum." Tekrar tekrar başımı sallarım. "Yaptığı şeyi affedecek kadar aptal olabileceğim fikri bile aklıma geldi. Asla affedemem ve affetmeyeceğim."

"Sen ve Griffin'in farkı da bu. O, kalbinin etrafına bir duvar örerek acısını işledi. Hayatının etrafına, artık kimseye güvenmeyecek kadar. Kimseyi hayatına sokmuyor ve tüm hayatını barına ve çiftliğine adadı."

Bunu çok iyi anlayabiliyorum.

Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Kendimi pastacılığa adadım. Onun asla geri dönmeyeceğini biliyorum."

"Daha önce yorumuna bir şey demedim çünkü hassas bir konuyu gündeme getirmek istemedim, ama konuşmak istersen ben buradayım."

Gülüyor. "O adamla çıkmadım bile Blair. Kulağa çok aptalca geldiğini biliyorum, ama biz en iyi arkadaş olarak büyüdük. Aslında o, Griffin'in en yakın arkadaşıydı. Mezuniyetten sonraki gün, tek kelime etmeden kasabayı terk etti. O günden beri kimse ondan haber almadı."

"Hayal bile edemiyorum. Şu anda biriyle çıkıyor musun?"

Kafasını sallar ve gözlerini dövmeli cildine tekrar diker. Sanki tüm cevaplar orada saklıymış gibi. "Yalnız kalmak benim için daha iyi. Çok küstah olduğumu ve çok çalıştığımı söylüyorlar. Ayrıca, bu fırının dışında, çiftlik benim hayatımın anlamı. At binmek beni ayakta tutuyor, onsuz kaybolurdum."

"Bunda *bir* sorun görmüyorum. At bindiğine inanamıyorum. Bu gerçekten çok havalı."

Geniş bir gülümsemeyle, "Bu, dünyadaki en özgür ve heyecan verici duygu," diyor. Bana bir adım yaklaşıp elini omzuma koyuyor. "Burada olduğun için çok mutluyum Blair. Kasabada iyi bir arkadaşımın olması çok güzel."

O da bu şehirde iyi bir arkadaşımın olması ne kadar güzel, bilmiyor.

"Ve sen bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için, sana şehirdeki gizli yerimi göstereceğim," diyor.

Kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum.

"Barlow Çiftliği," diyor, başını sallayarak. "Tamam, belki gizli bir yer değil. Ama *benim* gizli yerim. Kafamı boşaltmam, duygularımı yalnız hissetmem ya da sadece nefes almam gerektiğinde gittiğim bir yer."

"Kasabaya gelirken kısaca görmüştüm ama o zamandan beri oraya gitmedim. Kulağa harika geliyor," diyorum.

Saatine bakıp bana gülümseyerek dönüyor. "Burayı yakında kapatacağız, neden şimdi gitmiyorsun? Benim yerimi ziyaret edeceksen, en mükemmel manzarayı görmek için doğru zamanda gitmelisin."

"Öylece gidemem. Vardiyam bitmedi."

"Patron benim," diyor ve önlüğümü başımın üzerinden çekerek çıkarıyor. "Ve benim dediğim olur." Önlüğümü başarıyla çıkarıyor ve mutfaktan çıkmam için önlüğü bana vuruyor. "Şimdi git."

"Tamam. Tamam." Savunma amaçlı ellerimi kaldırıp dönüp gitmek üzereyim. Ama durup ona dönerek "Seninle tanıştığım için çok şanslıyım, Lily" diyorum.

"Ben de öyle, kardeşim."

Buraya geldiğim günden beri kasabanın ana girişine gitmedim. Her şeyden uzak ve açıkçası ihtiyacım olan her şey kasabanın merkezinde.

Tabelayı görünce arabamı durdurdum.

Çevreme bakıyorum, Lily'nin en iyi yerin çiftliğin en güney ucu olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ahşap çitin neredeyse doksan derecelik bir açıyla kıvrıldığı noktaya ulaşana kadar hızımı biraz daha artırıyorum. Yolun kenarına park ediyorum, arabamın önünden dolaşıp çitin o noktasına doğru yürüyorum.

Çitin kenarında duran iki at bana doğru gelmeye başlar. Biri muhteşem beyaz, diğeri ise koyu çikolata kahverengi bir at. İkisi de battaniyeye benzeyen bir şeyle örtülüdür. Bu atlardan biri Lily'nin mi acaba?

Atlar hakkında hiçbir şey bilmediğim için hangisinin hangisi olduğunu bile bilmiyorum.

Orada dururken, gökyüzü nefes kesici bir dönüşüm geçirir, canlı maviden soluk turuncu ve pembe tonlarına geçer.

Yukarı bakınca, Lily'nin bu yer hakkında anlatmaya çalıştığı şeyi nihayet anlıyorum.

Onun tarif ettiği şekilde anlatmak yetmez.

Taze kesilmiş çimlerin kokusunu içime çekiyorum, gözlerimi kapatıp bu kokuyu iyice içime çekiyorum. Zihnimi, beni bu ana getiren her bir adıma doğru daldırıyorum.

Beni buraya getiren adımlar. Tek bir gözyaşı damlası akar ve etrafta kimse yokken, açık havada otururken onu serbestçe akıtıyorum.

Ama bu mutlu bir gözyaşı.

Bunu başardığım için duyduğum derin gurur duygusuyla karışık.

Hayatımın zincirlerinden kurtulup yeni bir hayata başladım, olmam gereken kişi için oluşturulmuş kalıpları kırdım ve kendimi başından beri olmam gereken kişiye bıraktım. Hala bazı pürüzler var ve bazen kendimi kaybolmuş hissediyorum, ama günün her saati dengeli ve prezentabl kalma zorunluluğu hissetmiyorum.

Özgürüm.

Kodi şüpheliydi ve onu suçlamıyorum, ben de öyleydim.

Güneş dağın tepesine doğru yükselirken, arabama gitmeden önce tekrar nefes alıp verdim.

Uzaklardan gelen bir atın kişnemesi beni tekrar geriye döndürdü. Koyu siyah bir at, sırtında biri ile uzaklarda dörtnala koşuyordu.

Atın kuyruğu sırtından düz bir şekilde dışarı çıkıyor ve binici, ikisi de otlakta hızla ilerlerken sırtında neredeyse

zarif bir şekilde zıplıyor ve ikisi birlikte otlakta hızla ilerliyorlar.

Sonunda ahırın gölgesinde yavaşlarlar ve o zaman atı süren adamın Griffin olduğunu anlarım.

Onu son birkaç kez gördüğümde iyi görüldüğünü düşünmüştüm.

Şu anda, uzaktan bile, gerçekten çok çekici görünüyor.

Ama iri yarı bir kovboy gibi. Her zaman giydiği flanel gömlek yok. Bu sefer, ahırlarda çalışmaktan terlemiş gibi görünen, üzerine boyanmış gibi duran düz beyaz tişörtüyle, kendine özgü koyu renkli kot pantolonunu giyiyor.

Başındaki kovboy şapkası saçlarını örtüyor, ama kalın sakalı tamamen görünür durumda.

Yavaşça, attan inerken, başının üstünü dikkatlice okşadıktan sonra yüzünün yanına bir öpücük kondurmasını izliyorum. Onun atla etkileşimini ve sevdiği şeyi yapmasını izlerken kalbim küt küt atıyor.

Bu onun kaçıışı mı?

Onu bu hale getiren gerçekte ne oldu?

Sanki benim varlığımı hissedebiliyormuş gibi, başını benim yönüme çeviriyor. Güneş, yüzüne tam doğru açıyla vuruyor ve ben onu tamamen görebiliyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor, ama kıpırdamıyorum.

Ben bu kasabaya geldiğimden beri ilk kez kızgın görünmüyorum. Beni buradan kovmak istiyor gibi görünmüyor.

O... içimde bildiğim yakışıklı adam gibi görünüyor.

Öne eğilip kollarımı tahta çitin üzerine dayıyorum, ama gözlerimi ondan ayırmıyorum, tıpkı onun da atın dizginlerini bileğine dolayıp atı gitmesini istediği yöne doğru çekerken gözlerini benden ayırmaması gibi.

Yan yana, atı ahıra götürürken, aramızdaki mesafeyi daha da artırmasını izliyorum.

Ancak o zaman dönüp bakışlarımızı kesiyor.

Griffin Barlow'da beni çeken bir şey var, ama kararsızım. Sessizliği ve kısa, kesik cevapları beni deli ediyor. Beni hayatına alır mı? Ona yaklaşmak, ona aşık olmama yol açar. Kalbimde biliyorum ki, bunu yapamam. Ama bazen kalbin kendi iradesi vardır.

Hiçbir uyarı olmadan aşık olur.

En son istediğim şey, öfkeli kovboya aşık olmak.

BÖLÜM 17

UNUTMA, SADECE YEDİ TABUREMİZ VAR.

GRIFFIN

TUCKER

■

Kasabada olası bir karaoke gecesi hakkında ne konuşuluyor?

ME

■

Olmayacak.

TUCKER

■

Kulağa eğlenceli geliyor.

ME

■

Olmaz.

TUCKER

■

Anlaşıldı.

Ön kapının zili çalıyor.

O lanet şeyi gerçekten nefret ediyorum. Onu ortadan kaldırmalıyım.

Lily, Autumn ve Blair içeri girer. Gözlerim hemen Blair'e takılır. Sanki gruptan biri içeri girmeden önce bir şaka yapmış gibi kızlarla gülüyor. Onun gülüşü, en karanlık kalpleri bile aydınlatabilecek türden.

Onda beni hep gergin yapan bir şey var. Beni deli eden bir his.

Çiftlikte uzaktan beni izlediğini fark ettiğimden beri, o görüntü kafamdan çıkmıyor. Storm'u ahıra götürürken, onun viski rengi gözlerinin bana bakışını hayal ederek uykuya daldım.

Bara doğru yürüyorlar; attığı her adım beni transa geçiriyor. Jean şortu uyluklarının üst kısmında duruyor, bu da bacaklarının her santimini ellerimle okşamak istememe engel olmuyor. Bugün açık kahverengi bir kazak giyiyor ve bunun gözlerinin rengini daha da ortaya çıkardığı için giydiğine eminim.

Onu kafamdan çıkarmak istiyorum.

Eğer birini arıyor olsaydım, o tam benim tipimdi. Ama ben kimseyi aramıyorum.

Sersemliğimden kurtulup Lily'ye dönüyorum. "Kardeşinin burayı sahibi olması, her zaman buraya gelip bedava yemek yiyebileceğin anlamına gelmez."

"Ah, Bay Sert Adam," diyor Lily, "ne zaman bedava yemek istedim ki?"

"Biz her zaman ödeme yapan müşterileriz," diye ekliyor Autumn. "Kız kardeşin falan olduğumdan değil tabii. İğrenç."

Blair'e döndüm ve o bu konuşmayı gülümseyerek izliyordu, bu da beni uydurma kavgadan vazgeçmeye zorladı.

"Bir masa bulun." Oturma alanını işaret ediyorum. "Menüleri getireyim."

Barı dolaşarak, kasaya yakın tuttuğumuz menüleri alıyorum. Hepsi yere düşüyor ve ben inliyorum. Kendi kendime bir dizi küfür söylüyorum, sonra eğilip onları toplamaya başlıyorum.

Blair'in kızlarla gülüşmesini görmek dünyamı altüst etti.

Açıkça.

Üç menü alıp masaya doğru yürüdüm. Oraya vardığımda, sadece Lily ve Autumn'un olduğunu fark ettim.

"O etrafta olduğunda neden bu kadar telaşlanıyorsun?" diye soruyor

Autumn. "Telaşlanmıyorum" diye cevap veriyorum hemen.

Herkesin içinde, Poppy'den daha çok Lily benim işime karışıyor. Autumn onun en iyi arkadaşı olduğu için, ona eşlik ediyor ve Lily'nin yaptığı ve düşündüğü her şeyi biliyor. O benim kardeşim değil, ama hayatım hakkında bu kadar çok şey bildiği ve bu kadar çok aile yemeğine katıldığı için, kardeşim de olabilirdi. Şu anda onların haklı olduğunu bilmelerine gerek yok.

"Seni çok iyi tanıyoruz, ağabey. Ve kesinlikle haklısın," diye alay ediyor Lily.

Kahretsin.

"Onu sürekli yanına getirmen canımı sıkıyor," diye yalan söylüyorum.

"Bence seni sinirlendiriyor çünkü ondan hoşlanıyorsun," diyor Autumn.
O her zaman açık sözlü olmuştur.

"O benim komşum, daha fazlası değil," diye
onaylıyorum. "Her zaman daha fazlası olabilir."

Autumn göz kırpmıyor.

"Kes şunu," diyor Lily. "Yeterince zorluk çekti zaten." Sözleri beni
şaşırtıyor ve gözlerimi Lily'ye dikiyorum. "Ne demek istiyorsun?"
diye soruyorum.

"Son zamanlarda çiftliğe misafir geldi mi?" diye sorar Lily, benim sorumu
görmezden gelerek göz kırpar.

"Hayır?"

"Bilirsin, çiftliğin güney ucunda, arazinin bittiği yerde oturup gün batımını
izleyen biri var mı?"

Lily şu anda açıkça bilgi almaya çalışıyor. Bu da bana, Blair'i o akşam
gördüğümde oraya onun gönderdiğini düşündürüyor. Blair'in, benim adımın
geçtiğini bilerek Barlow Çiftliği'ne gönüllü olarak gitmeyeceğini biliyordum.
Ayrıca Lily'nin, binicilik yapmadığında gün batımını izlemek ve kafasını
boşaltmak için çiftliğin aynı yerine sık sık gittiğini de biliyorum.

Neyden huzur bulmaya ihtiyacı var... Asla bilemeyeceğim.

Daha fazla soru soramadan, Blair o anda masaya geri dönüyor.

Cevaba ihtiyacım yok çünkü bu sadece onunla daha fazla konuşmak
istememe neden olur ve onların masasında kalarak yapılacak küçük sohbetlere
ihtiyacım yok. Tek kelime etmeden onları yalnız bırakıyorum. Ama kendimi
giderek daha fazla onların yönüne bakarken buluyorum ve onun hakkında ne
olduğunu merak ediyorum.

Neden beni bu kadar etkiliyor?

Burada bir ev *satın aldı*, artık kız kardeşimle arkadaş ve yan tarafta
çalışıyor. En azından ona karşı... nazik davranabilirim.

İçimden inliyorum.

Bunu bir çile haline getirmemize gerek yok. Nazik olabilirim, ama arkadaş
olmak zorunda değiliz.

Kafamda mantıklı düşünemiyorum bile.

Onu her gördüğümde, beynimin kimyası daha da değişiyor. Sanki zihnim ve
bedenim ona doğru çekiliyor. Kontrol edemediğim bir çekim.

Ve ben kontrolü elinde tutmayı severim.

Belki de bir kadına karşı böyle hissetmeyeli çok uzun zaman oldu, Blair'e
karşı hissettiğim gibi. Onun tümünü görmek ve sert görünüşünün altında
sakladıklarını keşfetmek istiyorum.

sert görünüşünün altında sakladığını keşfetmek istiyorum. Beni hiç yapmadığım bir şey yapmaya, açılmaya itiyor. Ve en önemlisi, onu Bluestone Lakes'e getiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum.

Ama tekrar güvenmeyi öğrenebilir miyim?

Ön kapının zili tekrar çalıyor ve sinirlenerek başımı geriye atmamı sağlıyor. Şu anda o şeyi kapı çerçevesinden söküp atmaya hazırım.

Sağduyuma rağmen, kapıya bakıyorum ve Nan içeri giriyor. "Pimi çıkarmaya geldim," diyor, dik durarak.

"Anlamadım?" sesimde şaşkınlık belirir.

"Karaoke gecesi."

Gözlerimi deviriyorum. "Artık vazgeçer misin?"

"Asla," der, yumruğunu havaya kaldırarak ve sesini kalınlaştırarak. "Ben yaşlı ve inatçıyım. Ayrıca, ya yarın ölürsem?"

"Yarın ölemezsin. Dizilerini izlemedin bile." "Dizilerimin durumunu bilmen yakışık almıyor."

"Ve *sen* aşırı dramatiksin. Psikotik davranışların için ilaç almayı düşünmelisin," dedim ona.

"Aldığım tek ilaç, bana verdiğin baş ağrısı için. Şimdi, beni dinle," diyor, ellerini havaya kaldırarak sanki resim çiziyormuş gibi. "Karaoke."

"Bunu söyledin. Şu ana kadar beni ikna edemedin."

"Çünkü beni bitirmeme izin vermedin, huysuz Griffin." Nan kendine gülüyor.

"Devam et." Elimi önümde sallayarak, konuşabileceğini işaret ediyorum.

Bu mekanı doldurabilecek bir fikir hakkında bir dakika daha dinlemek istemediğim için tezgahı siliyorum. Çünkü bu, burada kalmak istediğimden daha uzun süre kalmam gerektiği anlamına geliyor.

"Bunu haftalık bir şey yapalım," diye başlar Nan. "Hayır."

"Perşembe veya Cuma günlerini seçebilirsin," diye ısrar ediyor. "Onlar benim tek boş gecelerim."

"Evet diyecektim, ama salı günü olmalı," diye şaka yapıyorum, gülümsemeden.

"Bu, pickleball takımını rahatsız eder, çünkü onların gününü Perşembeye kaydırmam gerekir," diye sızlanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "O zaman pazartesi."

Ellerini beline koyar. "O gün kitap kulübü gecesi olduğunu biliyorsun." "Tamam mı?"

Kollarını açarak başını sallar. "Griffin! Kasaba benim için her şeyi değiştirmesin."

Tanıdığım en inatçı kadına bakarken yüzüm sertleşir. Pes edip bunu yapmak istemiyorum. Burada değil. Benim barımda değil. Daha fazla insan daha fazla çalışmam anlamına gelse de, barı ayakta tutmak için daha fazla para kazanacağım anlamına da gelir. Daha iyi malzemeler ve içecekler stoklamak için kullanabileceğim daha fazla para.

Ama Blair gelir mi?

Gelip gelmeyeceğini umursadığım için kendimden nefret ediyorum, ama onu burada görmek, benim hazırladığım içkileri içtiğini ve yeni arkadaşlarıyla güldüğünü görmek, kesinlikle tanık olmak istediğim bir şey.

Nedenini sorma.

O beni sinirlendiriyor,
hatırladın mı? "Tamam,"
diyorum sonunda.

"Tamam derken... yapabilir miyiz?" diyor Nan, sesinde umut dolu.

Başımı sallıyorum. "Bir şartla." İşaret parmağımı onun önüne kaldırıyorum. Omuzlarını silkiyor. "Söz veremem."

"Pazarlamasını sen yap. Benim ne zamanım var ne de ilgilenmek istiyorum. Eğer ilgi çekebilirsen, o gece geç saatlere kadar kalıp barda yardım ederim."

"Evet," diye
sevinir. "Bir gece!"

"Pişman olmayacaksın," diye şarkı söyler gibi konuşur ve uzaklaşır. "Burayı ağzına kadar dolduracağımı zaten bilmelisin."

Ben de bundan korkuyorum.

"Unutma, sadece yedi taburemiz var!" diye bağırırım.

"Daha fazlasına ihtiyacın olacak!" diyor, bardan çıkmadan hemen önce.

Kız kardeşim masasından elini kaldırmadan önce düşünmeye vaktim olmadı.

Beni masalarına çağırmak için elini kaldırmış olamaz.

Kafamı sallayarak, isteksizce oraya doğru yürüdüm.

"Sipariş vermeye hazırız." Lily bana gülümsedi.

Hepsi ızgara tavuklu sandviç sipariş ediyor. Her biri ne istediğini söylerken gözlerim Blair'den ayrılmıyor. Ayrılmıyor. Ne kadar uğraşsam da

bakmaya çalışsam da. Blair sipariş vermekten başka bir şey söylemese de, menüleri bana geri verdiklerinde menüleri karıştırdım. Bu, Lily'ye, onun etrafında olduğunda gerçekten telaşlandığım gerçeği üzerinde durması için daha fazla malzeme veriyor.

Bu kasabada onun kadar güzel birini hiç görmedim. Ama onun burada olması beni delirtiyor.

Beni meraklandığı kadar sinirlendiriyor da. Yine de daha fazla keşfetmek istemeden duramıyorum.

Onunla ilgili her şeyi çözme arzusu beni tüketiyor.

BÖLÜM 18

BİLİRSİN, SADECE KUŞLARI GÖRMEK İÇİN EĞİLİYORUM.

BLAIR

"Kendimi gerçekten en kötü kız kardeş gibi hissediyorum," diyorum, yürüyüşümüze devam etmeden önce Reginald'ın tasmaını ayarlamak için omzumdaki telefonu hareket ettirerek.

"Ne?" diye bağılıyor Kodi. "Asla öyle düşünme. Sen sadece yeni işle meşgulsün. Ayrıca, ben de iç tasarım işleriyle boğulmuş durumdayım."

Kodi'nin maceralarını sosyal medyadan takip ediyorum ve yaptığı her tasarım projesi ile giderek daha da iyiye gidiyor. O, "ne kadar çok yaparsan, o kadar iyi olursun" sözünün gerçek anlamını yansıtan birisi.

"Sanırım. Sanki uzun zamandır görüşmemişiz gibi hissediyorum," diyorum. "Bir hafta oldu." O gülüyor.

"Dinle, seni özledim, Kodi. Tamam mı?" diye itiraf ediyorum.

Reginald, onun adının geçmesiyle havlar ve yürüyüşünü bırakıp bacağıma atlayarak zıplamaya başlar.

"Gördün mü, Reginald da seni özlemiş." Gülümsüyorum. "Adını duyunca yürüyüşünü bıraktı. Yürüyüşleri ne kadar sevdiğini bilirsin."

"O tüylü topa onu da özlediğimi söyle," diyor ve sözlerinde gülümsemeyi hissedebiliyorum.

Reginald bir sincap görür ve az önce neden zıpladığını tamamen unuttur. Sokağımızın köşesini döneriz ve evimizi görünce beni adeta evimize doğru çeker.

Burayı gerçekten sevdiğine inanıyorum.

"İşler yavaşlarsa ziyarete gelmelisin," diyorum nefes nefese, yirmi kiloluk köpeğıme yetişmeye çalışarak.

"Söz veriyorum," diyor Kodi. "Kesinlikle yakında ziyarete geleceğim."

"Sözler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," derim ciddi bir şekilde. "Onları bozamazsın."

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldanır. "Söz, ancak tutulduğunda sözdür. Aksi takdirde yalandır. Güven bana, sözlerini her zaman hatırlarım."

Beni bu kadar iyi tanıdığı için içimden gülümsüyorum.

Bu, büyürken hayatım boyunca söylediğim bir şey.

Hayatımda, beni asla incitmeyeceklerine veya sözlerini tutmayacaklarına yemin eden birçok insanın sözünü tutmadığını gördüm. Kodi'nin o insanlardan biri olmadığını kesin olarak biliyorum. Zamanı olduğunda ziyarete geleceğini biliyorum, ama hatırladığını bilmek iyi hissettiriyor.

Asıl sorun, birinin bana verdiği en büyük sözün insanlara olan güvenimi yok etmiş olması.

Yemin ettik.

İyi günde, kötü günde. Hastalıkta ve sağlıkta. Bir sekreterle yapılan ahlaksız bir ilişki için verilen sözler tutulmadı.

Anıları bastırıyorum çünkü bunun için ne zaman ne de yer uygun

Onları bastırırken, Griffin'i bahçesinde bahçe işleri yaparken görüyorum. O sadece kot pantolon, iş botları ve ters takılmış bir beyzbol şapkası giyiyor.

Aman Tanrım.

"Merhaba," diyor Kodi. "Hala orada mısın?"

"Evet. Ben... ah," diye kekeliyorum. "Kapatmam lazım. Seni seviyorum." Ve başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum, ona her şeyi daha sonra açıklayacağımı bilerek.

Bahçesinde çalışan bu güzel erkeğe bakmaya devam etmekten kendimi alamıyorum. Aniden terlemeye başlıyorum. Dışarı 38 derece falan da değil. Hafif Bluestone Lakes sweatshirt'ümü ve bisikletçi şortumu giyecek kadar hava serin.

Ama tişört giymemek...

Son birkaç metrede beni izlediğini fark etmemiş olmasını umarak eve koşar adım giriyorum. Onu biraz daha izlemek için bahçesine bakan bir pencere bulmaya çalışmadan önce oturma odasında volta atıyorum. Ama hiçbirisi bana yeterince iyi bir açı sağlamıyor.

Şu anda ben kimim ben?

Bu adamın benim küçük oturma odamda durup, sadece bir havluyla bir geyik yüzünden çıldırmamı izlediğini ve beni çıplak gördüğünü fark ediyorum.

Gömleksizken ona tamamen sarkıntılık edebilirim. Değil mi?

Dışarıda meşgul görünmemi sağlayacak bir şey ararken etrafı taradım. Gözüm, General Store'dan aldığım ve henüz kullanmadığım bir tüy süpürgesine takıldı. Bu muhtemelen en aptalca şey, ama o benim burada ne yaptığımı gerçekten göremez ki.

Dışarı çıkıp, sanki üzerinde gerçekten toz varmış gibi, korkuluğun yıpranmış ahşap kısmını toz almaya başlıyorum.

Bu kesinlikle delilik.

Onun evinin yönüne bakıyorum ve çıplak elleriyle evinin yanındaki bir çalıyı kökünden söküp attığını görünce donup kalıyorum. Ağzım açık kalıyor, her hareketinde kol kaslarının nasıl şekil değiştirdiğini izliyorum. Çalı yerinden çıktığında sırtındaki kaslar geriliyor ve o, söküp attığı çalıları biriktirdiği alana doğru yürüyor.

Griffin, tuğla duvar gibi yapılı bir adam.

Çalıyı yığının üzerine attıktan sonra, tozu temizlemek için ellerini çırpıyor, ardından beyzbol şapkasını çıkarıp alındaki teri siliyor. Yüzündeki saçları sallayarak geri yerine koyuyor.

Su şişesini alıp uzun bir yudum almak için geriye doğru eğildiğinde gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bunu iyi görebilmek için daha fazla öne eğilmem gerekiyor.

Bu neden bu kadar seksi?

Ahşabın kırıldığını duyana kadar vücudumun korkuluğa ne kadar bastırdığının farkında değilim ve başım önde güverte altındaki çalılıklara yuvarlanıyorum.

"Ahh," diye çığlık attım.

Yüzümü ellerimle kapattım ve hareketsizce yerde yatıyorum. Kendime dikkat çektiğimden ve onun beni takip ettiğimi anlayacağından çok korkuyorum.

İsteksizce onun evine doğru dönüp Griffin'in gözlerine bakıyorum.

Bu kesinlikle çok utanç verici.

O anda onun benim evime doğru yürüdüğünü görüyorum.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Hareket etmeye çalışıyorum ama dizimdeki ağrı yüzünden istediğim kadar hızlı hareket edemiyorum. Yere yüzüstü dönüp, bahçede rahatça dinleniyormuşum gibi görünmek için yeterli enerjiyi buluyorum. Şu anda açıkça düzgün düşünemiyorum.

Kafamı o kadar sert mi vurdum?

"Orada iyi misin?" Griffin, evimden birkaç metre uzakta, hala havalı ve seksi bir şekilde yürürken soruyor.

"Evet. Harika," diye kekeliyorum, gözlerimi önümdeki çimlere dikiyorum.

"Sadece çimleri inceliyordum. Çok güzel ve yeşil. Yumuşak da."

Yanımda durur ve ona bakma isteğiyle mücadele ederim.

Tabii ki, gözlerim onun yönüne dönmeye karar verdiklerinde beni ele veriyorlar. Gözlerim onun çıplak göğsüne kilitleniyor. Yere uzandığım yerde yüzüme tokat atabilecek kadar kaslı göğsüne. Bakışlarım karnındaki çukur ve kıvrımlara doğru kayıyor ve sonunda bu adamın ne kadar kaslı olduğunu yakından görebiliyorum.

Dudaklarımın köşesinde salya oluşmadan önce bakışlarımı yüzüne çeviriyorum.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor ve yanımda duruyor. "Teras korkuluğun mu kırıldı?" diye soruyor.

Hemen cevap veremiyorum, çünkü beyzbol şapkasını çıkarırken, sahip olduğu tüm şapkaların altında sakladığı muhteşem saçlarını tam olarak görebiliyorum. Ön koluyla kafasındaki ter damlalarını siler ve sonra parmaklarıyla saçlarını geriye tarar. Şapkasını geriye doğru çevirip kafasına oturturken, ağzım kendiliğinden açılır.

"Hayır. Evet," diye itiraf ediyorum, kelimelerim kekeliyor. "Bilirsin, sadece kuşları görmek için eğildim."

Griffin gökyüzüne bakarak etrafı tarar. "Hiç kuş görmüyorum," der.

Yukarı bakıyorum, tek bir kuş bile bulmaya çalışıyorum, ama o haklı. Hiçbir şey yok.

"Onları korkutup kaçırmış olmalıyım." Gülmeye çalışıyorum. "Ama, hey, bu terası yıkıp daha büyüğünü yapmayı planladığım için iyi oldu, değil mi?"

Hâlâ yerdeyim, çünkü kalkmayı reddediyorum.

Griffin bu kadar yakınımda dururken, zayıf ya da acı çektiğimi görmesini istemiyorum. Kendi işimi halledebileceğime inanmasını istiyorum. Şu anda bacağımın aktif olarak kanıyor olma ihtimali yüksek.

Ancak tüm bu olayın yarattığı adrenalin hızla azalıyor.

Hareket etmeye çalıştığımda yüzümün buruştuğunu hissediyorum, ama yüzümü olabildiğince saklıyorum.

Sonunda "Sen ne dersen o" diyor.

Ona bir kez daha bakıyorum ve gözlerinin vücudumu izlediğini fark ediyorum.

Durumu değerlendiriyor olmalı. Umarım, aktif olarak kanıyorsam, yüzüstü yatarak bunu yeterince iyi gizlemişimdir.

"Daha dikkatli ol," diyor bana, hemen ardından arkasını dönüp uzaklaşıyor.

O evine doğru uzaklaşırken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Aklım bu durumla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor.

Griffin Barlow az önce bana değer verdiğini mi gösterdi? Yoksa ben fazla mı anlam çıkarıyorum?

O gözden kaybolduğunda, kendimi yerden kaldırmak için güç buluyorum. Bacağımın acıyan yerine bakıyorum ve sağ bacağımın alt kısmının kanla kaplı olduğunu görüyorum.

Harika.

Bir adım atmaya çalışıyorum ve acı beni kesiyor.

Tam emin değilim, ama oraya bir tahta parçası saplanmış olsa da şaşırmam.

İçeriye topallayarak giriyorum ve şu anda bana yardım edecek hiçbir şeyim olmadığını fark ediyorum. Evimi erzakla doldururken, genel mağazadan ilk yardım çantası almayı hiç düşünmemişim.

Kendi kanımla bembeyaz bir havluyu mahvedeceğini bilerek, suyu açıp ılık akmasını beklerken temiz bir mutfak havlusu aldım.

Kapının çalınmasıyla başımı o yöne çeviriyorum ve Griffin'in elinde bir ilk yardım çantasıyla camın diğer tarafında durduğunu görüyorum.

O da bir gömlek giymiş.

Ne yazık.

Tamam, kesinlikle kafamı çarptım.

Elimi sallayarak içeri girmesini işaret ediyorum. Eşiği geçip evime girdiğinde, her yerde onun varlığını hissediyorum. Bu ev çok küçük ve o bu alanı doldurmak için fazla iri bir adam. Evi daha küçük, daha dar hissettiriyor.

Onun varlığı birdenbire nefes almamı zorlaştırıyor.

"Bacağını gördüm," diyor ve çantayı kaldırıp yanımdaki tezgahın üzerine koyuyor. "Temizlemek ve kıymık girmediğinden emin olmak için sana birkaç şey getirdim."

"Oh, ben iyiyim," diyorum, elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum.

Bana inanmıyormuş gibi şüpheli bir bakış atıyor. "Tezgahın üzerine otur, Blair."

Tanrım. Adımı söyleme şekli, onun her emrine itaat etmeye hazır hissettiriyor beni.

Ancak tezgahın kenarına oturmaya çalıştığım anda, bir acı beni kesiyor. Griffin anında yanımda belirliyor, ellerini belime koyup bana yardım ediyor. Vücudum onun dokunuşuyla titriyor. Hemen çekiliyor

ama dokunuşu artık derime kazınmış durumda. Isı vücudumun her yerine yayılıyor.

Griffin yanımdaki çantayı açar. Gözleri, bacağımdaki kesik ile ilk yardım çantası arasında gidip gelir, neye ihtiyacı olduğunu görmek için. Her hareketini gözlerimle takip ediyorum. Gözlerinde, öyle davranmasa da, beni derinden önemseyen bir adam görüyorum.

Sanki bakışlarımı hissedebiliyormuş gibi, başını eğik tutuyor, sadece gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor. Hala her yerim yanıyor olsa da tüylerim diken diken oluyor, ama şu anda bana yaptığı etkiyi gizlemek için ellerimi ön kollarımın üzerinde gezdiriyorum.

Boğazını temizliyor ve sonra bakışlarını tekrar bacağıma çeviriyor.

Büyük, nasırlı eli, yaranın olduğu yerin karşısındaki uyluğuma konuyor ve bu, bana bu adamın ne kadar büyük olduğunu fark ettiriyor.

"Bu biraz acıtabilir," diye uyarıyor ve bir şişe antiseptik kaldırıyor.

Kafamı sallıyorum, çünkü denesem bile cevap verecek bir kelime bulamıyorum. Çünkü Griffin Barlow mutfağımda, ellerini üzerimde, bana çok yakın duruyor. Onun burada olması beynimi lapa yapıyor. Bu, acımı yeterince dağıtıyor, ama sesli söylemeye cesaret ettiğim her kelimeyi karıştırmama neden oluyor.

Bundan tahrik olmamalıyım. Komşumu bu şekilde düşünmemeliyim. Şu anda onu öpmek istememeliyim.

Bluestone Lakes'e bu yüzden gelmedim.

Buraya yeni bir ilişki kurmak ya da biriyle ilişkiye girmek için gelmedim.

Ama şu anda bana bu kadar yakın olması beynimi aşırı çalıştırıyor.

Antiseptiği üzerine döküyor ve ben acıdan inliyorum. Ellerim kendiliğinden onun iki kolunu da kavramak için havaya uçarken, yanma hissinin geçmesini bekliyorum.

"Üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle.

Ellerim onun kolunu pençe gibi kavradığı yerden bırakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Fırtınalı mavi gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor ve tüm dikkatimi çekiyor.

"Öyle mi?" diyorum, dudaklarımın köşesi yarı gülümsemeye bükülüyor.

Yutkunduğunda boğazının hareketini izlerim, sonra başını sallar ve çantadan bir şey alır, sonra tekrar bacağıma bakar. Yüzünü izlemeden duramıyorum. Her bir özelliğini değerlendiriyorum ve çenesinin kalın sakalını okşamak ya da beyzbol şapkasını çıkarıp sakladığı saçlarını okşamak için duyduğum dürtüyle mücadele ediyorum.

"Buldum," diyor, cımbızı havaya kaldırarak arasında büyük bir tahta parçası tutuyor.

Ben farkına bile varmadan onu çıkardığı için şoktan dudaklarım açılıyor. Bunu yaparken acı hissedeceğimi sanıyordum, ama açıkçası bu adam beni o kadar büyülemişti ki, az önce hissettiğim tüm acıyı unutturmuştu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor bana.

"Başım dönüyor," diye hızlı ve dürüstçe cevap veriyorum. Başımın dönmesine sadece kıymığın çıkarılması neden olmuyor, onun varlığı da buna katkıda bulunuyor. "Ama iyiyim."

Cımbızı ilk yardım çantasının yanına koyduktan sonra yarım adım geri çekildi ve iki elini uyluklarımın iki yanına koydu. Yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi. O belirsizlikle bana bakarken, kalbim her geçen saniye göğsümde hızla atıyordu. Sanki her an bayılacağımdan korkuyormuş gibi.

Bana böyle bakmaya devam ederse, gerçekten bayılabilirim.

"Ben iyiyim, Griffin," diye onu sakinleştiriyorum.

Boğazını temizledi, aramızdaki o garip durumu bozdu, sonra yere bakarak benden bir adım uzaklaştı. Onun yokluğunda şimdiden üşümeye başladım.

Onu yanımda istiyorum.

Onun gitmesini istemiyorum.

"İyi olacağından emin misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "İyiyim. Reginald burada bana eşlik ediyor," diyorum ve Reginald'ın yerde derin uykuda yattığı ve tüm bu olanlardan hiç etkilenmediği yeri işaret ediyorum.

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırır, bana ve köpeğe bakar.

"Ona öyle bakma," diye azarlarım. "O iyi bir köpek."

Griffin, getirdiği ilk yardım çantasını toplayıp ön kapımdan çıkarken hiçbir şey söylemez.

Ben tezgahın üzerinde kalıp, onun her hareketini izliyorum.

Buradan tek kelime etmeden çıkıp gitmez, değil mi? Az önce hissettiğim şeyin tek taraflı olması imkansız.

"Teşekkür ederim," derim sırtına. "Bunu temizleyip bana yardım ettiğin için. Yapmak zorunda değildin, ama minnettar olduğumu bilmeni isterim."

Kapı koluna uzanırken, her zamanki gibi duygusuz bir şekilde bana dönüyor.

"Bir dahaki sefere bahçede çalışmamı izlemek istersen, gelip yanıma bak. Isırmam," der ve cevap beklemeden ayrılır.

Ama bence ısırırısın, Griffin Barlow.
Bence ısırırısın.

BÖLÜM 19

OH, BELKİ DE KAÇAK GELİN!

GRIFFIN

BEN

Öğleden sonra bir görev yapmaya ne dersin?

TUCKER

Mesajlaşmada gittikçe daha iyi oluyorsun. Sen kimsin ve benim Griffin'ime ne yaptın?

BEN

Soruma cevap verecek misin?

TUCKER

Bar'da çalışmakla ilgili mi?

BEN

Bir inşaat projesi.

TUCKER

Beni de yaz.

TUCKER

Ayrıca, bir arkadaşım adına soruyorum... tüm o fazladan zamanını ne yapıyorsun? Kelimenin tamamını hecelemiyorum: S-E-N.

TUCKER

Tek bir harf kullanarak çok zaman kazanıyor musunuz?

ME

Siktir git.

Bu projeye karar verdiğimde ne düşünüyordum bilmiyorum.

İki gecedir uyumadım ve gün ışığı olan her dakikayı çiftlikte veya barda geçirdim. Barlow Drive'dan uzak durmaya ve yan komşumun cazibesinden uzak kalmaya çalışıyorum.

Blair'e böyle diyorum çünkü aptalca bir şekilde ilk yardım çantasıyla onun evine gittiğimden beri her şey değişti. Beynim karışmıştı ve hayatımda bir daha asla yaşamak istemediğim düşünceler intikam almak için geri gelmişti.

Bir ilişki kurmayı düşünmeye başladım.

Hayatımda bir daha asla yaşamayacağıma yemin ettiğim bir şey.

İlk gece uykusuzluk beni vurduğunda, kendimi başım aşağıda, hayal kırıklığından yastığa bağırırken buldum. Hepsi ellerimi ait olmadığı yere koyduğum için.

Ona dokundum.

Ve bu, o kadar derine gömdüğüm ki bir daha asla gün ışığına çıkmayacak bir şeyi ateşledi. Avucum onun çıplak bacağına değdiğinde, tüm vücudumu saran bir elektrik hissettim. Ve oradan ayrılmak istemedim.

Tucker, General Store'un ön kapısından içeri girince, bu düşünceleri kafamdan silmek zorunda kaldım.

"Ruh halin daha mı iyi?" diye sordu Tucker hemen. "Kötü ruh halinde olduğumu kim söyledi?"

"Sen her zaman öylesin. Ve mesajlarında kullandığın küfürler, beni bu proje için zırh giymeye neredeyse zorladı, ya beni öldürmeye kalkarsan diye," diye şaka yapıyor.

"Çok komik," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Şimdi ne yapıyoruz? Evin bitmedi mi?"

Ona cevap vermiyorum, arkanı dönüp mağazanın donanım bölümüne doğru yöneliyorum. Bana basınçla işlenmiş ahşap levhalar hazırlayan tezgahı ile görüşüyorum. Terası yıllar önce kendim inşa ettiğim için sağlam bir temeli olduğunu biliyorum. Ama ahşabı ucuza almıştım ve zamanla açıkça bozulmuştu.

Kasaya gitmeye hazır olduğumda, etrafa bakındım ama Tucker'ı hiçbir yerde göremedim.

"Tucker," diye bağıryorum.

"Buradayım," diyor ve kollarında bir sürü atıştırma ile kasaya doğru koşuyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ne? İş yerinde acıkıyorum." Omuz silkiyor. "Sana biraz kuru meyve karışımı aldım."

Kafamı sallıyorum. "Kuru meyve karışımı istemiyorum."

"Yapacaksın, Griff. Midenin neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyorum."

Onu göz kırpmadan bir süre baktıktan sonra tezgâhın arkasındaki satıcıya döndüm. "Sanırım bu karışıklığı da hesaba ekleyebilirsin."

Tezgahtar gülererek baharatlı pretzel çubuklarının bulunduğu poşeti kaldırdı. "İyi seçim," dedi Tucker'a.

"Değil mi? Pretzel çubuklarını mahvedebilirim," diyor Tucker.

Kafamı sallıyorum. Bugün güneş batmadan bu projeyi bitirmeme yardım edeceğini düşündüğüm tek kişinin, atıştırma ile zamanımı boşa harcamayı seven kişi olduğuna inanmıyorum.

Tezgahtara parayı verip, daha fazla sohbet etmeden oradan ayrılıyorum.

Bugünün uzun bir gün olacağını zaten biliyorum.

Tucker'a bugün ne yapacağımızı söylemedim.

Eve dönerken, geçen yıl yaptığımız halde neden bu kadar çabuk terasımı yeniden yapmak istediğimi sorup durdu. Kafamdan geçenleri açıklamak istemediğim için sessiz kaldım. Blair'in terasındaki korkuluk kırıldıktan sonra, onun tekrar yaralanması düşüncesinden nefret ediyordum.

Kamyoneti benim evimin yerine onun evinin garajına çektiğimde, gözümün ucuyla Tucker'ın her şeyi anladığını gördüm.

Terası inceledi, Blair düştüğünde kırılan parçalar hala çimlerin üzerinde dağılmıştı. Blair hiçbir şeyi temizlememişti ve bu beni şaşırtmadı. Bacağındaki o kötü yara izinden sonra, ona dokunarak kendini bir kez daha incitmek isteyeceğini sanmıyordum.

"Açıklamaya hazır mısınız?" dedi.

Sürücü koltuğundan ona doğru döndüm, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve yüzünde sırtkan bir gülümseme vardı.

"Hayır," diyorum, p harfini patlatarak kamyonetten iniyorum.

"Seksi komşuna teras mı yapıyorsun?" diye soruyor, kamyonetin önünden dolaşarak bana doğru geliyor.

"Onunla tanıştın mı?"

"Hayır," diye alay ediyor, benim yaptığım gibi p harfini patlatarak.

"O zaman ona seksi komşum deme," diye onu uyarırım. "Şuradaki kırık rayı görüyor musun?" Terası işaret ediyorum.

"Evet?"

"Birkaç gün önce düştü. Ben sadece onu tamir ederek ona yardım ediyorum. Ama aynı zamanda biraz daha büyütüyorum, çünkü genişletmek istediğini söyledi," diye açıklıyorum, göğsümde savaştığım duyguları gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Vay canına." Tucker güler. "Seni tanımıyorsam, kıza aşık olduğunu söyleyebilirim."

"Asla olmaz," niyetimden daha hızlı bir şekilde dişlerimi sıkarak, parmağımı ona doğru uzatırım. "Ve bunu bir daha ağzından duymak istemiyorum."

Savunma amaçlı ellerini kaldırır. "Hassas bir konu."

Topuklarımı döndürür ve kamyonetimin kasasından malzemeleri indirmeye başlarım, Tucker ise sessizce arka koltuktan ihtiyacımız olan aletleri alır.

Bir saat boyunca, eski ahşap parçaları başarıyla söküp, hala mükemmel durumda olan beton temeli bıraktık. Alnımdaki teri silerken bir sonraki adımları değerlendirirken, Tucker aptal pretzel çubuklarından bir paket açtı.

Gözlerimi devirip, her parçanın aynı uzunlukta olması için testereyi ayarlamaya çalışıyorum.

İlk birkaç parçayı yerleştirdikten sonra Tucker'a bakıyorum, geçen her dakika kafamda önceki konuşma dönüp duruyor.

"Onda bir şey var," diyorum yüksek sesle.

Sözlerim Tucker'ın yaptığı işi bırakmasına, topuklarının üzerine oturmasına ve daha fazlasını söylememi beklemesine neden oluyor.

"Bence Blair zor bir dönemden geçmiş. Bu yüzden buraya gelmiş," diyorum.

"Belki de yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyordur." Omuzlarını silkiyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Oh, belki de kaçak bir gelindir! Düşünebiliyor musun?" Gülüyor.

"Hayal görüyorsun."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Komşusuna, neredeyse hiç tanımadığı birine, kocaman bir teras inşa eden adam diyor bunu."

Cevap vermiyorum, çünkü haklı.

Hayatında ilk kez Tucker Daniels haklı.

İşe geri döndüğümüzde, Blair ile bir şeyler yaşamaya çalışırsam ne olacağını düşündüm. Neden ona bu kadar çekildiğimi anlamak için daha fazla çaba sarf edersem ne olurdu? Neden onun ve şehirdeki hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum?

O tuhaf, inatçı ve... gerçek.

Korku, bu düşüncelerle karışarak içime sızıyor, çünkü ya sonunda ona açılmaya karar verirsem ve o kalmazsa? Ya kendimi bırakırsam ve o geldiği yere geri dönerse? Ya fırın onun için yeterli değil diye karar verip, sadece eve dönmek için şehirde bir tane açarsa?

Bunlar, bunun olmasına izin veremeyeceğim tüm nedenler. Ama lanet olsun, o benim yeniden bir şeyler istememi sağlıyor. Kafamdan çıkmam lazım.

Güneş dağın tepesinden yükselirken gökyüzü turuncu bir parıltıya büründüğünde, burada ne kadar süredir olduğumuzu unuttum. Tucker'ın yanında durup bütün gün boyunca yaptığımız işi değerlendirdim.

Bitti ve bana sorarsan çok güzel oldu.

"Geriye sadece boyamak kaldı," diyor Tucker, ellerini beline koyarak yanımda duruyor.

"Bunu yapmadan önce onun istediği rengi öğreneceğim."

"Anlaşıldı." Başını sallıyor. "Yardıma ihtiyacın olursa beni ara. Mesaj atma. Mesajlarından kötü hisler alıyorum."

Ona doğru kaşlarını çatarak, cevap vermeye hazırlanırken, beyaz bir spor araba kamyonetimin arkasındaki garaj yoluna girer.

Blair bize doğru koşar ve gözleri büyür, sonra hızla kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturur. "Ne yaptın?" diye tıslar.

"Oh, kızmış gibi görünüyor," Tucker yanımda fısıldadı, sonra sırtını düzeltti. "Onun fikriydi," diye savunmaya çalıştı.

"Sen kimsin?" diye sorar Blair.

"Ben Tucker," der, elini ona doğru uzatarak onun yönüne doğru yürür. Blair eline bakar, sonra selamını karşılık vermek için elini sıkar. "Maalesef, bu adamla akrabayım." Başparmağını benim yönüme doğru kaldırır.

"Başın sağ olsun," der ona, ama şimdi bana bakıyor.

"Vay canına," Tucker gülümser. "Kızgın olsa bile espri yapıyor. Bu hoşuma gitti."

Gözlerimi onun kızgın gözlerinden ayırmadan, bu etkileşime gülmeyi reddediyorum. Onun gerçekten kızgın olmadığını anlayana kadar.

Tamam, demek istediğim... o kızgın. Vücut dili bunu açıkça gösteriyor

Tucker ikimizin arasında bakıyor. "Peki, ben senin evine gidip ve bir sandviç yapacağım. Yine açlıktan ölüyorum. O pretzel çubukları yetmedi," diyor ve çimlerin üzerinden geçerek uzaklaşıyor.

Blair ve ben, bizi bıraktığı yerde duruyoruz, hala birbirimize bakıyoruz. Ondan yayılan gerginlik, uzaktan bile, o kadar yoğun ki, şu anda nefes almakta zorlanıyorum.

"Ne yaptın?" diye tekrar soruyor, bu sefer kollarını göğsünde kavuşturarak.

Hâlâ kızgın, anlıyorum.

"Parmaklıklarını tamir etmek istedim," diyorum dürüstçe.

Kollarını açarak terası işaret ediyor. "Bu benim korkuluğumu tamir etmek gibi görünmüyor. Her şey yenilenmiş. Buraya on parçalık bir veranda mobilyası seti sığdırabilirim."

"Daha büyük olmasını istememiş miydin?" diye soruyorum. "Öyle dediğini hatırlıyorum. Sadece hayatını kolaylaştırmak için yardım ediyordum."

İnler. "Hayatımın kolaylaşmasını istemiyorum," diye bağırır, kollarını açar ve sonra "*siktir*" diye mırıldanır. Benden uzaklaşır, çakıl yolundaki taşları tekmeler. "Sen anlamazsın."

"Öyleyse, bana açıklayın," diyorum, sesim beklediğimden daha yüksek çıkıyor. Bana bakmak için hızla dönüyor, benim bile umursadığım için şok olmuş durumda.

Ben de, Blair. Ben de.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Kocam beni aldattı."

Sözler dudaklarından o kadar hızlı çıkıyor ki, az önce söylediği şeyi tam olarak kavrayacak vaktim olmuyor.

Kocası mı?

Hâlâ evli mi? Onu incitti

mi?

Sessiz kalıyorum, umarım konuşmaya devam eder.

"Bu yüzden buradayım," diye devam ediyor. "Yeniden başlamak istiyorum. Bağımsızlığımı yeniden kazanmak ve gerçekte kim olduğumu öğrenmek istiyorum." Bir süre durup yere bakıyor. "Hayatım boyunca başkalarının benim için bir şeyler yapmasını bekledim. Her zaman aileme veya kocama güvenerek yaşadım. Artık bunu yapmak istemiyorum. *Kendimi* geliştirmek için on altı saat uzaklığa taşındım. Şehirden uzaklaşmak ve sonunda... olmam gereken kişi olmak için."

Her kelimesi kalbimi deli gibi çarptırıyor.

Zor zamanlar geçirdiğini biliyordum, ama bunun böyle olacağını hiç beklemiyordum. Ve bu anda geçmişimi düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum, çünkü o da bana aynısını yaptı.

Ona doğru yavaş adımlarla yaklaşıyorum ve tüm benliğimle onu kollarıma almak istiyorum.

O benim eski sevgilim değil.

Bunu tüm varlığımla biliyorum.

Bana bakmayı reddettiğinde, parmaklarımla çenesini tutup bana bakmasını sağlıyorum. Tek bir dokunuşla yine aynı elektriksel titreşim vücudumu sarıyor.

"Bağımsızlığını bulmaya çalışsan da çalışmasan da, bunu bulmak için kendi başına bir teras inşa etmene izin vermem mümkün değil."

Gözlerini kırıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Gözlerini benimkilere kilitliyor. Her zamanki gibi yanıyorlar.

"Şuna ne dersin," diye başlıyorum, ses tonumu sabit tutarak, çenesini bırakıp ellerimi ceplerime sokarak ellerimde hissettiğim ateşi sakınleştiriyorum. "Haftaya, Genel Mağazaya gidip istediğin boyayı seçeceksin ve işi bitireceğiz. Kontrol sende."

Tıpkı onun yavaş yavaş benim üzerimde kontrolü ele geçirmeye başladığı gibi. "Biz mi?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

Ben başımı sallıyorum.

Güverteden bana bakar ve düşünür. "Tamam," diye kabul eder sonunda.

Gülümsemek istiyorum. Onun bunu kabul etmesinin beni uzun zamandır ilk kez mutlu ettiğini itiraf etmek istiyorum, ama kafam buna izin vermiyor.

Aletleri kamyonetin arkasına yüklemek için harekete geçiyorum ve dağınık odun parçalarını temizleyip kamyonetin kasasına atıyorum.

arka kapıyı kapattıktan sonra, arkamı döndüğümde Blair orada durmuş, yeni terasını seyrediyor, yeni korkuluğa parmaklarını nazikçe gezdiriyor.

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrılıyor, ama o beni fark etmeden

Sürücü kapısına ulaşmak üzereyken, beni durdurur. "Griffin," diye bağırır. Başımı onun yönüne çeviriyorum ve bana doğru koştuğunu görüyorum.

Sonra

kollarını boynuma dolamış. Vücudu benimkine yapışınca her yerim kaskatı kesiliyor. İçimi kaplayan bu yeni duygu beni gerginleştiriyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı boynuma.

Onun dokunuşuyla gevşerim ve kollarımı nazikçe beline dolarım.

Onu kollarımdan bırakmak istemiyorum, ama bırakmam gerektiğini biliyorum.

"Rica ederim," diye boğuk bir sesle söylüyorum, onu bırakıp kamyonetime binip olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum.

Çıplak boynuma fısıldadığı sözler, sahip olduğum her arzuyu doğruladı.

Vücudunun benimkine değmesi her şeyi değiştirdi.

Onu neredeyse hiç tanımıyor olsam da, bu şehirli kıza kesinlikle aşık oluyorum.

BÖLÜM 20

9'DA GÖRÜŞÜRÜZ, KIZGIN KOVBOY.

BLAIR

BİLİNMEYEN

Genel mağaza. Sabah 9. Leke.

BEN

Griffin?

BİLİNMEYEN

Evet.

BEN

Öncelikle, numaramı nereden buldun? İkincisi, tüm mesajların her zaman bu kadar kısa ve ani mi?

GRIFFIN

Nan. Evet.

ME

Harika. Saat 9'da görüşürüz, kızgın kovboy.

"Dalga geçiyorsun!" Kodi telefonda neredeyse çılgılık atıyor.

Gülüyorum. "Keşke şaka yapıyor olsaydım. Kızgın Kovboy bana tam bir teras yaptı.

Ve yalan söylemeyeceğim, *çok* da güzel bir teras oldu."

"Ne büyük bir değişiklik." Her kelimeyi vurgular. "Bir dakika, o *gerçekten* kovboy mu?"

"Doğrusu... ben de bilmiyorum," diyorum gülerek. "Ama onda kesinlikle kovboy olduğunu gösteren bir hava var. Sanki

duş alıp kot pantolonuna biraz toprak atıyor gibi bir havası var." "Kasabadaki barın sahibi olduğunu sanıyordum?"

"Öyle. Bluestone Lakes'te sığır falan yok sanırım. Ya da çiftliklerde sürü halinde yetiştirdikleri o yaratıklara ne diyorsanız. Ama at biniyor ve kovboy şapkası *kesinlikle* ona yakışıyor."

"Sonunda bunu yüksek sesle itiraf ettiğine sevindim." Kodi gülümser, muhtemelen onaylayarak başını sallar.

"Ve... ona Theodore'dan bahsettim." Kodi telefonun diğer ucunda nefesini tutar.

"İlk başta teras konusunda kızgındım çünkü istemediğim sürece bir erkeğin yardımına ihtiyaç duymak istemiyordum. Kendimi aştıktan sonra, *bunun aslında hoş bir şey olduğunu* düşündüm ve ona teşekkür ettim." Bir şey daha söyleyecek mi diye bekleyerek durakladım. "Sarılmakla."

"Blair!" Adımı o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. "Huysuz komşunu kucakladın mı?"

"Biliyorum, biliyorum." Kendimi oturma odamda dolaşırken ona hikayeyi anlatırken buluyorum. "Öylece oldu. Ve çok garip geldi."

"İyi bir tuhafılık mı, yoksa kötü bir tuhafılık mı?"

Yürümekten vazgeçtim. "Kodi, adam tahta gibi sertti, sanki hayatında hiç sarılmamış gibi. Ama iyi bir tuhafılıktı. İyi hissettirdi." İç çektim. "Griffin *tam bir erkek*. Sağlam ve geniş omuzlu ve... Güçlü hissettirdi."

"Ha! İşte bu. *İhtiyaçlarını* karşılayacak biri," diye mırıldanıyor.

"Her şey seksle ilgili olmak zorunda değil."

"Ama yardımcı oluyor." O gülüyor, ben de o beni göremese de gözlerimi deviriyorum.

"Burası çok küçük bir kasaba. En son istediğim şey, buradaki itibarımı mahvetmek," diyorum.

"Ohhh, büyük itibar."

"Şaka yapmanın sırası değil," diye onu uyarırım. Yanlış anlama, bunu düşündüm.

Bir hafta boyunca.

Kafamda her senaryoyu ve komşuma aşık olmanın sonuçlarını oynadım. Onu daha yakından tanımak, onunla birlikte olmak ve sadece onunla konuşmak istememin nedenlerinin listesi uzundu. Beni engelleyen sadece yapmamam gereken nedenlerin kısa listesi.

En büyüğü, tekrar kalp kırıklığı yaşama korkum.

Yaşadıklarımın dolayısıyla, artık tüm erkeklerin aynı olduğunu varsayıyorum.

Kafamda Griffin ile çıktığım sahte bir sahne canlandırdım. Sabahları çiftlikte ata binmeye gitmeden önce bana veda öpücüğü verirdi. Eve gelmeden önce bara giderdi. Sonra beni arayıp çiftliğe geri döneceğini söylerdi. Ben de Lily'nin gün batımını izlemek için en sevdiği yer olduğunu söylediği yere gittim ve onu çiftlikte çalışan biriyle, ahırda bir at gibi binmiş halde buldum.

Bu sahne çok mantıksız ve gerçek dışı.

Ama kendi gözlerimle gördüğüm kadar korkunç bir şey beni mahvetti. Birkaç gece önce, bir daha asla sevemeyeceğim düşüncesiyle ağlayarak uykuya daldım. Birine kendimi tamamen açamayacağım, hatta bana zarar verme *şansı* bile veremeyeceğim düşüncesiyle.

Kahretsin. Ama ben
istiyorum. O büyük,
gürültülü aşkı arzuluyorum.

"Peki." Kodi'nin sesi kaçak beynimi susturuyor. "Ama bence onun sana yardım etmesine izin vermelisin. Yardım kabul ederken bağımsızlığını geliştirmeye çalışabilirsin. Bu da bunun bir parçası değil mi?"

Uzun bir nefes veriyorum. "Sanırım haklısın."

"Biliyorum," diyor alaycı bir şekilde. "Her zaman haklıyım."

"Her neyse." Onun şakalarına gülüyorum. "Gitmem gerek. Sonra mesaj atarım."

Seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum," diyor telefonu kapatmadan önce.

Ocağın üzerindeki saati kontrol ediyorum ve Griffin'in her an gelebileceğini fark ediyorum, ama ben hala pijamalarımınla duruyorum. Ön kapıyı açıp günün hava durumunu değerlendiriyorum. Kıyafet seçimi yapmak için kolunu dışarı çıkarıp sıcaklığı hissettiğinizi biliyor musunuz? Evet, buralarda bunu yapmanın tek yolu bu.

Dolabımı karıştırırken bir çift bisikletçi şortu buluyorum ve bugün terası boyayacağımızı bildiğim için eski, bol bir tişört giymeye karar veriyorum. Terasın nasıl boyanacağını tam olarak bilmiyorum. Boyamakla aynı şey olmalı, değil mi?

Hızla banyoya girip saçımı yarım topuz yapıyorum ve geri kalanını doğal dalgalarıyla yüzümden uzak tutmak için bırakıyorum. Son saç tokası da küçük topuza takarken, kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve içimi gergin bir enerji kaplıyor.

Bugünü Griffin ile geçiriyorum.

Terası bitirmeme yardım etmek için burada kalıyor.

Bu çok garip, çünkü buraya ilk geldiğimde beni hiç sevmediğini düşünmüştüm. Yemin ederim, sabahları evden çıkıp gün boyu çalışarak ve gece geç saatlere kadar eve gelmeyecek uzun süre benden kaçıyordu.

Evet. Onu bu kadar çok izlediğim için utanıyorum.

Sonunda kapıyı açtığımda, her zamanki gibi sakın yüzü ve kolunu sıvamış flanel gömleği ile karşıladı beni. Flanel gömlekler ona çok yakıştığı için, anında vücudumda bir sıcaklık hissettim. Neredeyse ona kolunu asla indirmemesini söylemek istedim.

Ama bu kombinasyonu tamamlayan asıl şey, gözlerinin derin maviliğini ortaya çıkaran koyu kahverengi kovboy şapkası. Dikkatli olmazsam kendimi bu kombinasyonda kaybedebilirim.

Boğazımı temizleyerek, onun beni içine çektiği trans halinden kendimi kurtardım. "Günaydın."

"Günaydın," diye başını sallayarak cevap veriyor. "Bunu boyamaya hazır mısın?"

Elim göğsüme uçar ve nefesim kesilir. "Griffin Barlow az önce birden fazla kelime mi söyledi? *Hem de arka arkaya?* Kendimi şanslı hissediyorum ve saat daha sabah dokuz."

Yemin ederim, dudaklarının köşesinin hafifçe gülümsediğini gördüm, ama bunu doğrulamak zor çünkü bu adamın kimseye gülümsediğini henüz görmedim. Genel mağazada gördüğümde kız kardeşine gülümsememişti, Lily ile Seven Stools'a öğle yemeğine gittiğimde de gülümsememişti.

"Hadi bu teras için bir renk seçelim," diyor, ahşaba bakarak.

"Hazırım," diyorum, çapraz askılı çantamı alıp eğilip köpeğimin kafasını okşuyorum. "Reginald, uslu ol. Bugün benimle gelemezsin, burada kal."

Reginald havlayarak cevap verdi.

"Onu her yere yanında götürüyor musun?" diye soruyor Griffin, kapının hemen dışından.

Reginald'ın kafasını okşarken ona doğru gülümserim ve başımı sallarım. "O, sandığın kadar kötü biri değil."

Griffin benden köpeğe, sonra tekrar bana bakar. "Onu bizimle getirmek ister misin?"

Ayağa kalkarım, köpeklerden hoşlanmadığı halde bunu teklif etmesine şaşkınlıkla ağızım açık kalır. Lily bundan bahsetmişti ve Reginald'ın mülkünden uzak durmasını talep etme şekli bana bilmem gereken her şeyi anlatmıştı.

"Onu da getirmemi mi istiyorsun? Senin kamyonetine mi? Ve bizimle mağazaya mı?" Kalbim göğsümde çarparak soruları sıralıyorum.

Bana kısa bir baş sallama ile cevap verir.

Fazla anlam yüklemeyen Reginald'ın tasmağını alırım ve o da havlayarak cevap verir.

"Yola çıkmak ister misin dostum?" diye soruyorum köpeğime, en sevimli sesimle.

Bu, bana bir havlama ve hızlı bir kuyruk sallama daha kazandırır, sonra bacağıma atlar ve heyecandan daireler çizerek dönmeye başlar.

Göğsümden bir kahkaha patlar. "Tamam. Tamam. Ama çok uslu olmalısın."

Reginald oturur, ağızını açar, dilini çıkarır ve havlar, ben de tasmağını yakasına takıp onu kapıdan dışarı çıkarırım.

Kamyonete bindiğimde, Griffin'in erkeksi kokusu beni sarar ve olayların çılgın dönüşü karşısında sersemlemiş ve başım dönmüş hissederim. Çoğunlukla bu adamın böyle bir şey yapmasını hiç beklemediğim için. Bana yardım etmeyi teklif etmekle kalmayıp, köpeğimin bu mini maceraya bizimle gelmesine izin verecek kadar misafirperver davranması.

Eğer buna böyle demek isterseniz.

Reginald kucağımda dik oturur, pençelerini kapının kol dayanağına dayar ve pencereden manzarayı seyreder. Griffin, onun için camı indirince beni bir kez daha şaşırtır. Çoğunlukla bu eski kamyonetin elektrikli camları olmasına şaşırdığım için.

Kuyruğu dakikada bir kilometre hızla sallanıyor ve küçük kulakları rüzgardan geriye doğru düşüyor. Griffin'in yanında gergin hissetmeme rağmen, gülmeme engel olamıyorum.

Bir elini direksiyonda, diğer elini vites kolunda tutan Griffin'e bakıyorum. Sanki beni fark etmesini istemiyormuş gibi, başını öne doğru çeviriyor.

O bilmiyor ama ben sürücü koltuğundaki adam hakkında çok şey fark ettim. O, benim sandığım kişi değil.

İçimden, birinin benzin deposuna bilye koymasını dilediğim için sessizce pişman oluyorum. Bunun bir işe yaramayacağını biliyorum, ama sorunu çözmek için binlerce dolar harcamak zorunda kalırdı.

Bunu kimseye yüksek sesle söylemedim, ama Reginald'ın gül fidanına işemesinden dolayı beni azarladıktan sonra kesinlikle bunu diledim.

Ve şimdi buradayız, benim dayanamayacağımı düşündüğüm köpekle birlikte, *onun* kamyonetinde oturuyoruz.

Sonunda ona bakmayı bırakıp gözlerimi dışarıdaki manzaraya çeviriyorum. Ama kalp atışlarım sakinleşmiyor, midemdeki kelebekler de bu adama aşık olabileceğimi söyleyen uyarılarını kesmiyor.

General Store'a yaptığımız yolculuk tuhaf, garip bir enerjiyle doluydu. Gördüğümüz neredeyse herkes Griffin'i selamladı. Kısa yolculuğumuz boyunca tüm gözlerin üzerimde olduğu hissini bir türlü atamadım. Kasaba halkı tarafından yargılanma, onların beni sadece bir kovboyu yakalamaya çalışan şehirli bir kız olarak görme korkusu sinirlerimi alt üst etti. Reginald'ın benimle olmasına minnettardım çünkü onun varlığı beni sakinleştiriyordu.

Bunlar mantıksız düşünceler, ama merak etmeden duramıyorum.

Evin dışındaki mavi tonuyla mükemmel bir kontrast oluşturacağını düşündüğüm koyu gri bir boya seçiyorum. Griffin'in benimle aynı fikirde olması beni şaşırtıyor. Ama şimdi eve geri döndük ve projeye başlamak için gerekli hazırlıkları yapıyoruz, o da eskiden tanıdığım sessiz adama geri dönüyor.

"Önce küçük bir alanı denemek isteyeceksin," diyor Griffin, benim için her şeyi hazırladıktan sonra. "Sonra terasın tabanını yapmadan önce korkuluklar ve dikey yüzeylerle başla."

"Ben mi?"

O başını salladı.

Birkaç saniye ona baktım ve bu işi *bana bırakmak* istediğini anladım.

Bunu *benim* yapmamı istiyor.

Çünkü biliyor.

Kısa süren etkileşimimizden bile, bu projenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor, her ne kadar bu tamamen çilgınca olsa da.

Ondan gözlerimi ayırıp, yanında malzemelerle birlikte açık boya kutusunun bulunduğu yere bakıyorum. Kendimi bunalmış ve son derece yersiz hissediyorum.

A

Bir parçam kendimi aptal gibi hissediyor çünkü bunu kendi başıma yapabileceğimi düşünerek kendimi aşırı zorladığımı biliyorum.

"Bana... gösterir misin?" diye tereddütle soruyorum.

"Evet," diyor ve benim için çimlerin üzerine her şeyi hazırladığı yere hızla yöneliyor. "Önce bunları giymen gerekiyor." Bana bir çift eldiven uzatıyor ve ben de o giyerken ben de giyiyorum. "Bu bir kıllı fırça," diyor ve geniş görünümlü bir fırçayı bana doğru kaldırıyor.

Onun yanına çömelip fırçayı elinden alıyorum, parmak uçlarımız birbirine değiyor ve sessizce nefes alıyorum, bu küçük dokunuşun beni nasıl etkilediğini fark etmemiş olmasını umuyorum.

Yutkunarak, başka talimat beklemeden fırçayı kaldırıp tenekeye daldırdım.

"Gördün mü? Başardın," diye övüyor beni. "Fırçanın kenarlarına çok fazla leke bulaşmaması için tenekenin kenarları boyunca fırçaladığından emin ol."

Başımı salladım ve fırçayı tenekeye sürttükten sonra, deneme yapmak için eve en yakın terasın korkuluğuna götürdüm.

"Böyle mi?" diye soruyorum, fırçayı ahşaba yavaş hareketlerle sürerek.

"Tahıl yönünde yap," diyor.

Ona bakıyorum, sonra tekrar fırçayı ahşaba sürttüğüm yere bakıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyorum.

Griffin bana doğru birkaç adım atar, vücudu benim vücudumu tamamen kaplar. Fırçayı ona vermek için kaldırırım, ama o başını sallar.

"Sana öğreteceğim," diyor, derin ve boğuk sesi içimi altüst ediyor.

Vücudu sırtıma o kadar yakın ki, bir rüzgar eserse beni ona doğru itecek. Büyük avucuyla fırçanın sapını tutan elimi kapattı, diğer eliyle de beni korkuluğa yaslayarak sıkıca tuttu.

"Ahşapta, içinden geçen bu küçük çizgileri görüyor musun?" diye sordu ve ben de başımı sallayarak cevap verdim. "Bunlar ahşabın damarları. Bu çizgilerle aynı yönde boyaman gerekiyor."

"Tamam," diyorum, şu anda kafamda olup bitenleri kontrol edemiyorum, daha fazla kelime söylemekten bahsetmiyorum bile.

Parmak uçları benim parmak uçlarıma hafif bir baskı uygularken, fırçayı benimle birlikte çizgilerin yönünde hareket ettiriyor. Ne yaptığımızı zar zor anlayabiliyorum

Çünkü tek düşünebildiğim Şey, bunu Griffin ile yapmanın ne kadar güzel olduğu.

Elinin benim elimde ne kadar iyi hissettirdiğini.

Bu ana kadar olan her Şey, kafamda onunla ilgili dşünceleri doğruluyor. O, sert görünüşünün arkasında, beni önemsemiğini gösterdi.

Beni öldüren bir Şey olduğunu düşündüğünde, oysa aslında sadece bir geyikti, yağmurda evime koştı.

Ben terastan düştüğümde evime geri geldi ve ben farkında bile olmadan dizime baktı.

Ve bana bu terası tamamen o yaptı.

Terasın korkuluğunda ilerlerken, bir taş spor ayakkabıma takıldı ve dengesini kaybederek sırtım onun göğsüne çarptı. Her kasını hissedince nefesim kesildi, kolları düşmemi engelledi. Vücudum onun küçük kucaklamasında dondu ve başımı çevirip onun bakışlarıyla buluştum. Bakışlarının yoğunluğu beni şaşırttı, mavinin tüm tonlarını içeren bir kaleydoskop gibi içimi delip geçiyordu. Dudaklarıma baktı, sonra tekrar yukarı, dikkatimi üzerinde tutarak.

Beni öpecek mi?

Beni öpmek mi istiyor?

Benim öpmemi mi istiyor?

Evet. Hepsini istiyorum. Griffin Barlow'u öpmek nasıl bir his olurdu, bunu en kötü şekilde bilmek istiyorum.

Boğazı titrer, sonra beni tamamen ayağa kaldırır ve bakışlarını güverteye çevirir. Benden tamamen uzaklaştığında, beni öpmek istediğini düşündüğüm için kendimi soğuk ve utanmış hissediyorum.

"Bu renk buna çok yakışacak," diyor, bana bakmayı reddederek.

"Öyle," diyorum, telaşlı düşüncelerimi bastırarak.

İkinci kıl fırçayı alıp, güverteyi başka bir bölümüne geçerek aramızdaki mesafeyi açarken, güverte

O ise güverte'nin başka bir bölümüne geçerek aramızdaki mesafeyi artırıyor.

Bu proje ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk içeri girip onun yanında olmanın verdiği bu yoğun duygudan kurtulabilirim.

Ne düşündüğümü bilmiyorum.

BÖLÜM 21

BANA ÇIKIŞMA TEKLİFİ Mİ YAPIYORSUN, GRIFFIN BARLOW?

GRIFFIN

Ne düşünüyordum ben?

Son iki saattir, Blair'i tek başına terasın yapımını bitirmesi için bırakma fikriyle boğuşuyordum.

Lanet olası bir korkak gibi.

Çünkü bu kadına çok yakınlaşmama ve bu öğleden sonra işimi bırakmama izin verdim - ki bunu asla yapmam - onunla bunu yapmak için. Onunla hissetmek istemediğim bir şey hissetmeme izin verdim. Keşke *hiç* hissetmeseydim.

Genel Mağazadan döndüğümünden beri kalbim deli gibi atıyor. Ona, vücudumu ona yaslayarak, elini elimde tutarak, terasın boyanması gerektiğini adım adım gösterirken, bir taşa takılıp kollarımın içine düşmeden önce, ona bunu göstermeye karar vermem de işleri kolaylaştırmadı.

Onu öpmek için dayanılmaz bir istek duydum.

O anda, ona yaklaşıp dudaklarını ele geçirmek istedim.

Ve kafam o kadar karışık olduğu için, onu öpmekle, Bluestone Lakes'in hayatının geçirmek istediği yer olmadığına karar verdiğinde, kalbimin kırılma ihtimalini düşündüm. Nan, buraya kalıcı olarak geldiğini söylüyor, ama bunu kesin olarak bilen yok.

Evime kaçmadım çünkü kaçmak istemiyorum.

Beynimdeki kargaşayı anlamamı isterseniz, size bir cevap veremem, çünkü artık benim kargaşam o.

Her kahkaha.

Her hafif dokunuş.

Söylediği her kelime.

Beynim bana uzak durmam gerektiğini söylese bile ondan uzak duramıyorum.

Yatay tabanın son tahtasını bitirir bitirmez, başımı kaldırıp Blair'in çimlerde durduğunu görüyorum. Elleri belinde, lekeler

gözleri, sanki bugün yaptığımız işi değerlendirircesine tüm terası tarıyor.

Omurgamı ürperten duruşu değil. Yüzündeki gülümseme.

Yaşadığı onca şeye rağmen, hayat dolu ve enerjik. Hayatının ne zaman değiştiğini ya da kocasının onu ne zaman aldattığını bilmiyorum. Yıllardır ilk kez taklit etmek istediğim bulaşıcı bir gülümseme takınıyor.

Sanki bakışlarımı hissedebiliyormuş gibi bana dönüp bakıyor. "İyi iş çıkardık," diyor ve gülümsemesi daha da genişliyor.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve ona başımı sallıyorum. "İyi iş çıkardın," diyorum. "Buradaki işin çoğunu sen yaptın. Ben sadece asistan olarak geldim."

Gülerek yere bakar, başını sallar ve bana doğru yürür. Aynı ürperti tüm vücudumu sarar. Eğer yine bana çok yaklaşırsa, ona dokunmamak için kendimi tutabileceğimden emin değilim.

"Asistanıma bir şey ikram edebilir miyim?"

Ona, eve ve tekrar ona bakıyorum. "Eve yakın başladığımız için kuruması biraz daha uzun sürecek, içeri girmek zor olacak. Ama çok uzun sürmez."

"Doğru." Kıkırdar. "Sanırım bu küçük ayrıntıyı unutmuşum."

Onu takip ederken dudaklarımın bir yana doğru kıvrıldığını hissediyorum. Şu anda beni göremeyip, benim üzerimde yarattığı etkiyi bilemediği için minnettarım. Kasabadaki huysuz adam olarak ünümü korumak istiyorum. Sadece kimsenin benim istediğimden daha uzun süre benimle konuşmasını engellemek için.

"Bir dahaki sefere," diyor ve çimlerin üzerinde duran veranda sandalyelerinden birine oturuyor.

Düşünmeden, yanındaki boş koltuğa oturuyorum.

Aslında eve gitmem gerek.

Buradaki işim bitti.

"Hiç bir şeyi yapamayacağın söylendiğinde, o şeyi daha da çok yapmak istediğin oldu mu?" diye soruyor.

"Ha?"

Hayatın tüm sorularının cevabının içindeymiş gibi evine bakıyor. "Şeftali buzlu çay," diyor.

"Hâlâ anlamıyorum."

Gülüyor ve tekrar bana dönüyor. "Teras ıslak ve şu anda tek düşünebildiğim, bu sabah hazırladığım şeftali buzlu çayın buzdolabında içilmeyi beklediği. Buzlu çayların en lezzetlisi budur. Şeftali aroması, soğukluğu ve... Tamam, çok fazla konuşuyorum ve mantıklı konuşmuyorum. Belki de lekenin dumanı bana etki ediyor."

Kafamı sallıyorum, düşünmeden dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

Sandalyesinde öne doğru eğilmiş, dudakları aralık. Dışarıda durup yaptığımız işi hayranlıkla izlerken gördüğüm bulaşıcı gülümseme yok artık.

"Ne? Yüzümde bir şey mi var?"

"Evet..." Düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi bir an durdu. "A... gülümsüyorsun."

Evet, senin yüzünden, Blair. Senin yüzünden.

"Şeftali buzlu çaydan dolayıydı." Omuz silkiyorum.

"O zaman daha sık gevezelik etmem gerekebilir." Gülüyor.

Ve yine aynı şey.

Eğer böyle devam ederse, şimdiye kadar duyduğum en mükemmel kahkahayı atmaya devam ederse, onu kollarıma alıp eve götürmek zorunda kalabilirim ve...

"Bu akşam benimle akşam yemeği yer misin?" diye soruyorum, sözlerim hiç düşünmeden ağızımdan çıkıyor.

Ne yapıyorum ben?

Bana gözlerini kırpmadan bakıyor.

"Benim evimde," diye ekliyorum.

Bu noktada kelimeler kendiliğinden ağızımdan dökülüyor.

O koltuğa yaslanıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda, ama bir kaşı soru işareti gibi kalkıyor.

"Bana çıkma teklif mi ediyorsun, Griffin Barlow?"

Gözlerimi kısıyorum ve onun gözleri büyüdüğü ve elini yüzünü kapatmak için kaldırdığı anda hemen pişman oluyorum.

"Ben... Ah... Özür dilerim. Ağızımdan öyle çıktı." Sözleri titriyor. "Öyle demek istemedim. Ah... *Kahretsin.*" Son sözleri fısıldayarak söylüyor ve utanç verici halini görmemem için benden uzaklaşıyor.

Onun sorduğu şey yüzünden böyle tepki verdiğimden değil, daha çok en son ne zaman bir randevuya çıktığımı hatırlayamadığımdan dolayı böyle tepki verdim. Uzun zaman önce

ve beni bu tür bir hayata açabilecek her şeyden vazgeçmiştim.

"Evinde yiyecek bir şey olmadığını düşündüm de..." diyorum.

Bana bakmak için tekrar dönüyor, ama bu sefer gözlerinde daha fazla umut var.

"Ayrıca, ben çok iyi bir aşçıyım," diye ekledim.

Tanrıya şükür, gülümseme geri geldi. Sanki her an onun yüzündeki o gülümsemeyi görmeye ihtiyaç duyduğum noktaya gelmişim gibi hissediyorum. Onu görmeden duramıyorum. Son zamanlarda bana neşe veren tek şey bu oluyor.

"Başka türlüünü beklemezdim, Kızgın Kovboy."

Blair benim evimde.

Sadece kişisel alanıma girmiş olmakla kalmıyor, kokusu geniş mutfağımın her santimetrekaresini kaplıyor. Fırındaki tavuk parmesan kokusunu bastırıyor.

Bu, yapmayı sevdiğim bir yemek değil. Bunun yerine biftek ve patates tercih ederim. Ama onun ne isteyeceğinden emin değildim ve sormaya bile çekiniyordum. Bu kasabada onun varlığından rahatsız olmaktan, onu evimde ağırlamaktan çekinmeye nasıl geçtiğimi bilmiyorum.

Fırın zamanlayıcısı çalışıyor ve burnumdan, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım, bal ile karışık bir çiçek kokusunu çıkarmak için can atıyorum. Çılgın bir kombinasyon, ama ona yakışıyor.

Kaybolduğum, beni tüketen bir koku.

"Eviniz çok güzel," diyor, aramızdaki sessizliği bozarak.

Fırından pişirme kabını çıkarıp, bizi ayıran adanın ortasındaki sıcak plaka üzerine koydum. "Teşekkürler. Kendim yaptım."

Gözleri büyüdü. "Şaka yapıyorsun."

Dudaklarımda bir gülümseme belirir, artık gülümseme dürtüsünü kontrol edemiyorum. "Keşke şaka yapıyor olsaydım. Bunu kanıtlayan kronik sırt ağrım var."

"Bu... etkileyici." Tekrar tekrar başını sallıyor.

"Teşekkürler," dedim ve ona bir tabak uzattım. "Burada mı yemek istersin? Masada mı? Dışarıda mı?" Onu rahat ettirmek istediğim için seçenekleri heyecanla sıraladım.

Burada geçirdiği zamanın ve benimle birlikte olmanın tadını çıkarmasını istiyorum. Sadece onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum.

"Dışarıda mı?" Önerisiyle kaşlarını kaldırır.

Başımı sallayıp tabakları alıyorum ve her şeyi dışarıya taşımak için uğraşıyorum.

Elini ön koluma uzatır ve ben donakalırım, başımı onun yönüne çeviririm. Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve zaman durmuş gibi hissederim.

"Yardım edeyim," diyor sakın bir sesle.

Umarım benim gerginliğimi fark etmemiştir. Muhtemelen her şeyi mahvediyorum.

Elimden tabakları alır, peçeteleri ve çatal bıçakları alır, ben de makarnalı parmesanlı tavuk tabağını alırım.

O verandaya adım attığında, kapalı verandada aslında bir masam olmadığını hatırlıyorum. Burada sadece ben varım ve Nan ya da kız kardeşlerim gibi davetsiz misafirlerim olmadığı sürece buraya hiç misafir gelmez.

"Sallanan sandalyeler çalışıyor mu?" diye soruyorum, sesim gerginlikten boğuk çıkıyor.

"Aman Tanrım, evet." Kıkırdayarak gülümser. Tabakları iki sandalyenin arasında duran büyük yan masaya koyar. "Sallanan sandalyelerin bir özelliği var... çok terapötik."

Ben trivet'i ve fırından çıkardığım tabağı masanın üzerine koyarken o da oturdu. Sandalye üzerinde ileri geri sallanırken başını geriye attı.

Onun rahatlığı benim gerginliğimi yatıştırır.

Gözleri kapalı ve sanki benim ona baktığım gibi o da anın tadını çıkarır gibi yavaşça ileri geri sallanıyor.

Gerçekten çok büyüleyici.

İlk geldiğinde sinirlerimi bozmuş olabilir, ama bu durum, insanları tanımadan yargılamamalıyım diye hatırlatıyor bana. Sinir sistemim hala aşırı gergin, çünkü onun gelecek planlarını bilmeden ona aşık olmak istemiyorum, ama onunla geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarmak *istiyorum*.

Birini hayatıma sokmam o kadar da kötü mü olur?

Dünyadan sakladığım yanlarımı birine göstermem çok mu kötü olur?

Karnından gelen yüksek bir gurultu ile trans halinden çıkar. Gözleri fal taşı gibi açılır ve başını bana doğru çevirir.

"Sanırım düşündüğümünden daha açım." diye gülüyor.

Böyle gülmeye devam ederse, ben bittim demektir.

"Yiyin," diyorum ona, diğer sallanan sandalyeye otururken akşam yemeğini işaret ederek.

Benden önce kendine bir tabak hazırlar ve ikimiz de sessizce otururuz, sadece çatal bıçakların tabağa çarpma sesi duyulur, akşam yemeğimizi yeriz ve birbirimizin şirketinden keyif alırız.

Ona şehirdeki hayatı hakkında sorular sormak ve onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum.

*Hangi şehirden geldi? Boşanmış mı,
yoksa hala evli mi?*

"Demek kasabada bir barın var, gün batımında at sürüyorsun, bu evi kendi ellerinle inşa ettin ve harika tavuk parmesan yapabiliyorsun." Blair gülümser. "Beni bekleyen başka sürprizler var mı?"

Başımı ona doğru eğip gülümsüyorum. Ona tam bir gülümsemeyle bakıyorum ve yüzünün değişen hali bana onun da şok olduğunu gösteriyor, ama yüzünü çabucak maskeliyor.

"Gün batımına doğru at sürmek, ha?"

"Bütün bunlardan tek duyduğun bu mu?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. "Beni, gün batımında atla gezintiye çıktığımı bilecek kadar izlediğini fark etmemiştim."

Alaycı bir şekilde güldü. "Seni izlemiyorum."

Kaşlarımı kaldırarak ona doğru eğildim. Bu küçük hareket, büyük bir enerji değişimi yarattı. Aramızda hala bir masa vardı, ama ona *o kadar* yaklaşmışım ki, kokusunu tekrar alabiliyordum.

Çiçekler ve lanet olası bal.

Hanımeli. Kokusu aynen böyle.

"Hatırlatmam gerek mi; beni izlerken terasından düştüğünde seni kurtarmıştım."

Dudakları bir an için açılır ve gözlerimi kilitler. Dudaklarını hızla kapatır, dudaklarımdan gözlerime bakar. Dudaklarının benim dudaklarımla birleştiği düşüncesi vücudumu titretir. O yumuşak, pembe dudakları hissetmek ve onun soluduğu havayı tatmak.

Kontrolümü tamamen kaybediyorum.

"Seni çiftlikte gördüm," diye ekledim.

"Ben... Ah," diye kekeledi, elleriyle oynayarak. "Senin için oraya gitmedim. Yemin ederim. Lily bana o yeri, biraz uzaklaşıp sessizliği ve huzuru hissetmem için tavsiye etti."

Onun yüzüne odaklanarak başımı sallıyorum. Denesem bile gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Anlıyorum," diyorum ona dürüstçe. "Bu yüzden motosiklet sürüyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." İç çekiyorum, koltuğumda kendimi ayarlıyor, arkama yaslanıp başımı koltuğa dayayarak hafifçe ileri geri sallanıyorum. "Görünüşe göre ikimiz de zorlu zamanlar geçirdik."

Sessiz kalıyor ve bunun benim özel hayatıma burnunu sokmak istemediği için mi, yoksa devam etmemi beklediği için mi olduğunu anlayamıyorum. Gözlerimi kapatıp, gecenin temiz havasını içime çekip sonra dışarı veriyorum.

"Bir zamanlar aşık olmuştum," diyorum.

Ondan bir nefes sesi geliyor ama ona bakmak için dönmüyorum. Benim bu yönümü bilmesini istiyorum.

Neden onun sevdiği *öfkeli kovboy* haline geldiğimi bilmesini istiyorum.

"Bir kadını sevdiğim ilk ve son seferdi," diye devam ediyorum. "Bir gelecek planlamıştık. Onun için bu evi inşa ettim. Hayatımızı birlikte geçirecektik." Bir an durup, boğazıma takılan öfke ve duyguları yutuyorum. "Ve şimdi o gitti. Bana hiç bahsetmediği bir hayali varmış: şehirde yaşamak ve bir moda dergisinde yazar olmak. Benim kafamda, bunu her yerden yapabileceğini düşünüyordum. Yazmak yazmaktır, ama o taşınmaya kararlıydı." Bu düşünce beni hala sinirlendirdiği için başımı sallıyorum. "Bana onunla gelmemi istedi, ama ben barı yeni açmıştım. Buradaki küçük kasaba hayatımı, yüksek binalar ve trafik sıkışıklığı için bırakmaya hazır değildim. Ertesi gün, sanki ilişkimiz onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi gitti. Sanki... ben onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi."

"Bunu yaşadığın için çok üzgünüm," diyor nefes verirken. "Bana bunların hepsini anlatmana gerek yoktu."

"Üzülme, hayır, anlatmam gerek," diyorum, başımı ona doğru çevirerek. "Sanırım neden böyle olduğumu bilmeni istedim. Neden şehri sevmediğimi ve neden buraya ilk geldiğinde senden nefret ettiğimi."

Eli göğsüne gider ve nefesini tutar. "Benden nefret mi ediyordun?" diye sorar, şok olmuş yüzü bir gülümsemeye dönüşmeden önce.

Ona eğik bir gülümseme atıyorum, çünkü bu çok sevimliydi.

"Ciddi olarak, bana tüm bunları anlattığın için teşekkür ederim," diye devam ediyor. "Görünüşe göre ikimizin de geçmişinde korkunç insanlar var."

Kocasını, ya da eski kocasını, ya da her neyse onu geçmişine koyma şekli kalbimin göğsümde hızla atmasına neden oluyor.

Gerçekten buraya kalıcı

olarak mı geldi? Bütün

bunların anlamı bu mu?

Ona cevap verecek kelimeleri bile bulamıyorum, ama uzaktan Reginald'ın havlaması Blair'i yarattığımız bu balonun dışına çıkarıyor.

"Gidip onu dışarı çıkarmalıyım." Sandalyesinden kalkarak tabağını aldı.

Hızla ayağa kalkıp tabağı ondan alıyorum. "Ben

hallederim." "Emin misin?"

Omzumun üzerinden onun evine doğru işaret ederek başımı salladım. "Git Reginald'ı dışarı çıkar."

Yüzü sıcak bir gülümsemeyle aydınlanır ve bana doğru birkaç adım atar, benden sadece birkaç santim uzaklıkta durur, bu da başını yukarı kaldırarak benimle göz teması kurmasını sağlar.

"Akşam yemeği için teşekkürler," diyor.

Yutkunurum, bakışlarım gözlerinden dolgun dudaklarına kayar. Onu

şimdi öpsem çok mu kötü olur?

Yüzünün yanını göğsüme dayayarak kollarını belime doladığında beni şaşırttı. Nefesimi tuttum ve vücudumu sabit tuttum, sonra kollarımı boynuna doladım. Onu bırakmak istemiyormuşum gibi ona sarıldım. O da ayrılmak için kıpırdamadı. Yemin ederim, saatlerce birbirimize sarılıp öylece durduk, ama gerçekte sadece bir dakika geçmişti.

Çenemi onun başının üstüne dayadım.

"Sen aslında o kadar da kızgın bir kovboy değilsin, değil mi?" diye soruyor gömleğime yaslanarak.

"Artık değilim."

Ve bunun her şeyi onunla ilgili.

BÖLÜM 22

BLAIR BU AKŞAM NE KADAR GÜZEL GÖRÜNÜYOR?

GRIFFIN

LILY

Bu akşamki partiye davetli miyiz?

ME

Parti değil.

LILY

Karaoke gecesi. Parti. Aynı şey.

ME

Benim etkinliğim değil.

LILY

Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm. Görüşürüz kardeşim.

POPPY

Bu akşam orada olacağım

çocuklar! LILY

MEDYAYI UYARIN. POPPY AÇIKLAMA YAPACAK.

ME

, işimiz bitti mi?

Buradaki akşam kalabalığından ne kadar nefret ettiğimi bilirken bu karaoke gecesine katılmayı kabul ettiğime inanamıyorum. Ama bu Nan'ı mutlu ediyor.

Düşündüm de, onun hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyorum. Tamam, bu biraz abartı oldu.

Sanırım Salı geceleri pickleball oynarken daha mutlu.

Nan mekanı baştan aşağı dekore etmiş. Eminim ki lanet banyolara da konfeti patlatıcıları ve mini stroboskop ışıkları koymuştur. Karaoke makinesi köşede duruyor, şarkı sözlerini göstermek için tam boy bir projektör ekranı ve insanların kayıt olmaları için küçük bir masa var. Bütün bunları nereden bulduğunu bilmiyorum, ama hakkını vermeliyim, bunu organize etmekte harika bir iş çıkarmış.

Ön kapının zili çalıyor ve bunun bütün gece beni sinirlendireceğini şimdiden biliyorum.

Daha önce hiç görmediğim bir adam içeri giriyor. Takım elbise pantolonu ve fildişi rengi düğmeli gömlek giyiyor. Tamamen iş adamı gibi görünüyor, bu da bana onun kesinlikle buradan olmadığını veya düzenli bir müşteri olmadığını gösteriyor. Saatine bakarak, arka duvardaki yüksek masadaki boş bir koltuğa oturuyor.

Zil tekrar çalar ve Tucker, Levi'nin ardından içeri girer.

Parmaklarımı şıklatıp onun yönünü işaret ederim. "Tucker."

A dımını yarıda keser ve savunma amaçlı ellerini havaya kaldırır. "Ben yapmadım.

Her neyse, ben yapmadım."

Kafamı sallarım. "Bir şey yaptığını söylemedim. Ama lütfen, Tanrı aşkına, ben çıldırmadan önce ön kapının üzerindeki lanet zili sökebilir misin?"

Zilin olduğu yere bakmak için dönüyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Seni sinirlendiren bu mu? Bu, seni çileden çıkaran diğer şeylerden ne farkı var?"

"Başlama."

Kıkırdar ve arkaya gidip kabloya ulaşmak için küçük merdiveni getirir. Tucker birkaç saniye içinde kabloyu çıkarır, merdiveni geri koyar ve benimle birlikte barın arkasına geçer.

"Hâlâ bunu yapmayı kabul ettiğine inanamıyorum," diyor Tucker.

"Ben de," diyor Levi, barın diğer tarafından su yudumlarken.

"Bana mı söylüyorsun, ama Nan işleri planlamayı iyi biliyor," diyorum onlara.

Tucker barı hazırlamak için harekete geçer ve az önce yıkadığım bardakları bulaşık makinesinin rafından çıkararak arkamızdaki tezgahın üzerine sergiler. "Bu gece ne servis edeceksin?" diye sorar bana.

"Her zamanki gibi." Omuz silkiyorum. "Ama arkada sakladığım Foxx Bourbon'u ve en kaliteli viskiyi çıkardım."

Tucker nefesini tutar. "İyi misin?"

Hoparlörden gelen yüksek ve keskin ses beni irkilttiği anda ona doğru kaşlarımı çattım.

"Üzgünüm millet," diye bağırır Nan.

Onun yönüne bakıyorum ve makineyi kurduğunu görüyorum. Elimdeki bulaşık bezini bırakıp ona doğru yürüyorum.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Bu kablolar ve nereye bağlanacakları hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama internette bazı videolar izledim, bu yüzden sorun yok."

Gözlerimi kısıyım. "Bar havaya uçacak mı?" "Belki."

Omuzlarını silker.

"Harika," diye mırıldanıyorum ve onu kendi haline bırakarak oradan ayrılıyorum.

Dönünce, kız kardeşlerimin kapıdan içeri girdiğini görüyorum. Blair'in de onlarla birlikte gelmiş olmasını umarak arkalarından bakıyorum. Kimse onun gelip gelmeyeceğini kesin olarak söylememiştir ve ben de ona mesaj atıp sormaya cesaret edememiştim.

Lily'yi tanıyorsam, muhtemelen onu dışarı çıkarmıştır.

İki kız kardeşimi bir arada görmek çok güzel. Her ikisinin de sık sık çatışan kişilikleri olduğu için bu pek sık olmuyor gibi geliyor bana. Lily neşeli ve açık sözlü, ara sıra da küstah biridir. Poppy ise tam tersidir. Masum ve kurallara uyan biridir. İşini, öğretmeyi ve çocuklarla çalışmayı çok sever. Bu onun tüm hayatı ve kişiliği. Bir barda öğretmen olarak yargılanmaktan korktuğu için pek dışarı çıkmaz, ama daha sosyal olmaya çalışıyor.

Bara doğru yoluma devam ediyorum ve Tucker da kızları görmüş olmalı

"En sevdiğim kuzenlerim!" Tucker gülümser.

"Biz senin tek kuzenlerin, Tuck." Lily gözlerini devirir.

"Bu da sizi en sevdiğim kuzenlerim yapar, tabii ki." Tucker etrafına bakıyor.

yeni arkadaşın nerede?"

Tucker'ın benim sormaya korktuğum soruyu sorması göğsümü sıkıştırır, ama onlara cevaplarını duyabilmek için tezgahı siliyormuş gibi davranarak ona yaklaşıyorum.

Lily bana dönüp, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, "O da gelecek," diyor.

"Neden ona öyle bakıyorsun?" diye sorar Poppy. "Önemli bir şey yok," diye yanıtlar Lily, sorusunu geçiştirir.

Poppy'nin bakışları benimle Lily arasında gidip gelir. "Hayır, hayır. Bilmem gerek.

Neyi kaçırıyorum?"

"Lily, Griffin'in kafasını kışından çıkarmasını ve kasabaya yeni gelen kıza karşı bir şeyler hissettiğini fark etmesini bekliyor," der Autumn, kızların yanına doğru ilerlerken.

Poppy nefesini tutar. "Olamaz."

Kafamı sallarım. "Öyle bir şey yok. O yüzden bırak bu konuyu."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, ön kapıya bakma ihtiyacı hissediyorum. Tüylerimin diken diken olması, bana tam olarak ne olacağını söylüyor. Onu görmeden önce, kelimenin tam anlamıyla *hissediyorum*.

Vay canına.

Blair bu gece çok seksi görünüyor. Onu buraya bu kadar yakışan bir şekilde gördüğüm ilk kez.

Çok... kırsal görünüyor.

Burada kalabilirmiş gibi görünüyor.

Yere kadar uzanan bir elbise giyiyor, ama aşırı süslü değil. Pembe renkte, kumaşın üzerine koyu pembe ve kırmızı çiçekler işlenmiş. Onu aşağıdan yukarıya doğru taramaya devam ederken, gözlerim göğüslerinin şişkinliğine takılıyor. Straplez bir elbise, parmaklarımı üzerinde gezdirmek isteyeceğim mükemmel bronzlaşmış tenini sergiliyor.

Ona baktıkça tüm kanımın penise hücum ettiğini hissediyorum. Onu sahiplenmek için içgüdüsel bir ihtiyaç hissetmeme neden olan kıyafetin parçası, siyah yapay elmaslarla süslenmiş kovboy şapkasıyla uyumlu, elbisenin eteğinin altından görünen siyah kovboy çizimleri.

Onu *sadece* o botlar ve şapka ile görmek isterdim.

Şu anda bu kadar seksi görünmesine engel olamıyorum. Onu izlemeye devam etmek acı verici hale geldi.

Ona böyle bakmamalıyım.

Onunla bu noktaya gelmeme izin veremem.

Çenemi sıkıp Tucker'ın yönüne bakıyorum. Sadece, terası inşa ettiğimiz gün onun hakkında haklı olduğu için yüzünde memnuniyet ifadesini görüyorum. Onunla ilgili bir şeyler olduğunu.

Ona orta parmağımı gösterip son bardakları arkamızdaki tezgaha koyuyorum.

Ben buraya çalışmaya geldim.

Bir saat sonra, Seven Stools yıllardır gördüğüm en yoğun halini alıyor.

Elimizdeki tüm tabureler dolu, ki bu pek bir şey ifade etmiyor. Yani, sadece yedi tane var.

Bütün kasaba bu gece bu etkinlik için dışarı çıktı. Babam ve tanımadığım, kasaba dışından gelen, muhtemelen otelde kalıp bu etkinliği duyan bazı kişiler de dahil.

Nan'ın organize ettiği şeyden çok etkilendim.

Bu geceki şarkıcılar biraz şüpheli ama herkes eğleniyor. "Griff, burası tıklım tıklım dolu," diyor Tucker, müzik ve insanların konuşma seslerinin üstüne bağırarak

"Görünüşe göre bunu programa dahil edeceksin, ha?" Gözlerimi devirerek inliyorum.

"Ve City Chic sonunda buraya uyum sağlamış gibi görünüyor." Tucker sırtıyor.

"Ona ismiyle hitap et," diye azarlıyorum, parmağımı ona doğru uzatarak.

"Adı Blair."

Tucker savunma amaçlı ellerini kaldırır. "Oh, hassas bir konu. Ama onu bu gece gördükten sonra, ona kesinlikle öyle hitap etmeyi bırakmam gerek." Ona bakmak için döner.

"Sakin onun tarafına bakma," diye uyarıyorum.

Tucker kıkırdar. "Sahiplenici Griffin'i seviyorum. Huysuz Griffin'den 'Onu bana ver Griffin'e dönüştün. Dur, hayır..." Elini çenesine koyarak duraksar. "Bu çok fazla hece."

Onu gözlerimi kırpmadan izliyorum. "Sende bir sorun var." "Hey,

Tuck," Poppy araya girerek bara geliyor.

"Ahh, en sevdiğim kuzenim," Tucker, dirseklerini bara dayayarak diyor.

"Duydum," Lily, Poppy'nin yanından diyor. "Ve bu çok yazık, çünkü sen benim en sevdiğim kuzenimdi."

"Ben senin tek kuzenim, Lil." Tucker gülüyor.

Lily, Tucker'a cevap vermeden müziğin ritmine göre bir yandan diğer yana sallanıyor ve votka ve kızılıcık kokteylinden bir yudum alıyor. "Bu muhteşem, Griffy."

Eh, sarhoş olmuş.

"Artık içki yok," diyorum ona.

"Acıyı dindirmek için içiyorum." Elinin tersini alnına dramatik bir şekilde koyarak vurgular.

Poppy ona gözlerini devirir ama güler.

Sanki uzun zamandır kayıp olan bir aşkı varmış gibi davranıyor. Bu çok çılgınca.

"Blair bu gece ne kadar güzel görünüyor?" Lily bana göz kırptıktan sonra odanın ortasında şarkı söyleyenleri ve dans edenleri izliyor. "Bence bu gece görevinde başarılı oldu."

"Ne dedin?" diye soruyor Poppy.

"Kendini bulmaya çalışıyor," diyor Lily, hala Blair'e bakarak gülümsüyor ve sonra bize dönüyor. "Onun anne babasının bizimkine çok benzediğini biliyorsunuz, ama onlar bizimkiler kadar havalı değillerdi."

Başımı yana eğiyorum.

"Onlar politikacıydı," diye devam etti. "Ama büyük şehir politikacıları." "Hadi canım," diye şaka yaptı Tucker.

"Kapa çenenı." Lily bara yaslanır ve Tucker'ın kafasına bir şaplak atar. "Tek bildiği, etrafında dolaşan, ona ne yapması ve nasıl giyinmesi gerektiğini söyleyen insanlar. Hayatı siyah ve beyazdı ve hiçbir zaman kendisi olamadı. Ve ona bakın," der Lily ve hepimiz ona döneriz.

Nan onun yanında duruyor, ikisi de kahkahalarla gülüyorlar, sonra Lily Nan'ın elini tutup onunla bir dönüş yapıyor ve tekrar müziğin ritmine göre sallanmaya başlıyorlar.

Hiç gülmeyi bırakmıyor.

Hiç gülümsemeyi bırakmıyor.

Lily bana bunu söylemeseydi ya da Blair bana şehirdeki hayatı hakkında biraz bilgi vermeseydi, onun yaşadığı zorluklara asla inanmazdım.

Şu anda, karanlık barı aydınlatıyor.

Ve bu sadece giydiği kıyafetin canlı renklerinden kaynaklanmıyor.

Gözlerim, ilk girdiğinde olduğu gibi vücudunu takip ediyor. Kalçaları sallanıyor ve bir sonraki nefesimi almaktan daha çok ellerimi onların üzerinde hissetmek istiyorum. Gördüğüm her açıkta kalan deri parçasını ellerimle dokunmak istiyorum.

Aniden nefes almakta zorlanıyorum, çünkü o nefesimi kesmiş.

Şu anda ona bakarken... Blair

sanki *benim* gibi görünüyor.

BÖLÜM 23

BU MUHTEMELEN SENİN ÜZERİNDE DAHA İYİ DURURDU.

BLAIR

"Bir şarkı söyleyecek misin?" Nan dans ederken bana soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Kendimi utandırmam gerek yok."

Elini sallıyor. "Saçma. Burada kendini utandıramazsın kızım. Burası kendimiz olabileceğimiz bir yer. Eğlenceli ve hayat dolu," diyor, ellerini havaya kaldırıp gözlerini kapatarak müziğin ritmine göre hareket ediyor.

Bu kadın beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

Dansını yavaşlatır. "Oraya çıkacağım. Ne söylemeliyim?" diye sorar bana.

Gözlerim büyüdü. "Oh, şarkı seçmekte pek iyi değilim."

"Anlaşıldı." Başını sallar. "Gözlerimi kapatıp bu küçük parmaklarımın bir şeye rastlamasını bekleyeceğim. Ne kadar eğlenceli, değil mi?" diye sorar, yaramaz bir gülümsemeyle beni bırakıp masaya gidip şarkısını koyar.

Bir de bakıyorum ki, Lily sarhoş bir gülümsemeyle yanımda kalçalarını bana doğru sallıyor. "Hayatının en güzel anlarını yaşamayı izlemeyi seviyorum, bebeğim."

O benim yanımda dans etmeye devam ederken, benim gülümsemem de onunkiyle aynı olur.

Bu gece dışarı çıkmam için beni ikna ettiği için çok mutluyum. Geçen hafta Griffin ile akşam yemeği yedikten sonra gelip gelmeyeceğime emin değildim. Eğlenmediğimden değil, eve dönerken hissettiğim gerginlik yatana kadar beni takip ettiğinden dolayıldı.

Ona veda etmek için sarıldım.

Vücudum kendiliğinden hareket etti ve orada planladığımdan daha uzun süre kaldım. O da bana sarıldı ve benim kadar uzun süre sarıldı.

Bu, gözlerine bakmak istememe neden oldu.

Beni öpmesi için yalvarmak istedim.

O zamandan beri yatakta yatarken bunu kafamda defalarca tekrar ettim.

Ama gerçekten istediğim bu mu?

Erkeklerden ve ilişkilerden vazgeçtiğimi söylerken, nasıl oldu da öfkeli komşumun beni hayatı buna bağılıymış gibi öpmesini istemeye başladım? Uzun zamandır dokunulmamış yerlerime dokunmasını istemeye başladım.

Gözümün ucuyla, basınçlı yıkama makinesini satın alırken Genel Mağazada gördüğüm tuhaf adama bakıyorum. Yine sinirlerim bozuluyor çünkü gözleri bana kilitlenmiş durumda. Bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor.

"Hey, Lil?"

"Evet."

"Şimdi bakma, ama omzunun üzerinden, saat iki yönünde, bana bakan bir adam var. Onu tanıyor musun?"

O, sanki bir şey arıyormuş gibi, barın etrafını rahatça taradıktan sonra, benim gösterdiği yere baktı. Rolünü sürdürmek için, bir saniye daha etrafına bakındıktan sonra başını salladı. "Hayır, o buradan değil gibi görünüyor. Ama sana baktığı için onu suçlayamam. Bu gece çok seksi görünüyorsun." Göz kırptı.

Hoparlörlerden gelen cızırtılı ses, dikkatimizi karaoke partisi için kurulan mini sahneye çeker. Tamamen siyah bir arka plan, ortasından sıralar halinde sarkan parıldayan ışıklar ve barın her yerinde dönen çok renkli stroboskop ışıkları vardır.

"İyi akşamlar, Bluestone Lakes," diye mikrofonuna bağırır, sanki Coachella'nın ana sanatçısıymış gibi. "Bu karaoke saçmalığını deneme sırası bende."

Odayı kahkaha kaplar, çünkü onu tanıyorlar.

Müzik çalmaya başlar ve Lily ile ben dans hareketlerimizi durdurur, birbirimize dönüp gözlerimizi kocaman açarız.

"Yapmadı," diye nefes nefese kalır Lily.

Nan siyah bir güneş gözlüğü takar, bir elini havaya kaldırır ve mikrofonu yüzünün önüne tutar. Hayatının en efsanevi performansına hazır olduğu bellidir.

Ve sonra şarkı söylemeye başlar. "*İçki içtim. İçki içtim.*"

"Karaoke barda söylemek için 'Drunk in Love'ı seçmedi," diyorum diyorum.

"Aynen öyle yaptı," diye cevaplıyor, Nan'a bakarak, sahnede başrol oyuncusuymuş gibi

ve sanki başrol oyuncusuymuş gibi mikrofonun içine her kelimeyi haykırıyor.

Onun hareketlerine hayranlıkla izliyoruz. Görünüşe göre, bu gece "aşkla sarhoş" olduğunu herkese duyurmak için tüm sahneyi platform olarak kullanıyor.

Lily ve ben birbirimize dönüp gülmekten kıvrılıyoruz. İkimiz de şu anda olanlara inanamıyoruz.

"Bu gösterinin geri kalanı için bir içki daha lazım," diyorum ona.

"Griffin'i gör." Barı işaret ediyor. "O sana iyi bakacaktır."

Gülmeye devam ediyorum, ama bu daha çok gergin bir gülme. Çünkü Griffin Barlow'un "bana iyi bakacağı" düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Ve onun bana içki hazırlamasından bahsetmiyorum.

Bara doğru dönünce gözlerim, zaten bana bakan Griffin'e takılıyor. Poppy ve Tucker gülümsüyor ve sohbet ediyorlar.

Ama o gülümsemiyor.

Gözleri, mümkün olan en şiddetli şekilde benimkilere kilitli kalıyor.

Bu bakış, sanki bu gece barda tek kişi benmişim gibi hissettiriyor. Ve lanet olsun, bu gece çok yakışıklı görünüyor. İçeri girdiğimde fark etmiştim ama şu anda bu his yeniden beni sarıyor. Gözlerini gölgeleyen bir beyzbol şapkası takıyor. Bu akşam flanel gömleğini giymemiş, sadece tüm bara karın kaslarını sergiliyor. Bunu söylüyorum çünkü giydiği siyah tişört vücudunun her kıvrımını ve eğriliğini ortaya çıkarıyor.

Parmak uçlarımı üzerinde gezdirmek istiyorum...

"Bir gün tekrar gülümseyecek," diyor Lily kulağıma.

O bilmiyor ama ben gördüm. Onun derinlerinde bir yerde bir kalp olduğunu anlayacak kadar gördüm.

Ondan gerçek bir içki sipariş etmek beni gerginleştiriyor. Bunun nedeni, aklımı ondan çok uygunsuz şekillerde düşünmekten alıkoyamamam mı, yoksa onun bara eğilip beni öpmesini istemem mi, yoksa bu adama aşık olup mahvolmadan önce mesafemi korumam gerekmesi mi, bilmiyorum.

Barın arkasında Tucker'ı görüyorum ve terasımı yeniden yaptıkları gün onu hatırlıyorum.

Garip hissetmemek için onun yönüne doğru gitmeye karar veriyorum.

Tucker, tezgaha yaklaşıp dirseklerimi kenarına dayadığımda beni fark eder. Bana hoş geldin gülümsemesi atar. "Selam, şehirli kız. Yeni teras nasıl gidiyor?"

"Harika." Gülererek cevap veriyorum. "Tekrar teşekkürler. Yardım ettiğin için..."

Elini kaldırır. "Teşekkür etmene gerek yok. İnşaat işi benim işim sayılır. benim işimdir."

"Bunu bilmek güzel," diye cevap veriyorum ve Griffin'in yönüne bakıyorum, ama o artık bana bakmıyor.

Şimdi benim görevim, bu gece herkesin içinde Griffin'i gülümsetmek.

"Ona alışsın," Tucker düşüncelerimi keser. "O, alışması gereken biridir."

Tucker'dan bir içki sipariş etmek üzereyken, Autumn ve Poppy beni fark eder ve içkileriyle bana doğru gelirler. Autumn'un elinde bir bardakta hafif bir bira var, Poppy ise buzlu su içiyor.

"Gelebildiğine çok sevindim," diyor Autumn, bana sarılırken.

"Sizinle geçireceğim bir gece mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayatımda bunu asla kaçırmazdım."

"Sanırım az önce en sevdiğim insanlardan biri oldun." Autumn gülererek yanağıma bir öpücük kondurur, ben de ona katılarak gülerim.

Onlar yüzünden bunu asla kaçırmayacağımı söylerken ciddiydim.

Beni sıcak karşıladılar ve hayatlarına davet ettiler, kısa sürede bu küçük kasabada benim dostlarım oldular. Onlarla tanışana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir grup kız. Kaliforniya'daki "arkadaşlarım"dan tamamen farklılar. Beni gerçekten önemsiyorlar ve bu tek taraflı bir dostluk değil.

Şarkı değiştiriyor ve Shania'nın hoparlörlerden "Hadi kızlar" diye bağırdığını duyuyorum. Kızlar birbirlerine şaşkın şaşkın bakıyorlar.

"Bu bizim şarkımız!" diye hep birlikte bağıyorlar.

Birbirlerinin ellerini tutup dans pistinin ortasına koşarlar.

"Vay canına," diyor Tucker, bardağı hızla dolaşarak. "Bu benim şarkım da. Beni bekleyin."

Onun hareketlerini takip ediyorum, kızların yanına ulaşana kadar, lise dansında dans pistini yıkmaya hazır heyecanlı bir genç kız gibi zıplıyor. Bu grubun ne kadar eğlenceli olduğuna gülümsemeden duramıyorum.

Bara dönüp Griffin'in tam karşımda durduğunu görüyorum. karşımda durduğunu gördüm.

Yüzünde iş var, eğlence yok.

Yüzümdeki gülümsemenin kaybolduğunu neredeyse hissediyorum, ama kararlılığım galip geliyor ve onun yanında gergin olduğumu belli etmemeyi tercih ediyorum.

"Ne içiyorsun?" diye soruyor.

"Martini mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Burada martini yok."

Kafamı karışık bir şekilde eğiyorum. "Yani martini servis etmeyen bir bar mısınız?"

Martini yapmak için gerekli malzemelerin onun arkasındaki tezgahda dizili olduğunu fark ettim ama şu anda oynamak istediği bu küçük oyunu oynamaya karar verdim.

Kafasını sallar. "Bira ya da viski. Biz bununla ünlüyüz." "Yedi tabure olduğunu sanıyordum?" Sırtarak gülümserim.

Sanki cevabımdan gurur duyuyormuş gibi başını tekrar tekrar sallar. "Anlamaya başladın."

Arkasındaki barı tarayarak ne sipariş edeceğime karar vermeye çalışıyorum. Dayanamadığım tek şey biradır. Hiç sevmedim. İğrenç bir tadı var ve bir yudum içtikten sonra kendimi berbat hissediyorum.

Ama daha önce hiç viski de içmedim.

"Tamam," derim, çenemi kaldırarak içimde olduğunu bilmediğim özgüveni bulmaya çalışarak. "Viski alacağım."

"Emin misin?"

Dudaklarımın köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Elinde sadece o var, değil mi?"

Bir an duraksadı, bana kısa bir süre baktıktan sonra başını salladı.

Barın arkasında içkimi hazırlarken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kısa bir bardak alır, buz koymaz ve kurduğu üç katlı içki rafının en üstünde duran viski şişesini alır.

"Viski sek," diyor ve bardağını önümdeki bara kaydırıyor. "Bana benden."

Ona, bardağa ve tekrar ona bakıyorum, elinde hiçbir şey olmamasına rağmen kadeh kaldırıp

Kadehimi havaya kaldırıp kadehimi kaldırıyorum, ama onun elinde hiçbir şey yok.

Küçük bir yudum alıp tiksinti ile yüzümü buruşturuyorum.

İnsanlar bunu gerçekten içiyor mu? Ne halt yiyorsun? Sanki ağaçtan kopardığım bir şeyi içiyormuşum gibi tadı var. Meşe ve baharat karışımı mı? İnsanlar bunu gerçekten seviyor olamaz.

"Bu iğrenç," diyorum, sanki ağzımda dolaştırarak tadı giderebilecekmişim gibi dilimi defalarca çıkarıyorum. Bardağı havaya kaldırıp kehribar rengi sıvıya bakıyorum, sonra Griffin'e dönüp bakıyorum. "Bu senin ağzında muhtemelen çok daha lezzetli olur."

Gözleri kısıılır, ama ben geri adım atmam.

Bir bakıma, bunu gerçekten kastediyorum. Bu içecek iğrenç, ama lanet olsun, muhtemelen onun ağzında çok daha lezzetli olur.

"Az önce ne dedin?" diyor, düz bir sesle.

"Oops," diyorum, elimle ağzımı kapatarak, kelimelerin boğuk çıkmasını sağlıyorum. "Yine ağzımdan kaçırdım mı?"

Bir kolunu bara dayayarak bana yaklaşır ve ben nefesimi tutarım. "Az önce ne dedin?" diye tekrarlar.

Elimi ağzımdan çekip sırtımı düzelttim. "Dedim ki... bu *senin* ağzında daha lezzetli olurdu. Kesinlikle ilginç bir tadı var."

"Açıkla," diye talep ediyor.

Dirseklerimi bara dayayıp eğildim ve gözlerinin göğüslerimin şişkinliğine kayıp sonra tekrar gözlerime dönmesini izledim. Bu kıyafet normalde giyeceğim bir şey değil ve renklerinin canlılığıyla benim rahatlık alanımın çok dışında. Ama parıldıyor. Beni seksi hissettiriyor. Botlarla şapkanın kombinasyonu, tekrar bir yere ait olduğumu hissettiriyor.

Bu adamın bana bakışında, yüzünde bir gülümseme olmasa bile, beni çok tahrik eden bir şey var.

Bu, gülümsemeyi başarabilmem için bir fırsat.

Onu görmek için can atıyorum.

Daha önce içtiğim berbat şarap soğutucuların beni normalde olduğumdan daha cesur hissettirdiğini söylememe gerek yok.

"Bu, bu bardağı alıp göğsüne yavaşça dökersen, vücudundan aşağı damlayarak benim yalamam için, muhtemelen tadı daha iyi olur demek," diyorum ve cümlemi sırtarak bitiriyorum. "Bu yeterince iyi bir açıklama mı, Kızgın Kovboy?"

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, sonra bakışlarını ağzıma çeviriyor. Bakışlarını benden ayırmadığı için, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Az önce, çıplak teninden viskiyi yalamak için kullanacağımı söylediğim dilimle. Göz bebekleri büyüyerek, bunu kesinlikle düşündüğünü belli ediyor.

Ama sonra, az önce söylediğim hiçbir şeyi dikkate almadan uzaklaşarak beni şaşırttı.

Kahretsin. Her şeyi mahvettim.

Şimdi, çok yakışıklı, huysuz komşum, penceremin dışında durup düşümü izleyen bir geyiği bağırarak uyandırmamdan çok daha fazla şekilde benim bir ucube olduğumu düşünüyor.

Dolu viski bardağını barda bırakıp kızların ve Tucker'ın dans ettiği yere doğru yöneldim.

"İçkin nerede?" diye sordu Lily.

"Viski benim tarzım değil." Gülerek omuz silkiyorum.

"Olan biteni izlemekten kendimi alamadım," diyor Tucker, bana doğru eğilerek. "Onu ateşlemişsin galiba, ha, Şehirli Şık?"

"City Chic mi?" diye soruyorum.

"Sana taktığım lakap bu," diyor gururlu bir gülümsemeyle.

Ona gülümserim ve elimi omzuna koyarım. "Hey, 'ucube' demekten iyidir."

Başını geriye atıyor. "Kim sana öyle diyor? Öğrenmeme izin ver, City Chic. Birkaç dirsek atarım."

"Rahat ol," diye şaka yapıyorum. "Sadece onun bana taktığı lakap bu olduğunu tahmin ediyorum." "Griffin alışkanlık gerektiren biridir," diye Poppy araya giriyor ve gözlerini deviriyor.

Bu, birinin bunu söylediği ikinci sefer ve şimdi onun gerçekte nasıl bir tadı olduğunu giderek daha fazla düşünüyorum.

"Stres yapma," diyor Tucker. "O sadece kendi tarzında ve zamanla değişecektir. Sen o kadar da kötü değilsin, City Chic." Gülümsayarak omzuma hafifçe vuruyor.

Onun fikrini değiştirebileceğini merak etmeden duramıyorum.

Ama aynı zamanda neden ona bu kadar çekildiğimi de bilmek istiyorum.

BÖLÜM 24

BAKALIM FİKRİNİ DEĞİŞTİREBİLECEK MİYİZ.

GRIFFIN

Neyse ki bu gece bitti.

Bu gece, akşamları çalışmaya dayanamadığım tüm nedenleri pekiştirdi ve bu geç saatler, bu tür şeylerle uğraşmak için çok yaşlı olduğumu daha da teyit etti.

Birkaç kişi ve karaoke ekipmanlarını temizleyen Nan dışında, kalabalığın yarısından fazlası gitmiş.

Lily bana doğru yavaşça yürürken, iki eliyle barın üstüne tutunarak dengede kalmaya çalışır. Tamamen sarhoş ve şu anda onun eve güvenli bir şekilde ulaşması dışında umurumda olan bir şey yok.

"Eve nasıl gideceksin?" diye soruyorum.

Dönüp Poppy'yi işaret ediyor. "O içmedi, o yüzden araba kullanacak."

"İyi."

"Hey," diyor, yüzünde muzip bir gülümsemeyle bara yaslanarak. "Blair'i eve götürebilir misin? Yani, tam anlamıyla onun evinin önünden geçmen gerekiyor." Bir an durup, hıçkırık tutuyor. "Böylece kimse yolundan sapmak zorunda kalmaz."

Gözlerimi deviriyorum.

"Oh, kes şunu." Kıkırdar. "Onu seviyorsan bana söyleyebilirsin." "Bu konuşma için çok sarhoşsun, Lil."

"Değilim," diye geveliyor ve yine hıçkırıyor. "Ama artık vazgeçmenin zamanı geldi. Aptal eski kız arkadaşını unut." Ağzından çıkan her kelimeyle sesinin tonu yükseliyor. "Blair çok seksi. Ve en iyi yanı, o senin eski kız arkadaşın değil!" diye bağırıyor.

Ses tonu beni şaşırttı.

Sarhoş olduğunu biliyorum, ama bu benim alıştığım Lily değil.

"Az önce bana sesini mi yükselttin?"

"Evet." Başını sallar. "Ve yine yükselteceğim. Blair iyi bir insan. Hiçbir yere gitmiyor. Senin mahallendeki tek evi *satın aldı* ve sen

onunla sıkışıp kaldın. Ben de onunla sıkışıp kaldım." Geniş bir gülümsemeyle, "Onu çok seviyorum ve hayatımda onun gibi bir arkadaşım olduğu için şanslıyım. Bu yüzden onun kasabadan gitmesine izin veremem."

Onun haklı olduğunu bilerek şok içinde ona bakıyorum.

Onu akşam yemeğine davet ettiğimden beri bu konu sürekli aklımda. Blair, düşündüğüm gibi birisi değilmiş. Şehirden taşınmış olabilir, ama diğerleri gibi değil. Sadece çok güzel olmakla kalmıyor, aynı zamanda zeki ve eğlenceli. Esprili ve beni hep tetikte tutmasını seviyorum.

"Tamam," diyorum Lily'ye. "Onu bırakacağım, ama ben işimi bitirene kadar biraz beklemesi gerekecek."

"İyi," diyor hıçkırarak. "Onu eve güvenle götür." "Eve kendim gidebilirim," diyor Blair.

Ona sert bir bakış attım. "Yürüyerek mi gideceksin?"

"Evet," diyor, p harfini patlatarak, saçlarını omzunun arkasına atarak ve gözlerini devirerek.

Bu küstahlık.

Barda yaşadığımız küçük etkileşimden sonra, beni her zamankinden daha fazla sinirlendirmişti. Ve şimdi, onun az önceki küçük numarasından sonra, onu sikimle susturmaktan başka bir şey istemiyorum. Bunu düşünmeden edemiyorum. Bana olan etkisini görmeden ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Gözleri vücudumu izleseydi, beni ne kadar sertleştirdiğini fark edeceği şüphesizdi.

Cesurca bana viskinin *bana* daha çok yakışacağını söyledi.

Şimdi bu görüntü kafamdan çıkmıyor.

Ben böyle biri değilim, ama Blair içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir canavarı ortaya çıkarıyor.

Ya da yıllardır var olmayan bir canavarı.

"Yirmi dakika sonra işim biter. İster istemez, seni eve götüreceğim," dedim ve uzaklaşmak için döndüm.

Ona yaklaşamam. Bunu biliyorum. Sonra kendimi onunla baş başa kaldığımız durumlarda buluyorum. O benim kamyonetimde, benim barımda, benim evimde. Bunların hepsi, mücadele ettiğim bu duyguları daha da güçlendirdi. Onunla tekrar baş başa kalma düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor, sanki o yanımdayken nefes almakta zorlanıyormuşum gibi.

Mutfağa gidip bardakları sabah yıkamak için geri götürüyorum çünkü şu anda bununla uğraşmak için çok geç. Bir an orada durup

bir an orada durup nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Blair'in yanında olmak benim için iyi değil. Onunla birlikteyken her an çöküşün eşiğindeyim. Sonunda pişman olacağım ya da kalbimi kırıp geçirecek bir şey yapmaktan korkuyorum.

Sonraki on beş dakika boyunca kendimi meşgul ediyorum, fırınların kapalı ve arka kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra mutfak kapısının arkasındaki kancadan flanelimi alıp alkol ve yemek kokan tişörtümü onunla değiştiriyorum, ama beyzbol şapkamı takmaya devam ediyorum çünkü bu şapkanın altında saçlarımın berbat olduğunu biliyorum.

Gömleğimi iliklemeye zahmet etmiyorum, ama bara geri döndüğümde Blair dışında herkes gitmiş.

Bu sefer sadece çalışanların girebileceği barın arkasında duruyor. Elinde, gece erken saatlerde martini yapabileceği bir şişe likör tutuyor.

Ama onu test etmek istedim.

Buraya, bana uyum sağlamaya gerçekten hazır mıydı, görmek istedim.

"Bu tanıdık geliyor," diyor ve benim görmem için havaya kaldırıyor. Omuzlarımı silkiyorum, ama yüzümü ciddi ve duygusuz tutuyorum.

"Peki," diyor ve şişeyi bulduğu yere geri koyuyor. "Gitmeden önce bana bir içki hazırlayacak mısın?" Gülümsüyor.

"Bardakları çoktan temizledim ve şu anda martini yapmayacağım."

"Fark ettim." Arka duvarda sıralanan içki raflarını taramadan önce sırtıyor. En üst raftan bir şişe viski almak için uzanıyor. Bunu yaparken, elbisesi hafifçe aşağı kayıyor ve göğüslerini biraz daha ortaya çıkarıyor, ama hepsini değil. Loş ışıklar, mümkünse, cildinin ışıltısını daha da ortaya çıkarıyor. Onun bunun tadını sevmediğini çok iyi bildiğim için, onun bununla ne yapmayı planladığını düşünerek, kot pantolonumun içindeki penisim gerildi.

Bir yanım onun sözünü tutmasını umuyor.

Diğer yarısı ise, bu konuyu kapatmasını umuyor, böylece ben de onunla bu yola girmeyeceğim.

"Bunun tadını sevmeyi çok isterim." Şişeyi kaldırır.

Elimdeki bulaşık bezini düşürüp, ona doğru yavaş ve temkinli adımlarla ilerliyorum

sadece birkaç santim uzaklıkta olana kadar yavaş, temkinli adımlarla ona doğru ilerliyorum. Vücudum, tek bir yudum alkol almadan bile titriyor. Ona bu kadar yakın olmak ve o gözlere bakmak bile beni sarhoş ediyor.

"Benden viski tatmak ister misin, tatlım?"

Gözleri parladı ve yüzündeki sırıtış büyüdü.

"Dediğim gibi... Bu tadı sevmeyi çok isterim. Belki sevmeyi öğrenebilirim."

Ona bakarken kendimi güçsüz hissediyorum. Ağzından çıkan her kelimeyle direncim azalıyor ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Kendime, onun cazibesine kapılmayacağımı söyledim. Onun bana olan çekiciliğine.

Ne kadar ileri gitmeye hazır?

Eğilip dudaklarımla kulak kepçesini okşuyorum ve bu dokunuş bile tüm vücudumu sarsıyor. Hafif temastan dudaklarım yanıyor.

"O zaman gömleğimi çıkar," diye fısıldıyorum. "Bakalım fikrini değiştirebilecek miyiz."

Tereddüt etmeden, viski şişesini tezgahın üzerine bırakır ve gözlerini benimkilerden ayırmadan, zaten düğmeleri açılmış flanel gömleğimin yakasına uzanır. Acı verici bir yavaşlıkta, gömleği omuzlarımdan aşağı iter.

Aynı şekilde, beni dakika dakika çözüyor.

Göğsümü tamamen ortaya çıkardığında, flanel gömleğim yere düşerken, kot pantolonumun fermuarının üzerinde penisimin daha da sertleştiğini hissediyorum.

Bu noktada, onun yumruğunun bir saniye bile olsa onu kavramasını hissetmek için her şeyi verirdim.

Elleri göğsüme değdiği anda, derimde bir ateş patlaması hissediyorum ve neredeyse kendimi kaybediyorum, ama soğukkanlılığımı koruyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Bu kasabada benim bilmediğim bir spor salonu mu var?"

"Adı açık hava."

O sırıtıyor. "Not aldım." Sonra viski şişesini alıp bana uzatıyor. Onun elinden alıyorum ve onun önümde diz çökmesini izliyorum.

Siktir.

Bana bilerek gülümser. Viski şişesinin kapağını açar ve göğsümün üst kısmına doğru eğerek, yaptığı her hareketi izlediğimden emin olurum çünkü bu anın hiçbir anını kaçırmak istemem.

Üst bedenimi hafifçe geriye eğiyorum ve sonra yavaşça ortasına döküyorum, damlamasına izin veriyorum. Elleri kot pantolonumun kemerine uzanıyor ve ellerinin tenime dokunması beni irkiltiyor, ama onun fark edeceği kadar değil. Kendini kaldırıyor, dili göbek deliğimin hemen üstüne değiyor ve az önce döküğüm viskinin her damlasını yalıyor.

Cildimde dilinin hissi, içimdeki vahşi tarafı ortaya çıkarır.

Dudaklarının köşesini yaladıktan sonra, önümde çömelmiş olduğu yerden kalkmaya tenezzül etmeden hafifçe omuz silkiyor. "Daha iyi. Sanırım. Ama belki de tekrar denemeliyim."

Bunu ne kadar ileri götürmeye istekli olduğuna dair merakım artık arzu ile karışmış durumda. Bunu ilk başta yaptığına bile inanamıyorum, bir daha yapmak istemesine ne demeli. Seks dışında bir şeyin beni bu kadar tahrik edebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama yine de, onun yaptığı her şeyin beni tahrik ettiğine inanmaya başlıyorum.

Bu söz tek başına, onun da benim kadar tahrik olduğunu gösteriyor. Dilini tekrar vücudumda hissetmek ve sonra aynı şeyi ona yapıp çıplak teninde viskinin tadının nasıl olduğunu görmek istiyorum.

"Eğer daha iyi bilmesem, bundan hoşlandığını söyledim,"

diyorum. "Belki de hoşlanıyorum." Göz kırıyor.

Şişeyi önceki gibi hizalayıp göğsümden aşağı akıtıyorum. Bu sefer kemerime daha fazla güç uyguluyor, dilini bu sefer göbek deliğimin *altına* değdirirken kot pantolonumu aşağı çekiyor.

Siktir. Bu çok iyi geliyor.

Kendini kaldırır, göğsüme kadar yalarken cildime daha fazla baskı uygular. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz ve Blair'in bu yönünü görmek çok seksi.

Tam benden uzaklaşacak sandığım anda, ağzını vücudumdan ayırıyor ve önümde dik duruyor. Viskiyle bulanıklaşmış gözleriyle bana bakıyor.

Benden onu öpmemi istiyor.

Kahretsin, ben de onu öpmek

istiyorum.

Ama burada değil. Şu anda değil.

Parmaklarımla çenesini tutuyorum, dudaklarımın onun dudaklarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmasına izin veriyorum. Nefesinin benimkine karıştığını hissedebiliyorum.

"Şimdi benim tatma sırası, tatlım."

BÖLÜM 25

ÇİÇEKLER KALIR.

BLAIR

Bu halimin kim olduğunu bilmiyorum, ama hiç umurumda değil. Çünkü Griffin'in bu gece bana bakışları -önceden somurtuyor olsa da- vücudumda biriken gerginliği biraz olsun boşaltmamı sağlıyor.

Gömleksiz bir şekilde önümde durup, çenemi ellerine alarak tadına bakma sırasının onda olduğunu söylemesi de pek yardımcı olmuyor.

Ama onun bana bundan daha fazla dokunmasını istiyorum.

Bu beni rahatlatmasa bile, eve gittiğimde tüm bu olayın fantezimin merkezinde olacağını ve vibratörümün ciddi bir şekilde kullanılacağını biliyorum.

"Bunu çıkarmamı mı istiyorsun?" Elbisemi işaret ediyorum.

O da başını sallar ve çenemi bırakır. Bir adım geri çekilirim, gözleri her hareketimi takip ederken onu izlerim. Arkanı dönerim, omzumun üzerinden bakarken saçlarımı yana doğru tararım, sessizce fermuarımı açması için ona yalvarırım. Boğazı titrer ve o tek eliyle fermuara uzanırken vücudum arzuyla titrer. Parmak eklemleri cildime değince vücudumda dolaşan heyecan daha da yoğunlaşır.

Ve bu alkolden
kaynaklanmıyor. Hepsi onun
yüzünden.

Yeniden ona dönünce, elinde tuttuğu viski şişesini daha sıkı kavradığını fark ettim. Ben elbiseyi yanıma yere bırakırken, o şişenin boynunu beyaz parmak eklemleriyle sıkıca kavradı. Bu kıyafetin altında sütyen giymiyordum, bu yüzden onun bakışları ve vücudumdaki ürperti, tüm bunların ağırlığı altında meme uçlarımın sertleşmesine neden oldu. Kalbim, olacakları bekleyişle göğsümde güm güm atıyordu.

"Bara," diye emrediyor, arkamdaki yeri işaret ederek.

Bir adım geri çekilip, oturur pozisyona gelene kadar kendimi yukarı çekiyorum. Yavaş adımlarla bana doğru geliyor, dikkati açıkta kalan bacaklarıma odaklanmış durumda.

O bakmaya devam ettikçe tüylerim diken diken oluyor.

ŖiŖenin altını dizlerimden uyluklarıma kadar, en üst noktasına ulaŖana kadar gezdirir. O kadar hafiftir ki, içimde oluŖan zevki durdurmaya yetmez, bacaklarımı birbirine sıkıŖtırmaya zorlar. K lotumda hissettiğim ıslaklık, bunun beni eskisinden daha da tahrik ettiğinin kanıtıdır.

"Ŗimdi uzan," diyor.

Üst bedenimi indirip bacaklarımı yukarı kaldırıyorum, ta ki onun için bara uzanana kadar.

Onun  ubuğu.

Bu d Ŗ nce beni gülümsetiyor ve buna engel olamıyorum.

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" diyor Griffin. "Barımın üstünde,  n kapılar kilitli değil, herkes her an geri gelip seni bu halde görebilir."

"Bu d Ŗ nce aklımdan geçti," diye d r st ce cevap veriyorum.

O, bana yaklaŖarak homurdanır ve viskiyi göğsüme doğru eğerek, g Ğ slerimin arasına dökülmesini sağlar, ardından karnımın ortasına, göbek deliğimin etrafına biraz daha döker.

Soğuk sıvı sırtımın bar tezgahından hafifçe kalkmasına neden oluyor, ama diğer eli beni tekrar aŖaĐı bastırıyor.

Tanrım, bu delicesine seksi bir hareketti.

Beyzbol Ŗapkasını kafasının arkasına çevirirken onu izliyorum.

Sadece bu hareket bile beni orgazmın doruklarına ulaŖtırabilir.

Hiçbir Ŗey söylemeden baŖını karnımın alt kısmına indirir, dilini külotumun kenarından göbek deliğime kadar gezdirir ve viskiyi yalar. Gözlerini kapatıyor ve yemin ederim ki içinden bir inilti duyuyorum. AĞzını benden çekmiyor, dilini göğsümün alt kısmına ulaŖana kadar sürmeye devam ediyor. Durup gözlerini açıyor ve bana bakıyor, sonra ağzını g Ğ slerimin arasına kaydırıp derimden viskiyi yalıyor.

Nefesimi tutuyorum ve içimdeki dürtüyle mücadele ederken meme uçlarımla daha da sertleŖiyor.

Kendini kaldırıyor, ama cildimde nefesini hissedebileceğim kadar. "Haklısın. Viski bu Ŗekilde daha lezzetli."

ŖiŖeyi tekrar eline alır ve bu sefer sadece g Ğ slerimin arasına döker. ŖiŖeyi yere koyar, az önce döktüğü viskiye eğilir ve dilini meme ucuma doğru uzatır.

Bu temas beni inlemeye zorluyor. "Griffin."

Ağız sertleşmiş meme ucumu kaplar, emip bırakır ve diğer tarafta da aynı hareketi tekrarlar. Bu sefer göğsümün üzerinden uzanıp göğsümü avuçlar. Eli göğsümü tamamen kaplar ve sıkar, ama şu anda bu çok iyi geliyor.

Uyluklarım çaresiz bir ihtiyaçla birbirine sıkışır.

Hayatımda hiç hissetmediğim bir zevk dalgası içimi kaplar. Birçok orgazm yaşadım, ama Griffin gibi bir erkeğin meme uçlarımla oynamasıyla hiç orgazm olmadım.

Sadece cildimdeki viskiyi yalaması ve meme uçlarımla oynamasıyla orgazm olmayı reddediyorum. Bu ne kadar utanç verici olurdu?

Ama Griffin, ufak bir hareketle uyluklarımın hareket ettiğini fark eder.

Meme ucumu ağızından ve elini vücudumdan çekip beni oturur pozisyona getiriyor. Kalçalarıyla dizlerimi ayırırken, bir elini uyluklarımın üzerine, diğerini yanımdaki bara koyuyor. O kadar yakın ki, sanki pes edip beni öpecekmiş gibi, ağızımda onun zorlu nefesini hissedebiliyorum.

Onu o kadar çok istiyorum ki, nefes alamıyorum.

"Ne istediğini söyle," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. Ama fısıltısı derin ve kısık, beni delirtmeye yetecek kadar.

Başımı sallıyorum, onun bana yapmasını istediğim her şeyi yüksek sesle söylemeye hazır değilim.

Tam benden uzaklaşacak sandığım anda, başını çevirip eğiliyor, dudaklarını köprücük kemiğime getirip cildime bastırıyor, sonra da kulağıma doğru ilerliyor. Dudaklarının bana dokunduğu hassas hareketle sırtım kavisleniyor. Ellerim uyluklarımın iki yanındaki barın kenarlarını kavırıyor.

"Dokunulmak için can atıyorsun," diye kulağıma fısıldıyor. "Vücudun rahatlamayı istiyor ve şu anda o kadar tahrik olmuşsun ki, düzgün düşünemiyorsun bile." Geri çekiliyor ve bir cevap beklerken bana bakıyor.

Dudaklarım aralanır, ama ne diyeceğimi bilemem. "Yanıldığımı söyle," diye devam eder.

"Yanılmıyorsun," diye cevap veriyorum, daha önce olduğundan daha fazla nefes nefese. "Kendi iyiliğin için fazla seksisin, Kızgın Kovboy."

Aramıza uzanır, parmakları karnımı okşarken külotumun kenarıyla oynar. Kollarımı barın üstüne dayarım, sessizce ona istediğini yapmasını söylerim.

Bunun gerçekten şu anda olduğuna inanamıyorum.

Kim olduğumu sanıyorum da böyle açıkça cesur davranıyorum?

"Çizmeler kalacak," diyor bana, parmaklarını çizmemin sapından bacağımanın iç kısmına doğru nazikçe kaydırarak külotumun kenarına kadar ulaşıyor. "Şimdi bacaklarını aç bana, tatlım."

Dediğini yapıyorum ve anında kendimi savunmasız hissediyorum çünkü onun dokunmasıyla ıslanan bir nokta olduğunu biliyorum.

Bana bakışlarından, bu leke bütün gece oradaydı. Buraya taşınmanın böyle bir şeye yol açacağını hiç düşünmemiştim.

Küçük bir kasabaya taşınmak, Griffin gibi bir adamla tanışmak ve onun barında neredeyse çıplak kalmak.

Ama işte buradayım ve lanet olsun, bunu istiyorum.

"Bunu istediğini biliyordum," diyor, önünde açılmış halimi hayranlıkla izleyerek. "Amın benim için çoktan ıslandı bile."

Başım geriye düşüyor ve bacaklarımı onun için açık tutmak için mücadele ediyorum, bana vahşi bir şekilde bakışından dolayı eskisinden daha fazla sürtünme arzuluyorum. Onun gibi çok çalışan bir adamın o elleriyle ne yapacağını bildiğini biliyorum.

Bir elini vücudumun en hassas bölgelerine birkaç santim uzaklıkta olan uyluğuma koyuyor ve ben başımı kaldırıp onu izliyorum. Barın arkasına eğilmeden önce viski şişesinin boynunu tutmak için uzanıyor. Parmağını külotumun kenarına takıp yana doğru çekiyor, bu da benim onun için daha da açılmamı sağlıyor.

O şişeyi ağzına götürüp uzun bir yudum almadan önce, gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. Sonra bacaklarımın arasına eğiliyor. Dudakları amıma değiyor ve etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor. Ellerimle bara tutunarak geriye düşüyorum, vücudumun her yerinde elektrik şokları dolaşıyor.

Sıvının soğukluğu, dilinin sıcaklığıyla karışınca, uzun ve çekici bir inilti çıkarmaya zorluyor beni. "Mmm."

O ağzını açıp klitorisimi dişlerinin arasına alıp dilini yukarı aşağı hareket ettirirken, ellerim barın kenarını daha sıkı kavrar. İçimde havai fişekler patlar ve neredeyse kendimi kaybederim.

"Griffin, beni boşaltacaksın," diye nefes nefese söylüyorum.

Bir anlığına beni bırakıyor. "Hedef bu lan," diyor boğuk bir sesle. Sıcak, hızlı nefesleri gerginliği azaltmaya yetmiyor.

Derin sesi, beni yutarcasına yalamaya ve emmeye devam eden tavırlarıyla birleşince, sanki hayatı buna bağılmış gibi.

Tüm bunlar beni doruğa ulaştırıyor.

"Griffin, aman Tanrım." İnemelerim arasında zar zor kelimeleri çıkarabiliyorum. "Geri geliyorum. Tanrım. Geri geliyorum."

Orgazmım beni depresyon gibi sarsıyor. Bacaklarım onun etrafında titriyor ve farkına varmadan yıldızlar görüyorum. Daha önce hiç yıldız gördüğümü veya *bu* kadar sert bir şekilde etkilendiğimi sanmıyorum. Evli olduğum onca yıl boyunca, hiç böyle hissetmemiştim.

O pes etmiyor ve hızını kesmiyor.

Orgazmımı sonuna kadar yaşıyor, sanki ben onun dünyadaki son yemeğiymişim gibi benden alabileceği her damla zevki emiyor.

Griffin Barlow, bu his böyle ise, beni her gün yiyip bitirebilir.

Yüksekten indiğim anda, elinden külotumu çıkarıyor ve önümde ayağa kalkıyor. Gözlerini benimkilerle aynı seviyeye getiriyor ve alt dudağımı diliyle yalıyor. Gözlerim dilini takip ediyor, sonra ona bakıyorum. Fırtınalı mavi gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor.

"Şimdi, *bu*... bu bardaki hiçbir içkiden daha lezzetliydi."

Sonra arkasını dönüp yerden flanelini alır ve mutfığa geri döner.

Şaşkın ve çıplak bir şekilde orada oturuyorum. Burada neredeyse çıplak kalmış durumdayım. Ama kızgın değilim.

Beni eve götürmek için buraya geri gelmek zorunda.

Aslında, hayatımda yaşadığım en ateşli şeyi düşünmem için beni burada yalnız bıraktığı için kısmen minnettarım. Bu tekrar olursa gerçekten kızmazdım.

Ama aynı zamanda... bu onu gülümsetmedi bile.

BÖLÜM 26

KOMŞULARIMIZI KORUYORUZ.

GRIFFIN

Cehennemde yaşıyorum.

Ve geçen hafta boyunca beni deliye çeviren tek kadının komşusu olarak.

Kendimi durdurmam gerektiğini biliyorum. Ama o beni baştan çıkarıyordu. Hayal görmüyorum. O kesinlikle nefes kesici bir kadın.

Ama artık tadına baktığım için daha fazlasını istiyorum, her ne kadar o, eve dönerken arabada bunun bir daha olmayacağını açıkça belirtmiş olsa da. Ama bu onun istediği şeydi, değil mi? Mutfaktan çıkıp gitmeye hazırlandığımda, o barımın arkasındaydı. Elinde viski vardı.

Eve dönüş yolculuğu bana aksini gösterdi.

Bir şekilde kendisi değildi. Sürekli soru sorması ve durmadan konuşması beni çok sinirlendirirdi çünkü onun benimle konuşmasını istemiyordum, ama bir kez istediğimde, bana karşı kapandı.

Söylemeye gerek yok, zavallı sikim hiç bu kadar yıpranmamıştı. O gece ve o günden beri her gece, başımı yastığa koyduğumda aklımdaki tek şey, barımın üstünde uzanmış halinin görüntüsü. Üzerinde sadece külot ve kovboy çizmeleri varkenki hali.

Siktir.

Beni tüketen düşünceler çok fazla.

Onun evine gidip bir şeyler yapmak için bir neden bulmaya çalıştım. Her seferinde kendimi durdurdum. Bunun yerine, sadece çalışıp çiftlikte daha fazla zaman geçiriyorum. Sabahları verandada kahvemi içmeyi içeriye taşıdım, böylece sabah koşularından dönerken ya da çıkarken onu görmemek için. Birkaç gün, onu dışarıda çiçeklerini sularken görmek zorunda kalmamak için işe erken gittim.

Tek bir lanet tat ve şimdi mahvolmuş bir adam oldum.

Blair bu sabah her zamankinden geç koşuya çıktığında programımı altüst etti. Onun rutinini ezberlemiş olmam iğrenç.

saçımı yolmak istiyorum.

Onun ayrılışını izledikten kısa bir süre sonra mutfak lavabosunda bulaşıkları yıkarken, gözümün ucuyla bir şey gördüm, Blair koşudan dönüyordu.

Bir tuhaf görünüyordu.

Normalde döndüğünde olduğu gibi görünmüyordu. Genelde çok daha uzun süre dışarıda kalır ve adımlarında daha fazla canlılık olur. Koşmaktan keyif alan ve döndüğünde çıktığından daha enerjik olan insanlardan biri olduğunu öğrendim. Bunu asla anlayamayacağım, çünkü ben blok boyunca koşsam, sokak tabelasının yanında kestirmek zorunda kalırdım.

Bugün, kambur duruyor, ayaklarını sürüyerek yürüyor ve yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Birkaç gün önce kurduğu yeni veranda mobilyalarının keyfini çıkarmak için terasına oturmaya bile tenezzül etmedi. Bana bir şeylerin yolunda olmadığını anlattı ve ben de bugün bardan çıkarken onu kontrol etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Muhtemelen diyorum çünkü burada ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Ön kapının üzerindeki zil çalar ve ben inlerim. Karaoke gecesinden önce Tucker'a o saçma şeyi sökmesini söylediğime yemin edebilirim.

"Selam Griff," Poppy gülümseyerek selamlar.

"Selam Pop. Bugün seni buraya getiren ne?" diye soruyorum ve duvardaki saate bakmak için dönüp bakıyorum. "Okulda değil misin?"

"Öyleyim, ama bu öğleden sonra sınıfta bir doğum günü olduğu için çocuklara atıştırılmalık almak için Batter Up'a uğradım."

O birinci sınıf öğretmeni olmak için *yaratılmış*. Öğrencilerinin her biri ona sahip olduğu için şanslı, çünkü o sadece öğretmiyor. Onları tüm kalbiyle önemsiyor. Birisi hasta olursa, evine uğrayıp çorba götürüyor ve iyi olduklarından emin oluyor. Tanıdığım en şefkatli kalbe sahip. Benden beş yaş küçük olmasına rağmen *ona* hep hayranlık duymuşumdur.

"Çok nazıksın," diyorum ona içtenlikle. "Bunu sürekli söylüyorum, biliyorum, ama senin gibi bir öğretmene sahip oldukları için çok şanslılar."

"Bunu söylemeden asla bıkmayacağım," diye gülüyor. "Ama teşekkür ederim. İşimi ve bu çocukları ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Bazı günler, on sekizinin hepsi benimmiş gibi hissediyorum."

Başımı sallarım. "Peki, seni buraya getiren nedir? Öğleden sonra kokteyli için gelmediğini biliyorum."

Gülerek başını sallar. "Bu hızlı ziyaretin bir sebebi vardı..." diye başlar, ama duraksar, ellerine bakar ve sonra

"Kasabada dolaşan yeni dedikoduyu duydun mu acaba?" diye sorar.

"Söylenti mi?" diye soruyorum, kalbimin hızlandığını hissederek. Blair hakkında soru mu soracak?

O gece barda bizi gören biri mi var ve bu haber yayıldı?

Bana tekrar bakar. "Nan'ın dedikoduyu yaymaya çalıştığını bilmiyorum, ama kasabaya yeni birinin geleceğini iddia ediyor. Ünlü birisi. Ve onu benim evimin yanındaki mülkte yürürken gördüm. Kim olursa olsun, onun benim sokağımda olmasını istediğimden emin değilim."

Gözlerimi devirdim. "Onu tanıyorsun, muhtemelen önemsiz biridir."

Gülüyor, ama sesi daha çok gergin geliyor. "Muhtemelen haklısın. Bu arada, ayrılırken evde Blair'i gördün mü?" diye soruyor.

Blair'in adını duyduğum anda sinirlerim bir anda gerildi. Neden ondan bahsediyor?

"Evet? Neden?" diye sertçe soruyorum.

Neden bir şey hakkında gergin ve suçlu hissediyorum?

Oh, belki de bir hafta önce bu barda kafam onun bacaklarının arasındaydı.

Poppy'nin yüzü şaşkınlıkla kırışır. "O iyi mi?"

Omuz silkiyorum. "Nereden bileyim? Onu takip etmiyorum ya da izlemiyorum," diye yalan söylüyorum. Belki de öyle yapıyordum.

Beni bir bağımlıya dönüştürüyor. O, daha fazlasını istediğim ama sahip olmamam gereken, sahip olamayacağım bir uyuşturucu.

"Tamam, Bay Savunmacı." Geniş bir gülümsemeyle. "Bana söylemen gereken bir şey mi var? Varsa, sırrının bende güvende olduğunu bil. Lily'nin bazı konularda biraz baskıcı olabileceğini biliyorum."

Ona söylemeliyim.

Bunu içimden atmak için birine anlatmam lazım.

Kız kardeşlerim arasında en çok Poppy'ye güveniyorum.

İtiraf etmek için ağzımı açıyorum, ama kapının üzerindeki zil tekrar çalıyor ve Nan'ın içeri girdiğini görüyorum.

"Cesedi nereye saklayabilirim, bilen var mı?" diye bağırarak bize doğru geliyor.

Tucker da hemen arkasından içeri girer.

"Kimi öldürdün?" diye soruyorum, gözlerimi devirerek.

"Bu olacak," diyor ve omzunun üzerinden Tucker'ın durduğu yeri işaret ediyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye savunur Tucker.

Nan boynunu uzatıp Tucker'a sert bir bakış attı.

"Bu Nan'ın kızgın yüzü mü?" diye fısıldar Poppy, gözlerini ikisinden ayırmadan.

"Sanırım öyle," diye fısıldayarak cevap veriyorum.

"Son üç paket baharatlı pretzel'i sen aldın," diye ona ters ters bakıyor.

Tucker kollarını genişçe açar. "Onların benim en sevdiğim olduğunu biliyorsun."

"Benim de! Bana sadece bal ve hardallı olanları bıraktın. Onları yiyemem. Parmaklarımı kirletiyorlar," diye açıklıyor Nan.

Tucker gözlerini devirdi. "Tanrı korusun. Peçeteler bunun için var."

Nan dişlerini sıkar, sanki gerçekten ona yumruk atacakmış gibi kolunu geriye çeker.

"Durun," diye araya girer Poppy, Nan'ın yüzüne yumruk atmadan önce ikisinin arasına girer. Nan'ın bunu yapmayacağını sanmıyorum. "Bu tartışma pretzel yüzünden mi?"

"Evet," diye bağırlılar Nan ve Tucker aynı anda.

Poppy Tucker'a döner. "Üç paket aldın, değil mi?" Tucker başını sallar. "Neden ona bir tane vermiyorsun? Ve yenileri geldiğinde, senin için birkaç paket daha alabiliriz."

"Neden bu kadar mantıklı olmak zorundasın?" Tucker, huysuz bir çocuk gibi yere ayağını vurarak sızlanır.

Ellerimi kaldırıp şakaklarımı ovuşturuyorum. "Bunun şu anda olduğuna inanamıyorum. Kimse öğle yemeği için burada mı, yoksa sadece boş boş konuşmak için mi buradayız?"

Poppy saatine bakar. "Aslında, okula dönmem gerek." Çantasını alıp çıkmak için kapıya doğru yürür, ama kapıya ulaşmadan durur ve arkasını döner. "Buradan çıkarken Blair'i kontrol eder misin, Griff?"

Tucker'ın bakışları Poppy ile benim aramda gidip geliyor. "Kızımın nesi var?"

"Senin kızın mı?" diye sorarım.

"Hasta," diye cevaplar Nan, bu sefer Tucker'ı benim dayaklarımdan kurtarır.

"Öyle mi?" diye Nan'a soruyorum.

Bu sabah onu gördüğüm hali aklıma gelir. Kesinlikle bir sorunu vardı ve bu durum bunu açıklayabilir. Hasta olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım sadece biraz fazla koştuğunu düşünmüştüm.

Nan tabureye oturur. "Evet, fırından bugün izin aldı. Grip, mide virüsü ya da veba olmuş. Ne olduğunu bilmiyorum ama Lily sesinin iyi gelmediğini söyledi."

Duvardaki saate bakmak için dönüyorum.

Buradan çıkmam için iki saat daha var.

Onun iyi olduğundan emin olmak için buradan kaçma isteğiyle mücadele ediyorum. Nedenini anlamıyorum, çünkü o benim endişeleneceğim biri değil.

"Bu çok yazık," diyorum sonunda.

Nan'ın yüzünde bilmiş bir gülümseme yayılıyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

Tucker bunu fark ediyor ve bana dönüp bakıyor. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

diye soruyor, ateşe körükle gidiyor. Ama ben cevap veremeden, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bir saniye. Sonunda Şehir Kızı'yla bir şeyler mi oluyor?"

"Ona öyle deme," diye terslerim. Bulaşık bezini alıp, meşgul olmak için zaten temiz olan bar tezgahını silmeye başlarım.

Nan parmaklarını şıklatıp beni işaret eder. "İnkâr etmiyor!"

Bezini tezgahın üzerine bırakıp, iki avucumu önüme koyup ve Nan'a bakıyorum. "Aramızda hiçbir şey yok," diyorum, sonra bakışlarımı Tucker'a çeviriyorum. "Ve hiçbir şey olmayacak," diye tekrar yalan söylüyorum.

"Son sözlerinde sesin neden titriyordu?" Nan gülüyor.

"Ben iyiyim," derim ve tezgahı tekrar silmek için atılmış bulaşık bezini alırım.

"Kesinlikle bir şeyler oluyor," Tucker kahkahayla güler. "Bu da tiz çıktı."

"Hiçbir şey olmuyor. Şimdi, ikiniz de bu konuyu kapatın. Bu tartışmayı bir daha yapmayacağım," diye terslenirim. Saate tekrar bakarım, sonra Tucker'a. "Senin iş yerinde olman gerekmiyor mu?"

Saatine bakar. "Kahretsin. Evet."

Kafamı sallarım. "Dur tahmin edeyim, on beş dakikalık mola mı?"

"Evet." Topuklarını döndürerek kapıya doğru yürür. "35 dakikaya çıkacak," diye omzunun üzerinden bağırır ve kapıdan çıkar.

Beni Nan ile yalnız bırakarak.

Dünyada hiçbir şeyi asla unutmayan tek kişi.

Sonunda ona dönüp bakıyorum, o da ellerini barda kavuşturmuş, bana bakarak oturuyor. Onu tanıdığım onca yıldır, insanları bir kitap gibi okuyabildiğini biliyorum.

"Onu önemsiyorsun." Sessizliği bozdu. "O benim komşum," diye alay ettim.

"Ee?"

"Ve... komşularımıza göz kulak oluruz."

Başını yana eğip, sanki yalan söylüyormuşum gibi bana bakıyor. "Ama ondan daha fazla önemsiyorsun."

Bu sefer, söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Çünkü öyle olduğunu düşünüyorum... Hayır, öyle olduğunu *biliyorum*.

Nan barın üzerinden uzanarak küçük ellerini benim ellerimin üzerine koydu.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim, Griffin. Kasabanın dedikoducusu olabilirim, ama bu farklı."

"Nasıl yani?"

"Açıklayamam, ama bu farklı. Ve dinle," der, sandalyesinde daha dik oturarak ellerini savunma pozisyonuna getirir. "Bana bir şey söylemek veya itiraf etmek zorunda değilsin. İstersen bu konuyu burada kapatırım. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, onu önemsiyor olman sorun değil."

Sessiz kalıyorum, sadece kısa bir baş sallama ile karşılık veriyorum.

Bir yanım bu konuşmayı kötü bir alışkanlıktan daha çabuk bırakmak istiyor, ama onun devam edeceğini biliyorum.

"Her zaman ukala olabilirim," diye devam ediyor. "Ama bu duyguları hissetmenin sorun olmadığını söylerken ciddiym. Korkutucu ve muhtemelen yeni bir his. Geçmişin yüzünden emin olamıyorsun. Ve *biliyorsun*" diye ekliyor, parmağını bana doğru uzatarak, "İnsanların kötü olup olmadığını anlayabilirim. Hiç pişmanlık duymadan ve saçmalamadan hemen söylerim. Blair'den böyle bir his almıyorum."

Onun adını duymak, bu konuşmayı daha gerçekçi hale getiriyor.

"Onun çok iyi biri olduğuna inanıyorum Griff," diye vurguluyor Nan. "Onu gördüğüm ve onunla konuştuğum anda, *senin* için iyi biri olacağını anlamıştım."

"Yani, bunların hepsi bir tuzak mıydı?" diye soruyorum, biraz kırılmış bir şekilde.

Hızla başını sallar. "Hayır. Kesinlikle değil. Sana söz veriyorum. Ama geçmişini unutmak ve nihayet hayatına devam etmek için birine tekrar şans vermeye hazır olduğunu anladığımda, onun sana uygun olabileceğini düşündüm."

Şaşkın bir şekilde orada duruyorum, konuşamıyorum.

Nan bir süre daha bana bakıyor, sonra tabureden kalkıyor. Tezgahın üzerine elini koyuyor.

"Ben gidiyorum. Söylediklerimi bir düşün," diyor ve dönüp gitmek üzereyken, "Ah, bir de anneni ara," diye bağıyor, parmağını havada sallayarak uzaklaşırken. "Bu yüzyıl içinde bir ara seni akşam yemeğine davet etmek istiyor." Gülüyor, kapıyı itip açıyor ve dışarı çıkıyor.

Beni barımda yalnız bırakarak.

Müşteri yok. Sadece ben ve beni tüketen bu düşünceler.

Nan'ın haklı olduğu düşüncesini kafamdan atamıyorum, belki de bu, birine tekrar şans verme zamanıdır.

BÖLÜM 27

ÖLÜMÜN KAPISINI ÇALIYORUM.

BLAIR

LILY

Nasıl hissediyorsun?

BEN

Ölümün kapısını çalıyorum.

LILY

Bu benim dramatik en iyi arkadaşım mı, yoksa ciddi en iyi arkadaşım mı?

BEN

İkisi de.

LILY

Çorban var mı?

BEN

Hayır. Şu anda yemek düşünemiyorum bile, yoksa yine kusacağım.

LILY

Anlaşıldı. Seni seviyorum. Uyu artık.

BEN

Ben de seni seviyorum.

En son ne zaman bu kadar hasta olduğumu hatırlamıyorum.

Lily'ye ölüyormuşum gibi hissettiğimi söylediğimde abartıyor olsaydım keşke.

Bu sabah uyandığımda durum o kadar da kötü değildi. Kendimi bitkin hissediyordum ama bunun iyi uyuyamadığım için olduğunu düşündüm. Bütün gece uyuyamadım. Koşuyu kaçırmak istemedim, bu yüzden kendimi toparladım, cesaretimi topladım ve yola çıktım.

Ancak beş dakika bile geçmeden geri dönmek zorunda kaldım çünkü yol kenarında kusacak gibi hissettim.

Spoiler uyarısı: Kusmuştum.

Eskimiş *Barlow Drive* sokak tabelasının hemen yanında.

Oturup beni eve götürecek bir araba beklemek istedim. *O* kadar kötü hissediyordum. Vücudumun eve gitmek için beş dakika daha dayanabileceğini bile düşünmüyordum.

Eve varır varmaz koşu kıyafetlerimi çıkardım ve eski bir eşofman altı ile büyük beden bir tişört giydim, sonra bütün gün kanepede kaldım. Sadece kusmak için kalktım. İlk iki seferden sonra midemde pek bir şey kalmamıştı.

Gözlerimi kapattığımda oda dönüyor, bu yüzden uyuyamıyorum. Yediğim her şey hemen geri geliyor, bu yüzden yemek yiyemiyorum.

Okumak da yapamıyorum çünkü kelimelere odaklanmaya çalıştığımda başım ağrıyor.

En kötüsü de işe gitmediğim ve Lily'yi fırını tek başına idare etmek zorunda bıraktığım için duyduğum suçluluk duygusu. Halledebileceğini söylediğini biliyorum, beni işe almadan önce hep öyle yapıyordu, ama işe gitmemek fikri hiç hoşuma gitmiyor.

Reginald yanımdaki yerde havlıyor, başını ön kapıya doğru kaldırıyor. Onun bakışını takip ediyorum ve cam kapının diğer tarafında elinde bir çanta olan Griffin duruyor. Camın arkasından bana bakıyor, kıpırdamadan. Kapıyı çalmıyor, çantayı kaldırmıyor. Sadece orada duruyor ve... perişan görünüyor.

"Git buradan," diye bağıriyorum, başımın altındaki yastıklardan birini çekip yüzümü örtüyorum. "Bende mikroplar var ve sana bulaşacak," diye ekliyorum, kapının arkasından duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kapının açılma sesini duyarım ama yastığı başımdan kaldırmayı reddederim. Beni bu halde görmesine izin *veremem*. Muhtemelen kusmuk kokuyorum, saçlarım dolaşmış ve hayalet gibi bembeyaz olduğumu biliyorum.

Aman Tanrım, ya ona kusarsam?

"Git buradan," diye tekrar ediyorum, sesim çok daha yumuşak.

"Hasta olduğunu duydum." Sesi sanki tam üstümde duruyormuş gibi çok yakın geliyor.

"Seni uyarıyorum, Griffin. Bana bulaşacak." "Umurumda değil."

Yüzümün yarısını kaplayan yastığı kaldırıyorum, sadece gözlerimi ona gösteriyorum.

O anda, ben orada yatarken, onun keskin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kendimi savunmasız ve hiç kendim gibi hissetmiyorum. Onu en son karaoke gecesinde görmüştüm, o zaman onun önünde cesur, kendinden emin ve güzel hissediyordum. Şu anda öyle hissetmiyorum.

Kendimi hasta ve küçük hissediyorum.

Uykusuzluktan her an kırılıp ağlayacakmışım gibi hissediyorum. Griffin yanıma çömelir ve Reginald ona koşar, geniş bacaklarına iki patisini koyup başını uzatarak yüzüne öpücükler kondurur.

Şaşırtıcı bir şekilde, Griffin elini Reginald'ın kafasına koyar, onu okşar ve köpeğimin yanağını köpek öpücükleriyle ıslatmasına izin vererek onu selamlar. Şu anda şoktan ağzım açık olduğu için ağzımı kapatan yastığa minnettarım.

Köpeklerden nefret eden bir adam için Reginald'a çok nazik davranıyor.

"Yat," diyorum Reginald'a ve o da dinliyor. Geri çekiliyor ve birkaç kez dönüyor, sonra ayaklarımın yanında yere kıvrılıyor.

"O iyi," diyor Griffin, ona ve sonra bana bakarak. "Sen iyi misin?"

Üç basit kelime; ve gözlerimin arkasındaki baraj patlamaya hazır. "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ölmek istiyorum."

Yastığa uzanıyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum, ama bir faydası yok çünkü vücudumda bununla mücadele edecek tek bir gram enerji bile yok. Griffin yastığı alıyor ve ayaklarımın dibine atıyor. Yüzümü altımdaki diğer yastığa saklamaya çalışıyorum, ama elini kaldırıp yüzümün yanını avuçlayarak beni durduruyor, gözleri sanki her bir özelliğimi ezberliyormuş gibi bana bakıyor.

Hasta olmasına rağmen, beni omurgamda karıncalanma hissi uyandıran bir şekilde bakıyor. "Bunu yapma," diye fısıldayarak yüzümdeki saçları çekiyor.

Neredeyse "*Neyi yapma?*" diye soracaktım, ama az önce ona söylediklerimi hatırladım.

Tek bir gözyaşı damlası yastığıma düşüyor, sonra gözlerimi kırıp geri kalanını silip atıyorum. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Biliyorum."

Gözlerim kapanırken, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, vücudumun her yeri yanıyor. Bunun ateşten mi yoksa Griffin'in

burada olması ve daha önce kimsenin yapmadığı şekilde bana ilgi göstermesinden mi, bilemiyorum. Kız kardeşim sayısız kez bana baktı, ama eski kocamın, hastalandığımda yanımda olduğu zamanları bir elin parmaklarıyla saymak bile mümkün değil. Daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemiş olsam bile, o hiç yanımda değildi.

Sadece bu düşünce bile beni ağlamaya boğmak istiyor.

Griffin'in önünde bunu yapmayı reddediyorum.

Beni en kötü halimle görmesi yeterince kötü zaten.

Gözlerimi açtığımda hala bana bakıyor, beni değerlendiriyor.

"Neden buradasın?" diye soruyorum, sesim duygu dolu.

Ayağa kalkıyor ve daha önce elinde tuttuğu çantayı alıyor. "Tavuklu erişte çorbası yapmak için birkaç şey getirdim."

"Şaka sana. Fırınlama yapabilirim ama yemek pişiremem." Gülerek iç geçiriyorum. "Bunu yapacak enerjim de yok."

"Senin yapacağını söylemedim," diye cevaplar ve mutfığa doğru yürür. "Sen orada uzanıp uyumaya çalışırken ben çorbayı yapacağım."

Benim küçük alanımı işgal ederken benim uyuyabileceğimi düşünmesi neredeyse gülünç.

Hareketlerini takip ediyorum ve o anda onda farklı bir şey olduğunu fark ediyorum. Onu baştan aşağı süzdüğümde bunun kıyafetleri olduğunu anlıyorum. Griffin'in yeni bir yönü. Açık gri eşofman altı ve üst vücudundaki her kasını saran düz siyah bir tişört giyiyor. Ve tabii ki, onun imzası olan ters takılmış beyzbol şapkası.

Kahretsin.

Onu hiç bu kadar rahat giyinmiş görmemiştim, bu da beni onun yanına kıvrılmak istememe neden oluyor. Beni kucaklamasını ve bu hastalığın acısını dindirmesini istiyorum. İşe yarayacağından değil, ama eminim ki kollarını bana dolaması, burada ölmediğimi bana garanti etmesi çok iyi hissettirirdi.

Ölüyorsam bile, ne güzel bir ölüm olurdu.

Onu mutfakta hareket ederken izleyebilmek için kanepede pozisyonumu değiştiriyorum, ama ani hareket midemde bir şeyleri harekete geçiriyor. Kanepeden atlayıp mutfaktaki Griffin'in yanından geçip banyoya koşuyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

İçimde hiçbir şey kalmadı! Neden hala kusmaya çalışıyorum?

Banyo kapısı açılır, ama bakmıyorum. "Lütfen arkana dön," diye yalvarıyorum, yüzüm tuvalete dönük. "Lütfen, çık dışarı."

Hiçbir şey söylemez, ama kapının kapandığını duyarım. Gözlerimi kapatmadan önce, ellerimi klozetin üzerine koyarak, beni dinlediğine dair rahat bir nefes alırım.

Griffin'in parmak uçları aynı anda her iki omzumda da gezdirince irkildim. Saçlarımı yüzümden çekip bir eliyle az miktardaki saçlarımı toplarken, diğer eliyle sırtımı yavaş ve düzenli dairesel hareketlerle ovuşturdu.

Bir çığlık atıyorum; ses tuvalette yankılanıyor.

"Şşş," diye fısıldıyor. "Bir şeyin yok. Ben buradayım."

Mide bulantısı geçince başımı kaldırıyorum. Vücudumu geriye doğru eğip topuklarımın üzerine otururum, ama Griffin'in sert vücudu oradadır. Hiç düşünmeden ona yaslanırım. Kolları beni sarar, tutar, kırılmak üzereyken beni ayakta tutar.

"Griffin?"

"Evet?"

"Neden buradasın?" diye tekrar soruyorum, başımı omzuna yaslayarak. "Geçen hafta benden kaçtığını sanmıştım."

O içini çekerek başını omzumun üzerinden eğip beni görebilecek şekilde çevirir. Bu hareket beni başımı ona doğru çevirmeye zorlar. Bir... iki... üç kalp atışı boyunca öylece otururuz. Bir anlığına bakışlarını dudaklarıma indirir, sonra tekrar gözlerime bakar. Tuvalette kusmak üzereyken, şu anda beni öpmek isteyeceği hiç de olası değildir.

"Neden burada olduğumu bilmiyorum," diye itiraf etti.

Gözlerimi kapatıyorum ama ondan uzaklaşmıyorum.

Elini kaldırıp yüzümü en samimi şekilde tutuyor. Bu hissin hiç bitmemesini isteyerek içgüdüsel olarak avucuna yaslanıyorum. Bu küçük hareket, onun hakkında uzun zamandır düşündüğüm her şeyi doğruluyor. İnkâr ettiğim duygular.

Uykusuzluk ya da ateşin beni böyle düşünmeye zorladığını inanmak istiyorum. Ama hepsi o ve bana gösterdiği ilgi.

Benim için ortaya çıktığı şekilde.

"Ama ne kadar denersem deneyeyim senden uzak duramıyorum," diye devam ediyor.

Gözlerim açılıyor. Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrılıyor.

"Beni önemsiyorsun, değil mi?" gülümsüyorum.

"İstediğimden daha fazla, tatlım," diyor, sanki o da böyle hissettiğine inanamıyormuş gibi başını sallayarak.

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

Bluestones Lakes'e bunun için gelmedim. Planım bu değildi.

Griffin, ne kadar dağınık olsam da, bana şu anda baktığı gibi bakmaya devam ederse, bu benim için hoş bir sürpriz olur.

Gerçekleşen olayın farkına varınca, hızla elimi ağzımı kapatmak için kaldırıyorum. O da şaşkınlıkla başını geriye atıyor. "Dişlerimi fırçalamam lazım. Aman Tanrım," diyorum elimi ağzıma kapatarak ve onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum. "Bu çok utanç verici. Muhtemelen çok kötü kokuyordur. Özür dilerim."

Ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüdüm, diş fırçasına diş macunu sürdüm ve ağzıma götürdüm. Kafamı kaldırıp aynada kendime baktım ve şimdi yine ağlamak istiyorum çünkü *gerçekten* ne kadar kötü görüldüğüme inanamıyorum.

Ama Griffin arkamda duruyor, gözlerini benden ayırmak istemiyormuş gibi her hareketimi izliyor. Dişlerimi fırçalarken yansımadı bana bakıyor ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ellerini sweatshirtinin ceplerine sokuyor ve yemin ederim yüzünde bir gülümseme var. Ama o kadar küçük ki gerçek mi değil mi anlayamıyorum.

Lavaboya tükürüyorum.

Diş fırçalamak neden bu kadar hanımefendiye yakışmaz?

"Bu gerçekten iğrençti," diyorum lavaboya. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Ayağa kalkıp öne doğru eğiliyorum, yansımadan ona tekrar bakıyorum.

"İğrenç falan değil. Dişlerini fırçalıyorsun." Omuzlarını silkiyor.

Tamamen ona dönerek bakıyorum.

"Bundan sonra biraz daha iyi hissediyor musun?" diye sorar.

Yavaşça nefes alıp veriyorum, bunu söylediğinde mide bulantısı tekrar baş gösterir mi diye bakmaya çalışıyorum. "Sanırım... iyiyim."

O başını sallar. "Biraz yemek yiyelim."

Tuvaletten çıkar ve ben de onu mutfığa kadar takip ederim. Doğruca ocağa gider ve her şeyi dev bir tencereye atmıştır. Buraya gelmeden önce her şeyi önceden kesip ocağa atmaya hazırlamış olmalı, ya da çorba yapmada gerçekten çok iyidir.

Koku duyularımı okşadı ve midem bulanacak sandım, ama olmadı. Griffin burada benimle ilgilenirken midem bulanmaktan *başka* her şeyi hissediyorum.

Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de sadece dost canlısı bir komşu olmaya çalışıyordur.

Yine de kalbim bunun daha büyük bir şeye dönüşebileceğine inanmaktan vazgeçemiyor.

Onunla birlikte olmaktan gerçekten keyif aldığımı fark ettim.

Bana terasında yardım etmesinden, evinde akşam yemeği yememize ve barda bana yaşattığı olağanüstü orgazma kadar. Her an farklıydı, ama hepsi güzeldi. Beni dinleyip ne istediğimi anlaması, kendisi gülemediğinde bile beni güldürmesi ve bana bakışları... Tüm bunlar kalbimin mutfağında duran bu adama karşı bir şeyler hissetmesine neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve ocakta onun yanına oturuyorum.

Tencereyi karıştırırken bana bakıyor ama yüz hatlarımı incelerken sessiz kalıyor. Etrafındaki enerjiyi ve çenesinin kaslarının gerginliğini hissedebiliyorum, sanki o da bana yaklaşımdan çekiniyor gibi. Üst vücudu öne eğiliyor. Sonunda beni öpecek mi? Dizimde doktorculuk oynadığı andan beri onu öpmek istiyordum. Ama geri çekiliyorum, başımı çevirip uzaklaşıyorum. "Muhtemelen üstümü değiştirmeliyim."

Ve bir korkak gibi, odama çıkıp üstümü değiştirip kendime çeki düzen veriyorum. Odamda bir ileri bir geri yürüyerek, bu adamın beni öpmesini *istediğim* halde neden böyle bir şey yaptığımı merak ediyorum.

Eski kocamdan başka birini öpmekten mi korkuyorum?

Korkmamam gerek.

O benim geçmişimde kaldı.

Artık benim evim burası.

Buraya taşındığımdan beri ilk kez, başka bir adamı düşündüğüm için suçluluk duymuyorum.

Yürümekten vazgeçip dolabımı karıştırıyorum. Giyinmek istemiyorum ama onunla aynı odada dururken hastalık kokusu yaymamak için eşofman altımı ve tişörtümü daha temiz olanlarla değiştirmem gerektiğini biliyorum. *Tabii böyle bir koku varsa*. Sonra saçımı tarayıp tekrar aşağı iniyorum.

Son iki basamağa geldiğimde, adımlarım yavaşlar ve Griffin'in mutfak adasında ikimiz için yemek yememiz için iki servis altlığı, kaşık ve kaseler hazırladığını izlerim.

Geri adım atar ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için düzeni kontrol eder.

Son iki basamağı inerken boğazımı temizlerim. Kafasını çevirip bana bakar.

"Değişmek zorundaydım. Sanırım çok hasta kokuyordum," derim, yanaklarımın kızardığını hissederek. "Gerçekten duş almam lazım, ama daha çok yemeğe ihtiyacım var."

Mutfak tezgahını işaret eder. "Otur. Çorba hazır," der. Sonra her bir kaseyi alır ve çorbayı kaşıkla doldurur.

"Cidden, teşekkür ederim. Her şey için," diyorum ona içtenlikle, küçük tabureye doğru ilerlerken. "Bunu yapmak zorunda değildin. Kendimi çok kötü hissediyorum çünkü bu hastalık her neyse, çok şiddetli. Ve iğrenç. Ve senin de kapmanı istemiyorum."

"Bulaşmaz," diye beni temin eder. "Benim bağışıklık sistemim bir geyikinki gibidir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, gün boyunca ilk kez gülümsüyorum. "Bu bir şaka mı?"

"Seni gülümsetti."

Şimdi eminim ki, solgun yüzüm bu sözle kıpkırmızı oldu. Önüme koyduğu kaseye bakıyorum, ona gülümsüyorum ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Bunu yapma."

"Neyi?" diye soruyorum, ona bakarak.

"Benden gülümsemeni saklamayı. Buraya geldiğimde kapıda dururken beni en çok üzen şey buydu. Çok mutsuz görünüyordun ve bundan nefret ettim."

"Sen..." Kafam karışmış bir şekilde duraksıyorum. "Ne?" "Senden hoşlanmaya başladım, tatlım."

Onun yönüne birkaç kez göz kırptıktan sonra çorbama bakarak, kaşıkla sıcak tavuk ve sebze karışımını karıştırdım. Dudaklarımda bir gülümseme oluşmaya başladığını hissedebiliyordum. Ne kadar direnmeye çalışsam da, buna engel olamıyordum.

Aramızda birkaç dakika sessizlik hakim olur ve bu da küçük evdeki gerginliği daha da artırır.

"Tam olarak hangi şehirden geliyorsun?" diye sorar birdenbire.

Midem bulanıyor; bu sefer nedeni mide bulantısı değil. Bu konuşma kaçınılmazdı. Geçmişimi gündeme getirmek, insanların eninde sonunda bilmek isteyeceği bir şeydi.

"San Francisco," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Buraya taşınmana ne sebep oldu?"

Beni tanımaya çalışıyor. Hepsi bu. Kocamı tanımıyor.

Onun sorusuna kalp atışlarımı sabit tutmaya odaklanarak, sinirlerimi yatıştırmak için yavaşça nefes alıp veriyorum. "Memleketimdeki hayatım idealden çok uzaktı. Sana daha önce de söylediğim gibi, kocam beni aldattı. Güvenimi en kötü şekilde ihanet etti..." Durup, geçmişimin duygularını yutuyorum. "Bu beni kaybolmuş hissettirdi. Kendimi yeniden keşfetmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu fark ettim. Şehri sevmediğimden değil. Ancak, sanki kalabalığın içinde kaybolmuş gibi hissediyordum. Kim olduğumu, kim olduğumu unuttum."

Anlamış gibi tekrar tekrar başını salladı.

"Siyaset dünyasından geliyorum. Her zaman göz önündeydim ve her zaman yüzde yüz profesyonel olması gereken bir kişiye dönüştürüldüm."

"Ama sen öyle biri değilsin."

Kafamı sallıyorum. "Hiç öyle olmadığımı düşünüyorum. Bluestone Lakes'te bulunarak kendim hakkında çok şey öğrendim. Maskenin altında her zaman kim olduğumu."

"Özgürsün."

İki kelime. Göğsüme tam isabet etti.

Burada geçirdiğim kısa sürede içimde büyüyen bir duygu, Griffin'in sözleriyle daha da pekişti.

Başımı sallayarak, dudaklarıma bir gülümseme kondurdum. "Öyleyim."

Griffin'in yüz hatları yumuşadı ve bakışlarını önündeki çorba kasesine çevirdi. Gülümsemesi benimkiyle aynıydı, ama esnediğinde kesildi.

"Bugün çalıştın mı?" diye soruyorum, geçmişim hakkında konuştuktan sonra garip hissetmeden sohbeti devam ettirmeye çalışarak.

"Çalıştım ve bugün ilginç bir kalabalık vardı."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Buralarda normalde hep aynı insanlar olmaz mı?"

Alaycı bir şekilde gülümser. "Evet, genellikle öyledir. Ama bugün Nan ve Tucker vardı. İkisi de pretzel çubukları için tartışarak geldiler."

Başımı geriye atıp gülüyorum. "Nan ve Tucker pretzel için kavga mı ediyorlar? Tucker çok komik görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, ama ses tonundaki değişiklik kaba ve vahşi geliyordu. Sanki... kıskanıyor mu?

Oh, bu eğlenceli olabilir.

"Evet. Onu birkaç kez gördüğümde, çekici bir yanı olduğunu fark ettim. Hep gülüyor. Hep eğlenceli. Gerektiğinde ciddi oluyor, anlarsın ya?"

Bir anlığına bana bakar, sonra boşalmış çorba kasesine bakar ve onu lavaboya götürmek için alır. Kasesi yıkarken, lavaboya koyarken ve sanki derin düşüncelere dalmış gibi iki elini tezgahın kenarına koyarken her hareketini izlerim.

Kâsemi alıp lavaboya doğru yürüdüm. Kenara çekilerek benim kâsemi de lavaboya koymama izin verdi. Ona dönerek, elimi onun koluna koydum.

"Bulaşıkları sonra yıkarım," diyorum. "Cidden, tüm bunlar için teşekkür ederim.

Senin burada olmanla kendimi çok daha iyi hissediyorum." O başını sallar ama sessiz kalır.

Hiçbir şey söylemeden çıkacakmış gibi ön kapıya doğru yöneldi. Ona içimi açıp savunmasız tarafımı gösterdikten sonra, buradan öylece çıkıp gitmesine izin veremezdim.

"Hey," diye sesleniyorum. Durup bana dönüyor. "Hoşça kal demeden gidecek misin?" Sinirlenerek ellerimi belime koyuyorum.

Kısa bir an için veda edip arkasını dönüp gideceğini düşünürüm, ama yapmaz. Beni baştan aşağı süzer, bana doğru birkaç adım atar. O kadar yaklaşır ki, onun bakışlarına karşılık vermek için başımı eğmem gerekir.

"O tek kelimedenden çok daha fazlasını söylemek istiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Tamam mı?"

Nasırlı ama nazik eliyle yanağımın kenarını kavrar ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşar. Bakışları o kadar yoğundur ki, vücudum titrer ve kendimi ona atmak isterim.

"Ama söylemek istediğim her şeyi söylersem, buradan asla ayrılamam." Bir an durur, gözleri yüzümü tarar. "Ve eğer söylersem, her şey değişir."

"Her şeyi değiştirmesine izin ver," diye fısıldarım, onun dokunuşuyla gözlerimi kapatırım. "Bununla başa çıkabilirim."

"Biraz uyu, Blair."

Eğilip alnıma yumuşak bir öpücük kondurur. O dudakları şu anda olduğundan daha fazla dudaklarımda hissetmek istediğim hiç olmamıştı. Yumuşak ve sıcak, içimde çok yabancı bir duygu uyandırıyor.

Geri çekilir, gözleri yüzümden hiç ayrılmaz.

Sonra hayatımda gördüğüm en güzel şeyi gördüm. Griffin Barlow'un gülümsemesi.

BÖLÜM 28

BURAYA GELDİĞİMDEN BERİ BENİ DELİ EDİYORSUN, KIZGIN KOVBOY.

GRIFFIN

BEN

Daha iyi hissediyor musun?

BLAIR

Bana söylediğin kadar uyuyabildim.

ME

Komik.

BLAIR

Ben de öyle düşünmüştüm.

BEN

Soruma cevap vermedin.

BLAIR

İki gün boyunca uyumak iyi geldi. Kendimi çok daha iyi hissediyorum.

ME

İyi

Blair ile ne kadar çok zaman geçirirsem, onun yanında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini o kadar çok anlıyorum.

Bunu açıklayamıyorum çünkü ben de bunu anlamaya çalışıyorum. Onda, en huysuz insanı bile gülümsetebilen bir özelliği var. Şehre geldiğinde, yaşadığı onca şeyden sonra bile

yaşadığı onca şeye rağmen.

Acısına rağmen gülümsemeyi başarabiliyor.

Geçen gece bile, o kadar hasta olmasına rağmen yüzünde bir gülümseme vardı.

Bu, sert dış görünüşümü korumamı daha da zorlaştırdı. Beni yıktı. Beni gülümsetti. Sanırım bunu bir süredir yapıyor. Ben sadece bunu gün ışığına çıkaramadım.

Dün ve bugün iş yerinde iyi bir ruh hali sergilemek için mücadele ettim çünkü herkesin sorularından kaçınmak istedim. Eğer o da aynı şekilde hissetmiyorsa, insanların bunu bilip, olmaya olmadığı bir şeye dönüştürmesini istemiyorum.

Akşam eve gitmek üzereyken Lily içeri girdi. "Oh, iyi, hâlâ buradasın," dedi, yağmur damlalarını silkelerek.

ceket. "Dışarısı iğrenç."

"Seni buraya getiren ne? Ben de tam eve gidiyordum."

"Mükemmel zamanlama." Gülümser ve önüne bir torba dolusu ikramlık kaldırır. "Bunları Blair'e götürebilir misin? Madem o tarafa gidiyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu bir tuzak mı?"

"Hayır." Başını sallar, çenesini dik tutar. "Neden sana inanmıyorum?"

"İnanmalısın. Ben senin kardeşinim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Bana söylemediğin bir şey yoksa tabii, Griffy," diye suçlayıcı bir tonla ekledi.

"Bana öyle deme."

"Soruma cevap vermedin," der, ellerini beline koyarak. "Soru sormadın ki."

Gözlerini devirip inler. "Çok sinir bozucusun."

"Ben senin kardeşinim. Bu benim işim." Ona göz kırptım ve dudaklarımın köşesinin gülümsemeye başladığını hissettim.

Gözleri büyür ve dudakları aralanır.

Onun, benim mutsuzluktan başka bir şey hissettiğini fark ettiğini hemen anlıyorum. Yüzümü düzeltip, elinden fırınlanmış ürünlerin bulunduğu poşeti kapıp, onu geçerek oradan ayrılıyorum.

"Hayır, yapamazsın," dedi Lily arkamdan. "Yıllardır ilk kez gülümsüyorsun ve bunun nedenini açıklamadan gidemezsin."

Dururum, gözlerimi kapatıp başımı tavana kaldırırım, sonra ona dönerek ne söyleyeceğimi bilemez ve yüzümdeki herhangi bir ifadeyi kesinlikle gizleyemem.

"Belki de sadece seni komik bulduğum içindir," diye yalan söylüyorum.

"Sen beni hiç komik bulmazsın," diyor ciddi bir tonla. "Bilmem gereken bir şey mi var? Bu oldukça önemli bir konu."

"Öyle değil, Lil. Lütfen bunu olduğundan daha önemli bir şey haline getirme. Evet, gülümsedim. Birazcık. Hayır, bunun hakkında konuşmak istemiyorum çünkü bir saat içinde bütün kasaba benim işlerimi bilsin istemiyorum."

"Sence ben öyle mi yaparım?"

Kafamı sallıyorum ve ona benim işlerimi herkese anlatmakla suçladığım için hemen pişman oluyorum. Yapmayacağını biliyorum, ama kendim bile emin olmadığım bir şeyi nasıl açıklayabilirim ki?

"Yapmayacağını biliyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Bu Blair ile mi ilgili?" Yaramazca sırttı.

Sessiz kalıyorum, bakışlarımı aramızdaki yere çeviriyorum.

Lily koluma vurur ve ben başımı kaldırıp onun şok olmuş yüzüne bakarım. "Biliyordum! Bu anı bekliyordum," diye sevinir.

"Daha önce de söylediğim gibi, bunu olduğundan farklı bir şeye dönüştürme. Ondan hoşlanıyor muyum? Elbette. Onu giderek daha çok seviyorum. Ama ikimiz de zorlu zamanlar geçirdik. Onun da benim kadar gardını düşürmediğinden eminim. Daha önce olanların tekrar olmasına izin veremem. Onun gerçekten kalacağından emin olmadan bir şeye atılmayacağım. O da bunu istemediği sürece."

Lily'nin gülümsemesi yumuşar. Bu yönümü biriyle paylaşmak garip geliyor. Ama o benim kardeşim ve güvenebileceğim biri varsa, o da odur.

"Onun gelecek planları hakkında bir şey söyleyemem, ama kalacak gibi görünüyor, Griffin," diyor Lily. "Ama bildiğin gibi, ben içgüdülerime güvenen biriyim. Bir şey ters gidiyorsa, ters gidiyordur. Bir şey doğru geliyorsa, doğrudur. Burada kendini koruma ihtiyacını anlıyorum..." Durur, duyguları onu ele geçirmiş gibi yutar, ama bunu göstermek istemez. "Blair'i sevmeye başladım. Hiç kimse bu kasabaya geldiğinde bu kadar mutlu olmamıştım. Sanki buraya gelmesi kaderinde varmış gibi. Evren her zaman çılgın bir şekilde işliyor."

Evren her zaman çılgın bir şekilde işler. Ve o haklı.

Küçük evim uzun süre boş kaldı, sonunda Nan benim için sattı. Yeni sahibinin şehir dışından gelen bir kız olacağını beklemiyordum, ama hayat onu en beklemediğim anda karşımda çıkardı.

Ve şimdi onu kafamdan çıkaramıyorum.

"Bunları ona vereceğim," diyorum Lily'ye ve ayrılmak için arkayı dönüyorum. Kapıdan çıkmadan önce durup tekrar Lily'ye dönüyorum. "Ve şimdilik bunu aramızda tutalım."

Parmaklarıyla dudaklarını kapatır. "Dudaklarım mühürlendi."

Başımı sallar ve ayrılmak için dönerim.

Sanırım bu ikramları Blair'in evine götüreceğim.

Bardan çıkıp yoluma dönmem kısa sürerken yağmur tamamen durdu. Gökyüzü hala kasvetli ve bulutlarla kaplı, ama bir süre daha yağmayabilir.

Belki bunları bıraktıktan sonra, çiftlikte biraz zaman geçirip, ata binip, hissettiğim bazı şeyleri sindirmeye çalışabilirim.

Onun evinin garaj yoluna girerken, arabasını görüyorum ve onun arkasına park ediyorum. Bilinmeyen bir nedenden dolayı sinirlerim geriliyor. Onu ne kadar çok düşünürsem, onun yanında olmaktan o kadar emin olamıyorum. Henüz bir şey olmadan bunu mahvetmek istemiyorum.

Derin bir nefes alıp verandasına çıkıp cama vurdum. Hiçbir yanıt gelmedi, köpek bile. Emin olmak için dönüp arabasına tekrar baktım. Gerçekten onundu.

Arabama koşup torpido gözünden bir kağıt parçası alıp Lily'nin getirdiği ikramları içeren çantayla birlikte ona bir not bırakıyorum.

Lily'den bunları bırakmak için uğradım. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun.

- Griffin

Onları hazırladığı küçük masanın üzerine bıraktıktan sonra, kamyonetime atlıyorum. Bir süre orada oturup, gözlerimi onun evinden ayırmıyorum.

Onun evi.

Zihnimin uzun zamandır gitmediği yerlere dolaşmasına izin veriyorum —geleceğe dair hayaller kafamın içinde dans ediyor. Eve döndüğümde beni karşılayacak biri

ve evi kahkahalarla dolduran biri. En son ne zaman oturup kendimi gelecekte nerede gördüğümü düşündüğümü hatırlamıyorum. Ben her şeyi gününbirlik yaşayan biriyim. Dünü düşünmem, sadece bugünü ve yarının getireceklerini düşünürüm.

Kafamı sallıyorum çünkü bunu kafamdan atmak için açık bir alana ihtiyacım var.

Onun evinin önünden geri geri çıkıyorum, eve uğramaya tenezzül etmeden çiftliğe doğru yola koyuluyorum. Giriş kemerini geçtiğim anda, içim huzurla doluyor. Bu yerin, bu bölgenin, bu arazinin verdiği hissi asla unutamayacağım.

Sonraki otuz dakikayı Storm'u binmeye hazırlamakla geçiriyorum, ona binmeden önce eyerin sağlam olduğundan emin oluyorum. Binince, eğilip yüzünün yanını okşuyorum ve sonra ahırdan çıkıyoruz.

Gökyüzü pek umut verici görünmüyor, ama daha kötü hava koşullarında da bulundum. Yine de bu zamana ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Blair'in garaj yolunda otururken düşündüklerim tekrar aklıma geliyor. O her aklımda olduğunda, ki bu sayısız kez oluyor, bu düşünceler beni içten içe yiyip bitiriyor.

Storm tarlada sabit bir galopla ilerliyor ve bizi her zaman onunla gittiğim patıkaya doğru götürüyor. Ona *benim* patıkam diyorum. Onu yanlışlıkla buldum ve üzerinde başka kimseyi görmedim. Beni kasabanın dışına, Bluestone Gölü'nün arka tarafının özel manzarasına götürüyor.

Buraya o kadar sık geliyorum ki, kendime banklar ve Storm için küçük bir çit yaptım, böylece düşüncelerimle baş başa kalmak istediğimde onu güvende tutabiliyorum.

Bugün, adrenalinim oturmak için çok yüksek. Binmem lazım. Ve hızlıca.

Blair ile ilgili her şey beni çılgına çeviriyor.

O çılgınlığı istiyorum.

Onun sahip olduğu özgürlüğü istiyorum.

Blair ile daha fazlasını istiyorum; bu beni korkutuyor ve bu korku beni engelliyor. İçimde, onun gerçekten kalıp kalmayacağını bilmek isteyen bir ihtiyaç var. Burasının sonsuza kadar onun evi olduğunu ve şehre ya da kocasına geri dönmeyeceğini teyit etmek istiyorum.

Kulağa saçma geliyor, ama bir kalp kırıklığı daha yaşayamam. Onu kalmaya ikna edebilir miyim?

Hayır, bu daha da çılgınca.

Storm sanki ruh halimi hissetmiş gibi hızlanıyor, ama zihnim durmak bilmiyor.

Acaba o da şu anda benim hissettiğim gibi mi hissediyor?

O da kendini tutuyor mu?

Buna aşk diyemem, en azından bu kadar erken değil. Ama aramızda bir kimya var. İçimde bir şeyler kaynıyor ve onunla ilgili her şey kalbimi ışık hızında çarptırıyor.

Storm'un dizginlerini çekip, bizi ahıra geri götüren açık tarlalara girdiğimizde hızımızı kesip duruyorum. Kollarımı yanıma indirip gözlerimi kapatıyorum ve başımı gökyüzüne kaldırıyorum.

"Burada biraz rehberliğe ihtiyacım var. Bir işaret. Ne yapmam gerektiğini söyleyen herhangi bir şey," diyorum gökyüzüne, evrenin yakarışımı dinlemesini umarak.

Küçük yağmur damlaları yanaklarıma düşer ve gözlerimi açtığımda uzakta bir yağmur duvarı görürüm. Bu açık arazi ve havanın büyüleyici yanı budur.

Onun evine geri dönme isteği beni kaplar.

O evde değildi, ama belki şimdi oradadır. Bu yüzden mi bu çekiliyorum?

Yağmur bizi yakalamadan önce Storm'u yavaş bir tırısla ahıra doğru sürükledim.

Bunu... hayır, onun bu konuda, bizim hakkımızda, burada olanlar hakkında ne hissettiğini bilmek *istiyorum*.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Bir şey dikkatimi çekti ve iki kez bakmak zorunda kaldım, ama mülkün köşesinde beyaz bir araba duruyordu. Blair'i bir keresinde otururken gördüğüm yerin aynısı. Lily'nin ona söylediğini bildiğim bir yer, çünkü tarlaların ötesindeki gün batımını izlemek için ideal bir yer.

Storm'un dizginlerini tekrar çekerek durduruyorum ve onu Blair'in bulunduğu yöne çeviriyorum. Durur durmaz Blair arabadan iniyor.

O, tahta çitin önüne gelip iki kolunu çitin üzerine koyarken ben onu dikkatle izliyorum. Onu baştan aşağı süzdüğümde, mavi ve beyaz çiçek desenli bir etek ve içine sokulmuş daracık beyaz bir gömlek giydiğini fark ediyorum.

Vay canına, çok güzel görünüyor.

Bir an sonra onun bir de... kovboy şapkası taktığını fark ediyorum.

Onu dokunmak, ona sarılmak, *onu damgalamak* ve onu benim yapmak için.

Atımdan indim, tam da açık arazinin ortasında.

Blair, çitin yatay direklerinin arasına sıkışarak mülke adım atıyor. Bir süre orada durduktan sonra yavaş adımlarla bana doğru geliyor.

Bugün manzara için buraya gelmedi.

Bu imkansız, çünkü manzara bulutlar ve yağmurla engellenmiş durumda.

Onun yönüne doğru yürümeye başladım ve ben bunu yaptığımda, o da uzun çimlerin arasında bana doğru yavaşça koşmaya başladı. Bir eliyle eteğini tutarken, diğer eliyle şapkasını başında sabit tuttu ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Şimdi gülümseme sırası bende.

Önümde durur, ama yeterince yakın hissetmiyorum. İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz.

Ellerine bakarak, burada olmaktan dolayı gerginmiş gibi ellerini oynatıyor. Sonra bir şey söylemek istemiş gibi alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Herhangi bir şey.

O dudakları dudaklarımın üzerinde istiyorum.

Bana hayat vermesi istiyorum.

"Lily'nin getirdiği ikramlar için teşekkür etmek için geldim," diye sessizliği bozuyor ve sonunda gözlerime bakıyor.

Başımı sallıyorum.

Onu görünce boğazımdan tek kelime bile çıkmıyor.

Birinin nefesini kesen bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Bunun, insanların kelimelerle ifade edemedikleri bir duyguyu tanımlamak için kullandıkları klişe bir deyim olduğunu düşünürdüm.

Blair'in karşısında dururken, şimdi anlıyorum.

"Bana bir not bırakmışsın," diye devam etti. "Eğer bir şeye ihtiyacım olursa, seni nerede bulacağımı bildiğimi söylemişsin."

"Beni buldun." Gülümsüyorum.

"Ben, şey," diye başlıyor, yine benden yere bakıyor. "Sanırım geçen gece için teşekkür etmek istedim. Yüz yüze. Anlatabildim mi? Minnettar olduğumu bilmeni istedim. Ve, şey... evet," diye geveliyor.

O da benim kadar gergin olduğu için gülümsemem büyüyor ve bu çok sevimli

"Bunu söylemek için bu kadar yolu mu geldin?" diye soruyorum.

Dudaklarını sıkıştırıp yanaklarını şişirir ve etrafımıza bakar.

"Şey, öyle deyince..." Birkaç adım geri çekilir, başparmağını omzunun üzerinden geçirir. "O zaman ben şimdi geri döneceğim. Evet. Teşekkürler," der ve hızla arkasını döner.

Arabasına doğru koşmaya başladığı anda onu durduruyorum. "Sen de hissediyor musun?" diye bağıyorum.

Durur ve ellerini yanlarına indirip başını yana eğerek bana döner. "Yağmur mu? Evet, her an yağacakmış gibi hissediyorum."

Uzun çimlere bakıp kendi kendime gülümsedim, sonra ona doğru yürüyerek aramızdaki mesafeyi kapattım. Çok uzağa gitmemiştii, ama bunu doğrulamam gerekiyordu.

O bir santim bile kıpırdamıyor.

Benim onun alanını işgal etmeme izin veriyor.

Elimi uzatıp yüzünün yanını avuçlarım. Diğer elimi kaldırıp kafasındaki şapkayı çıkardığımda gözleri kapanır. Zaten ezberlediğim yüzünün her bir narin özelliğini gözlerimle taradım. Elmacık kemiklerinin üzerinde sıralanan hafif çiller ve gülümsediğinde ağzının sol tarafında zar zor fark edilen gamze. Yumuşak pembe dudakları açılır ve uzun, kalın kirpikleri yukarı doğru kalkar, gözlerini açarken sessizce onu öpmemi ister.

"Sen de bunu hissediyor musun?" diye tekrar soruyorum.

O başını sallar. Şu anda ne demek istediğimi tam olarak anladığını gösteren sessiz bir anlayış.

Elim hareket ediyor, parmak eklemlerim çenesini okşuyor, başını bana doğru çevirene kadar. Durup, ona geri çekilme şansı veriyorum, ama o çekilmiyor. Ben de eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Yağmur damlaları enseme düşerken etrafımdaki dünya dönmeyi bırakır. Ağırlicsız hissediyorum; sanki bir bulutun üzerinde duruyormuşum gibi.

Blair'i öpmek hayata dönmek gibi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, bir elimle vücudunu sararak onu kendime çekiyorum, onu yakınımda hissetmeye ihtiyacım var. Diğer elimle şapkayı yere bırakıyorum, sonra elimi başının arkasına dolayarak parmaklarımı saçlarına geçiriyorum.

Yağmur etrafımızda daha da şiddetli yağmaya başlar. Ama o beni itmez.

Başını yana çevirip bana açıyor ve dilimin onunkiyle dans etmesine izin veriyor. Kollarını boynuma dolarken, sanki bana yeterince yaklaşamıyormuş gibi parmak uçlarına basıyor.

Bu öpücüğün hiç bitmemesini istiyorum.

Bu dudaklarımdaki son tat olursa, mutlu bir adam olarak ölebilirim.

Ama Blair geri çekilir, parmak uçları şişmiş dudaklarına dokunmadan önce yarım adım geri atar.

"Özür dilerim," diyorum ona, ne olduğunu anlamaya çalışırken onu izliyorum. "Ben... sadece..."

Beni keserek tekrar kollarıma atlar ve dudaklarını benimkilere bastırır. O da benim ona karşı olduğum gibi vahşidir. Onu eve götürmek, odasına çıkarmak ve bütün gece bunu yapmak için her şeyi verirdim. Ama yapmayacağım. Yapamam.

Ağzıma inliyor ve yemin ederim ki o anda kendimi kaybediyorum.

Ellerim kalçalarını sıkıca kavrar, vücudunu bana doğru çekerim ve eminim ki bu öpücükle bana ne yaptığını hissediyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "Blair," diyorum nefes nefese. "Yağmur gerçekten yağıyor."

"Evet. Yağmur. Çok yağmur," diye nefes nefese konuşuyor.

Dudaklarım gülümsüyor, çünkü telaşlandığında çok sevimli oluyor. "Yine başladın," diye inliyor.

"Ne?"

"Gülümsedin. Ve ben senin gülümsemeni çok seviyorum. Bu yeni bir gelişme, çünkü yeterince gülümsemiyorsun. Ama şimdi bu yüzden beni tekrar öpmeni istiyorum. Ama hava gittikçe kötüleşiyor ve ıslak, soğuk giysiler yüzünden ikimiz de hasta olacağız," diye gevezelik ediyor ve bu sadece gülümsememi daha da genişletiyor.

Elimle yüzünü tutup bana bakmasını sağlıyorum. Bana baktığında, yağmur görüşünü bulanıklaştırıyor ve yağmur damlalarını gözlerinden silmek zorunda kalıyor. Kendimi tutamıyorum; ıslak saçlarını yüzünden çekiyorum.

"Bugün geldiğine sevindim," diyorum ona içtenlikle.

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve başparmağımınla yanağından yağmur suyunu siliyorum. "Beni deli ediyorsun Blair. İyi anlamda," diye onu temin ediyorum. "Seni düşünmeden duramıyorum. Ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Her fırsatta yanında olmak istiyorum. Ve en önemlisi, senin dudaklarını dudaklarımda hissetmem gerekiyordu, benim kadar çıldırmış bir yanın var mı diye görmek için."

Bana bakıyor, nefes alışını öncekinden daha hızlı ve hemen cevap vermediğinde midem takla atıyor. Ellerini kaldırıp yüzümün iki yanını avuçluyor, başparmağıyla çenemin kenarındaki sakalları okşuyor.

"Buraya geldiğimden beri beni delirtiyorsun, Kızgın Kovboy."

Onun sözleriyle yıllardır yüzümde gördüğüm en büyük gülümseme yayılır ve ben bir öpücük daha için eğilirim. Elleri yüzümü orada tutar, benim kadar onun da bunu istediğini gösterir. Vücudu titrer ve burada sonsuza kadar kalamayacağımızı anlarım.

İsteksizce öpüşmeyi bıraktım, ama dudaklarının üzerinde durdum. "Seni eve götürelim ve ısınalım," dedim.

Onu arabasına kadar geçirirken kolumu omuzlarına doluyorum, ama sonra fark ediyorum ki buraya birlikte gelmedik, yani onu eve götüremeyeceğim.

Ama bunu çok istiyorum.

Aynı zamanda dikkatli davranmak ve çok hızlı davranmamak istiyorum.

"Bu benim," diyor şaka yaparak, sanki arabasını ezbere bilmiyormuşum gibi. "Evet, bu yollar için daha iyi bir araba almalısın."

"Biliyorum, ama bu bebeği bırakacak kadar cesaretim yok," diyor ve arabanın kaputunu okşuyor.

Ona gülümsüyorum. Artık bu onunla birlikte içgüdüsel olarak geliyor. Blair artık benim üzerimde öyle bir etkiye sahip ki, buna engel olamıyorum.

Kapıyı açar, içeri girer ve kapıyı kapatmadan önce bana bakar. Bir elim arabanın kaputunda, diğer elim kapıda, "Bana ihtiyacın olursa nerede bulacağını biliyorsun" derim.

"Sanırım biliyorum, değil mi?" Hafifçe gülüyor.

Bununla birlikte, arabanın kapısını kapatır. Geri çekilirim ve motorun çalışmasını, çimlerden geri geri çıkmasını ve uzaklaşmasını izlerim. Araba tamamen gözden kaybolana kadar gözlerimi arabadan ayırmam ve olduğum yerden kıpırdamam.

Her şey bir anda değişti.

Ve o gece, uzun zamandır ilk kez, gülümsemeyle uykuya daldım.

BÖLÜM 29

BİR ÖPÜCÜKLE AİLENİN BİR PARÇASI OLURSUN.

BLAIR

"Kontrol görüşmelerimizi yapalı bir haftadan fazla oldu sanki," diyor Kodi telefonun hoparlöründen. "Beni çoktan unuttun gibi hissediyorum."

"Asla." Gülerek cevap veriyorum. "Burada çok meşguldüm." Ve dürüst olmak gerekirse, dikkatim dağınıktı.

Dünden beri evimde sanki gerçek bir bulutun üzerinde yaşıyormuşum gibi zıplıyorum. Çünkü Griffin Barlow beni öptü.

Eve geldiğimde kendimi kanepeye attığımı ve heyecandan ölü bir böcek gibi ayaklarımla havayı tekmelediğimi söylemekten utanmıyorum. Sanki lise öğrencisiymişim gibi hissettim, aşık olduğum kişi bana olan duygularını itiraf etmiş gibi. Daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum.

Öpücük elektrik
gibiydi. Ateş gibiydi.
Sıcak.

Dışarısı soğuk ve yağmurlu olduğu için olmaması gereken her şeydi.

"Alo?" Kodi telefonda bağırıyor. "Söylediklerimi duydun mu? az önce ne dedin?"

"Aramızdaki dürüstlüğü korumak için... hayır."

"Dün annemi gördüğümü söylüyordum. Seni soruyordu," diyor Kodi yumuşak bir sesle.

Bir anda mutluluk balonum patladı.

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Çok komik. Numaram onda var. Telefonu alıp beni arayabilirdi."

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Spot ışıklarından ve benim yaşamamı istediği siyasi hayattan uzaklaştığım için mutlu olmadığını biliyorum. Bizim mutluluğumuzu hiç umursamıyor."

"Sence ben neden ondan kaçınıyorum?" Kodi gülüyor. "O çok zor biridir. Çok. Ve bunu benim ağzımdan duymak bir şey ifade ediyor."

"Peki, ne istiyordu?" isteksizce soruyorum.

"Ne zaman eve dönmeyi planladığını bilmek istedi. Kurban rolünü oynamayı ne zaman bırakacağını. Ama merak etme," diye çabucak ekledi. "O pislik *seni* aldattığı için bunun haklı olduğunu söyledim, tersi değil. Onun gözünde herkes ikinci bir şansı hak eder. Falan filan."

Ve haklı.

Annem tam da böyledir. Manipülatiftir ve duygularıyla oynar, böylece sonunda her zaman kazanan o olur.

"O aslında deli," diyorum Kodi'ye. "Geri dönmeyi düşünmüyorum."

Kodi diğer uçta sessiz kalıyor ve sözlerimin onu incittiğini anında anlıyorum. Geri dönmemi istiyor. Onu en az onun beni özlediği kadar özlüyorum, hatta belki daha fazla. Kız kardeşimin burada olmaması çok acı verici. O benim dayanağım, sırdaşım.

"Öyle demek istemedim, Kodi."

"Ne demek istediğini biliyorum. Anlıyorum. Bazen seni çok özlediğim için üzülüyorum. Bu telefon görüşmeleri yetmiyor. O da Theodore'dan bahsetmiş olabilir."

Onun adı geçince yüzüm buruştu.

"Biliyorum," sanki beni duymuş gibi devam ediyor. "Durumu iyi değil, Blair."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen gittiğinden beri hayatı tam anlamıyla parçalanıyor."

"Ben mi?" diye hayretle soruyorum. "Bunun benimle bir ilgisi yok. Boşanmamız, ben buraya taşınmaya karar vermeden çok önce bitmişti."

"Hayır, hayır, hayır. Senin yüzünden demiyorum. Genel olarak söylüyorum. Skandal üstüne skandal ile haberlere çıkıp duruyor. Onay oranı berbat ve kendini toparlamadıkça yeniden seçilme şansı yok."

İçimde onun için üzülen çok küçük bir parça var. *Gerçekten çok küçük* bir parça. Çünkü kimse böyle bir şeyi hak etmez. Ama bu durumda, Theodore bunu kendi başına getirdi. Bana anlattığı skandalların sebebi o, çünkü pantolonunun içindeki şeyi kontrol edemiyor ve sadık kalamıyor.

Bana yaşattığı acının göğsüme vurmasını bekliyorum.

Ama gelmiyor.

Bir kez olsun, gelmiyor.

Buraya taşınmadan önce ondan vazgeçtiğimi ve ona ikinci bir şans verme ihtimalimin olmadığını biliyordum. İyileşme sürecinin bir parçası olarak, zaman zaman duygularımın yüzeye çıkacağını biliyordum. Geçmişimin anıları, uzun süre hayatımın bir parçası olduğu için her zaman orada olacak.

Bir noktada, acı verici olmaktan çıkarlar.

Acı verici anılar olmaktan çıkarlar ve sadece... anılara dönüşürler. "Konuyu değiştirmek için," Kodi düşüncelerimi keser. "

Buradan çıkıp hak ettiğin hayatı yaşamaya başladığın için ne kadar mutlu ve gururlu olduğumu biliyorsundur umarım."

Şimdi duygularım yüzeye çıkmak için mücadele ediyor.

Tam cevap vermek üzereyken telefonuma bir mesaj geliyor. Aşağıya bakınca, Griffin'den geldiğini görüyorum.

GRIFFIN

Selam.

BEN

Selam

"Bu adam," diye kendi kendime fısıldayarak başımı sallıyorum.

"Ha?"

"Oh, özür dilerim. Griffin'den bir mesaj aldım," diyorum ona, mesajlarımı kapatıp telefon ekranına geri dönüyorum. "O, tek kelimelik mesajlarda üstün olan kişi." "Öyle mi?" diye soruyor. "Bu komşunla bir şey mi oldu?"

Kodi'ye burada olan biten her şeyi anlatmadığım için suçluluk duygusu başımı sarmış. Neden bilmiyorum, çünkü o başka bir eyalette ve kasabadaki insanların ondan öğrenme ihtimali yok.

Başka bir mesaj gelir ve ekranı değiştiririm.

GRIFFIN

Akşam yemeği. Ailemin evi. Bu gece.

BEN

Bu bir soru mu, yoksa talep mi?

"Öncelikle, sanırım az önce beni bu akşam anne babasının evinde akşam yemeğine davet etti," diyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Mesajlaşmada pek iyi değildir. Tek kelimeyle cevap verir ve *akşam yemeği. Nokta. Ailesinin evi. Nokta. Bu akşam. Nokta.*" Gülerek cevap veriyorum.

"Bunu bana açıkça anlatıp noktalama işaretlerini de eklediğin için teşekkür ederim."

"Senin de havayı anlamanı istedim."

"Gerçekte neler olduğuna geri dönelim. Seni akşam yemeği için ailesinin evine mi davet etti? Bluewater Rivers'da neler oluyor?"

Kendi sözlerimle boğulmak üzereyim. "Bluestone Lakes çok eğlenceli bir yer. Atları ve seksi komşuları var. Bunlardan biri de olağanüstü öpüşüyor."

"Ne?"

Telefonum tekrar çaldı.

"Bir saniye lütfen," diyorum Kodi'ye ve mesajlaşma uygulamasına geçiyorum.

"Bana bu bilgiyi verdikten sonra bekle diyemezsin," diye bağırır Kodi, ben mesajı okurken.

GRIFFIN

Soru.

BEN

Bu akşam anne babanızın evinde akşam yemeğine gitmemi mi istiyorsunuz? Doğru anladıysam.

GRIFFIN

Evet.

BEN

Öyle söylemeliydin.

"Bağırmaya üç saniye kaldı," diye bağırır Kodi.

"Dün," diye başlıyorum, yüzümde bir gülümseme yayılması için duraksayarak, öpücüğü tekrar düşünüyorum. "O genellikle

bıraktıktan sonra, Lily'nin fırından benim için gönderdiği ikramları bıraktım. Neden oraya gittiğimi bilmiyorum, ama vardığımda kendimi aptal ve tuhaf hissettim. Sanki orada olmakla yanlış bir seçim yapmışım gibi."

"Anlaşıldı. Devam et."

"Ben de saçmaladım ve hasta olduğumda bana çorba yaptığı için teşekkür ettim. Arabama dönmek üzereyken beni durdurdu ve dudakları dudaklarıma değmeden önceki saniyelerde olanları hiç hatırlamıyorum."

"Sanki bir film izliyormuşum gibi hissediyorum."

"Sanki bir filmdeymişim gibi hissettim. Yağmur çok şiddetli yağıyordu. Saçlarım sıırılsıklam olmuştu ve arabama döndüğümüzde ikimizin de kıyafetleri sıırılsıklam olmuştu. Ama önemli değildi çünkü o adam öpüşmeyi biliyordu, Kodi. Hiç bu kadar yoğun bir öpücük hissetmemiştim."

"Bu... Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyor Kodi, açıkça ne söyleyeceğini bilemeden.

"Şu anda ben de aynı şekilde hissediyorum. Nasıl sindireceğimi bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Bir dakika önce hayatımı düzene sokmaya çalışıyordum, bir dakika sonra komşuma aşık oluyorum."

"Geri sar. Geri dön!" diye beni durdurur. "Yani, bu ciddi bir şey. O adama gerçekten aşık oluyorsun. Bu kadar çabuk bir şeye atılmak istediğinden emin misin?"

"Artık hiçbir şeyden emin değilim." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Ama bildiğim tek şey, aramızda bir şey olduğu. Bundan da kurtulamıyorum. Ve şimdi, beni ailesinin evine akşam yemeğine davet ediyor."

"Bir öpücükle ailenin bir parçası oldun. Aferin Blair," diye tezahürat ediyor. Telefonum yine bir mesajla çalışıyor.

GRIFFIN

■

Yaptım.

BEN

■

Hayır, sen talep ettin.

"O kadar da abartma," diye Kodi'ye devam ediyorum.

"Ben giderdim. Hiçbir erkek ciddi bir ilişki olmadıkça seni ailesiyle akşam yemeğine davet etmez."

O göremese de gözlerimi devirdim. "Bu kasabayı bilmiyorsun. Burası küçük bir yer ve herkes birbirine yakındır. Ama evren beni ona doğru itmeye devam ederse, kendimi bir şeyden mahrum bırakmayacağım.

Eğer evren beni onun yönüne itmeye devam ederse. O etrafta olduğunda ben de tamamen heyecanlanıyorum."

"Ne kadar lise öğrencisi gibi davranıyorsun." Gülüyor.

"Ben çok ciddiğim." Gerçekten dürüst olmama rağmen gülüyorum. "Buna karşı koymak istiyorum. Ama dediğim gibi, evren, yerçekimi, uzaydaki bir çekim gücü beni ona doğru itip duruyor."

"Bunu internetten mi aldın?" "Sana dayanamıyorum."

"Benim duygusal aşk saçmalıklarını sevmediğimi biliyorsun," diyor, sesinde mizahla.

Bu, onunla benim zıt olduğumuz tek alan. Ben umutsuz bir romantikim, o ise yalnız kalmakta ve başarılı bir iş kurmakta çok başarılı. Hayatta onun bağımsızlığının yarısı kadar olabilseydim, her yerde başarılı olurdum. Bunu biliyorum.

"Dinle," diye devam ediyor, ben cevap veremedim. "Seni her şeyden çok seviyorum ve Theo-pislik yüzünün sana verdiği acıyı bir daha asla yaşamamı istemiyorum. Senin için bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek, tanık olmak için en acı şeydi. O yüzden kalbine dikkat et."

"Olacağım. Seni seviyorum, Kodi."

"Ben de seni seviyorum. Yemekte eğlen, ama fazla eğlenme." Kıkırdarak telefonu kapatır.

Griffin'in cevap vermediği açık mesajlaşmaya bakarken onun sözlerini düşünürüm.

İçimde bir yerlerde kalbimi korumam gerektiğini biliyorum. Ama bunu inkar edemem.

Artık onu inkar edemem.

Önceki mesaja bir şey eklemeye karar verdim.

BEN

Ama itiraf etmeliyim ki, bu biraz heyecan vericiydi.

GRIFFIN

Blair...

Bu akşamki akşam yemeği çok ilginç geçecek.

Mikrodalgadaki saate bakıyorum ve Griffin'in her an gelebileceğini fark ediyorum.

Banyoya gidip kendime bir kez daha bakıyorum.

Uçuşan bir etek ve içine sokulmuş bir kazak giymeye karar verdim. Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu. "Ailelerle tanışma" olayı. Bu durumun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, bu da beni daha da gergin yapıyor.

Çakıllı yolda kamyon lastiklerinin sesini duyunca, yavaşça nefes alıp veriyorum ve dışarı çıkıp onunla buluşuyorum. O kamyonun kapısını kapattığı anda ben de verandaya çıkıyorum.

Başını kaldırıp beni orada dururken gördüğünde, aniden durur. Yutkunmadan önce, vücudumu baştan aşağı süzen yoğun bir bakışla bana bakar. Kendini toparlayıp bakışlarını yere çevirir, sonra verandama gelene kadar yürümeye devam eder.

Gergin bir enerji içimi kaplar.

Gözlerini tekrar bana çevirir. Cildimde bir sıcaklık hissedirim, ama aynı zamanda vücudum titrer ve durduğum yerde görünür şekilde titrememek için kendimi zor tutarım.

"Çok güzelsin," diyor. "Ailem için bu kadar giyinmene gerek yoktu."

Gülümserim. "Aslında bu benim daha rahat kıyafetlerimden biri. Ama sence fazla mı giyinmişim?"

Neredeyse boğulacak gibi oluyor. "Evet," diyor yutkunmadan önce. "Yani, hayır."

İki elimi belime koyduğumda yüzümdeki gülümseme daha da genişliyor. "Telaşlandın mı, Griffin Barlow?"

"Her zaman bu kadar cüretkar mısın?" Omuz silkiyorum. "Yeni şehir, yeni ben."

Ama birkaç aydır burada yaşıyorsam, burası hala "yeni bir şehir" olarak kabul edilir mi? Bilmiyorum, ama ben böyle kabul ediyorum.

Griffin kıpırdamıyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama kendini durdurmak istercesine hemen kapatıyor.

"Hazır mısın?" diye karar kılar.

O beni kamyonetine götürmeden önce başımı salladım.

Gerçek bir beyefendi gibi, kamyonetin kapısını benim için açar, ben binmeden kapıyı kapatmaz ve biraz neşeyle kaputun etrafında dolanır. Gözlerimi ondan ayıramıyormuşum gibi her hareketini izlerim. Kamyonete çok kolay bir şekilde atlar ve kontak anahtarını çevirir. Bir eliyle direksiyonu tutarken, diğer elini koltuğumun arkasına koyar ve garaj yolundan çıkıp yola girer.

Bir erkeğin bunu yapma şekliyle ilgili bir şey var.

Özellikle de onunkiyle.

"Oraya varmadan önce seni uyarmak istiyorum," diye başlıyor ve derin bir nefes almak için duraklıyor. "Ailem bazen çok baskıcı olabiliyor. Benim için en iyisini istiyorlar, ama bazen beni ve hayatta gerçekten ne istediğimi pek iyi tanımadıklarını düşünüyorum."

O ön camdan dışarıya bakarken, gözlerini yoldan ayırmadan ona dönüp bakıyorum.

"Anlıyorum. Ben de eskiden ailem hakkında böyle hissederdim. Ama benimkiler biraz manipülatifti." Gerginliği azaltmak için hafifçe güldüm. "Ne hissedersen hissedeyim, her şeyi kendileri ve kendi hisleri ile ilişkilendirirlerdi. Hiçbir zaman benim hislerimin geçersiz olduğunu hissettirmekten geri kalmazlardı. Bu yüzden yıllar önce onlarla ilişkiyi kestim. Şimdi sadece kendi şartlarımla konuşuyorum," diyorum, ama konuşmayı kesmediğimi fark ediyorum. "Ve şimdi sana travmamı anlatıyorum ve beni yol kenarına bırakmadığın için şaşıyorum."

"Bitirdin mi?" diye soruyor. "Evet."

"İyi, çünkü seni kaldırıma bırakmaya niyetim yok," diyor, arabayı dur işaretinde durdurup bana bakıyor. "Bu gece orada olmanı istiyorum."

O kamyoneti hızlandırıp yeni bir yola girmeden önce anlayışla başımı sallıyorum.

Bu gece orada olmanı istiyorum.

Sözleri, durmadan mırıldandığım bir şarkı gibi kulaklarımda çınlıyor. Beni orada istiyor.

Ailesiyle tanışmamı istiyor.

Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğu düşüncesi kafamın arkasında bir korku uyandırıyor. Theodore'un ailesiyle ilk tanıştığımda, o da benim orada olmamı istemişti. Ama her şey çok hızlı ve çabuk değişti. Benim

geriye dönüp baktığımda pek normal olmadığını düşündüğüm bir hayata yerleştik. Rahatladık ve birbirimizi istemeyi unuttuk. Birbirimize *ihtiyaç duymayı* unuttuk.

Bildiğim tek uzun süreli ilişki, benim bozulmuş evliliğim. Yani, olması gereken bu mu?

Tamam, Griffin ile evleneceğim falan değil, ama benden sıkılıp yeni birini bulacak mı?

Beynimin bana bunu yapmasından nefret ediyorum.

"Geldik," diyor Griffin, sessizliği bozarak kamyonu park ediyor.

"Çok hızlı oldu."

"Küçük kasaba." Göz kırparak arabadan iner ve benim tarafıma koşarak kapıyı açar.

Denesem bile yüzümdeki gülümsemeyi tutamıyorum.

Touché.

Eve doğru bakıyorum ve ağzım açık kalıyor. Ev, sanki ormanın ortasında gibi ağaçların arasında yer alan bir kütük evi andırıyor. Çevresindeki manzara bizim sokağımızdakine hiç benzemiyor, ama çok güzel. Rahat ve تنها.

"Kız kardeşlerin de burada olacak mı?"

diye soruyorum. O başını sallıyor. "Bu gece sadece biz varız."

Başımı sallayıp Griffin'i takip ederek ahşap verandaya çıkıyorum. Kapı daha biz ulaşmadan açılıyor ve Nan bizi karşılıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar Griffin, şaşkın bir şekilde.

"Annen, benim çok sevdiğim tavuk tarifini yaptığını söyledi." Kıkırdar. "O yemeği ne kadar sevdiğimi biliyorsun, ben de kendimi davet ettim."

Griffin sadece başını sallar ve onu geçip eve girer. "Umarım açsındır Blair."

Nan göz kırpar.

Ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verip onu içeri takip ettim.

Haydi bakalım.

Güzel bir kadın, elinde bir bulaşık beziyle koridora girer, ellerini kurularken beni fark eder ve durur.

"Misafir getireceğini söylememiştin?" Griffin'e gülümser.

Yüzüm utançtan kızarır, çünkü en son istediğim şey bir yük olmak ve misafirperverliği suistimal etmektir.

Cevap vermek için ağzımı açarım ama Griffin benden önce davranır. "O benim komşum."

Başımı onun yönüne çevirip zorla gülümserim.

Bu, olması gerekenden çok daha fazla acıttı.

Bir süredir beynim, bunun istediğim şey olup olmadığını merak ederek bir o yana bir bu yana gidip geliyor. Daha fazlasını mı istiyorum? Bir nevi. Hayır. Daha fazlasını istiyorum.

"Ben Mary," diyor annesi.

"Ben Blair," diyorum ve birkaç adım atarak elimi uzatarak onu selamlıyorum. Elimi eline alıyor. "Sadece iyi şeyler duydum."

Nan yanımda içkisini boğazına kaçırıyor.

"Bize yalan söylemenize gerek yok," diyor yaşlı bir adam, bizi selamlamak için koridora girerken. Elini bana uzatıyor. "Ben Eugene. Herkes bana Gene der."

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"İkiniz de tam zamanında geldiniz," diyor Mary ve bizi akşam yemeği için hazırlanan masaya götürüyor. "Yemek hazır."

Griffin'i takip ediyorum, kalın pazılarına bir elimi dolayarak mutfağa girmeden önce onu durduruyorum. "Onlara geleceğimi söylemedin mi?"

"Ben sürprizlerle dolu bir adamım, tatlım." Göz kırpar. "Birini getireceğimi söyleseydim, en güzel Çin porselenlerini çıkarırdı. Bu gayri resmi bir akşam yemeği."

"Tamam."

Söyleyebileceğim tek şey bu. Yani, ailesi söz konusu olduğunda, o benden daha iyi bilir, bu kesin.

Mary fazladan bir masa hazırlar. "Senin için güzel tabakları çıkarmak için vaktim olmadı, Blair. Bu" —başını Griffin'e doğru eğerek— "geleceğini bize söylemeyi akıl edemedi."

Griffin'in odanın köşesinde sırtarak durduğunu görüyorum.

"Üzülmeyin hanımefendi. Benim için yer ayırdığınız için teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle.

"Hanımefendi falan deme," diyor, eliyle beni uzaklaştırarak.

Mary ve Eugene masaya yemekleri getirirken, Griffin bir sandalye çekip kolunu uzatarak bana oturacağım yeri gösterdi.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor. "Sen ne içiyorsan ben de onu içerim."

O da başını sallar ve annesi ve babası hemen arkasından mutfağa doğru çekilir.

Nan yanıma oturur, dirseğini masaya dayar ve vücudunu bana doğru çevirir. bana dönüyor. Ben ona şaşkın şaşkın bakarken, o yüzünde şeytani bir gülümsemeyle

yüzünde kötü bir gülümsemeyle bana bakar.

"İyi misin?" Ona gülüyorum.

"Burada olduğun için çok mutluyum

Blair."

Griffin, o daha fazla konuşmadan elinde iki bardakla içeri girer. Biri kehribar rengi bir sıvı, diğeri beyaz şarap içeren bardakları önüne koyar.

"Ee, Nan," diyor Gene, herkes tabağını doldururken oturduğu yerden. "Bize şehre gelen bu yeni adamdan bahset."

Parmaklarını dudaklarına götürerek, ağzını sıkı tutacağını işaret eder.

"Görünüşe göre, o bir ünlü," der Mary, tavuğunu keserken.

"Nan kim olduğunu biliyor ama nasıl ve neden ünlü olduğunu bize söylemiyor."

"Belki de siyasetle ilgileniyordur ve bu yüzden ünlü sayılıyor," diyor Gene.

"Bu ne kadar eğlenceli olurdu?"

Erkek bir politikacının şehre geleceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Theodore nerede yaşadığını öğrendi mi?

San Francisco'da kesinlikle bir ünlü sayılıyor.

"Sana tek söyleyebileceğim, Poppy'nin yanındaki Poplar Caddesi'ne taşınacağı." Nan ağzı yemekle dolu halde gülüyor ve sonra çatalını Eugene'e doğru uzatıyor. "Ve kayıtları aramaya zahmet etme, çünkü kayıt dışı bir işlem."

"Bu yasal mı?" diye merakla soruyorum.

"Benim içtiğim marihuana da yasal değil," diye bağırır. "Ama kimse beni başımı belaya sokamaz. Bıçağım var."

"Bıçak mı?" diye sorar Griffin, tavuğunu yutarken

boğulur. "Evet. Kitle imha silahı." Nan başını sallar.

Griffin gözlerini devirir. "Biftek bıçağını kitle imha silahı olarak adlandıramazsın."

"Sen. Sus," diye onu keser. "Bütün sırlarımı ifşa etme. İnsanların benden korkmasını seviyorum."

Elimi ağzıma götürerek avucumun içine gülmeye başlarım.

"Bu akşam yemeği için bu kadar şiddet yeter," diyor Mary. "Blair'den bahsedelim. Nerelisin?"

Midem yine takla atar. Griffin nereli olduğumu biliyor, ama babası bu kasabanın belediye başkanı olduğu için, diğerleriyle de iletişim halinde olup olmadığını merak ediyorum. Sanki belediye başkanlarının birbirleriyle iletişim kurdukları özel bir çevrimiçi platform varmış gibi.

Kesinlikle bu konuyu fazla düşünüyorum.

Şu anda çok iyi bir durumdayken, geçmişimin geleceğime karışmasını istemiyorum. Kendimi iyi hissediyorum ve işleri m gerçekten yolunda gidiyor.

"San Francisco'danım," diyorum.

"Vay canına," diyor Gene. "Orası çok uzak. Buraya kıyasla tamamen farklı bir dünya, değil mi?"

"Bir daha söyleyebilirsin," diyorum alaycı bir şekilde.

Nan boğazını temizler. "Bu yepyeni bir dünya..." "Nan,"

Griffin sözünü keser.

"Oh, haklısın." Nan başını sallar ve yemeğine tekrar başlar.

"Buraya taşınmana ne sebep oldu?" diye sorar Mary. "Her yerde çalışabileceğin bir işin mi var?"

"Şey..." *Nefes al. Nefes ver.* "İşim yoktu. Belediye başkanıyla evliydim."

Mary'nin sorusuna cevap verirken, Griffin'in yönüne bakarım ve gözlerinde bir şey parlar. O bana boş boş bakarken, gözlerimi ondan ayırmam mümkün değildir.

Sorularla dolu bir bakış.

Ama aynı zamanda arzu

dolu.

Sanki o tek cümlede bir şey değişmiş gibi.

Nan, kim bilir ne hakkında konuşmaya devam ederken, ben kendi sözlerimi kafamda tekrarlıyorum. Griffin'e bakmaya devam ettikçe, bu sesler boğuluyor.

Belediye başkanıyla evliydim.

Artık o kişi olmadığımı ikimiz için de teyit eden bir şey. Evli değilim.

Kocam yok. Özgürüm.

O anda, artık özgür olmak istemediğimi anlıyorum. Griffin

Barlow'un beni her şekilde sahiplenmesini istiyorum.

BÖLÜM 30

SEN YANIMDAYKEN ELİMDE DEĞİL.

GRIFFIN

Akşam yemeği bir anda geçer.

Tabii ki, ailem küçük kasaba siyasetini gündeme getirmek için bir fırsat buldu. Blair tüm konuşmadan rahatsız olmuş gibiydi, bu da onu daha da ilginç hale getirdi. Benim ailemin etrafındaki siyaseti tahammül edemediğim gibi, onun da eskiden yaşadığı hayatı tahammül edemediğini gösteriyordu.

Annem tatlıları servis etmeye başlar. Burada sadece kız kardeşlerim ve ben olsak bile, her zaman abartılı davranarak ve bizi buradan çok tok olarak ayrılmamızı sağlayarak gösteriş yapar.

"Peki, Blair," diye tekrar başlıyor babam. "Seni siyasete ne yönlendirdi?" O alaycı bir şekilde gülüyor. "Siyasete hiç ilgi duymadım."

Gözlerimi babama dikiyorum, o da bunu fark ediyor ama geri adım atmıyor.

"San Francisco'da böyle önemli bir belediye başkanının, bu tür şeylere ilgi duyan bir eşi olmalı."

"Eugene. Yeter artık," diye bağırırım.

Elini Blair'e doğru uzatır, ama bana bakar. "Oğlum, sadece onu tanımaya çalışıyorum."

"Hayır, değilsin," diyorum, sesim giderek daha sinirli hale geliyor. "Blair'in de bu işin bir parçası olduğunu ima ederek siyaset hakkında tartışmaya devam etmek için bir fırsat arıyorsun. O öyle biri değil. O hayatı bir nedenden dolayı bıraktı ve bu konuyu masada açmazsan çok sevinirim."

Babam duraksar, bana bakarak bir parça pasta alır.

"Saygısızlık etmek istemem," diye araya girer Blair. "Onunla evliydim diye mutlu olduğum anlamına gelmez. Bir nedenden dolayı ayrıldım. Bir nedenden dolayı ailemle ilişkiyi kestim. Hem siyaset hem de artık dahil olmak istemediğim bir hayat yüzünden. Yani..." Durur, elindeki çatalı çevirir. "Kocamdan ayrılmamın nedeni, bunların yanı sıra onun sekreterine olan ilgisiydi." Hafifçe güler. "Ama her şey, benim

Bu sözleri, evinde sana saygısızlık etmek için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü ben böyle biri değilim."

Şok ve hayranlıkla ona bakıyorum.

Kimse babama böyle karşı çıkmaz.

"Burada işlerin farklı olduğunu biliyorum," diye devam ediyor. "Bu kasaba, bu aile ve senin işin hakkında daha fazla şey bilmek isterim... ama geçmişim geçmişimdir, bunun bir nedeni var."

Geçmişim, bir nedenden dolayı geçmişimdir.

Kısa bir cümle, geçmişimin gözlerimin önüne gelmesine neden oluyor. Nedenim ne?

Sebeğim Blair mı? Hayatın bana daha iyi şeyler getireceğini bildiği için yıkıcı bir kalp kırıklığı yaşamam mı gerekiyordu? Belki de Sierra'nın ayrılması, onunla daha derin bir ilişkiye girip daha fazla incinmem için beni korumak içindi.

"Geri dönmeyi düşünüyor musun?" diye soruyor annem.

Nefesimi tutuyorum çünkü ben de ona bunu sormak istiyordum.

Bu akşam onu almaya gittiğimde neredeyse soracaktım, ama o yeni bir şehre taşınmakla ilgili yorumunu yaptı.

Blair başını bana çevirir, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir.

"Burada hala göreceksin ve öğreneceksin çok şeyim var," der ve tekrar

"Bu bir evet değil, ama bir hayır da değil."

Bu bir evet değil, ama hayır da değil.

Kendime sorup durduğum aynı soru tekrar aklıma geliyor. Onu burada kalmaya ikna edebilir miyim? Çünkü, lanet olsun, bunu istiyorum.

"Önyargılı olduğumu biliyorum," diye başlıyor babam. "Ama... burası küçük bir kasaba olsa da, kesinlikle görülecek çok şey var. Bu kasabayı bu kadar sevmemin nedeni, nerede olursan ol, her zaman bir yerlerden manzara görebilmen. 360 derece manzara güzelliği. Bu yerin tek bir santimetrekaresine bile alışamayacağım."

"Ben de bunu anlamaya başlıyorum," diyor Blair.

Onların konuşmasının geri kalanında sessiz kalıyorum. Babam, kasaba için yaptığı planları ona anlatıyor. Hiç umursamıyor gibi görünse de, konuşmaya katılıyor, yüzünde bir gülümsemeyle babamın tüm çılgın fikirlerine onaylayarak başını sallıyor.

Konuşma bittiğinde, babam annemin dikkatini çekerken, ben anneme bulaşıkları mutfığa taşımada yardım ediyorum.

Bulaşıkları lavaboya koyarken annemin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Ona dönerek, daha fazla bir şey söylememesi için sessizce yalvaran bir bakış atıyorum.

Ama o bunu anlamıyor. "O çok sevimli, Griffin."

Onaylayarak başımı sallıyorum, çünkü öyle. Birçok özelliği var, ama sevimli benim ilk tercihim olmazdı.

Nefes kesici. Komik.

O... mükemmel.

"Bence o burada kalacak," diye devam ediyor. "Sence?"

"Onunla kısa süreli tanışmamdan yola çıkarak, bu kasabanın onun ihtiyacı olduğunu bilmediği her şey olduğunu söyleyebilirim."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve önümdeki bulaşıkları temizlemeye odaklanıyorum.

Blair, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi.

Eve dönüş yolunda araba sessizdir. İkimizin de söyleyecek çok şeyi var gibi hissediyorum, ama ikimiz de bunu söylemek istemiyoruz. Etrafımızı saran gerginlik neredeyse dayanılmaz hale geldiği için, kamyonetin camını açmak zorunda kalıyorum.

"Kamyoneti evime bırakacağım ve seni yürüyerek eve götüreceğim," diyorum, sessizliği bozarak çakıllı garaj yoluna girmeden önce.

"Tamam." Yolcu koltuğunda elleriyle oynarken tek kelimeyle cevap verdi.

Gergin mi?

Kamyoneti park ettikten sonra, arabayı dolaşıp kapıyı açtığı anda kapıyı tutuyorum. Küçük bir hareketle yüzündeki gülümsemenin parladığını izliyorum. O bilmiyor ama ben onun merhametine kalmış durumdayım ve şu anda benden istediği her şeyi yaparım.

Açık çimlere birkaç adım attıktan sonra, yüzünü gökyüzüne doğru çevirir. Akşamın dağ havasını derin nefeslerle ciğerlerine çekerken omuzları inip kalkar.

dağ havasını içine çekerken omuzları yükselip alçalır.

"Dışarısı çok güzel," diyor.

Ben hiçbir şey söylemedim. Doğrusu *ne* diyeceğimi bilmiyordum.

Onu burada tutabilir miyim?

Sadece bu gece değil, sonsuza kadar?

"Verandanda biraz oturmak ister misin?" diye soruyor, bana dönerek.

Neredeyse olduğum yerden geriye doğru sendeliyorum, çünkü onunla yüz yüze geldiğim her seferinde, içimden yeni bir adrenalin dalgası geçiyor. Duygular, sanki defalarca yumruk yemiş gibi yüzüme çarpıyor.

Evet, yüzde yüz onun merhametine kalmış durumdayım.

Elimi yanıma uzatarak, bayanlar önce geçer, diye işaret ederek, onu verandamın merdivenlerinden yukarı takip ediyorum. Akşam yemeğine geldiğinde oturduğu aynı koltuğa oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve gözlerini gökyüzündeki yıldızlara dikeyyor.

O haklı.

Bu gece dışarısı çok güzel.

Hatta son zamanlarda gördüğümüz en berrak gece bile olabilir.

Görüşümü engelleyen tek şey, arabadan verandaya kadar bizi takip eden gerginlik. Yoğun ve neredeyse boğucu.

Telefonu masanın üzerindeki küçük çantasında arka arkaya üç kez çalıyor ve o telefonu alıp mesajları okumak için bir dakika bekliyor, sonra cevap vermeden yerine geri koyuyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Lily, yarın iş için çok erken saatte fırına gitmem gerektiğini hatırlatmak için mesaj atıyor. Kurucular Günü mü?" Sandalyesinden bana bakar.

"Bluestone Lakes'te yılın en önemli günü."

Hafifçe gülümser ve tekrar gökyüzüne bakar.

"Seni eve götürüp biraz uyumanı mı istersin?"

Bencil bir yanımla cevabın hayır olmasını umuyor. Onunla geçirdiğim bu zamanın bitmesini istemiyorum.

Kafasını sallayarak, bakışlarını verandanın ötesine dikeyyor.

"Ailem ve bu akşam masaya getirdikleri siyasi konuşmalar için özür dilerim," diyorum, aramızdaki gerginliği yatıştırmaya çalışarak.

Ay ışığı, bana dönünce yüzüne bir parıltı getirir ve kalkıp onu öpmek için duyduğum istek, bütün gece boyunca hiç olmadığı kadar güçlüdür.

"Onlar için üzölme, Griffin. Bu tür konuşmalara alışkınm. Büyürken ve o hayatla evli olduğum onca yıl boyunca tek bildiğim buydu."

Yutkunuyorum ve boğazım yanıyor. Onun geçmişini acı bir şekilde hatırlatıyor. "Evliydim," onun sözlerini tekrarlıyorum.

Bunu zaten biliyordum, ama tekrar duymaya ihtiyacım vardı.

Bir... iki... üç kalp atışı boyunca bana bakar, sonra sandalyesinden kalkar ve tam önüme geçer. Sandalyeye yerleşirim, bacaklarımı uzatır ve başımı eğerek onun bakışlarına karşılık veririm.

Eğilir, bir elini boynumun yanına, diğerini uyluklarımın üzerine koyar. Bu temas gözlerimi kapatmaya zorlar ve derin bir nefes alırım, ondan yayılan hanımeli kokusunu içime çekerim. Ellerin dokunuşu beni rahatlatırken, aynı zamanda içimi yakar.

"Griffin," diye fısıldadı.

Gözlerimi açtığımda, onun viski rengi gözleri benimkilere delici bir şekilde bakarken, her yerim yanıyor.

Ay ışığında bile, arzuyla yanıp tutuşuyorlar.

"Evliydim," diye onaylayarak tekrarlar, boynumda olan eli yanağıma doğru gelir. "Şehirden taşınmadan çok önce boşanmışım. O benim geğmişimdi. Orada kalacak ve onu geleceğime taşımaya niyetim yok."

Başımı onun dokunuşuna yaslayıp, eline dönerek avucunun içini öptüm. Anladığımı gösteren sessiz bir cevap.

Anlıyorum.

O benim bir bacağıma oturur, ben de onun gözlerine bakmaya devam ederim, o da benim gözlerime bakmaya devam eder, sonra benim beyzbol şapkamı çıkarır ve elini saçlarımın arasından geçirir.

"Bu şapkanın altında ne olduğunu hep merak etmişimdir," diyor hafifçe gülerek.

"Öyle mi?"

O başını sallar. "Yani... kovboy şapkası çok seksi. Ve bu şeyi ters takman kesinlikle daha da seksi. Özellikle de siperliği arkaya çevirdiğin hareketini yaptığında. Mm-hmm," diye neredeyse inler gibi söyler ve iki elini kaldırıp saçlarımı okşar.

"Blair," diye uyarıyorum, koltuğumda kıpırdanarak, çünkü sözleri içimde daha da büyük bir heyecan uyandırıyor.

"Evet?" diye soruyor meydan okuyan bir ses tonuyla.

Elimi koltuğun kol dayanağından çekip, eteğinin kenarının olduğu yere, dizine koyuyorum. "Kucağıma oturuyorsun." Avucumu yavaşça eteğinin altına sokup bacağını yukarı doğru kaydırıyorum, uyluk ortasına geldiğimde sıkıyorum. "Verendamdasın." Elim daha da ilerliyor. "Bir süredir dudaklarından duymak istediğim şeyleri söylüyorsun."

"Şapkalarının altında ne olduğunu düşündüğümü duymak mı istiyordun?" diye şaka yapar.

"Geçmişini," diyorum, dudaklarına o kadar yaklaşıyorum ki, bir santim hareket etse dudaklarımız birbirine değecek. "Ve onun orada kalacağı gerçeğini."

Nefesi boğazında takılır.

"Öyle," diye fısıldadı dudaklarıma, kucağımda pozisyonunu değiştirerek parmak uçlarımla ıslak külotuna dokunmasını sağladı. "Ve bir kez daha duymak istersen... Orada kalacak ve onu geleceğime taşımaya niyetim yok."

Nefesimi verip başımı göğsüne yasladım. Kollarını boynuma doladı, sanki ben onun altında otururken beni tutuyormuş gibi. Kafasının hareket ettiğini hissettim, sonra nefesini kulağımın kabuğunda hissettim.

"Bana dokunacak mısın, dokunmayacak mısın, Kızgın Kovboy?"

Ona inleyerek, bir elimle hafif süveterinin yakasını aşağı çekip köprücük kemiğini ortaya çıkardım ve dudaklarımı hassas noktasına bastırdım. Neredeyse inledi ve ben bunu, parmağımı külotunun kenarına takmak için bir davet olarak kabul ettim ve bu küçük hareketle penisimin sertleştiğini hissedebiliyordum.

Blair sıırıslıklam.

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşturdum. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve ben de onu izlemeye devam ettim, parmağımı kaygan am dudaklarının arasından geçirip sinir demetine ulaştım. Sırtı kavislenirken başı geriye düştü ve ben de bu fırsatı değerlendirip ağzımı boynundaki atan nabzına götürdüm, onu inlemeye zorladım.

"İstediğin bu muydu, tatlım?" derim, cildine dokunarak, klitorisine yavaşça daireler çizerek baskı uygulayarak. "Ellerim bu ıslak, dar amcığın içinde ve seni bu verandada sahiplenmek mi?"

"Tanrım," diye nefes verir, dengede durmak için elini omzuma koyar.

Parmağımı klitorisine daha hızlı hareket ettiriyorum, daha fazla baskı uyguluyorum çünkü şu anda onun kucağımda

Kalçaları, sanki zevk peşindeymiş gibi elime doğru itiyor. Kadınların üzerimde bu kadar etki yaratmasının üzerinden çok uzun zaman geçtiği için, kot pantolonumun içindeki penisim zonkluyor ve boşalmak için yalvarıyor.

"Sorumu cevap ver," diye neredeyse kükrüyorum.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor. "Evet. İstedğim bu. Tanrım, bu çok iyi geliyor."

Elimi hızla hareket ettirip iki parmağımı onun içine sokuyorum. Omzumdaki eli, gömleğimi yumruklarken derimi tırmalıyor. Kendini yeniden konumlandırıyor ve ben daha iyi bir açı için dik otururken parmaklarımla onu sikkama izin veriyor.

"Burada sadece sen ve ben varız, tatlım. Bunun çok iyi geldiğini söylediğinde, benim adımı ve *sadece* benim adımı haykırırsan iyi olur. Anladın mı?"

O da kabul ederek başını sallar ve sanki zevkle mücadele ediyormuş gibi alt dudağını tekrar dişlerinin arasına alır. Bunu daha hızlı hareket etmem için bir işaret olarak alırım. Parmaklarımı hızlıca içeri ve dışarı hareket ettirirken avucum onun uyarılmasından damlıyor. Hızımı yavaşlatıp parmaklarımı onun içinde kıvrılmaya başlar başlamaz, o kendini kaybeder.

"Griffin. Siktir," diye bağırır. "Sanırım boşalacağım. Hiç bu kadar hızlı boşalmamıştım, emin değilim ama *siktir*." Son kelimeyi uzatır.

Onun itirafı bana açıklayamadığım bir şey yapıyor. Beni neredeyse vahşileştiriyor.

"Barda benim için çabuk boşaldığını hatırlıyorum," diyorum, parmaklarımı onun içinde hareket ettirerek, başparmağımın klitorisine temas etmesini sağlayarak, bunun onu doruğa ulaştırmaya yeteceğini umarak.

Onu görmem
lazım. Onu
hissetmem lazım.

Bana vermek istediği her şeyi istiyorum. "Aman Tanrım," diye daha yüksek sesle inliyor. "İşte bu. Durma." "Durmayı düşünmüyorum," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum.

Daha hızlı, daha sert hareket ediyorum. Elimle onu sikiyorum ve başparmağımı klitorisine bastırarak dairesel hareketler yapıyorum. Parmağımı tekrar kıvrıyorum ve bu işe yarıyor. Amının etrafımda kasılmasını hissediyorum. Aynı zamanda, pantolonumun içine boşalmak üzere olduğumu hissediyorum. Kendimi utandırmamak için bu dürtüyle mücadele ediyorum, ama Blair ağzından çıkan inlemeler ve vücudunun bana verdiği tepkiyle çok seksi.

"Siktir," diye bağırıyor. Ses uzaktan yankılanıyor.

O orgazmını benim üzerimde yaşarken ben de durmuyorum. Zevkine kapılmış, kucağında kalçalarını sallarken nefes alış hızı ve düzensiz. Bu anın her bir detayını hafızama kazımak istediğim için bakmaya devam ediyorum.

Blair'in benim için orgazm olmasını izlemek, yeni en sevdiğim şey.

O benim yeni en sevdiğim şey.

Ve işte böylece, pantolonumun içine boşalıyorum.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyor, orgazmının etkisinden çıkarken.

"Bu, sadece iki parmağıyla seni rekor sürede orgazma ulaştıran gerçek bir erkekti."

Gözleri büyüdü ve sözlerimin onu etkilediğini anladım. Çünkü bu doğrudur.

Gerçek bir erkek, ondan başka kimseye ihtiyaç duymaz.

Kucağında pozisyonunu değiştirir, ben beline sarılırken o da iki kolunu boynuma dolamıştır. Gözlerim kapanır. Kollarımda ne tuttuğumu fark etmeden edemem.

"Griffin?"

"Evet, tatlım?" "Beni tekrar öpebilir misin?"

Dudaklarım dudaklarına değmeden bir saniye bile kaybetmedim. Böyle bir şeyi bana iki kez sormasına gerek yoktu. Bana kalsaydı, dudaklarım onunkilerden asla ayrılmazdı.

Elim sırtından boynuna doğru kayarken, o bana eriyor, onu yerinde tutuyor ve çok erken çekilmesini engelliyor. O bunu istemiş olsa da, ben daha çok istiyordum.

İsteksizce uzaklaşır.

Bana şehvet dolu gözlerle bakar ve yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamam.

"Böyle gülümsemeye devam edersen, sana yeni bir takma ad bulmak zorunda kalacağım," der ve kıkırdarak dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırır ve hızlıca öper, sonra kucağımdan kalkar. Onunla birlikte ayağa kalkmadan önce kot pantolonumu düzeltmem gerekir.

"Sen etrafımdayken kendimi tutamıyorum," diye itiraf ettim.

"Ve böyle konuşmaya devam edersen, sana aşık olacağım."

Omuz silkiyorum, çünkü onun için çoktan aşık olduğumu bilmiyorum. Verandada tüm bunlar yaşanmadan önce bile benim duvarlarımı yıkmıştı.

ona dokunmadan önce bile.

"Bu kötü bir şey mi olur?" diye soruyorum, sesimde tereddüt var.

Bana gülümsüyor, parmak uçlarına basarak bir kez daha beni öpüyor ve sonra evimin verandasının merdivenlerinden inip evine doğru yürümeye başlıyor.

Cevap vermesi gerekmiyor.

Çünkü o öpücük, bunun olabilecek en kötü şey olmayacağının yeterli bir kanıtıydı.

"İyi geceler, Griffin," diyor omzunun üzerinden. "İyi geceler, Blair."

Ben de verandamda durup, çimlerin üzerinden evine doğru attığı her adımı izliyorum.

Keşke şu anda benden uzaklaşmasaydı diye içtenlikle diliyorum.

Onu kalmaya ikna edebilir miyim?

BÖLÜM 31

EN İYİ ARKADAŞ ŞAPKASINI TEKRAR TAK.

BLAIR

"Sabahın bu saatinde ekmek pişirmek için çok erken." Esniyorum.

Neyse ki Cozy Cup bugün her zamankinden daha erken açılmış. Lily bize kafein aldı ama yine de uyanmam için yetmiyor.

Lily, çikolatalı kurabiye tepsisini fırına koyarken gülüyor. "Biliyorum, ben de sabahın erken saatlerini pek sevmem. Özellikle de güneş henüz ufukta görünmemişken."

"Bunu yapmak için neden normalden üç saat erken kalkmamız gerektiğini tekrar söyler misin?"

"Bugün Kurucular Günü," diye bağıyor.

"Doğru. Bana kısaca bahsetmiştin," diyorum ve fırından bir tepsi kurabiyeyi çıkarıp yerine başka bir tepsi koyuyorum.

Lily ve son birkaç aydır fırına gelen müşterilerden duyduğum kadarıyla, kasaba festivali Bluestone Lakes'in her yıl düzenlediği en büyük etkinlik. Ana caddede kurulan küçük bir pazar, okulun önünde düzenlenen karnaval ve geceyi dağların üzerinde havai fişek gösterisiyle sonlandırmak, kasabayı kutlamak için bir gelenek.

Yani, bu sadece kulaktan kulağa duyduğum bir şey.

"Bu, tüm yılın en güzel günü." Lily kollarını genişçe açarak gülümsüyor, o kadar büyük bir gülümseme ki, uzaydan bile görülebilir.

Gülmeden edemiyorum.

"Öyle görünüyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, harika bir gün olacağına şimdiden eminim. Seni hiç böyle gülümserken görmemiştim, hiç."

Benim fark etmem üzerine kızarır, ama yüzündeki mutluluk kaybolmaz.

"Daha fazla anlat" diye yalvarırcasına rica ettim.

Elmalı kek hamurunu karıştırdığım tezgahın yanına atladı.

"Yani, temelde bütün gün süren bir etkinlik. Her yerden insanlar sadece bu gün için şehre geliyor. Çoğunlukla komşu kasabalardan geliyorlar, ama biz de her zamankinden daha meşgul oluyoruz," diyor. "Buranın hemen dışında çadırlar kuruluyor ve insanlar masalarını kurup ev yapımı el işlerini ve eşyalarını satıyorlar. Biz de kaldırıma kurulum yapacağız."

"Bu, sabahın erken saatlerinde ve üç kat fazla pişmiş ürünlerin nedenini açıklıyor." Gülüyorum.

"Evet." O da başını sallar. "Ve tüm bunlara rağmen, sabah saat 10'da her şey satılmış olacak."

Ön kapının üzerindeki zil çalar ve Lily tezgahtan atlar. İkimiz de mutfak kapısındaki delikten bakarız ve Poppy'nin bize doğru yürüdüğünü görürüz.

"Bugün Kurucular Günü," diye heyecanla bağırır, ellerini havaya kaldırır ve Lily ile mutfakta küçük bir dans yapar.

"Bugün nereye gideceksin?" diye sorar Lily.

"Öğleden sonra okulda karnaval etkinliklerinde olacağım. Ama biraz boş vaktim var ve heyecandan uyuyamadım, bu yüzden eşyalarınızı hazırlamak için yardıma ihtiyacınız var mı diye bakmaya geldim."

"Tabii ki," diye cevapladı Lily, fazladan bir önlük alıp Poppy'ye attı. "Şuradaki masadaki kurabiyeleri tek tek satmak için selofan poşetlere koymamız gerekiyor."

"Tamamdır." Poppy selam verip işe koyulur. "Oh, Nan'la konuşup benim sokağıma kim taşınacak öğrenen var mı?"

"Senin sokağına biri mi taşınıyor?" diye sorar Lily.

O başını sallar. "Annemle babama bir tür ünlü olduğunu söyledi. İsmi söylemiyor. Nasıl ve neden popüler olduğunu bile söylemiyor. Gizlilik anlaşması imzalamak zorunda olduğu ve her şeyin kayıt dışı yapıldığı için kimsenin araştıramayacağına dair yalanlar uydurmaya başladı."

"Bu... garip," diye cevaplar Lily.

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi düşündüm," diyor Poppy, Lily'ye dönerek. "Bu adam bir 'ünlü' ise" — kelimeyi vurgulamak için parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor — "bu, onun bir tür suçlu olduğu için mi? Sokağımda bir suçlunun yaşamasını istemiyorum."

"Griffin'e bir şey biliyor mu diye sordun mu?" diyor Lily.

Onun adını duyunca, elimdeki çırpıcıyı düşürdüm.
Yere düşecek kadar, hamur her yere sıçrayacak kadar. "Siktir," diye mırıldanıyorum ve umarım beni duymazlar.
"İyi misin?" diye Poppy sorar. "Evet," diye gergin bir şekilde cevap veririm.
İkisine de dönerek bakıyorum ve yanaklarımın şu anda kıpkırmızı olduğunu biliyorum. Sebepsiz yere.

Tamam, belki bir nedeni vardır.

Ve bu kesinlikle utançtan değil.

"Griffin'e bir şey biliyor mu diye sordun mu?" Lily sorusunu Poppy'ye tekrarlar ama bana merakla bakar.

Dudaklarımın köşelerinin gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum, bu yüzden hızla arkamı dönüp yeni bir çırpma teli alıp işime geri dönüyorum.

"Blair!" Lily heyecanla bağırıyor.

"Yapma Lily," omzumun üzerinden çırpma teli havada uyarıyorum. "Yapma. Yapma."

Omuzlarımı tutar, beni döndürür ve tam arkamda duran Lily ve Poppy'nin bakışlarıyla karşılaşırım.

İnleyerek başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Kardeşimin adını iki kez söyledim." Lily iki parmağını kaldırır. "Ve her iki seferinde de telaşlandın. Açıkla."

Ondan Poppy'ye bakıyorum ve Poppy'nin yüzünde zaten bir şeyleri anlayan bir ifade olduğunu fark ediyorum. Sanki dün gece olanları tam olarak biliyormuş gibi.

Ama nasıl yapabilirdi ki? Griffin'in o olaydan sonra kız kardeşini arayıp verandada yaptıklarımızı anlatmış olması imkansız olduğu için bu konuyu fazla düşünüyorum.

Sadece dün gecenin hatırası midemde bir şeyler uyandırıyor. Kelebekler mi? Elbette. Öyle diyelim.

Gecenin başında beni aldığından, eve gitmeden önceki son ana kadar, içimde onun için her şeyin biriktiğini hissettim. Her zamankinden daha fazla. Kucağında orgazm olacağımı beklemiyordum. Niyetim kalıp güzel gecenin tadını çıkarmaktı.

Doğrusu, henüz eve gitmek istemiyordum.

Onunla birlikte olmaktan zevk alıyordum.

Onun yanında olmak istiyordum, bu tamamen yeni bir keşifti. Belki de çiftlikteki o efsanevi ilk öpücük yüzündendi. Belki de ailesiyle tanışmam yüzündendi.

Belki de sadece oydu.

Kesinlikle hepsi Griffin'in suçu.

Lily yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. "Blair, dünyaya dön." Gözlerimi devirdim. "Tamam, ama hiçbir şey söylemeyeceksin."

Gözlerini kısıyor.

"Olmaz," diyorum, parmağımı yüzüne doğrultarak. "Onun senin kardeşin olduğunu biliyorum, ama en iyi arkadaşım olarak söyleyeceklerimi dinlemelisin."

"Tamam," der Lily düz bir sesle, omuzlarını düzeltir ve elini yüzünün önünde sallayarak sanki bir tiyatro oyunundaki karaktermiş gibi davranır. "Bana her şeyi anlat, canım," diye ekler daha neşeli bir ses tonuyla.

Birkaç saniye içinde ses tonundaki hızlı değişim ve yeni kişiliğine gülmekten kendimi alamadan, ona bir süre daha bakarım.

Ama bunu yüksek sesle itiraf etmek üzere olduğumu fark edince hemen kendimi durduruyorum. "Yani... Sanırım Griffin'e karşı hislerim var. Hayır, onu sil,

duygular beslemeye *başladım*." Her şeyi rekor hızda söylüyorum. "Ve çok hızlı. Nasıl, ne zaman, neden olduğunu bilmiyorum, ama öyle oldu. Şimdi ona hayran olmaktan kendimi alamıyorum." Son kelimeyi söyleyip hızla nefes alıyorum, çünkü tüm bunları söylemek için tek bir nefes kullandığımdan eminim.

"Az önce kardeşim için bayıldığımı mı söyledin?" Lily ciddi bir ifadeyle sorar.

"En iyi arkadaşım, Lily," diye inlerim, ona birkaç dakika önce söylediğimi hatırlatarak. "En iyi arkadaş şapkanı tekrar tak."

"Tamam." Şapkasını çıkarıyormuş gibi yapar, odanın diğer ucuna fırlatır ve geri takmak için başka bir şapka arar.

"Bu doğru olan mı?" diye gülüyorum. Gözlerini deviriyor.

"Evet."

"Ve dün gece bir şey oldu." Söylemek istemediğim kelimeleri ima ederek kaşlarımı oynatırım. "Onun verandasında. Sadece ikimiz. Tabii ki sadece ikimizdik, ne demezsin. Ama bir şey oldu." Hızlı bir şekilde söylediğim başka bir dizi kelime ve cümle.

Lily şoktan ağzı açık bir şekilde orada durur ve hiçbir şey söylemez.

Poppy'ye dönüyorum, onun yüzünde de benzer bir ifade var, ama yüz hatları hızla mutluluğa benzeyen bir ifadeye dönüşüyor.

"Biliyordum," diye sessizliği ilk bozan Poppy oldu. "Kesinlikle biliyordum. Bu beni çok mutlu etti," diyerek yumruğunu havaya kaldırdı.

"Herkesin seks yapması seni mutlu ediyor," Lily, Poppy'ye dönerek ciddi bir ifadeyle söyledi. "Çünkü sen bakiresin," diye fısıldadı.

"Vay canına," diyorum, ellerimi önüme uzatarak. "Ne?"

"Evet," diye inler Poppy. "Ben yirmi beş yaşında bir bakireyim," der bana, sonra Lily'ye dönerek kollarını göğsünde kavuşturur. "Bu

tüm dünyanın bilmesi gereken bir şey değil, *Lily*." Bana dönerek devam eder. "Ben umutsuz bir romantikim ve burası küçük bir kasaba. Sıkıcı gelebilir ama bunu vereceğim kişinin doğru kişi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Sana söyledim, artık vazgeçsen olmaz mı?" *Lily* kahkahayla güler. "Var olmayan seks hayatımı tartışmayı bırakıp *Blair*'e dönsek olmaz mı lütfen?" diye sorar *Lily*'ye.

Lily tamamen bana dönerek, kollarını yanlarına indirir ve merakla bana bakar. Sanki söyleyecek çok şeyi var ama nereden başlayacağını bilemiyor gibidir. Midem, onun ne söyleyeceğini merak ederek gerginlikten tam bir takla atar. En iyi arkadaşım mı konuşacak? Yoksa *Griffin*'in kız kardeşi mi?

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sorar *Lily* sonunda, o kadar yumuşak bir ses tonuyla ki, duymayabilirdim.

Kafamı sallarım.

"Kalmayı mı planlıyorsun?"

Şaşkınlıktan neredeyse başımı geriye atıyordum. *Lily*, şehre geri dönmeyi planladığımı mı düşünüyor? Uzaklaşmak için o kadar uğraştığım hayata geri döneceğimi mi düşünüyor?

Griffin geri dönmeyi planladığımı mı düşünüyor?

"Evet, öyle. Neden soruyorsun?" Hemen cevap vermediğinde, devam ettim. "Burada kalıcı olarak kalmayı planlamıştım. Tabii, bu kasabadaki herkesin benden nefret etmesine ve benim de kendimi rahat hissetmediğim için buradan ayrılmak zorunda kalmama neden olacak korkunç bir şey olmazsa."

"Şansımıza, bu kasabadaki herkes seni seviyor," diyor *Poppy* ilk olarak, cesaret verici bir şekilde kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyerek. "Nan sürekli senden bahsediyor."

"Bana karşı çok iyi davrandı. Kasabaya gelip onunla tanıştığım andan itibaren," diye cevap verdim *Poppy*'ye, sonra tekrar *Lily*'ye döndüm. "Gitmeyi düşünmüyorum, *Lil*."

"*Griffin* senin hislerini biliyor mu?" diye sordu.

"Öyle mi?" diye sorar gibi cevap veriyorum. "Onun ne hissettiğinden tam olarak emin değilim. Yani, öpüştük ve biraz ileri gittik..."

"Devam etme," diye beni durdurur *Lily*, kulaklarını kapatarak. "En iyi arkadaş olarak bile, bunu bilmeme gerek yok."

"Anlaşıldı."

"Dinle, *Blair*," diye başlar *Lily*, beni rahatlatmak için koluma elini koyarak. "Bu soruları soruyorum, çünkü eğer onun sana gerçekten açılmasını ve

onun nasıl hissettiğini daha iyi anlamak istiyorsan, senin hiçbir yere gitmeyeceğini söylemen gerekiyor. Bluestone Lakes'te kalacağını bilmesine ihtiyacı var." Lily duraksıyor ve gözlerinde acı bir parıltı görüyorum. "Tekrar terk edilmeye dayanabileceğini sanmıyorum."

Sonra dönüp tek kelime etmeden mutfaktan çıkar.

Onun geçmişini ve eski sevgilisinin onu ne kadar kötü bir şekilde terk ettiğini biliyorum.

Onu asla böyle incitmek istemem.

Ama bunun kız kardeşleri üzerinde de etkisi olduğunu fark etmemiştim. Ya da belki sadece Lily üzerinde.

O da benzer bir şey mi yaşamıştı?

Lily'yi buradaki en iyi arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum, ama bu konuşmada onun geçmişi hakkında çok az şey bildiğimi fark ettim. Onu bunun için suçlayamam, çünkü ben buraya geldiğimde, kimse benim geçmişimi bilmesini istememişim. Onu saklamak istemişim.

Ama söylediği her şey kulağıma doğru geliyor.

O haklı.

Ona tam olarak nasıl hissettiğimi ve planlarımı anlatmam gerekiyor, böylece benim durumumu anlayabilir. Onunla daha fazlasını istediğimi zaten biliyorum. İstemediğimi düşündüğümde bile istiyordum. Buraya bunun için taşınmadığımı söyleyerek kendimi ikna etmeye çalıştığım da bile istiyordum.

"Lily'nin söylediği her şey doğrudu," diye Poppy düşüncelerimi bölüyor. "O, böyle bir kalp kırıklığını bir daha yaşayamaz, bu yüzden ona güvence vermelisin. Bununla birlikte, onun sana karşı hisleri olduğunu biliyorum. Sadece onun önünde söylemek istemedim." Mutfak kapısını işaret ediyor.

"Öyle mi?"

O da başını sallar. "Geçenlerde bana bunu itiraf etti. İçini dökmesi gerektiğini söyledi. Onu suçlamıyorum. Bazen bir şey hissettiğinde, bunu konuşmak gerekir. Tıpkı bugün burada yaptığımız gibi."

"İkinize çok minnettarım," diyorum ona içtenlikle. "Bunu kesinlikle içimden atmam gerekiyordu ve Griffin'e de tüm bunları anlatmam gerektiğini biliyorum."

"Güzel." Başını sallar. "Şimdi, bu işi bitirelim de en güzel günümüzü geçirebilelim."

Kafamda tek bir düşünceyle işime geri dönüyorum.

Bugün bir ara Griffin'i görmem gerekiyor.

BÖLÜM 32

GRIFFIN BARLOW ROMANTİK BİRİ Mİ?

GRIFFIN

Bunu söylemek bana çok zor geliyor ama, Kurucular Günü bu kasabada geçirdiğim en sevdiğim gün olabilir. Barın en yoğun olduğu gündür. Muhtemelen, içki içilebilecek tek iki yer burası ya da General Store'dan bir şeyler alıp eve götürmektir.

Ancak Kurucular Günü geldiğinde, herkes kasabanın merkezinde olmak ister. Onları suçlamıyorum, çünkü biz de elimizden geleni yapıyoruz. Ana caddenin ortasına canlı müzik grubu kuruluyor ve her sokak lambasına balonlar asılıyor.

Okullar ve şantiyeler bile kapalıdır.

Neyse ki, çünkü öğleden sonraki vardiyada barda ekstra yardıma *ihtiyacım var*. Tucker bütün günü burada geçirebilir, tek bir şikayet bile etmez. İş arkadaşı Levi de akşam vardiyasında gönüllü olarak çalışacak, çünkü ikisi de kalabalıktan nefret ettiğimi biliyorlar.

Ancak bu gece... bir parçam kalmak istiyor. Bu benim için tamamen yeni bir keşif.

Kız kardeşlerim uğramayı planlıyorlar ve umarım Blair de onlarla gelir. Günün her dakikası onunla geçiyor. Sabah uyanınca onu düşünüyorum, gece yatarken onu düşünüyorum, ve aradaki her şey *onunla* ilgili.

Poppy ve Lily ile birlikte gelirse, bu barı idare edebileceğimden emin değilim. Ona dokunmadan duramayacağımı biliyorum. Ellerim ona dokunmak için can atıyor. Onu her zaman kollarımda tutmak ve korumak için içimde bir arzu yanıyor. Neyden? Bilmiyorum, çünkü bu kasabada onu hiçbir şeyden korumaya gerek yok.

Bu düşünceler aklımdan geçerken, ön kapının zili çaldı.

"O lanet şeyi kapatmanı söylemişim," diye barın diğer ucunda masaya içki servisi yapan Tucker'a bağıyorum.

"Söyledim mi?" diye sırtarak sorar. Kendini beğenmiş piç kurusu.

Kafamı sallarım ama cevap verecek vaktim olmaz çünkü kız kardeşlerim önümde durmaktadır. Yüzlerini incelerim ve hepsinin yüzünde sırtkan bir gülümseme vardır.

"Yüzlerinizin nesi var?" diye soruyorum, sesimde soru işareti var.

"Kızlarım." Tucker, onlar bana cevap veremedi gülümsüyor. "Sonunda sonunda geldiniz."

"Hey Tuck," ikisi de aynı anda söylüyor.

"Hazır mısınız?" Tucker onlara sorar.

"Sen genç misin?" Poppy gülerek sorar. "Bugünlerde hiçbir yetişkin böyle bir şey söylemez."

"Ben kalbimde sonsuza kadar genç kalacağım," Tucker, sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi elini göğsüne koyarak söyler.

"Ama sen yirmi üç yaşındasın," diye alay eder Lily. "Öyle davranalım o zaman." Tucker dudaklarını bükerek, "Hiç eğlenceli değilsin Lil," der.

Barın diğer tarafından bağırışlar duyulunca konuşma yarıda kesilir. "Hey, Seven Stools!" Nan salona seslenir. Hepimiz başımızı çevirip Nan'ın bir sandalyenin üzerinde durduğunu görürüz. "Bugün Kurucular Günü!" Nan, her iki elinde birer bira şişesi ile havaya kaldırarak bağırır. "Hayatımın en güzel günü!"

Ve etrafındaki kalabalık onun tezahüratına eşlik eder.

"Sence o insanları tanıyor mu?" diye sorar Poppy. "Hayır," der

Tucker, Lily ve ben hep birlikte.

"Gördün mü Lil?" Tucker Nan'ı işaret eder. "Hayatım boyunca onun kadar havalı olmak istiyorum. Genç kalpli."

"Vazgeç, Tucker. Nan gibi kimse yok."

Tucker sinirlenir ve tiksintiyle yüzünü buruşturur. "Yine... hiç eğlenceli değil."

Kendimi tutamıyorum, önümde geçen bu konuşma sırasında etrafa bakınıyorum, Blair'in her an arkalarından içeri gireceğini umuyorum.

"Selam, Griffy." Lily gülümser ve beni ona bakmaya zorlar. Baktığımda, sanki saat takmış gibi bileğine bakar, ama takmamıştır. "Bugün her zamankinden geç geldin."

Omuz silkiyorum. "Yoğun bir gün."

"Bana mı anlatıyorsun," diyor, esnemekle mücadele ederken. "Bu sabah Blair'i çok çalıştırdığım için kendimi kötü hissediyorum. Dün gece ona mesaj attığımda, ne beklemesi gerektiğini hiç bilmiyordu."

dün gece ona mesaj attığımda, her zamankinden üç saat daha erken başlamamız gerektiğini söylediğinde, o günün nasıl geçeceğini hiç bilmiyordu." Gülüyor.

Dün gecenin anıları beynimi dolduruyor.

Tekrar etrafa bakıyorum, daha çok kız kardeşime bakmamak ve şu anda onun hakkında düşündüklerimi belli etmemek için. Mesela, kucağımda inlediği gibi...

"O burada değil," diye Poppy düşüncelerimi keser.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, bana göz kırpar. O biliyor.

Tabii ki biliyor.

Bu ikisi beni herkesten daha iyi tanıyor.

"Gün boyu yorgun düşmüş ve terasından havai fişekleri izleyeceğini söyledi," diye ekliyor Poppy.

Blair'in ülkenin görebileceği en muhteşem havai fişekleri terasından izlediği düşüncesi göğsüme çarptı. Belki başka yerlerde hiç görmedim, ama ufku kaplayan geniş açık alan sayesinde en iyilerinden bazılarına sahip olduğumuzdan eminim. Onun, kasaba halkıyla dolup taşmayacağını bildiğim tek yerden bu güzelliği deneyimlemesini istiyorum.

Benim yerimden.

"Biliyor musun... Levi akşam vardiyasında yardım etmek için burada," diyor Tucker yanımda. Dirseği masanın üzerinde, parmak eklemleri çenesinin altında ve yüzündeki ifade bana her şeyi anlatıyor. *Buradan defolup kızını al* diyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum ona.

O, anlamış gibi başını sallar, önümdeki bar tezgahından bulaşık bezini alır ve az önce durduğum yeri silmeye başlar.

"Çık buradan, ihtiyar." Tucker gülüyor.

Mutfak kapısının yanındaki kancadan flanelimi alıp, bardan çıkmak için dolanıyorum, ama Poppy kapıya ulaşmadan beni durduruyor.

"Hey, Griffin?"

"Evet?"

"Blair konusunda emin olduğundan emin ol," diyor, bana anlayışla bakarak.

"Seni... şey, bilirsin işte, görmek istemiyorum."

Hızlıca başımı sallayıp ona gülümsedim. Kız kardeşlerimin benim için endişelenmesini seviyorum. Ben de kendim için endişeleniyorum.

Ama bu farklı.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Blair'in evine vardığımda, küçük evin pencerelerinden her bir ışık parlıyordu. Dünden beri onu ilk kez göreceğim için heyecanla adımlarım hızlandı ve arabamdan çabucak indim.

Verandasına adımımı atar atmaz ve cam kapıdan içeride olanları görür görmez adımlarım yavaşlar.

Blair oturma odasında zıplıyor, saçları her yöne savruluyor ve elinde bir süpürge var. Duvarlardan yüksek sesli bir müzik geliyor ve kapının önünde durduğumda ritmin titreşimi vücudumda yankılanıyor.

Süpürgenin sapını mikrofon olarak kullanıyor ve yüzümde bir gülümseme belirliyor.

O kadar özgür görünüyor ki.

Hayatta istediğim her şey gibi görünüyor.

İşten eve böyle gelip, onu mutfağında dans ederken, gülerken ve hayatını bu kadar severek böyle rahatlayabildiğini görmek gibi hayaller kafamda dolaşıyor.

En son ne zaman kendimi bu kadar rahat bıraktığımı hatırlamıyorum.

Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Kapıyı açıyorum çünkü ritim yüzünden kapıyı çaldığımı duyması imkansız ve şaşırtıcı bir şekilde kapı kilitli değil. Sanki odada birinin varlığını hissetmiş gibi duruyor ve başını benim yönüme çeviriyor.

Saçlarını düzeltmek için elini saçlarına geçiren kadın, bana çılgınca gülümser, bir eliyle süpürgeyi tutarken diğer elini kalçasına koyar.

"Selam, Kızgın Kovboy."

Hâlâ bana öyle dediği için başımı salladım.

Bir zamanlar hayatımı tüketen öfkenin yerini yeni bir şeyle doldurduğunu bilmiyor mu? Parlak bir şeyle. Yağmurlu bir günde güneş ışığı gibi. Blair, hayatıma, kasabama bir kasırğa gibi girmişti.

Ve Wyoming'de böyle şeyler olmaz.

Gözleri vücudumu tarıyor ve ben de aynısını yapmaktan kendimi alamıyorum.

"Otomat makinesinden düştüğünde canın acıdı mı?" diye soruyor. Merakla ona bakıyorum, bu sorunun nereden çıktığını merak ediyorum. Tezgaha doğru ilerleyip orada duran şarap kadehinden bir yudum alıyor. "Çünkü bu gece atıştırmalık gibi görünüyorsun."

Ağzımın köşesinin yukarı kıvrıldığını hissederek ona doğru yürüdüm. Ondan sadece birkaç santim uzaklıkta durup parmağımın ucunu çenesinin altına koyarak bakışlarını benimkilerle buluşturdum.

"Bana asılıyor musun?"

Yutkunur, ama gülümsemesi benimkiyle aynıdır. "Buraya geldiğimden beri."

"Hayır, yapmadın."

"Tamam, peki," dedi kendinden emin bir şekilde. "O zamandan beri değil belki, ama sonunda yaptım."

Kafamı salladım. "Sen delisin, biliyor musun?" "Yine de buradasın," diye alay etti.

"O zaman gitmeliyim," diyorum aynı tonda.

"Bekle." Benden uzaklaşır ve koridora doğru koşar. "Diğer kişiliğimi ortaya çıkaracağım. Bekle."

Banyoya koşar ve saniyeler sonra kollarını havaya kaldırarak geri gelir, sanki hayatında anlattığı en komik şaka buymuş gibi gülerek.

"İşte buradayım."

Gülerek, belimden eğilip ellerimi uyluklarımın üzerine koyarak kendimi tutuyorum çünkü şu anda ona inanamıyorum.

Onun evine girmeden önce düşündüğüm her şeyi tekrar düşünüyorum. İşte bu. İşte tam da bu, hayatımın geri kalanında istediğim şey.

Kahkahalar.

Şakalar.

Bu *duygu*.

Histerik bir şekilde gülerek yukarı bakıyorum ve onun orada durduğunu görüyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış ve benimle birlikte gülmüyor.

"Başardın," diye fısıldadı, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Ha?" diyorum, kendimi rahatlatarak. Sesimde hala bir kıkırdama var, ama eskisi kadar değil.

Yüzüne yine o kendine özgü gülümsemesi yayılıyor ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirip yaydığı neşeyi tatmak için her şeyi verirdim.

"Buraya geldiğimden beri seni güldürmeye çalışıyorum," diye itiraf ediyor.

Ona doğru yaklaşıp, beyzbol şapkamı ters çevirip bir dakika daha boşa harcamayı reddettim. Ellerimle belini kavrayıp kendime doğru çektim ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. Anında kolları boynuma dolandı ve vücudu benimkine eridi.

Bu öpücük şiddetli ve tutkulu.

Sanki ikimiz de ilk seferinden beri bunun tekrar olmasını bekliyormuşuz gibi.

Başını yana eğiyor, inliyor ve öpücüğü derinleştirip bana vermek istediği her şeyi tatmama izin veriyor.

Blair'i öpmek, derin uykudan gök gürültüsüyle uyanmak gibidir. Göğsüme çarpan bir yıldırım, bunu hayatımın geri kalanında yapabileceğim anlamına geliyorsa, *seve seve* tekrar tekrar çarpmasına izin veririm.

Belki de kadınları öpüp durmadığım içindir. Belki de sadece *o* içindir.

İsteksizce, dudaklarımı onun dudaklarının üzerinde tutarak uzaklaşıyorum. "Giyin. Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Çok otoritersin," diyor şakacı bir şekilde, sonra dudaklarını bir kez daha benim dudaklarıma kilitleyip küçük merdivenlerden yatak odasına çıkıyor.

"Sıcak bir şey getir," diye ona sesleniyorum.

"Yani beni sıcak tutmayacak mısın?" diye gülerek bağırıyor.

"Blair," diye uyarıyorum, cevap bekliyorum ama cevap gelmiyor. "Hemen dönerim."

O da bir şeyler mırıldanıyor ama ben çoktan kapının yarısına gelmişim. Hızla evime dönüp kamyonetin kasasına yüklemek için birkaç şey alıyorum. Blair'in bu havai fişekleri benim evimde izlemesini istediğimi söyledim ama aynı zamanda onunla bu anı yaşamayı da çok istiyorum. Bunun bir tür randevu gibi olmasını mı istiyorum? Evet, istiyorum.

Onu her anlamda istediğimi bilmesi gerekiyor. Bana bunu göstermek için her şeyi yapmamı sağlıyor.

Onun evine geri döndüğümde, beni beklemek için terasta durduğunu görüyorum. Bootcut kot pantolon ve bol bir kazak giyiyor. Kazak ona o kadar büyük geliyor ki, bileklerinde toplanmış. Bir kolunu karnının üzerine koymuş, diğer dirseğini de onun üzerine dayamış, başparmağıyla alt dudağını oynatıyor. Çok sevimli ve seksi, ve lanet olsun, orada öyle durması bile beni çıldırtıyor.

Kamyonetin kapısını açıp, bir elim kapıda, diğer elim kamyonetin tavanında, kendimi ayağa kaldırıyorum.

"Köpeği de getir," diyorum

ona. "Ne?"

"Köpeği getir," diye tekrar ediyorum, evi işaret ederek. "Çok sevecek."

Bir an şok olmuş gibi orada durduktan sonra, Reginald'ı almak için içeri girer. Onu tasmaıyla dışarı çıkarır ve Reginald bana havlar, sonra da Reginald'ın hemen arkasında merdivenlerden iner. Arabadan atlarım ve ondan önce yolcu kapısına ulaşmaya çalışırım, ama başaramam.

"Sana kapıyı açmak benim işim, tatlım."

"Her zaman bir beyefendi," diyor, geri adım atarak bana izin veriyor. Gözleri her hareketimi takip ederken onu dikkatle izliyorum. Sanki bu tür bir muameleye alışkın değilmiş gibi.

O içeri girer girmez, ben de hemen arkasından atlıyorum. Reginald koltuğun ortasına yerleşiyor ve ben şimdiden aramızdaki mesafeden nefret etmeye başlıyorum.

Yolculuk kısa sürüyor.

Muhtemelen havai fişekler başlamadan önce hazırlık yapabilmek için buraya hızla geldiğim içindir.

Oraya atla gittiğim aynı yolu kullanmıyorum, çünkü kamyonet için çok dar. Bunun yerine, çiftliği geçip kendim için açtığım ormanlık bir yoldan ilerliyorum. Bu yolu, insanların meraklanıp burayı keşfetmeye çalışmaması için girişinde tam doğru miktarda gizli kalacak şekilde açtım.

Kasabanın merkezinin dışında pek çok insan keşif yapmaz.

Ama burası Bluestone Lakes'teki özel kaçış noktam.

"Vay canına," diyor Blair yolcu koltuğundan, başını kaldırıp farların aydınlattığı yolu görmek için. "Burada böyle bir yer olduğunu bilmiyordum."

"Bunu ben sağladım."

Reginald'ın koltuğunda irkilmesine neden olan birkaç tümsekten geçtik, ama sonunda oraya vardığımızda Blair'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bu gölü daha önce görmüştü.

Herkes görmüştü.

İnsanların burayı ziyaret etmesinin nedeni budur.

Ben sadece ona kasabanın dışındaki tamamen yeni bir bakış açısı gösteriyorum. Turistlerin ziyaret ettiği gölün karşı tarafı. Kamyoneti, oluşturduğum alana geri çekmek için döndürüyorum ve kamyoneti havai fişeklerin atılacağını bildiğim yere doğru yönlendiriyorum.

Kamyoneti park ettikten sonra, dışarı atladım, kamyonetin arkasına dolandım ve bagaj kapağını açtım. Yükleğim battaniyeleri ve yastıkları arkaya yerleştirdim.

"Griffin Barlow romantik birisi mi?" Blair'in arkamdan sorduğunu duyuyorum.

Ona dönerek, topuklarımın üzerine oturup ona anlamlı bir gülümseme gönderiyorum
gülümseme gönderiyorum. Bu gülümseme ona, *"Bunların hepsi senin için tatlım"* diyor.

"Kendimi romantik biri olarak tanımlamam ama kasabaya yeni bir kız geldi..." "Kasabaya yeni bir kız mı geldi?" diye şok olmuş gibi davranarak sözümü kesiyor. "Onunla tanışmalıyım. O ve ben çok iyi anlaşırız, çünkü ben nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ona etrafı gezdirebilirim. Görünüşe göre bir hendek olan o çıkmaz yoldan uzak durması gerektiğini ona öğretirim. Eski bir yeni kız olarak burayı nasıl bir yer olduğunu anlatırım. Barlow Drive'da yaşayan öfkeli kovboydan

uzak durmasını tavsiye ederim."

Kafamı sallıyorum, kamyonetin arkasından atlayıp onun önünde duruyorum. Elim kaldırıp yüzünün yanını avuçluyorum, o da dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Yeni kızın benden uzak durmasını istiyorsun, ha?"

Cevap veremedi başını sallıyor.

"Neden?"

Omzunu kaldırır ama hemen cevap vermez. Başparmağım elmacık kemiğini okşarken gözleri kapanır. "Çünkü senin bu yönünü görmesini istemiyorum," der sonunda, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Diğer elimi de kaldırıp yüzünü tutarak başını yukarı kaldırdım ve gözlerini açıp bana bakmasını istedim. Gözlerini açtığı anda, etrafımdaki dünya sessizleşti. Her seferinde başıma gelen bu duyguya asla alışamayacağım. Onun tek bir bakışıyla kanımda viski yanıyor sanki.

"Bu tarafımı görmek istediğim tek bir kız var."

İtirafımla aramızda sessizlik uzanır.

Orada, dışarıda.

Kalbim tehlikede ve onu tutup korumak ya da yere vurup beni mezara sokmak ona kalmış.

Umarım ilk seçenek olur.

BÖLÜM 33

NE YAPACAKSIN?

BLAIR

Griffin, sanki bir daha asla bırakmayacakmış gibi yüzümü tutuyor.

Ellerimi kaldırıp, onun güçlü kollarını nazıkçe sarıyorum, bırakmamasını sağlamak için. Ya da belki de itirafı beni zayıf düşürdüğü içindir. Sanki bırakırsa, ayaklarının dibindeki su birikintisine düşecekmişim gibi.

Reginald'ın havlaması, ikimizin içinde bulunduğu balonu patlatır. Birbirimizden uzaklaşırız ve Griffin, onu kamyonetten indirmek için yolcu tarafındaki kapıya yürür.

Eğilip bana koşmasını beklerken, kısa bacaklarıyla hızla yanıma gelir. Pençelerini uyluğuma koyar ve yüzünü yüzüme yaklaştırıp yanağımı yalar, sonra yeni mekanı koklamak için etrafta dolanmaya başlar.

"Kal," diye Reginald'a emrediyorum.

"Kaçmayacak, değil mi?" diye endişeyle sorar Griffin.

Kafamı sallarım. "Hayır. Burası onun için yeni bir bölge olsa da, benden asla uzaklaşmaz. Dolaşmaması gerektiğini bilir."

"İyi," der ve kamyonetin kasasını okşar. "Atla. Gösteri her an başlayabilir."

Mümkün olan en çirkin şekilde kamyonetin yatağına tırmanırım ve Griffin Reginald'ı kaldırıp bizimle birlikte oturması için yukarı çıkarır.

Sıcak giyinmemi söylemekte haklıydı. Gölün esintisiyle karışan gece havası vücudumu titretir. Köpeğime bakarım ve o da oturduğu yerde titriyor. Kamyonetin arkasından hemen atlar ve gözlerim büyür çünkü onun küçük corgi bacakları için bu çok dik bir düşüş.

Kamyonetin kenarına yaslanarak dizlerimin üzerine oturuyorum ve nereye gittiğini izliyorum. Ve küçük pislik kamyonetin kapısının yanında oturuyor, beni ve Griffin'i sırayla bakarak onu sıcak kabine alacak birini arıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bütün bunlar dışarıdayken o içeride oturmak mı istiyor?" Griffin onu merakla izliyor.

"O normal bir köpek değil," diye gülerek cevap veriyorum.

"Görüyorum." Griffin kamyonun kapısını açar ve Reginald'ın kuyruğu çılgınca sallanmaya başlar, sonra Griffin onu kucağına alır ve koltuğa oturtur. Arka camdan bakmak için hareket ederim ve onun yolculuk boyunca olduğu yerde kendini bir top gibi kıvrıldığını izlerim.

"Belki de onu evde bırakmalıydık," diyorum Griffin'e, kapıyı kapatıp kamyonetin etrafından dolaşarak bizim için serdiği battaniyenin üzerine oturduğunu izlerken.

"O iyi."

Griffin birkaç yastık dikip sırtını onlara dayar ve bacaklarını önüne uzatır. Altımıza serdiğimiz battaniyelerin üzerine yanına sürünerek uzanırım. Kolunu kaldırır ve yanına kıvrılmama izin verir. Giysilerinin içinden bile hissedilen vücudunun sıcaklığı, onunla burada mahsur kalsam bile her şeyi atlatmam için yeterli olurdu.

Uzakta yüksek bir patlama sesi yankılanır ve avucumu onun uyluğuna koyup göle ve havai fişeklerin gökyüzünü aydınlattığı geniş alana bakmaya zorlar. Omuzlarıma doladığı kolu beni hafifçe sıkar.

Renklerin yıldızlarla dans etmesini izlerim.

Cam gibi suda yansıyan gürültülü, güzel bir görüntü.

O haklı, burası mükemmel bir yer.

Bir saniye bile gözlerimi ayırmadan, daha dik oturuyorum. Havai fişekler gökyüzünde rastgele şekiller oluşturuyor. Şelale gibi akan söğütler, kuyruklu yıldızlar ve halkalar dağların üzerine yayılıyor. Sadece belirli bir bölgede değil, her yerde. Sanki insanlar farklı dağların üzerinde oturmuş, sadece bizim için bu gösteriyi yaratmak için havai fişekleri ateşliyorlar.

"Bu... vay canına," diyorum, ama gözlerimi onlardan ayıramıyorum. "Hepiniz bunun ülkedeki en iyi havai fişek gösterisi olduğunu söylediniz, ama ben şüpheliydim. Çünkü havai fişekler havai fişeklerdir. *O kadar* farklı olamazlar, ama bu... bu muhteşem. Çok güzel."

Griffin cevap vermiyor. Bir süre sonra, sonunda ona dönüp bakıyorum ve o zaten bana bakıyor. Yüzünde hayret dolu bir ifade ve her zamanki gülümsemesi var. Tabii buna öyle denebilirse. Bu benim için yeni bir şey. Onun için de yeni.

Uzaklarda patlamalar yankılanmaya devam ediyor ve gökyüzündeki ışık gözlerinde yansıyor. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzünü ellerimle tutuyorum ve kalın bacaklarının üzerine bacaklarımı atıyorum, tamamen oturmayı reddediyorum çünkü o hazır değilse bunu daha ileri götürmek istemiyorum.

"Blair," diyor, nefes verirken, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymayacağım. Adım, dudaklarından bir yalvarış gibi çıkıyor.

Benden daha fazlasını istiyor.

Yavaşça eğildim. Dudaklarımın dudaklarına değmesine izin verdim ve onun keskin bir nefes aldığını hissettim. Dudaklarımı dudaklarının köşesine bastırdım, sonra tekrar ortasına doğru kaydurdum.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım.

Bir eliyle uyluğumu kavrayarak beni yerinde tutarken, diğer eliyle yüzümdeki bir saç telini çekip, parmaklarını başımın arkasındaki saçları tarar.

"Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun," diyor, nefesi dudaklarımda sıcak. Kalbim göğsümde çarparken, tamamen kucağına yerleşiyorum. Zaten sertleşmiş penisini bacaklarımın arasında hissediyorum ve arzu kanımda yanıyor. Geri çekilmiyorum. "Hiç kimseyi senin istediğim gibi istememiştim, Blair."

Sözleri ikna edici bir şekilde çıkıyor.

Bana söylediği her şeyin arkasında duruyor.

Dudaklarına gülümsüyorum. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Gözlerime daha iyi bakabilmek için başını geri çekiyor. Etrafımızda ışıklar yanıp sönerken, patlama sesleri yankılanıyor. Her biri mekanı aydınlatıyor, yüzündeki her özelliği, her duyguyu bana gösteriyor.

Bu bir istek.

İhtiyaç ve arzu.

"Burada olmaz," diye dişlerini sıkarak, ellerini kalçalarımın altına getirip sıkıca tutuyor. "Seni ilk kez tamamen sahip olduğumda, burada olmayacak."

Bana konuşma şekli beni çok tahrik ediyor. Kötü bir niyetle söylememiş olsa bile, ses tonundaki değişiklik beni daha da çok istiyor. Güçlü ve talepkar bir ses, bana söylediği her şeye karşı gelmem için yalvarıyor.

Altımda duran ereksiyonuna kalçalarımı bir kez sürtünce, o inler. Anında fark ederim ki, bir hata yaptım çünkü eğer gerçekten beni durdurmaya çalışırsa,

bunu hayatta atlatamayacağımı biliyorum. Kalın ve sert, bunu görmek için gözlerimle görmeme bile gerek yok.

"Tatlım," diye homurdanıyor. "Bitiremeyeceğimiz bir şeye başlamayın."

Her iki elimi omuzlarına koyup kalçalarımı tekrar sürtüyorum, aramızdaki sürtünmeyi arıyorum. Ama beni kucağından kaldırarak durduruyor. Onu bırakıyorum, ama bacaklarından aşağı kayıp ellerimle kemerindeki tokayı buluyorum.

Bu sefer beni durdurmaz.

Tokayı açıp, halkalardan çekip çıkardıktan sonra ona bakıyorum. Alt dudağını dişlerinin arasına alırken her hareketimi izliyor. Kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indiriyor, kotu uyluklarına kadar indirmeme izin verecek kadar kaldırıyor. Boxer şortuna uzandığımda, parmağımı bel bandına takıyorum, ama o elini bileğime koyarak beni durduruyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor.

Tek cevabım, elimi onun külotuna sokup, onun uzunluğunu avuçlamak. Zevkten inliyorum. Griffin Barlow çok büyük olduğu için, sadece dokunmak bile beni inlemeye başlıyor. Aşağıya bakmadan bile, avucumun içindeki damarları hissedebiliyorum.

İsteksizce, penisini bırakıyorum. İki elimle külotunu ve sonra da kot pantolonunu aşağıya doğru kaydırıyorum, onu ayak bileklerine kadar indirerek aramızda mesafe bırakıyorum. Aşağıya bakıyorum, gözlerim büyüyor ve nefesim hızlanıyor. Daha önce hiçbir şey yapmadan bu kadar tahrik olmamıştım.

Onun bacaklarının arasına çömeliyorum, elim onun penisinin uzunluğu boyunca ve ucuna doğru kayıyor. Ön sıvısı avucumu kaplıyor ve ben yine sessizce inliyorum. Onu içimde hissediyorum, ben yukarı aşağı okşarken.

Beni gerçekten parçalayabilir.

"Siktir, bu çok iyi," diye tıslar, gözlerini kapatıp başını geriye atar.

Dün gece bana yaptığı gibi ona da zevk vermek için fırsatı değerlendiriyorum, eğilip dilimi penisinin ucuna sürüyorum, gözlerinin açıldığını ve bana baktığını izliyorum. Ağzımı genişçe açıp onu yavaşça içime alıyorum.

Vay canına. Bu çok seksi.

Saçımı yüzümden çekip, daha iyi görebilmek için başımın üstünde tutuyor.

"Bunu düşünmüştüm," diye nefesini veriyorum. "Senin benim penisini emdiğini ve o güzel küçük ağzınla beni boğazının derinliklerine aldığını düşünmüştüm."

Sert sözleri havayı doldurur ve ben başımı daha hızlı bir şekilde yukarı aşağı sallarım. Dilimi yavaşça şaftın üzerinde gezdirip sonra onu tamamen ağzıma almaya çalışırım.

"Ama buradaki," diye nefes nefese söylüyor. "Bunu yaparken bu kadar mükemmel görüneceğini hiç hayal etmemiştim."

Onun sikinin etrafında mırıldanıyorum, titreşim onu tıslatıyor ve saçımı daha sıkı tutmasına neden oluyor. Pes etmiyorum. Bana hissettirdiği her şeyi onun da hissetmesini istiyorum. Beni o kadar sert boşaltmış ki, mecazi ve gerçek anlamda, arka verandasında yıldızlar gördüm. Elimle sikinin tabanını kavriyorum, ağzımla hareket ettirmeye devam ediyorum.

Bacaklarım kıvranıyor, içimde biriken şeyi serbest bırakmak için bir tür sürtünme arzuluyor ve o bunu fark ediyor.

"Elini kot pantolonunun içine sok, tatlım," diye emrediyor. "Şu anda ne kadar ıslak olduğunu bilmek istiyorum."

Onu ağzımdan çıkarırım, ama ağzımı ucunda tutmaya devam ederim. "*Sırılsıklamım*, Griffin." Bu kelimeyi, yüksek sesle söylemek acı veriyormuş gibi inleyerek söylerim. Ellerinin üzerimde olmasını istiyorum. *Kendisi* de hissetmesini istiyorum. "Seni istediğimi söyledim."

"Siktir," diye mırıldanıyor, başını geriye atıyor.

Elimi onun penisi üzerinde yukarı aşağı kaydırıyorum, sonra onu tekrar ağzıma alıyorum. Vücudunun dokunuşuma tepki vermesi ve temas sırasında çıkardığı ses, onun da benim kadar bundan zevk aldığını gösteriyor.

Başımı yukarı aşağı sallayarak hızlı bir ritim tutturuyorum, onun yaklaştığını biliyorum. Bir kez olsun kontrolünü kaybetmesini istiyorum. *Sadece benim için.*

"Blair," diye uyarıyor. "Yaklaştım."

Cevap olarak mırıldanıyorum, elimi tam doğru açıyla çevirerek ondan bir inilti koparıyorum. Vücudu geriliyor ve zevk onu sararken başı kamyonete yaslanıyor.

"Siktir. Çık. Boşalacağım," diye hırıltıyla söyler.

Bir elim onun penisindeyken, diğer elimi karnına bastırıyorum, sonra boğazımın arkasını açıp onu tamamen içeri alıyorum. Ona, bu andan itibaren ağzımı kesinlikle bırakmayacağımı sessizce söylüyorum. Saniyeler içinde, onun spermi boğazımın arkasına akarken, o da aynı anda nefesini keserek bir dizi küfürlü sözler söylüyor. Sesi

derin ve kısıık, vücudumdaki her sinir ucunu ateşliyor. Ondan daha fazlasını istiyorum, hayır, daha fazlasına ihtiyacım var.

Nabızı durup vücudu gevşediğinde, topuklarımın üzerine oturup parmağımın ucuyla ağzımın köşesini siliyorum. Sessizce otururken bakışları bu küçük harekete kilitleniyor.

Gözlerinde bir şey parlar ve hızla hareket ederek yüzümün iki yanını tutar, beni kendine çeker ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. Bugüne kadar çıktığım ya da evlendiğim hiçbir erkek, böyle bir şeyden sonra beni öpmemişti. Tereddüt ederim, dudaklarını büzmesini önlemek için dudaklarımı sıkı tutarım.

Dudaklarımdan sadece bir nefes uzaklıkta geri çekildi. "Bana açıl. Beni içeri al. Seni öpülmeyi hak ettiğin şekilde öpmeme izin ver."

Gözlerim bir saniye boyunca onun gözlerinde dolaşır, sonra dudaklarım tekrar onun dudaklarına yapışır. Öpücüğü derinleştirmek için vücudumu öne doğru çekip çıplak bacaklarının üzerine otururum. Ağzı, sanki havadan daha çok buna ihtiyacı varmış gibi dudaklarıma yapışır. Sanki bu olmadan yaşayamayacakmış gibi.

Hiç kimse beni onun öptüğü gibi öpmemişti.

Bu öpücük ilkel, tatlı ve yumuşak bir karışım. Eğer böyle bir şey mümkünse tabii.

Elleri saçlarıma dolanıyor, ama yine uzaklaşıyor. "Burada seninle sevişmeyi planlamıyordum," diyor, diğer eli sırtımdan aşağı inip kıcıma ulaşıyor. Beni sıkıca sarıyor. "Ama denesem bile sana karşı koyabileceğimden emin değilim."

"Kontrolünü kaybet, Griffin," diye fısıldıyorum ağzına, alnımı alnına yaslayarak. "Her şeyi istiyorum."

Hızlıca hareket ederek, ben yana kayarken oturur, ayak bileklerine kadar inmiş kot pantolonunun cebine uzanıp cüzdanını çıkarır ve prezervatif alır. Dişleriyle paketi yırtıp prezervatifi takar.

Sanırım kot pantolonumun düğmesine uzanacak, ama beni tekrar öper. Kendimi ona bırakırım, çünkü başka çarem yok. Ben de onun kadar istiyorum.

Yüzümden elini çekiyor ama ben uzaklaşmıyorum.

O benim kot pantolonumun düğmesine uzanırken, dudaklarım onun dudaklarında kalır, rekor sürede düğmeyi açar ve pantolonumu ayak bileklerime kadar indirir, ben de onu tekmelerek çıkarırım.

Bacaklarının üzerine oturmak için bacaklarını açarım, ama o beni *yine* durdurur ve ben çıkardığım iniltiyi engelleyemem. Beni üzerinde tutarken, parmağını alır, onu amımın içinden geçirir

ve bu hisle sırtım kavislenir. Tek bir hafif dokunuşla tüm kızgınlığım uçup gider.

"Siktir. Benim için ıslanıyorsun," diyor.

Ellerimi tekrar omuzlarına koyuyorum, kalın ereksiyonunun üzerinde duruyorum. Nasıl bu kadar sert ve bu kadar hızlı olabildiğini bilmiyorum. Bir eli belimde, diğer eli ise benim girişime hizalanmış penisini sarıyor. Tam aşağı kaymak üzereyken, penisinin ucunu klitorisimin üzerinde bir, iki, üç kez gezdiriyor ve bu hissin güzelliği karşısında omuzlarına daha sıkı tutunmamı sağlıyor, sonra penisinin ucunu içime bastırıyor.

"Ben... Kahretsin," diye kekeliyorum, şu anda vücudumu ele geçiren zevki tarif edecek kelimeleri bulamıyorum. "Sığacağına sanmıyorum."

"Alabilirsin, tatlım."

Sesi vücudumda yankılanıyor ve ben ona bakıyorum. Onunla göz teması kurdukça nefesim hızlanıyor ve zorlaşıyor. Onunla birlikte olmak istediğim kadar hiçbir şeyi bu kadar istemediğimi biliyorum.

"Benim için nefes al, Blair," diye fısıldıyor. "Benim için rahatla."

Gözlerimi ondan ayırmayı reddediyorum, onu içime alırken, gidebileceği en derin noktaya kadar onu içime itiyorum. Bu hisle ağzım açılıyor, onun penisi beni gererken vücudumun her santimetresinde onu hissediyorum.

"Vay canına," diye nefes veriyorum.

Kıpırdamıyorum. Griffin Barlow beni tamamen ele geçirip kucağında bir su birikintisine dönüştürdüğü için düzgün göremiyorum bile.

"İyi misin?" diye soruyor.

Boğazım kuruyarak yutkunuyorum, sonra ona sıkıca başımı sallıyorum.

"İyiyim."

"Çok iyi hissettiriyorsun Blair. Amin çok sıkı, sanki benim için yapılmış gibi."

"Mm-hmm."

"Sen daha hiç kıpırdamadın, ama ben şimdiden daha önce hiç olmadığım kadar sert bir şekilde tekrar boşalacağımı biliyorum."

"Böyle konuşmaya devam edersen, ben de boşalabilirim." Gülüyorum, ama gülünce vücudum titriyor, keskin bir nefes alıyorum çünkü onu her yerde hissediyorum.

Kalçalarımı onun üzerinde yuvarlamaya izin veriyorum, dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. O benim içimde, klitorisimdeki sürtünme, neredeyse fazla geliyor. Her açıdan çok etkileyici.

Bu doğru geliyor.

Hızımı artırdıkça elleri belimi kavrar, üzerinde ileri geri sallanarak zevki kovalarım. İkimiz de birbirimize bakmaktan vazgeçmiyoruz ve gözlerindeki bakıştan, bunun ikimiz için de seksle ilgili olmadığını anlıyorum.

Daha fazlası.

Bu his eskiden beni korkuturdu, çünkü hayatımın en büyük kalp kırıklığından sonra başka bir erkekle birlikte olmak en korkutucu şeydi. Başka bir erkeği kalbime sokmayacağıma yemin etmiştim. O zamanla bu duvarları yıkarak, bu hissi daha da güçlü hale getirdi.

Gömleğimin eteğine uzanıp, kalçalarımı ileri geri sallamaya devam ederken gömleği başımdan çıkarıyorum. Gömleği bir kenara attığım anda, soğuk hava göğsüme çarpıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Griffin arkama uzanıp sütyenimin kopçasını açıyor ve sütyenimi bir kenara bırakıp büyük elleriyle iki göğsümü de avuçluyor.

"Sen mükemmelsin," diyor ve köprücük kemiğime öpücükler yağdırarak omurgamda daha da fazla titremeye neden oluyor. Vücudum ona doğru kıvrılırken, ellerim saçlarına dolanıyor ve onu bana yaklaştırıyor, aramızda zaten var olan bağı daha da derinleştiriyor.

"Bu çok iyi geliyor, Griffin. Kahretsin," diye nefes nefese söylüyorum, hızlanarak. "Dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Dayanman lazım," diye tükürdü.

Geri çekilirim, gözlerim onun karanlık gözleriyle buluşur. "Ha?"

"Bu hissin bitmesini istemiyorum," diye itiraf ediyor. "Senin böyle benim sikimi sürmen... bu cennet gibi bir his. Sen yeryüzündeki cennet gibisin, Blair. Hayatımın her parçasını ele geçiren bir fırtına ve bunun bitmesini istemiyorum. Bana vermek istediğin her şeyi hissedebilmem için biraz daha devam etmeni istiyorum."

Göğüslerimi daha sıkı kavrar. Sonra parmaklarıyla bir meme ucumu okşar ve ağızla diğerini emmeye başlar.

"Bunu yapmaya devam edersen, dayanamayacağım," diye saçlarına inliyorum. "Kendimi tutmakta zorlanıyorum. Çok büyüksün. Kendimi çok dolu hissediyorum."

"Çok iyi gidiyorsun, tatlım."

Üzerinde pozisyonumu değiştirip, kucagında zıplamaya başladım.

Onun penisinin içime girip çıktığını hissediyorum. "İşte böyle. Bana bin," diye homurdanıyor.

Durmayacağım. Bunun yerine, onun sözleriyle daha sert ve daha hızlı hareket ediyorum, ta ki kırılma noktasına gelene kadar. İkimizi de daha önce hiç olmadığımız kadar

daha önce hiç olmadığımız kadar yaklaşıyor, deli gibi mücadele ediyoruz.

"Ver bana," diye inliyor, sanki o da orada gibi. "Bana her şeyi ver."

Ve ben de veriyorum.

"Siktir," diye bağıyorum, onunla birlikte doruğa ulaşırken, aynı anda havai fişeklerin büyük finali çevredeki gökyüzünde patlayarak etrafımızı aydınlatıyor. Orgazmım o kadar güçlü ki, görüşüm bulanıklaşıyor. O beni kendine sıkıca sararken vücudum onun etrafında titriyor ve ben de aynı şeyi yapıyorum, kollarımı boynuna dolayarak yüzünü göğsüme çekiyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

"Siktir," diye bağıyor aynı anda.

İkimiz de orgazmımızı yaşarken, sanki ikimiz de birbirimizi bırakmak istemiyormuş gibi birbirimize sıkıca sarıldık. Hareketsizce otururken göğüslerimiz aynı anda inip kalkıyordu. Kafamda düşünceler dolaşırken, bunun ne olduğunu merak ediyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Reginald'ın kamyonetin içinden havlaması bizi sersemliğimizden uyandırır. Birbirimize bakarak duraksarız, sonra ikimiz de gülmeye başlarız ve giyinmek için eşyalarımızı toplamaya başlarız. Etrafımızdaki gökyüzü kararmıştır ve tek ses uzaktaki cırcır böcekleri ve ağaçları sallayan hafif esintidir.

Ben gömleğimi giymeyi bitirirken Griffin kamyonetin kasasından atladı. Havadaki soğuk ve onun kollarından ayrılmak, beni eskisinden daha fazla üşüttü.

Giysilerimi giymeyi bitirince ona bakıyorum ve o bana elini uzatmış, kamyonetten yere inmemi sağlıyor. Bacaklarım titriyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum, ama o beni belimden güçlü kollarıyla yakalıyor ve parmaklarıyla çenemi tutup bana ona bakmamı söylüyor.

"Özür dilerim," diyor. "Bunu böyle yapmak istememiştim. Burada değil. Seni buraya bu yüzden getirmedim."

Hâlâ düğmeleri açık olan flanel gömleğinin kenarlarını tutuyorum, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. O benim öpücüğüme karşılık verirken ikimiz de eriyoruz.

Onu öpmeyi bırakmak istemiyorum.

Lily'nin bana söylediklerini düşünüyorum. Eğer onun tüm bunlar hakkında gerçekte ne hissettiğini öğrenmek istiyorsam, burada kalacağımı ona garanti etmem gerektiğini söylediğini. Buranın şehir hayatından kaçmak için geçici bir ev olmadığını ona söylemem gerektiğini.

Buraya ilk taşındığımda emin değildim.

Griffin'e aşık olmadan önce, bu kasabanın cazibesine aşık oldum. Burasının benim için doğru yer olduğunu biliyordum.

Bir yuva bulmak beklediğim bir şey değildi, ama oldu.

Öpücükten uzaklaşıp dudaklarına gülümsedim. "Her şey mükemmeldi, Griffin."

"Resmi olarak lakabımı kaybettim mi?" O sırtıyor.

Gülerek, onun kollarından kurtulup kamyonetin kasasına yaslanırım. "Sanırım." Omuz silkiyorum.

"İyi," diyor. Lily'nin bana ona söylememi söylediği şeyi söylemek için ağzımı açıyorum, böyle bir anın ardından klişe gibi gelse de, ama o devam ediyor. "Yarın benimle çiftliğe gel," diye soruyor çabucak.

"Çiftliğe mi?"

O başını sallar. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam, kovboy," diyorum gülümseyerek, bunun aynı takma ad olduğunu, ama farklı olduğunu bilerek.

İnanamıyormuş gibi başını sallar ve yolcu kapısına doğru yürür, benim için kapıyı açar. Benden saklamaya çalışsa da yüzündeki gülümsemeyi kaçırmam.

Eve kadar olan yol boyunca, o geceyi kafamda tekrar tekrar canlandırırım.

Bir eliyle direksiyonu tutan, diğer eliyle Reginald'ın sırtını okşayan adamla olası bir gelecek düşünceleri.

Bunu istiyorum.

Sadece geçmişimin geleceğime asla girmemesini umuyorum.

BÖLÜM 34

NEDENİNİ SÖYLEMEMİ İSTEME.

BLAIR

BEN

Bir haberim var.

KODI

Eve mi geliyorsun? Sonunda!

BEN

Eve gelmiyorum. Bunu zaten biliyorsun.

KODI

Denemeye değerdı.

BEN

Kodi, komşıuma sıırılsıklam aşık oldum.

KODI

Bu yeni bir bilgi değıl. KODI

Ama sonunda farkına vardığına sevindim kardeşim.

Bu sabah vücudumun her yeri ağrıyor ve gözlerimi açtığımdan beri yüzümden gülümseme eksik olmuyor.

Batter Up'ın mutfağında tek başımayım, müzik son ses çalıyor ve dün gece uyuyamadığımda internette gezinirken bulduğum yeni bir tarif yapıyorum.

Kovboy kurabiyeleri.

Açıkçası, Griffin beynimin her santimetrekaresini ele geçirmiş durumda.

Bu tarif denememek için çok iyi görünüyordu. Yulaf, çikolata parçaları, rendelenmiş hindistan cevizi ve cevizle yapılıyor. Tuzlu ve tatlının mükemmel karışımı. Griffin'in tüm özellikleri.

Müzik yüksek sesle çalıyor olsa da, ön kapının zilini duyuyorum, bir müşteri geldiğini haber veriyor. Ellerimi bir bulaşık beziyle silip mutfak kapısını açıyorum ve Griffin'i tezgahın diğer tarafında, elinde iki kahve fincanıyla dururken görüyorum.

Kovboy demişken... Onu görünce ağzım sulanıyor.

Bu adamın flanel giymeden bir gün geçirdiğini sanmıyorum, ama ona çok yakışıyor. Bugün, kafasındaki kovboy şapkasının koyu rengiyle uyumlu, kahverengi kareli bir karışım giyiyor.

Ben tezgahın diğer tarafına geçmeden önce bir fincanı bana doğru kaldırıyor. "Sana kahve getirdim. Nasıl içtiğini bilmiyordum, ama Autumn normalde ne içtiğini söyledi."

Kupayı ondan alıyorum, karamel ve vanilya aromasını koklarken, ısının cildime nüfuz etmesi için iki elimle kupayı tutuyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin." Sözlerim gergin bir şekilde çıkmasına rağmen gülümsüyorum. "Ama çok teşekkür ederim."

Aniden kendimi garip hissediyorum. Nedenini bilmiyorum, çünkü zaten seks yaptık. Beni çıplak gördü. Geçmişimi biliyor. Ona karşı hissettiğim bu yeni, daha güçlü duygular, bunu mahvetmekten korkmama neden oluyor.

Öne eğilip dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Hızlı, neredeyse bir alışkanlık gibi.

Sanki bunu benimle her gün yapabilirmiş gibi.

"Sana da günaydın," diyorum nefes nefese.

Gülümsemesi genişliyor. "Günaydın, tatlım."

Tamam, bayılacağım.

Bana ilk kez böyle seslenmediğini biliyorum, ama yine de aynı şekilde eriyorum.

"Kahvemi alırken seni düşünüyordum, ben de sana da bir tane alayım dedim."

Bir elimi kalçama koyup başımı yana eğiyorum. "Beni düşünüyordun, ha?"

Kahvesinden bir yudum alır, fincanın kenarından beni izlerken aramızda sessizlik uzar. Bakışlarının ağırlığı

tüylerim diken diken oldu.

"Bu yeni bir şey değil," diye itiraf etti.

Nedense utanarak bakışlarımı yere çeviriyorum. Bugünkü bu duygular beni çok gergin yapıyor. Kendimi ona vermek istediğim gibi birine kendini teslim etmek çok güçlü bir şey.

Parmaklarının arkasını kullanarak başımı tekrar yukarı kaldırıyor. "Sen benim tek düşündüğüm şeysin, Blair."

"Ben de öyle," diye fısıldıyorum, onun sözleri, dokunuşu, varlığıyla gözlerimi kapatıyorum.

Beni tekrar hızlıca öptükten sonra dudaklarını kulağımın kepçesine götürdü. "Güzel," dedi ve uzaklaştı. "İşe gitmem gerek, ama vardiyam bittiğinde seni alıp çiftliğe gideceğiz."

Cevap olarak defalarca başımı sallarım.

Blair, sakin ol. Gergin olmanın bir nedeni yok.

Bana göz kırparak dönüp ön kapıdan çıkar. Ama Lily ve Nan aynı anda içeri girince durur. Hepsi birbirlerine bir bakış atar, sonra o yürümeye devam eder, Nan ve Lily ise fırına girer.

Lily ellerini beline koyarak önümde dururken, Nan tezgahın arkasındaki tabureye oturur. Lily, küçük bir kız kardeşin tek erkek kardeşini korumak için yaptığı gibi beni tehdit etmeye hazır gibi görünür. Ama yüz hatları birden değişir. Beni baştan aşağı süzerken gözleri büyür. Ben de onun hareketlerini takip ederek gömleğimdeki bir şey olup olmadığını kontrol etmek için aşağıya bakarım.

"Bugün ılık saçyorsun!" diye bağırır.

"Alexa, 'I Just Had Sex'i çal," diye bağırır Nan, etrafta bunu algılayacak bir cihaz olmamasına rağmen.

İnleyerek, mutfığa dönüp üzerinde çalıştığım kurabiye hamurunu bitirmeye devam ediyorum. Lily, daha fazlasını öğrenmek istermiş gibi peşimde.

"Nedenini söylememe gerek yok," diyorum omzumun üzerinden.

Beni döndürerek yüzümü kendisine çevirir. "Şimdi kesinlikle söylemek zorundasın." "Lily," diye uyarıcı bir tonla söylerim, yüzümün her şeyi anlatmasına izin vererek

Nan haklıydı. Kardeşinle yattım. Mutlu oldun mu?

Omuzlarımı tutan ellerini çekti. "Sözümü geri alıyorum. Bana söyleme."

Omuz silkiyorum, el mikseri alıp işe geri dönmek için kurabiye hamuru karışımına dönerek.

Sonraki birkaç dakikayı sessizlik içinde geçiriyoruz, Nan buraya geri gelmeye zahmet etmiyor. Ben fırına tepsiyi koyarken, o mutfağın diğer tarafında evrak işleriyle uğraşıyor. Kaseleri yıkamak için mutfakçı geçip lavaboya götürürken adımlarım sendeliyor.

"O sana çok aşık."

Orada durup lavaboya bakıyorum, Lily'nin ağzından çıkan bu sözlerden sonra ona bakmayı reddediyorum.

Onun hareket ettiğini duyuyorum, bu yüzden kendimi meşgul etmek için hızlıca işime bakıyorum. Buna ne cevap verebilirim ki? Bana karşı *bir şeyler* hissettiğini biliyorum. O etrafta olduğunda aramızdaki hava çok yoğunlaşıyor.

"En son ne zaman Batter Up'a geldiğini biliyor musun?" diye soruyor Lily arkamdan.

Ovma hareketlerim bir an için yavaşlar, ama devam ederim.

"Burası açıldığı gün," diye devam ediyor. "Kardeşim buraya gelmeyeli dört yıldan fazla oldu."

"Nasıl? Burası hemen yan tarafta," diye cevap veriyorum lavaboya.

"Buna bir cevabım yok. Yani... Fırın ürünleri ve tatlıları sevmediğini biliyorum. Böyle biriyle akraba olduğuma inanamıyorum." Gülerek ekliyor. "Buraya gelmek için hiçbir nedeni olmadı."

Durup ona tamamen dönerek bakıyorum.

Buna nasıl cevap vermem gerektiğini hala bilmiyorum.

Bu sabah benim için geldi. Dört yıldır ilk kez buraya geldi... benim için.

"Gülüyordu," diyorum sonunda.

Nan bu anı fırsat bilip mutfakçı girer, kapı sanki o da duymuş gibi açılır. "Bunu sınıf için tekrarla."

Lily keskin bir nefes alır ve eliyle ağzını kapatır. "Ne?"

"Gülüyordu, Lil," diye tekrar ediyorum, böylece gerçekten anlamalarını sağlıyorum. "Ellerini dizlerine koymuş, sevinçten eğilmiş haldeydi."

Lily'nin gözleri daha da büyüdü ve mutfakta düşüncelere dalmış bir şekilde dolaşmaya başladı. Nan'a döndüğümde, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. Sanki bu açıklamadan memnunmuş gibi. Ama Lily'ye tekrar baktığımda, yüzündeki ifadeden onun kafasının çalışmaya başladığını anlayabiliyordum, çünkü yıllardır fırına adımını atmamış olmasına rağmen onu burada görmüştü

ama şimdi onun tekrar güldüğünü ve gülümsediğini de biliyordu.

Aniden durup bana dönüyor. "Onunla konuşma fırsatın oldu mu? Yani, kalacağını ona garanti ettin mi?"

Kafamı salladım. "Fırsatım olmadı. Ama bu öğleden sonra beni çiftliğe götürdüğünde konuşurum diye düşünüyorum," diye ekledim çabucak.

Parmak uçları şakaklarına dokunur. "Bu çok fazla," diye inler ve az önce evrak işlerini yaptığı tabureye oturur. Hala durduğum yere bakar. "Seni çiftliğe mi götürüyor?"

"Orası kutsal bir yer," diye araya girer Nan.

Başımı sallarım. "Dün gece beni davet etti. Bana bir şey göstermek istediğini söyledi, ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Tanrım," diye mırıldanır Lily. "O asla böyle bir şey yapmaz." "Endişelenmeli miyim?" diye şüpheyle sorarım.

Omuz silkiyor. "İkinizin arasında neler olduğunu ve birbirinize ne söylediğinizi ayrıntılı olarak bilmiyorum, ama kardeşimi tanıyorsam, benim sormaya cesaret edemediğim şeyleri sana sormaya cesareti yok."

"Peki o ne?" Nan, sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibi benim için sorar.

Lily, Nan'a keskin bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sana kalacak mısın diye sordum, sen de evet dedin. Ama o sana sordu mu?"

Kafamı sallıyorum.

"Tekrar incinmekten korktuğu için sormaya cesaret edemediği sorular. Birbirinize aşık olduğunuz belli olduğu için, eminim birbirinize açılmışsınızdır. Ama henüz yapmadıysan, kalmayı planladığını ona garanti etmelisin. Griffin'i yeterince tanıyorum, seni şimdiki halinden daha fazla kendine yakın tutacağını biliyorum."

Öyle değil mi?

Bana, başkasıyla paylaşmadığından emin olduğum yönlerini bile açacak kadar açıldı.

Aklım karışıyor, ona bunu *gerçekten* söylemiş miyim diye merak ediyorum.

Hayır, kalıcı olarak burada kalacağımdan hiç bahsetmedim. Bu sefer gergin bir şekilde tekrar başımı sallıyorum.

Tabureden kalkar, tekrar önüme geçer ve elini omzuma koyar. "Bunları sana sadece seni sevdiğim için söylüyorum. Kardeşimi de seviyorum. En son istediğim şey, ikinizin de duygularınızı saklaması

duygularınızı saklamanız ya da bu süreçte incinmeniz. İkiniz de bu tür bir mutluluğu hak ediyorsunuz."

Haklı.

Bunun işe yaramasını istiyorsam ve fiziksel bir bağ dışında onun benim hakkımda ne hissettiğini tam olarak bilmek istiyorsam, ona planlarımı anlatmalıyım.

BÖLÜM 35

Beni öldüreceksin.

GRIFFIN

Kamyonetimden inip, Blair'in inebilmesi için kaputu dolaştım.

Çiftliği görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Muhtemelen daha önce bu kadar yakından görmemişti. En azından benim bildiğim kadarıyla. Lily onu bir gün ata binmeye getirmiş olabilir. Her halükarda, ben bunu onun ilk gelişi gibi ele alacağım.

Çünkü *benimle* ilk kez birlikte.

Parmaklarını benimkilerle birleştirip, onu açık ahıra doğru yönlendiriyorum. Atların ahırlarına doğru her adımda, gerginliğim artıyor.

Tüm atlarım arasında, daha önce hiç kimseyi Storm'a yaklaştırmadım.

O, her zaman bana ait olan tek şey. Kimsenin benden alamayacağı ve benim isteğim dışında beni terk etmeyecek tek şey.

Ahıra vardığımızda, vücudum onu tutmaya devam etmem için çığlık atsa da, onu bırakıyorum ve ahır kapısını açıyorum. Önce içeri giriyorum, arkama dönüp baktığımda, hala orada durmuş, endişeli gözlerle Storm'a bakıyor.

"Hadî" — ata işaret ettim — "Sana zarar vermez." "Emin misin? Kötü görünüyor."

Kafamı sallayıp, gülerek "Söz veriyorum" dedim.

Kafasını bana doğru çevirir ve o iki küçük kelimenin, benim istediğimden daha fazla güç taşıdığını anlarım. Anında kafamda, onun geçmişiyle ilgili düşünceler ve onun doğru kalacağını düşündüğü ama sonunda bozulan sözler dönmeye başlar.

Onun önüne geçip, onunla göz hizasına gelmek için eğildim. "Söz veriyorum," artık daha fazla anlam taşıyan bu kelimeleri tekrarlardım.

Yutkunur, sonra başını sallar ve beni takip ederek ahıra girer. Storm ön ayağını kaldırır, samanların üzerine toynaklarını vurur ve başını sallayarak kişner.

Sanki saldırmak üzereymiş gibi ellerini savunma amaçlı kaldırıyor.

"Bu onun selam verme şekli," diyorum ona, sonra ona yular takıp yerine sabitleyorum. Sabitledikten sonra kafasına hafifçe vuruyorum

boğazımdaki gerginliği yutuyorum çünkü ona tüm benliğimi tanıtmak istiyorum. Ama fiziksel bir bağın ötesine geçmek korkutucu. "Storm, eski sevgilim beni terk ettiğinden beri hayatımda. İçimdeki bir ışık söndü ve hayatımın geri kalanını yalnız geçireceğimi hissettim. Bir çıkış noktasına ihtiyacım vardı. Hayatımda biraz huzur ve bana mutluluk verecek bir şeye ihtiyacım vardı."

Sessiz kalarak devam etmeme izin verdi.

"Senin de bunu görmeni istiyorum. Daha önce hiç ata bindiğin var mı bilmiyorum," diyorum, başımı ona doğru çevirip gülümseyerek. "Ama Storm'a binmek ister misin bilmek istiyorum?"

"Ben..." Duraksıyor. "Bilmiyorum, Griffin. Televizyon programlarında gördüğüm kadarıyla, atlar insanın gergin olup olmadığını anlayabiliyorlar, değil mi? İyi bir gün geçirirken attan düşmek istemem."

"İyi bir gün geçiriyor musun?"

Sanki bunu zaten bilmem gerekmiş gibi gözlerini devirir, ama gülümser. "Evet." "Neden?"

"Öncelikle, her yerim ağrıyarak uyandım." Bana göz kırptı. "Daha fazlasını istememe neden olan iyi türden bir ağrı."

"Blair," onu uyarıcı bir ses tonuyla kesiyorum.

Sadece dün geceyi hatırlamak bile kanımın penise hücum etmesine neden oluyor. Böyle olmasını istememiştim, onu oraya götürme sebebim de bu değildi. Ama oldu ve bir an bile pişman değilim. Mükemmeldi. Bunun sebebinin önümde duran kadın olduğunu biliyorum.

"Sonra bu sabah işyerime bir kovboy gelip bana kahve getirdi," diye devam etti, ağzının köşeleri acı verici bir yavaşlıkla gülümsemeye başladı. "O zaman en güzel günümü yaşadığımı fark ettim. Tüm bunları söylemek için, bugün attan düşmek istediğimden emin değilim."

O gülüyor, ben ise ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diyorum içtenlikle.

Sanki doğruyu mu söylüyorum diye anlamaya çalışır gibi bana bakıyor. Atı ahırından çıkarır, sonra küçük eyer odasına gidip eyerini alırım. Her şeyin yerinde ve güvenli olduğundan emin olmak için zaman ayırıp atın sırtına eyerini yerleştiririm.

En son isteyeceğim şey onun incinmesidir. Storm'un onu attan atacağını düşünseydim, şu anda burada olmamız mümkün olmazdı.

Buraya birini getirmek benim için çok önemli, çünkü burası benim güvenli alanım. Benim olan tek şey.

duymak istediğim sözleri duymamışken, kendimi sadece kalp kırıklığına açık hale getirmiş olurum.

Bu, onunla almaya hazır olduğum bir risk haline geliyor.

Onu kalmaya ikna edebilir miyim?

Eğer kalbimi kırarsa, bu da benim için çok geç öğrendiğim bir ders olur.

Ona bir seçenek sunmadan, elini tekrar elimle kavrayıp diğer elimle Storm'u ahırdan çıkarıp açık alana yönlendirmeden önce ona bir seçenek sunmuyorum. Gökyüzü her an yağmur yağacakmış gibi gri.

Storm'a işaret ediyorum. "Sana yardım edeyim."

Bana, ata ve tekrar bana bakar, sonra uzun çimlerin üzerinden yavaş adımlarla ata doğru yürür. Elini uzatıp eyerin ön kısmını tutar ve bir ayağını üzengeye geçirir. Arkasında durarak belinden tutup onu biraz yukarı kaldırıyorum.

Sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi, sanki hayatı boyunca at binmiş gibi ata biniyor.

Bu fikir beni heyecanlandırırken, aynı zamanda tahrik de ediyor. Binicilik, bar dışındaki hayatımdır; ve onu atımın üzerinde görmek, ona karşı içimde büyüyen duyguları daha da alevlendiriyor. Daha önce onunla her şeyi istemiyorsam da, şimdi kesinlikle istiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, dizginleri elimde sıkıca tutarak.

"Bu, hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor." Gülüyor. "Daha önce hiç ata binmedim. Korkutucu. Heyecan verici. Bu... gidebilir miyiz?"

Bu kadın.

Başımı sallıyorum ve Storm'u yavaş bir yürüyüş hızıyla tarlada yönlendiriyorum. Blair ileriye bakarken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Arada sırada gözleri atın başının üstüne kayıyor, atın iyi olduğundan emin olmak için. Beyaz parmak eklemlerinden, hayatı pahasına tutunduğunu anlayabiliyorum.

"Bunu neden sevdiğini anlayabiliyorum," diyor. "Sakinleştirici bir his veriyor."

"Çoğu zaman öyledir. Diğer zamanlarda ise heyecan vericidir. Storm ve ben stres atmamız gerektiğinde hızlı ve vahşi olur."

"Kulağa... vay canına. Umarım bir gün ben de bunu hissedebilirim."

Yürümeyi bırakıyorum, bu da Storm'un da durmasını sağlıyor. Blair'e dönerek ona bir bakış atıyorum. Gözlerimdeki bakış, şu anda buna hazır olup olmadığını soruyor ve yüzümde bir gülümseme belirliyor.

"Oh hayır." Elini sallayarak, diğer elini eyerin üzerinde sıkıca tutuyor.

"Beni öldüreceksin."

Elimi uzatıp, eyeri tutan elinin dışını kavradım ve kendimi onun arkasına çektim. Bacağımı atın diğer tarafına dolayarak, eyerde tam arkasına oturdum. Diğer kolumu da uzatıp onu kucakladım. O geriye yaslanarak bana sarıldı ve ben onu burada tutma isteğiyle mücadele ettim. Hareket etmeden, hiçbir yere gitmeden. Sadece onu istediğim gibi tutmak istedim.

Dudaklarımı kulağının kabuğuna yaklaştırdım, durakladım ve kokusunu içime çektim. Bugün çalışmaktan şeker gibi kokuyordu. Yutmak istediğim türden bir tatlılık.

"Uslu bir kız olup benim için sıkı sıkı tutunacak mısın?" diye fısıldıyorum.

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman olmak istiyorum, çünkü şimdi hiç olmadığı kadar tahrik olmuş durumdayım. Blair'in yanında, tüm filtrelerim devre dışı kalıyor. Sırtı geriliyor ve keskin bir nefes alıp, bir elini uyluğuma koyup, elimle tuttuğum pomponun altındaki tutuşunu düzeltmesini kaçırmıyorum.

Başını salladı, sonra başını yana çevirip göz ucuyla bana baktı. "Hadi gidelim kovboy."

Omzuna bir öpücük kondurup, bir elimle dizginleri tutarken, diğer elimle belini sararak onu bana doğru çekiyorum ve Storm'a hızlıca hareket etmesini söylüyorum.

O, benim emrimle bildiği tek şekilde yola çıkar.

Blair, tarlada mükemmel bir ritimle ilerlerken bacağıma daha sıkı tutunur. Atı açık bir patıkaya yönlendiriyorum ve gölün dışına ulaşana kadar sabit bir hızda dörtnala gidiyoruz. Blair başını çevirip manzarayı seyrediyor ve her şeyi içine çekerken gözlerinde hayranlık dolu bir bakış olduğunu görebiliyorum. Sırtı göğsüme yaslanmışken, taze dağ havasını yavaşça içine çekip sonra dışarı verirken endişesinin vücudundan akıp gittiğini hissediyorum.

Küçük bir kasaba için görülecek çok şey var.

Tek bir göl, ama onu izlemenin elli farklı yolu.

Kollarımda bir kadın ve onu sevmenin yüz farklı yolu. Bu mu?

Onu sıkıca sararken kalbim göğsümde çarpıyor. Bu duygu her zamankinden daha güçlü. Ona söyleme ihtiyacı. Bunu burada, şimdi yapabilirim. Ona kulaklarına sadece üç küçük kelimeyle duygularımı fısıldayarak.

Ama bir şey beni durduruyor.

Blair eyerden ve bacağımdan elini çekip, sanki rüzgarda uçan bir kuş gibi iki kolunu da yanlara açıyor. Başını gökyüzüne doğru eğip

vücudumuzun geri kalanı atın galopuyla hareket ederken o pozisyonda kalıyor.

Bu, onun kendini bırakması.

Bu, onun şimdiye kadar hiç olmadığı kadar özgür hissettiği an.

Söz söylemeden bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü ben de bir zamanlar bu atın üzerinde aynı şeyi yapmıştım.

Yola geri döndüğümüzde, ellerini indirip yolculuğun geri kalanında bana sarıldı. Ben de aynısını yaptım, bunun bitmesini istemiyordum ama aynı zamanda aklımdaki her şeyi dökmek için sabırsızlanıyordum.

Ahırın dışındaki açık alana ulaşıyoruz ve dururuz. Önce ben attan inerim, o da elini omuzlarıma koyar ve ben onu attan indirirken destek için bana yaslanır.

"Bu harikaydı." diye gülümser. "Bundan korktuğuma inanamıyorum. Kendimi çok özgür hissettim."

Storm'u ahırın dışına yerleştirilmiş ahşap kirişe götürüp onu oraya bağlarım. "Harika, değil mi?"

Gözlerini kapatarak bana cevap veriyor, başını gökyüzüne doğru eğip o anı derin bir nefesle içine çekiyor. Yüzünü kaplayan gülümseme, çiftliğin huzur ve sükunetini hissetmeye kendini bıraktığını gösteriyor.

Onu izlerken, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Karşımda duran bu kadına aşığım.

Daha önce şüphelerim varsa da, artık hiç şüphem yok.

Bana dönüyor ve sanki kafamdaki sözleri duyabiliyormuş gibi elimi tutup beni ahıra götürüyor.

Açıklığın altına girdiğimizde beni durdurur ve bana dönerek yüzünü bana çevirir. Kollarını boynuma dolamıştır. Onu kendime doğru çekerim, vücudunu benimkine yapıştırırım. Elini uzatıp dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Bu öpücükle beni sahipleniyor.

Ellerim onu bana sıkıca bastırmak için belinin alt kısmını bulur. Öpücüğü derinleştirmek için başını hafifçe eğiyor. Yaptığı her şeyin beni nasıl tahrik ettiğini bir kez daha hatırlatıyor.

Benim tutuşuma rağmen, kalçalarını bana doğru eğiyor. Bana ne yaptığını hissedebildiğini biliyorum. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığı anda kot pantolonumun içinde sertleşen penisimi hissedebildiğini biliyorum.

"Blair," diyorum, öpücükten uzaklaşıp alnımı alnına yaslayarak. "Bana ne yapıyorsun?" diye nefes veriyorum.

Dudaklarımın üzerinde gülümsüyor. "Seninle kontrolümü kaybediyorum."

Geri çekiliyorum. Gözleri ahırın loş ışığında parıldıyor ve daha önce her seferinde olduğu gibi, gözlerine baktığımda kendimi kaybolmuş buluyorum. Tamamen trans halindeyim.

Onu kollarımın arasına alıyorum ve o da içgüdüsel olarak bacaklarını belime doluyor. Onu hiç kullanılmayan yan taraftaki küçük yatak odasına götürürken, dudakları saniyeler içinde dudaklarıma değiyor.

Arkamdaki kapıyı tekmelerek kapatıyorum, ama onu bırakmıyorum. Onu döndürüp sırtını kapıya dayıyorum. Kalçalarımı ona doğru ittiğimde, öpücüğümün içinde inliyor.

"Bunu zorlamayacağım, ama seni istiyorum Blair," diyorum dürüstçe, onu kucağımda tutarken. O da zevki kovalayarak kalçalarını bana sürtüyor. "Beni hayal edilemeyecek şekilde tahrik ediyorsun."

"Centilmenlik yapmayı bırak ve beni sik, Griffin," diye nefes nefese söyler. Elleri başımın arkasında, yüzümü kendine doğru çekerek ateşli bir öpücük verir.

Ayaklarını yere indiriyorum. İkimiz de birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz. Sanki ikimiz de bunu hissetmek için bir dakika daha bekleyemeyecekmişiz gibi, dudaklarımız çılgınca bir öpücükle birbirine kenetleniyor.

Sürpriz bir şekilde, durur, bir adım geri çekilir ve gözleri vücudumu izler. Flanelimin altında giydiğim tişörtün eteğine uzanır ve onu başımdan çekerim. Alt dudağını dişlerinin arasına alır ve beni sahiplenmem için yalvaran gözlerle bana bakar.

Ben de bunu yapmaya niyetliyim.

"Blair," diye homurdanırım ve o da başını kaldırıp bakışlarımla karşılaşır. "Seni uyarmalıyım," diye başlarım ve vücudumu ona yaklaştırıp parmaklarımla çenesini kavrayarak bana bakmasını sağlarım. "Senin beni gözlerinle siktiğin kadar sert bir şekilde seni sikeceğim."

O sırtıyor. "Bunca zamandır o flanel gömleklerin altında ne kadar kaslı olduğunu bilmiyordum."

Hızlı hareket ederek onu tekrar kollarımın arasına alıp odanın köşesindeki masanın üzerine oturtuyorum. Parmağımı külotunun kenarına takıp, zaten ıslak olan amını parmağımla okşuyorum.

"Söyle bana," diye nefes veriyorum. "Benim sikimi ne kadar çok istediğini söyle bana, tatlım."

"Çok istiyorum," diye inledi.

Başını geriye yaslayarak boynuna öpücükler konduruyorum. Dudaklarım, yüzeyin hemen altında hızlı ve sert atan nabzını okşuyor. "Amin

beni istiyor, değil mi?"

"Mm-hmm."

"Çıkar şunu," diye kulağına fısıldıyorum. "Çıkar şunu ve bana göster." bana göster."

Aramızdan uzanarak, kot pantolonumun düğmelerini hızla açıyor ve onları yere itiyor, boxer şortum da hemen arkasından. Anında elleri benim sikimi sarıyor ve ben onun tenine karşı çıkardığım iniltiyi engelleyemiyorum.

"Siktir," diye inledim.

Masaya oturur, külotunu ayak bileklerine kadar indirir, sonra kenara atar. Bir ayağını kaldırıp belime dolarken, boynuma uzanıp kendini bana doğru çeker.

Penisimi girişine hizaladı, keskin bir nefes aldı, ama ben hareket etmedim.

"Bekle." Geri çekildim. "Prezervatifim yok."

Yüzümün iki yanını avuçlar, başparmakları çenemi çevreleyen sakalları okşar. "Seni istiyorum, Griffin Barlow. Seni tamamen istiyorum ve aramızda hiçbir engel istemiyorum."

"Emin misin? Ben güvenliyim."

"Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum ve ben de güvenliyim. Sen... bilirsin, geçmişimi öğrendikten sonra iki kez test yaptırdım," diyor, belli ki şu anda bu konuyu açmak istemiyor.

"Yıllardır başka kimseyle birlikte olmadım," diye itiraf ettim.

Bunu yüksek sesle söylemek, bunu daha da gerçek hissettiriyor. Blair, yıllar önce eski sevgilim şehirden ayrıldığından beri birlikte olduğum ilk kadın. O, içimde kasvet ve acı hatıralar dışında bir şeyleri ateşleyen ilk kadın.

"Seni tamamen istiyorum, Blair."

Beni tekrar kendine çekiyor, penisimin ucu onun girişine değiyor. O kadar sert ki, onu içine sokmak için ellerimi kullanmama bile gerek yok. Tek bir hamlede kendimi onun içine gömüyorum. Sırtı kavisleniyor ve dirseklerinin üzerine düşüyor.

"Aman Tanrım," diye bağırır.

Kendimi, iki elimi de onun yanlarına koyabileceğim şekilde konumlandırıyorum ve ona girip çıkıyorum. Etrafımızdaki tek ses, ıslak tenlerin birbirine çarpmasının yankısı ve onun inlemeleri olana kadar daha sert ve daha hızlı.

"Çok sıkı," diye hırıltıyla söylüyorum. "Beni içine alıp, sanki seninmiş gibi sikimi içine alman. Sen çok mükemmelsin."

"Griffin," diye inliyor.

İtmelerimi yavaşlatıyorum, ama ona daha sert giriyorum. "Adımı tekrar söyle, Blair." Bir itme daha. "Bağır."

"Griffin," diye tekrar bağırır, nefes nefese. "Daha sert. Beni seninmişim gibi sik. Sadece seninmişim gibi."

Onu bir kez daha sertçe itiyorum, sonra kendimi tamamen onun içinde tutuyorum. Öne eğiliyorum, dudaklarımla onun dudaklarına dokunuyorum, nefeslerimiz aramızdaki küçük boşlukta karışıyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturayım," diyorum, dudaklarım kulağına doğru ilerlerken yanağına değiyor. "*Ben* seninim. Ben seninim." Ona sürtünüyorum, bir santim bile çekilmiyorum. Keskin bir nefesle ağzını açıyor, klitorisine olan sürtünme artıyor. "Taşındığın günden beri benim sahibimsin, ve o günden sonra her sinirimi bozduğunda."

"Evet," diye inledi.

"Benim her parçamı mahvettin," diye devam ediyorum, bu sefer acı verici bir yavaşlıkla içinden çıkıp, ucum girişine değene kadar bekledikten sonra tekrar içine giriyorum. "Ve seni başkası için tamamen mahvetmeyi planlıyorum."

"Ahhh." İnlemesi zevk çılgılığıyla karışır. "Durma. Beni mahvet, Griffin. Başka kimseyi istemiyorum, sadece seni."

Bu itiraf beni neredeyse yere düşürüyor. Vücudumu kaldırıp, onu sertçe sikmek için kendime ivme kazandırmak için tekrar belinden tutuyorum. O kadar sert ki, onu saracak orgazmı durduramıyor.

"O zaman benim için boşal, tatlım. Bu sıkı, güzel amcığınla sikimi ıslat."

Kalçalarını bana doğru iterek benim sabit ritmime uyum sağlar. Saniyeler içinde bacakları etrafımda titrer ve amcığı sikimin etrafında nabız gibi atar. O kadar iyi hissettiriyor ki, onun hemen ardından kendi orgazmıma ulaşırım.

Karın kaslarım gerilir ve içimden bir dizi küfür kelimesi mırıldanırım çünkü hiç bu kadar sert boşaldığımı sanmıyorum. Bugüne kadar Blair ile bile böyle olmamıştı. Onun için hissettiğim bu duyguların bunu daha da yoğunlaştırdığını biliyorum.

Söylenen sözler.

Benim yanımda nasıl

hissettiği. Onunla birlikte

olmak nasıl bir his. Her şey.

Nefesimiz yavaşladığında, içinden çıkıp odada temizlemek için bir şey arıyorum. Duvardaki kancaya asılı bir havlu buluyorum

buluyorum. Odaya bağlı banyodaki lavaboda ıslatıp, kendimi temizlemeden önce onu temizlemeye yardım etmek için geri dönüyorum.

İkimiz de giyindikten sonra, orada durup birbirimize bakıyoruz. Söylenmemiş sözlerin duyguları aramızda kalıyor ve ben bunu haykırmak istiyorum, ama bir şey beni engelliyor.

O kalmak zorunda.

Ben söylemeden önce onun kalacağını *söylemesi* gerekiyor.

"Storm'u ahıra geri götürüyim, sonra çıkabiliriz," diyorum, sessizliği bozarak onu odadan çıkarıp ahıra geri götürüyorum. "Akşam yemeğine ne dersin?"

O, başparmağını arkasına doğru kaldırır. "Bütün bunlardan sonra, açlıktan ölüyorum."

İkimiz de gülüyoruz, ben Storm'u almaya gidiyorum, onu bıraktığım yerde, tahta kirişin yanında duruyor. Sonraki yirmi dakika boyunca Blair, onu ahıra yerleştirip, fırçalayıp, eyerini kaldırmamı izliyor. Orada kalıyor, her şeye meraklı, sanki bir gün kendisi yapmak istemiş gibi.

Ona planlarını sormak için mükemmel bir zamandı. Kendime, akşam yemeğinde ona soracağımı söylüyorum.

Çiftliğin girişinde park etmiş kamyonetime doğru yürürken, Blair elini elime koyar. Eve döndüğümüzde bu konuyu birazdan açmam gerektiğini teyit eder.

"Griffin?" diye sorar, beni durdurur ve yüzümü ona çevirmem için vücudunu konumlandırır. "Sana söylemek istediğim bir şey var. Sanırım şimdi bunun için uygun bir zaman."

Sinirlerim gerilir ve kalbim hızla çarpmaya başlamadan önce bir an durduğunu hissedirim.

Sanki benden yayılan enerjiyi hissedebiliyormuş gibi gülümser. Elini göğsüme koyar, eminim kalbimin çarpışını hissedebiliyordur. "Hepsi iyi şeyler, Griffin. Nefes al." Güler.

Ben de öyle yapıyorum, dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrılıyor, onun sözleriyle şimdiden rahatlamış hissediyorum.

"Aramızdaki bu şey... Bilmeni isterim ki..."

Asfaltta lastiklerin çıղlıęı onun sözlerini keser ve ikimizin de başı ana yolun yönüne döner. Tamamen siyah, camları koyu renkli bir spor araba yolun ortasında durur. Durma şekilleri sanki bizi arıyorlarmış gibi gelir, ama arabanın görünüşüne bakılırsa, yolunu kaybetmiş ve yol tarifi isteyen biri de olabilir.

Araba durduğu yerden kıpırdamıyor, ama ön kapı açılıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. Adam, sanki bir iş toplantısına gidiyormuş gibi siyah pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymiş.

Yüzündeki sırıtış yaramazca. "Yardımcı olabilir miyim, efendim?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Siz edemezsiniz, ama o edebilir."

Blair'e dönüyorum ve yüzü bembeyaz. Yüzünde dehşet dolu bir ifade var. Birkaç dakika önce yüzündeki gülümsemeyle tam bir tezat oluşturuyor.

Elini elimden çekiyor ve gözlerim adamla Blair arasında gidip geliyor.

Bu...

Hayır.

Adam onun önünde durur ve ellerini takım elbisesinin cebine sokar.

"Merhaba, bebeğim."

BÖLÜM 36

GERÇEK ACITIR, DEĞİL Mİ?

BLAIR

Bu şu anda olamaz.

Yola doğru kayarak duran arabayı gördüğümüz anda yüzümün renginin attığını hissettim. Çünkü o arabayı her yerde tanırdım. Bu kasabaya ait olmadığı gibi, beni bu kasabadan ayrılmaya zorlayan adama aitti.

Peki şimdi burada ne işi var? "Selam, bebeğim." Theodore sırtıyor.

Yüzünde şeytani bir sırıtış var, sanki beni bulduğu için gurur duyuyormuş gibi.

"Bana öyle deme hakkını uzun zaman önce kaybettin," diye karşılık veriyorum.

Kafasını sallar ve sırıtışı daha da belirginleşir. Bana doğru birkaç adım atar ve ben geri çekilmek isterim. Bu adamın yanımda olmasını istemiyorum. Ama olduğum yerde kalırım çünkü ayrıldığım zamanki kişi değilim artık. Artık daha güçlüyüm ve onun burada olması bunu değiştirmez.

Griffin'in gözlerinin bana kilitlendiğini hissediyorum, ama ona bakmayı reddediyorum. İstemediğimden değil.

Sadece yüzündeki acıyı görmek istemiyorum. "Bu ne?" diye soruyor Griffin. "O neden burada, Blair?"

Adımı onun dudaklarından duyunca irkiliyorum. Endişeyle dolu ve onu suçlamıyorum. Ona geçmişimin geçmişte kaldığını ve orada kalması gerektiğini söyledim.

Ama şimdi geçmişim karşımda duruyor.

Griffin'le ahırda çok heyecanlı bir an yaşadım. Beni buraya getirdiğinde böyle bir şeyin olacağını beklemiyordum, ama oldu. Bu günü ona kalmayı planladığımı söylemek için kullanmak niyetindeydim. Kahretsin, sözler ağzımdan çıkmak üzereydi. Lily, onun bana gerçekten açılmasını sağlamak için ona bunu söylemem gerektiğini söyledi.

Ama o bana zaten açılmış mıydı?

Bana onun benim olduğunu ve ona sahip olduğumu söyledi.

Ahırda bana pek çok iddialı sözler söyledi. Bu sözler, ona her şeyi, ona karşı gerçek hislerimi de dahil olmak üzere, anlatmak istememi sağladı.

"Blair," dedi Griffin, dikkatimi çekmek için sesini yükselterek. Ona döndüm ve tahmin ettiğim gibi... acı gördüm.

"Üzgünüm, Griffin. Benim..."

"Yapma," diye sözümü kesip elini kaldırdı ve Theodore'a bir kez baktı. "Size bir dakika vereceğim." Sonra bana döndü, yüzünde hiçbir duygu yoktu. "Nerede olduğumu biliyorsun."

Griffin yanımdan geçmek için hareket eder. Ona bir bakış bile atamıyorum çünkü muhtemelen en kötüsünü düşündüğü için canım acıyor. Hareket ederken parmak eklemleri benimkine değişiyor ve son anda küçük parmağını benimkine takıyor. O kadar hızlı ki, hareket etseydim bunu kaçırırdım.

Ve sonra gitti.

Beni eski kocamla baş başa bırakarak.

"Burada ne işin var?" diye bağıryorum, ona doğru yürüyerek. Omuzlarını silkiyor. "Bavullarını toplayıp buraya taşındığını duydum."

"Nasıl?"

"Özel dedektif tuttum, bebeğim."

"Bana öyle deme," diyorum dişlerimi sıkarak, parmağımı yüzüne doğrultup arkanı dönmeden önce. Parmak uçlarımı şakağıma götürüp ağrıyı gidermek için ovuşturuyorum ve kalp atışlarımın yavaşlamasını sağlıyorum.

Bir dakika, özel dedektif tuttu mu dedi?

Bunu bilirdim. Birini fark ederdim...

Birçok kez beni tedirgin eden ve kim olduğunu kimse bilmiyor gibi görünen adam. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Gözlerimi kısarak ona doğru döndüm. "Neden beni takip ettin?"

Elini omzuma koymak için uzattı ama ben onu itekledim, ellerinin bana dokunmasını hiç istemiyordum.

"Sen gittikten sonra, ilişkimizi bitirebileceğimi sandım. Hayatıma devam edebileceğimi sandım, ama yapamadım," diyor. "Seni bulup, seni ne kadar sevdiğimi ve ilişkinin böyle bittiği için üzgün olduğumu söylemem gerekiyordu."

"Yaptığın şey için özür dilemek asla yeterli olmayacak," diyorum. "Çöpü çıkardığın konusunda bana yalan söylemedin, Theodore. Bu, benim

Asla affedemeyeceğim bir şey. Sekreterinle yatıyordun," diye bağıyorum, öfkem yeniden kabarıyor. "Seni terk etmekte haklıydım."

"Sana ihtiyacım var, Blair," diye yalvarır gibi konuşur. "Yeniden aday olmak istiyorum, ama sensiz yapamam."

"Demek mesele bu mu? Özel dedektif tutup on altı saat yol gelip bana geri dönmem için yalvardın, böylece tekrar aday olabileceksin?" Sözler dilimden dökülürken gülmemi tutamıyorum.

Şu anda ciddi olamaz.

San Francisco'dan buraya gelmek için yola çıktığım andan itibaren, karşımda duran bu adamla tekrar karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını hep merak ettim. Onu arka aynada o kadar uzağa bıraktım ki, onu görmek kolay olur diye düşündüm.

Ama durum daha da kötü.

Zor çünkü ona yüzüne karşı bunu istemediğimi söylemek zorundayım. Bir daha onunla birlikte olmak istemiyorum. Şimdi ona onu özlemediğimi ve hayatıma devam ettiğimi söylemek zorundayım.

Ayrılmadan önce hayatıma devam ettiğimi biliyordum.

Ayrılmadan önce, o hayattan daha iyisini hak ettiğimi biliyordum. "Evet," diye cevapladı sonunda. "Sana ihtiyacım var."

"Hiç benim neye ihtiyacım olduğunu düşündün mü? Daha da iyisi, *ihtiyacım* olduğunu hiç düşündün mü?"

Sessizce orada duran onu izlerken sözlerim havada yankılanıyor.

"Sen benim neye ihtiyacım olduğunu bir kez bile düşünmedin," diye devam ediyorum. "Senden ayrıldıktan sonra çok şeyin farkına vardım. Ben senin için sergilenecek bir ödülde başka bir şey değildim. Senin göreve uygun olduğunu göstermek için sergilenecek birinden başka bir şey değildim. Ve bu yüzden buraya tekrar geldin. Tekrar aday olmak için göreve uygun görünmen gerekiyor, çünkü aday olan kişinin evli olması seçim kampanyasında daha iyi görünüyor."

"Tek neden bu değil," diye sözümü kesti.

"Ben hayatıma devam ettim," diye devam ediyorum, yalanlarını görmezden gelerek onun önüne geçiyorum. "Eminim bunu yapamayacağımı düşündün, ama yaptım. Senin parçaladığın her parçayı topladım," diyorum, göğsüne dokunarak ve duygularımı bastırarak, onun beni yıkılmış görmesine izin veremeyeceğimi bilerek. "Kendimi yeniden topladım. Artık geçmişe takılmayacağım."

Griffin'in bize biraz zaman tanımak için gittiği çiftliği işaret ediyor. "Hayatına devam etmene yardım eden o mu? Şimdi onunla mı birliktesin?"

Bunu sorduğuna şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Onun sandığının aksine, kırık kalbimi toplayan Griffin değildi. Bluestone Lakes'e ayak basmadan önce bunu kendi başıma yaptım. Benim için son adım, kaçmak ve gurur duyabileceğim bir hayat kurmaktı.

Griffin'e aşık olmak bu planın bir parçası değildi.

Griffin'e aşık olmak, en beklemediğim anda oldu.

Şu anda eski sevgilime bunu itiraf edip ateşe körükle gitmeye niyetim yok. "O sadece bir arkadaş," diye yalan söylüyorum.

Theodore alaycı bir şekilde gülüyor. "Sadece arkadaş gibi görünmüyordu. Bizi burada yalnız bıraktığında sana dokunmaya ihtiyaç duyduğunu gördüm. Aptal. Seni benimle yalnız bıraktığın için. Sen her zaman benim olacaksın."

Gözlerimi kısıyorum ve başımın üzerinde bir duman bulutu oluşuyor.

Theodore, şu anda kalbine özen gösterilmeyi hak etmiyor.

"Beni özlediğini biliyorsun," diyor, bana cevap verme şansı vermeden. Bu sırada bana yaklaşıyor ve beni yerinde tutmak için iki elini omuzlarıma koyuyor. "Burada kurban rolünü oynamayı bırak, Blair."

Ve onun ağzından çıkan isimden nefret ediyorum.

Gözlerinin derinliklerine bakıyorum, yıllar önce aşık olduğum adamı irislerin bir yerinde bulmaya çalışıyorum. Ama o çoktan gitmiş. Ben gitmeden yıllar önce gitmişti.

"Kalbimin hiçbir parçası seni özlemiyor," diye itiraf ediyorum, gözümü bile kırpmadan. O kıpırdamıyor, ben de onun dokunuşu beni yaksa da onu kendimden uzaklaştırmıyorum. Ama bu iyi bir yanma değil. "O zamanlar şimdi bildiklerimi bilmiyordum ve daha iyisini hak ediyorum. Daha iyisine *layığım*. Parmağıma yüzüğü takan sen olabilirsin, ama o yeminler senin için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Aynı şekilde, özürlerin ve beni geri almak için yalvarman da şu anda benim için hiçbir anlam ifade etmiyor."

Sözlerimin onu benden ellerini çekmeye zorlayacağını umuyorum, ama çekmiyor. Bana çok yoğun bir şekilde bakıyor. Fikrimi değiştireceğimi ya da söylediklerimde ciddi olmadığımı umuyor.

"Sen ve ben... biz hiç uyumlu olmadık," diye devam ediyorum. "Onun kollarındayken, her şey olması gerektiği gibi hissediyorum. Kendimi güvende ve doğru hissediyorum."

Geri adım atıyor, ellerini benden çekiyor ve ayaklarının etrafındaki toprağa bakıyor.

"Gerçek acı veriyor, değil mi?" diye ekliyorum.

Yine bana bakar, gözlerinde duygular vardır, ama bunların beni etkilemesine izin vermeyeceğim. İçten içe, bu duyguların bana olan sevgisinden kaynaklanmadığını biliyorum; ofisine ve işine olan sevgisinden kaynaklanıyor. Ben ona asla geri dönmeyeceğim için sahip olamayacağı gelecekte.

"Bunu istemiyorsun, bebeğim. Bunu biliyorsun. Başkalarının kafana soktuklarına kulak asma. Onlar beni sevmedikleri için sana böyle söylüyorlar. Ama sen beni seviyorsun."

Sanki vurmuşlar gibi geri çekiliyorum.

Fiziksel olarak değil, ama kesinlikle zihinsel olarak.

Bütün bu zaman boyunca böyle miydi, ama ben bunu görece kadar kör müydüm? Bana karşı hep bu narsist ve manipülatif oyunu mu oynadı? Şu anda ona öfkelenip patlamak istiyorum. Ama karşımda böyle bir adam varken bunun ne faydası olacak?

"Theodore," diyorum iç çekerek. "Tek istediğim senin tarafından sevmektir, ama sen beni mahvettin. Beni yok ettin. Eğer durum tersine dönseydi ve o gün ofisinde yaptıklarımı görseydin, eminim sen de aynı şeyi hissederdin..." Durup, yüzündeki acı ifadesini izliyorum. Hiç şüphesiz aynı şeyi hissedeceğini anlıyor. "Bunu bir daha yaşamak için kendime olan gururum çok büyük. Bana yaptıkların ikinci bir şansı hak etmiyor."

"Yani bu kadar mı? Buraya boşuna mı geldim?" Başımı salladım, aramızdaki enerjinin değiştiğini hissettim.

Az önce söylediğim her şeye kızgın olduğumu biliyorum, durumu tersine çevirip bunu yine benim hatam haline getirmeye hazır.

"Zamanını boşa harcadın. Evine git," diyorum çabucak, ona daha fazla manipülasyon yapma fırsatı vermeden.

Griffin'in hala burada olup olmadığından emin olamadan, ahıra geri dönmek için arkanı dönüyorum. Storm'la birlikte binmeye mi gitti?

"Bunu pişman olacaksın," diye arkamdan bağırıyor.

Çiftliğin girişine giden kemeri geçip duruyorum. Derin bir nefes alıp gökyüzüne bakarken, sessizce onun arabasına binip eve gitmesi için dua ediyorum.

Gözlerimi açtığımda, *Barlow Çiftliği* yazısını okudum. Hemen altında, şimdiye kadar fark etmediğim küçük bir yazı vardı.

En güzel manzara, en zor tırmanıştan sonra gelir.

Keskin bir nefes alıyorum. Bu sözler şimdi her zamankinden daha anlamlı geliyor. Sanki orijinalinde yokmuş gibi tahtaya oyulmuş sözler. Sanki

işaret yerleştirildikten sonra birinin aklına gelen bir düşünceymiş gibi.

Griffin.

Arkamı dönüp, kulaklarımdan kulaklarıma kadar sırtarak gülümsüyorum.

"Hayatta olmaz," diye yanıtlıyorum onun iğneleyici sözlerine. "Yaptıklarından hayatının geri kalanında pişman olacaksın, Theodore. Bana gelince, ben yaşayacağım. Mutlu bir şekilde, işinde başarılı olmak için ihtiyacın olan tek şeyi kaybettiğini ve asla geri alamayacağın tek şeyi kaybettiğini bilmenin mutluluğuyla."

Topuklarımı döndürerek ahıra doğru koşmaya başlıyorum. Yarı yola kadar arkama bakmadan ilerlerken, Theodore'un sözleri beni durdurur.

"Siktir git, orospu."

BÖLÜM 37

BLAIR'İN ESKİ SEVGİLİSİ BURADA.

GRIFFIN

İçimde bir tedirginlik hissediyorum.

Avuç içlerim terliyor ve onlara biraz zaman tanımak için ahıra geri dönerken kalp atışlarımı normal ritmine indiremiyorum. Onlardan uzaklaştıkça, çamurda yürüyen botlarımın sesi her adımda daha da yüksek geliyor.

Eski kocası burada lan.

Sözümü tutmak ve onlara tam olarak bir dakika vermek istedim.

Neden içgüdülerim bana ona güvenmememi söylüyor, bilmiyorum. Bana anlattıklarına ve onun sadakatsizliğine bakılırsa, iyi bir insan gibi görünmüyor. Buraya gelmek için on altı saat araba kullanmış. Ne için? Onu geri kazanmak için mi?

Başım, az önce olan her şeyden dolayı zonkluyor. En mükemmel gün, ahırda daha da güzel bir an, nasıl oldu da onun geçmişi hayatına geri döndü?

Ahırın içinde volta atarken yüksek sesle alay ediyorum, toprağı tekmeliyor ve her saniyenin yavaş ve acı verici bir işkence gibi geçmesine izin veriyorum. Tam arkamdan bir volta daha atmak için döndüğümde, tack odasında bir şey kırılıyor. Ne olduğunu görmek için koşarak kapıyı açıyorum ve Nan'ı elinde atı tımarlamak için büyük bir fırça ile kavga etmeye hazır halde buluyorum.

"Ne oluyor?" diyorum, gözlerimi ona dikerek.

"Oh, sensin." Rahatlar. "Üzgünüm, burada görünmemek için uğraşıyordum. Arabaların sesini duydum ve ikinizin gittiğini sandım, ama sonra başka bir lüks araba geldiğini gördüm ve 'hmm, gitmesem daha iyi' diye düşündüm."

Ellerimi belime koyup, çılgın yaşlı kadına bakakaldım.

İçimde öfke kaynıyor ve ahırın dışında neler olup bittiğinden emin olamıyorum, ama Nan'ı görünce omuzlarım bir şekilde gevşiyor.

Sanki beden dilimi anlamış gibi kafasını şaşkınlıkla yana eğdi. Odadan çıktı ve önümde durarak narin elini omzuma koydu. "Bana her zaman anlatabilirsin, Griffin."

İç çekerek, gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. Kendime bile açıklayamadığım bir şeyi nasıl açıklayabileceğimi düşünüyorum.

Onun onu geri alacağı düşüncesi kafamda dönüp duruyor. Tek düşünebildiğim, onun arabasının yolcu koltuğuna oturması ve onun onu evine götürüp eşyalarını toplayıp şehre geri dönmesi.

Belki de başından beri planı buydu.

Belki de ben, o onu geri isteyene kadar onu oyalamak için bir araçtım.

"Blair'in eski sevgilisi burada," diyorum ona, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturuyorum.

Sadece yüksek sesle söylemek bile her şeyi çok

gerçekçi hale getiriyor. "Ee?"

Kafamı sallayarak, onun bakışlarından kaçınmak için botlarıma bakıyorum. Tabii ki, o anlamaz. Blair ile eski sevgilimle olduğu gibi uzun bir ilişkim olmasa da, döngünün Blair ile tekrarlanıyor olması canımı yakıyor. Sanki daha önce başıma gelenlerin aynısı tekrar oluyor gibi hissediyorum.

Bu seferki daha çok acıtıyor çünkü Blair ile bir gelecek hayal etmemem gerekirken kendime izin verdim. Bunun olması için kalbimi bu kadar açık bırakmamam gerekirdi, bu yüzden kendimi aptal gibi hissediyorum.

Onun geçmiş i şimdiki zamana geri döndü.

Onunla bir geçmiş i var. Büyük bir geçmiş i.

Onların bu sorunu çözebileceğini varsayabilirim.

Gözlerimi kapatıp uzun bir nefes veriyorum. "Bugün onu Storm'a binmeye götürdüm."

Gözleri büyüdü, *bunun* benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

"Ayrılırken, sanki bizi ya da birini arıyormuş gibi siyah bir spor araba yanaştı. Adam arabadan indi ve Blair'i aradığını söyledi. Ona baktığım anda, onun eski kocası olduğunu anladım." Kısa bir süre önce yaşanan bu anı hatırlayarak başımı sallıyorum. Önümüzdeki günlerde aklımdan çıkmayacak bir an. "Ona bebeğim dedi."

Nan alaycı bir şekilde güldü. "Bu hiçbir şey ifade etmez."

Ona şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum.

"Onları barıştırmak için seni buraya geri mi gönderdi? Sana ne dedi?"

Kafamda bu konuşmayı tekrar tekrar düşünürken cevap vermiyorum.

Ona bir şey söyleme şansı vermedim.

Kızgınlık midemi bulandırıyor çünkü lanet olasıca onlarla birlikte kalmalıydım. Hayır. Onu kamyonetime bindirmeli ve geçmişinden uzaklaşmalıydım, onu ait olduğu yerde bırakmalıydım.

Nan benim tereddütümü hissetmiş gibi, devam ediyor. "Dinle, ne olduğunu ya da her şeyin nasıl geliştiğini bilmiyorum, ama Blair'in seni önemseydiğini biliyorum. Sana baktığında gözlerinde tuhaf bir ışıltı var," diyor gülerek. "Ve geçmişinden biri ortaya çıktı diye, oraya geri döneceği anlamına gelmez. Bu, toparlanıp gitmeye hazır olduğu anlamına gelmez. O öyle bir tip gibi görünmüyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Buraya kaçtı, değil mi?"

"Ayrıca evi *satın aldı*," diye karşı çıkıyor. "Kiralamadı. Kalmak niyetiyle bu kasabaya geldi."

Nan çok haklı bir noktaya değiniyor.

Ama hayatımın tekrarlanan döngüsünden kalbimi korumak için bu duvarları ören tarafım, bunu kabullenmekte zorlanıyor. "Sanki geçmişe geri dönmüşüm ve her şeyi

tekrar yaşıyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

Beni düşünceli bir şekilde süzer ve Blair'in benim için daha önce sesli olarak ifade ettiğimden daha önemli olduğunu çabucak anlar.

Onunla birlikte olduğum veya onu düşündüğüm her an bu duygular daha da güçleniyor. Gülümsemesi ve ruhumun karanlık köşelerini aydınlatması. Bulaşıcı kahkahası, benim de yeniden gülmeyi hatırlamama yardımcı oldu. Öpücüğü, bir daha asla hissetmeyeceğimi söylediğim şeyleri hissetmemi sağladı.

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyebilir miyim?" Nan düşüncelerimi keser.

"Hayır, ama yine de söyleyeceksin."

"Evet," diyor kısa bir baş sallamayla, iki elini beline koyarak. "Bence burada aceleci davranıyorsun. Geçmişini düşünürsek, bu haklı bir davranış. Çok zorlu şeyler yaşadın, ama sonunda daha da güçlendin. Işık birkaç yıl boyunca sönmüş olabilir, ama artık onu tekrar yakmanın zamanı geldi," der ve göğsüme hafifçe vurur. "Ancak, ikinizin arasında ikinizin de inkar edemeyeceği bir şey var. Belki de şu anda ona siktirip gitmesini söylüyordur."

Son sözleri ağzından çıkar çıkmaz, bir bağırış ikimizi de başımızı açık ahır kapısına çevirmeye zorluyor. Ne söylendiğini anlamaya fırsat bulamadan harekete geçiyorum.

"Siktir git, orospu," dediğini duydum.

Köşeyi döndüğümde, ahırın ortasında durduğunu görüyorum, sanki buraya geri dönüyormuş gibi.

Bana geri dönüyor.

Göğsüm sıkışıyor, başım dönüyor. Tek duyabildiğim kendi kalp atışlarım, sonra eski kocasının ona bağırduğu ses geliyor: "Bu en büyük zaman kaybıydı. Sen asla bir boktan daha fazlası olamayacaksın."

Görüşüm netleşiyor.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor.

Blair hala ona bakıyor ve ben çiftliğin girişine doğru ilerlerken ikisi de benim varlığımı fark etmiyor. O arabasına doğru dönüp yürümeye başlarken, ben onu yakalamak için koşmaya başlıyorum.

Blair'in yanından geçerken, onun nefesini kesildiğini duydum, ama beni durdurmadı. Dikkatim tek bir şeye odaklanmıştı.

Ona ulaştığımda, elimi omzuna o kadar sıkı tutuyorum ki, şaşkınlıkla irkiliyor ve sonra bana dönüp gözlerini kocaman açıyor.

"Ona ne dedin sen?"

O pislik bir anlığına bana bakar, sonra sırtarak sessizliğini korur. Yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yoktur, sanki az önce söylediği şeyden paçayı sıyracağını biliyormuş gibi.

"Bu şehirde işler nasıl yürür bilmiyorum," diye homurdanıyorum. "Ama şu anda benim bölgemdesin."

"Bu beni korkutacak mı?" Omzumun arkasındaki Blair'i işaret etti. "Şehir olsun ya da olmasın, o hala aynı kız. Lanet olası bir fahişe," diye tükürdü.

"Ben de öyle demiştin," diyorum sakın bir şekilde, sonra yumruğumu geri çekip burnuna doğru savuruyorum. Anında yere düşüyor ve elini burnuna götürüyor.

"Siktir! Az önce bana yumruk attın mı?"

Onun üzerinde dikilip, yerde yatan pislige bakıyorum. "Eğer emin olmak istiyorsan, tekrar yapabilirim."

Yüzündeki ifade bana meydan okuyor. Kurnaz bir sırıtış ve kaldırılmış bir kaş.

Tam ona hak ettiğini bir kez daha göstermek için geri çekilmek üzereyken, arkamda bir av tüfeğinin horozu yankılanır.

Arkamı dönüp bakmıyorum.

Lanet olası Nan.

Blair'e dönüyor. "Buraya mı taşındın?" diye bağıyor, bana Blair'in hala uzakta olduğunu söylüyor. "Bu insanlar deli. Bu, arabaya binip eve dönmen için yeterince iyi bir neden."

Toprakta ayak sesleri duyuyorum — birden fazla — ama dönüp bakmıyorum.

Blair bir tarafta, Nan diğer tarafıma geliyor. Eski sevgilisi yüzündeki aptal sırıtişla hala korkusuz olduğunu gösteriyor, ama ben onun geldiği kadar çabuk kaçacağını biliyorum.

"Burası artık benim evim," diyor Blair yumuşak, sakın bir ses tonuyla. Onun yanına çömeliyor ve elini kaldırıp burnunu kontrol ediyor. "Ben gitmiyorum."

Sözleri göğsüme çarptı ve omuzlarımdaki gerginliğin bu üç küçük kelimeyle buharlaştığını hissettim. Diğer üç kelimenin ağzımdan dökülmesini sağlayan üç küçük kelime.

Bu, duymak istediğim şekilde olmasa da, tam da duymam gereken şeydi duymam gereken şeydi.

"Ve beni fahişe olarak nitelendirdikten sonra arabaya bineceğimi bir saniye bile düşünüyorsan

fahişe dediğin için arabana bineceğimi düşünüyorsan, o zaman aklını kaçırmışsın demektir." Gülüyor, ama gülüşünde alaycılık var. Elini burnundan çekip, hızla geri çekiliyor ve yüzünün yan tarafına bir tokat atıyor. O kadar hızlı oldu ki, o bile tepki gösteremedi. "Şimdi defol git buradan."

İşte benim kızım.

"Ve bir daha benim kasabamda seni görmeyeyim," diye Nan araya girer.

Eski kocası, ayakta durabilecek kadar geri çekilir, elbisesindeki kiri silkeler ve arabasına binip hızla uzaklaşırken küfürler mırıldanır. Lastikleri, otoyola doğru giderken gıcırda.

Bluestone Lakes'ten uzaklaşır.

BÖLÜM 38

AYRILMAYACAĞIM.

BLAIR

Theodore'un arabası gözden tamamen kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Nan da aynısını yaptı ve araba uzaklaşır uzaklaşmaz ahıra geri döndü. Nereden geldiğini bile bilmiyorum.

Ancak o zaman Griffin'e dönüyorum.

Az önce benim için ayağa kalkıp, eski kocamın yüzüme söylediği sert sözlerden beni koruyan adam. O sözler doğru bile değil, çünkü beni inciten oydu. Ama hayatta öğrendiğim bir şey var... incinen insanlar başkalarını incitir. Theodore, onu eskisi kadar kolay kabul etmeyeceğim için inciniyor.

Benim kendimi savunacağımı beklemiyordu.

Ama boşandığımızdan beri, tüm olanlardan sonra onunla bir gelecek kurmayı düşündüğüm tek bir saniye bile olmadı.

Boğazımdaki düğümü yutarak ona bakıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Aramızda bir şey olduğunu *biliyorum*. Büyük bir şey.

Bu aşk mı?

Griffin'in yanında olduğumda hissettiğim gibi bir duygu daha önce hiç yaşamadım.

Ayaklarımın hareket etmesine izin vererek, sonunda ona doğru adım attım, kollarını bana dolmasını ve tüm bunlardan önce ona söylemeye çalıştığım her şeyi ona anlatmayı can atıyordum.

Ama Theodore'a söylediğim sözleri duymuştu.

Artık ona söylemenin zamanı gelmişti.

"Blair," diye nefesini vererek söylüyor. Dudaklarından çıkan adım, acı dolu bir fısıltı gibi. Duygularım kabarıyor ve kendimi tutamıyorum.

Birbirimize bakıyoruz, her geçen saniye sessizlik uzuyor.

Daha birkaç dakika önce, söyleyecek çok şeyim vardı. Şimdi ise tek bir kelime bile bulamıyorum. Her şey dilimde öldü.

"Blair," diye tekrarlar ve ben çökerim. Gözlerimden yaşlar akar ve onun en kötüsünü düşündüğünden eminim. Cevap vermek için ağzımı açarım, ama o elini kaldırarak beni durdurur. "Kalacaksın."

Gözümün köşesinden, yanağıma akmadan önce bir gözyaşı silirim ve sonra başımı sallarım.

Vücudu gözümün önünde gözle görülür şekilde gevşer. Omuzları düşer ve nefesini bırakır, ayaklarının etrafındaki toprağa bakar.

"Ben gitmiyorum," diye sonunda yüksek sesle söylüyorum. "Hiç gitmeyi düşünmedim bile."

"Ama..."

"Onun buraya gelmesi benim gitmem için bir neden olmaz. Buraya geldi çünkü beni geri istiyor. Ama bu bencilce bir neden. Ve bana verebileceği hiçbir neden, onun zaten verdiği zararı telafi etmeye yetmez. Yaptığı şey ikinci bir şans hak etmiyor."

Bana bakıyor, iki kez göz kırptıyor ve sonra bana doğru çekinerek bir adım atıyor. Sözlerime rağmen kendini tuttuğunu anlayabiliyorum.

Onun korkuları benimkilerle aynı. İkimiz de daha önce o kadar çok incinmişiz ki, tüm bu durum bizim için çok korkutucu.

"Yani... bana nasıl konuştuğuna bir bak. Neden gidip öyle birine geri dönmek *isteyeyim* ki?"

"Onun davranışı..." Başını sallar. "Onu bunun için öldürmek istedim, Blair. Sana öyle şeyler söylediği için onu öldürmeye hazırdım." Elini kaldırıp, kulağımın arkasına düşen bir saç telini geriye doğru iter. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, vücudumu ona doğru çekiyorum. Aramızda bir nefeslik boşluk bırakıyorum.

Gözlerini benden ayırmıyor. Sanki beni ezberlemeye çalışıyor ya da birdenbire yok olmamı bekliyor gibi.

"Konuş benimle," diye ısrar ettim.

Alnı alnıma düşer ve gözleri kapanır. Acı çekiyor. Sadece Theodore'a attığı fiziksel darbe yüzünden değil, tüm bu olay yüzünden. Beni buraya Storm'u sürmeye getirmek planladığı şey değildi.

"Gitmiyorum," diye tekrar ediyorum dudaklarına, onun bu onaya ihtiyacı olduğunu hissederek.

"Blair," diye adımı fısıldıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarını boynuma doluyor ve beni göğsüne bastırıyor. Sanki bana dokunmaya ihtiyacı varmış gibi. Beni hissetmeye.

"Bunun benim için geçici bir şey olduğuna neden inandığınızı bilmiyorum," diyorum gömleğine. "Ama evi satın aldım. Gidecek niyetim yok, tabii..."

Sözlerimin kesilmesiyle geri çekilir. Gözleri, ağızından çıkacak sonraki kelimeleri değerlendirmek istercesine benimkilere odaklanır.

Yüzümde çarpık bir gülümseme belirir. "Huysuz komşum benden o kadar nefret ediyor ki beni kasabadan kovmak istiyor. Bir kız sonsuza kadar böyle yaşayamaz," diye gülererek şaka yaparım. Hafif bir şakadır, ama onu beni tekrar kendine çekmesi için yeterlidir.

Beni sıkıca tutar, sanki "*Seni asla bırakmayacağım*" der gibi.

Ama yine de hiçbir şey söylemiyor, sadece kucaklamasını sıkılaştırıyor. Bir kalp atışı geçiyor, sonra başını omzuma yaslayıp dudaklarını omzuma bastırıyor.

"O seni benim şu anda sevdiğim kadar sevmiş olamaz," diye fısıldadı.

Başım geriye doğru eğilir, gözlerim onun itirafına şaşkınlıkla açılır. Aniden başım döner, kalbim göğsümde deli gibi çarpmaya başlar. Griffin Barlow az önce...

"Ya da yarın," diye omuz silkiyor. "Ne, ne dedin?"

"Seni seviyorum Blair," diye tekrarlar ve gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirir. "Seni seviyorum ve artık bunu sana söylemekten korkmuyorum. Aklım tamamen *sende*. Bunu sana çiftlikte söylemek istedim. Aslında, sanırım bunu sana bir süredir söylemek istiyordum."

Dudaklarım kendiliğinden açılırken, zihnim onun sözleriyle dolup taşıyor. Gözlerimi onunkilerden ayırmam gerekiyor, çünkü ikimiz de geçmiş ilişkilerimizde cehennemi yaşayıp geri döndük. Bu kelime benim de kulaklarımda çınlıyor, ama kendimi tekrar söylemeye cesaret edemiyorum.

Griffin elini çenemin altına koyarak bana bakmam için ısrar etti. "En kötü günlerde bile senin için savaşmak istiyorum. En güzel günlerinde seninle gülmek istiyorum. Müzik çalmadığında mutfakta seninle dans etmek ve her fırsatta kamyonetimin kasasında seninle yıldızları izlemek istiyorum. Ama en önemlisi..." Duygularını bastırarak duraksıyor. "Sana bana ikinci bir şans vermek için bir neden vermek istemiyorum."

Gözlerimi kırıyorum ve gözlerimin ardındaki baraj yıkılıyor. Gözlerimin köşelerinde nem birikiyor ve bu adamın önünde tamamen yıkılmaya hazırım.

"Bunu söylemek için doğru zaman olmadığını biliyorum, tüm olanlardan sonra..."

"Ben de seni seviyorum," diye sözünü kestim, ellerimle yüzünün iki yanını kavradım. "Buraya bunu bulmak için taşınmadım. Bluestone Lakes'e kendimi bulmak için geldim, çünkü geçmişim boyunca içimdeki gerçek beni kaybetmeye devam ettiğimi hissediyordum. Her gün küçük parçalar kopup gidiyordu," dedim.

Sanki o anıyı silmek istercesine başımı sallıyorum. "Sen, başıma gelen en beklenmedik şeydi, çünkü kendimi bulma sürecinde, sonunda bir yuva buldum. Bu kasabada ve en önemlisi, sende."

Son kelime dudaklarımdan çıkmadan önce beni kendine doğru çekti. Gözyaşlarım gittikçe artarken görüşüm bulanıklaştı.

"Bir zamanlar bir hayat kurmak, bir yuva kurmak için sahip olduğum hayallerin benim için tekrar gündeme geleceğine hiç inanmamıştım," diye saçlarıma doğru nefesini vererek söylüyor. "O hayali geçmişte bıraktım, ulaşılamaz şeylerin anılarıyla birlikte gömdüm."

Şimdi o rüya her zamankinden daha gerçek.

Onun kollarından kurtulduğumda, bana şaşkınlıkla bakar. Ona bakarak, gözlerimi kırıştırır ve alt dudağımı dişlerimin arasına alırken, sessizce anlaşmayı imzalaması için yalvarırım.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Beni öpecek misin, kovboy?"

Dudaklarındaki gülümseme, onun beklediği şeyin bu olmadığını gösteriyor. Eli kalçalarımı kavrarken, diğer eli çenemin yanına uzanıyor ve başparmağıyla yanağımın elma kısmını okşuyor. Hafif dokunuşuyla başım eriyor.

"Şimdiye kadar anlamış olmalısın, sana ne istersen veririm, tatlım."

"O zaman beni ölesen iyi olur," diyorum çabucak.

Dudakları benimkilere çarpıyor ve yakıcı bir öpücük veriyor. Az önce söylediğimiz sözleri, her şeyi gerçek kılan son parça olarak mühürlüyor.

Ellerim flanelini kavrar, onu kendime doğru çeker, sonra boynuna dolanır ve zaten dağınık olan saçlarına karışır. Parmak uçlarımda yükselir, beni kaldırır ve ben bacaklarımı sıkıca ona dolanır, öpücüğü bir an bile bırakmam.

Bu öpücük dağınık.

Bu öpücük vahşi.

Bu öpücük özgür.

Benim bizim için istediğim gelecek kadar özgür ve vahşi.

Cildime nefes nefese, beni ayaklarımın üzerine indirir. Griffin bana bakar ve yemin ederim ki nefes almayı keserim. Ona bakmaya ya da onun bana bakışına asla alışamayacağım bir his. Ama bir şey gözlerinin köşesinden dikkatini çeker. İkimiz de dönüp Nan'ın ahırın dışında durduğunu görürüz. Bizim baktığımızı fark edince alkışlamaya başlar.

O elimi eline dolayarak beni Nan'ın ahırın yanında durduğu yere götürürken, ikimiz de kahkahalara boğuluruz. Eli sanki benimkine uymak için yaratılmış gibidir ve ben bu mutlu balonun içinde kalmak isterim.

"İşte bu aşkın resmi," diyor Nan.

Griffin elimi daha sıkı tutar, bana bakar ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümser. Sanırım *buna* da asla alışamayacağım.

"Ne zamandır buradasın?" diye soruyorum ona.

"O salak sana bağarmaya başlamadan önce ikinizin birbirinize bağırışınızı duyacak kadar uzun süredir," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Ha?"

Gözlerini devirip inler. "Duyduğumu tekrar ettirme, Blair. Bunların sadece romantik romanlarda okuduğum şeyler olduğunu sanıyordum, ama Griffin..." Parmağıyla onu işaret eder. "Benim kitaplarımı mı okuyorsun?"

O savunma amaçlı elini kaldırır. "Ben değil."

Sonra anlıyorum... O, her şey olmadan önce ahırda bizi duyduğundan bahsediyor. Yanaklarımın yandığını hissediyorum, utançtan kıpkırmızı olduğumdan eminim. Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp, Nan'la göz teması kurmamak için Griffin'in omzunun arkasına saklanıyorum.

"Nan," diye uyarıyor.

"Hepsi eğlence amaçlı, çocuklar." Gülerek. "Ama ciddi, ikinizin karşında durması beni hiç bu kadar mutlu etmemişti." Onun arkasından çıkıp, buraya taşındığımda beni ilk karşılayan kadına bakmaya izin veriyorum. Önüme gelip elini omzuma koyuyor. "Seninle tanıştığım andan itibaren bu yerin hayatını değiştireceğini biliyordum. İçinde bir tereddüt vardı, ama burada açılacağını biliyordum. Barlow Drive'daki o küçük evin bunun anahtarı olacağını biliyordum."

"Bütün bunları sen mi planladın?" diye soruyorum.

Kafasını salladı, gülümsemesi daha da büyüdü. "Hayatta böyle bir şey yapmam." Göz kırptı. "Ama bu huysuz adamı yeterince tanıyorum, sakın hayatında bir değişiklik ihtiyacı olduğunu biliyorum. Hayatını biraz sarsacak senin gibi birine ihtiyacı vardı."

"Sen kötü bir kadınsın," diyor Griffin, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. Nan sadece omuz silkiyor. "Kötü değilim, sadece akıllıyım."

Griffin'e bakarken, gözlerimde gerçek anlamda kalplerle ona bakıyorum. Eğer böyle bir şey varsa tabii. Dünyamı alt üst eden adam. Kollarımı beline doluyorum ve elleri karnımda benim ellerimi buluyor.

O eğilip beni tekrar öpüyor.

Diğer insanların önünde, açıkça. Yani, Nan'ın önünde.

Uyandığımda ilk hissettiğim şeyin ve gece uykuya dalmadan önce son hissettiğim şeyin onun dudakları olmasını istiyorum.

"Hadi eve gidelim," diyor dudaklarıma dokunarak, sonra ağzımın köşesine hızlıca bir öpücük daha konduruyor.

Başımı sallıyorum ve o beni ahırdan çıkarırken ellerimi ellerine kenetliyorum. "Beni eve götürmek isteyen var mı?" diye soruyor Nan arkamızdan.

Kot pantolonumun cebine uzanıp Mercedes-Benz'in ince anahtarlığını çıkararak ona atıyorum. Hazırlıksız yakalanmasına rağmen anahtarlığı yakalıyor.

"Onu ödünç alabilirsin," diyorum. "Ama ona iyi bak."

"Oh, donut zamanı geldi." Yumruğunu havaya kaldırarak gülümser. "Dur, dur," derim, onu durdurmaya çalışarak.

"Sakin ol, neşeli Blair. Ben yenen türden bahsediyorum." Göz kırpar ve yanımdan koşarak geçer, bacaklarının götürdüğü kadar hızlı koşarak arabama doğru gider. Kapıyı açar, bize abartılı bir şekilde el sallar ve sonra kasabaya doğru yola çıkar.

"O her zaman Bluestone Lakes'in en ilginç karakteri olacak," diyor Griffin, şaşkın bir şekilde beni kamyonetine doğru yönlendirirken.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," derim ve o sürücü koltuğuna otururken ben yolcu koltuğuna atlarım.

Bana bir kez daha bakarak, bana doğru bakar. Göğsüm ısınır ve tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissederim. Bakışlarında, buraya taşınmanın hayatımın en iyi kararı olduğunu söyleyen bir rahatlık vardır.

"Beni eve götür, Griffin."

O da başını sallayarak cevap verir ve kamyoneti sürmeye başlar.

BÖLÜM 39

KÖPEKLERİ SEVMEDİĞİNİ SANMIŞTİM.

BLAIR

Barlow Drive'a dönen toprak yolda ilerlerken, birkaç saat önceki gerginlik artık uzak bir anı haline gelmiştir. İşler bu şekilde gitmeseydi şu anda ne hissedeceğimi düşünmek bile istemiyorum. Eğer benim kalacağıma inanmasaydı.

Yolumuza saptığımızda, uzaklardaki dağların arkasında batan güneşin yumuşak ışığıyla gökyüzü aniden gündüzden geceye dönüşür. Burada gökyüzünün bir anda bu kadar değişmesi büyülü bir şey.

Griffin benim garaj yoluma giriyor, motoru kapatmadan kamyonetten iniyor ve hızla kaputun etrafından dolaşarak bana kapıyı açıyor.

Neden motoru kapatmadığını anlamadığım için kafam karışır. Orada durup, onun planlarının ne olduğunu merak ederim.

Gülümseyerek elimi tutar, ağzına götürür ve elimin arkasına bir öpücük kondurur. "Eşyalarını al," der.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne eşyalarımı?"

"Ne istersen. Hepsini. Kamyonete yükle," diye hızlıca sıraladı.

"Bana mesaj mı gönderiyorsun?" gülüyorum.

"Ne?"

"Mesajların anlamsız olduğu gibi, senin de anlamsız konuştuğun anlamına geliyor." Kahkaha atıyor.

Bu adamın kahkahasını dinlemekten asla bıkmayacağım. Onun sadece huysuz komşum olduğunu düşünmekten, bu noktaya gelmek. Bu, asla alışamayacağım ama arzuladığım tam bir 180 derece dönüş. Onun kahkahasını duymak, gülümsemesini görmek ve aradaki her şeyi istiyorum.

Ona yaklaşarak, bir elimi onun elinde tutarken, diğer elimi göğsüne koyuyorum ve başımı kaldırarak gözlerimizi birbirine kilitliyorum.

"Seni seviyorum," diye tekrar söyledim. Bu sözler dilimden çıkarken çok iyi hissettim.

O eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Ben de seni seviyorum, tatlım. Şimdi gidip eşyalarını topla."

"Hala anlamıyorum. Benden kıyafetlerimi almamı mı istiyorsun, çünkü senin evinde kalmamı mı istiyorsun?"

Elimi elinden çekerken yüz hatları yumuşar.

Yanaklarımı avuçlayarak, başımı daha yukarı kaldırıp ona gerçekten bakmamı sağlar. Sanki söyleyeceği şeyi anladığımdan emin olmak istercesine gözleri benimkilerle buluşur.

"Tüm kıyafetlerini, tüm eşyalarını almanı istiyorum." Başparmağı yanağıma okşadı. "Sadece bu gece kalmanı istemiyorum. Sonsuza kadar kalmanı istiyorum."

Onun sözlerine şok olarak bir adım geri çekildim.

"Ama benim küçük evim."

Gülümsemesi genişliyor. "Olduğu gibi bırakabiliriz ya da Nan'dan onu tekrar satışa

çıkarmasını isteyebiliriz."

"Ama..."

"Bunun aceleci bir karar olduğunu biliyorum. Benim için de garip geliyor," diye sözümü keser. "Ama Blair, beni dikkatle dinle..." Bir an durur ve aramıza koyduğum mesafeyi ortadan kaldırır. "Seni seviyorum. Beni toprağa verene kadar hayatımda olmanı istediğimden eminim. Her gece yatağımda yanında olmanı istiyorum, çünkü sana yakın olmak istiyorum. Sana yakın olmaya ihtiyacım var."

Midem sıcaklık ve duygu ile doluyor.

Griffin, hiç bilmediğim bir şekilde istediğim her şeye dönüştü. Tüm kalbiyle, yüksek sesle ve cesurca seviyor.

"Senin burada, benim orada yaşamamın imkanı yok," diyor ve başını arkasına, evine doğru sallıyor.

Omzunun üzerinden bakarak evini inceliyorum.

Bu gerçek gibi geliyor. Doğru gibi geliyor.

"Evet," diyorum sonunda. "Ama bir şey var..." Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Reginald."

Adı dudaklarımdan çıkar çıkmaz evimin içinden bir havlama sesi duyulur ve ikimiz de başımızı çeviririz. Sanki bizim onun hakkında konuştuğumuzu duymuş gibidir.

Griffin gülüyor ve sonra dikkatini tekrar bana veriyor.

"Senden benimle bir gelecek kurmanı isteyip onu dahil etmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum ve alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. "Köpekleri sevmediğini sanıyordum."

"Sevmem," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ama bu köpeği sevmeye başladım ve onun etrafımda olmasını seviyorum."

Gözlerim bir anlığına büyüdü, sonra yüzümü toparladım.

Sadece Reginald, köpekleri sevmeyen bir adamı... onları sevmeye ikna edebilir.

Vücudumu ona yaslayıp, iki elimi de göğsüne koydum. Avucumun altında kalp atışlarını hissettim, benimkiler de hızlanmaya başladı. Onun yanında olmak bana bunu yapıyor. Kendiliğinden oluyor. Aşkın böyle bir şey olduğunu doğruluyor. Kalbini her zaman koruyacak, kötü günlerde gözyaşlarını silecek ve iyi günlerde seninle gülecek biriyle birlikte olduğunu bilmek.

Benim yaşadıklarımı yaşamış birinin güven sorunları olması gerekir. Bunu sorgulamalı ve döngünün tekrarlanmasından çekinmeliyim. Ama Griffin'in bana bunu yapacağından hiç şüphem yok. Gözlerine baktığımda dürüst bir gelecek görüyorum. Yemin ederim, birinin gözlerinden kalpler çıkması gerçek olsaydı, o da benim gözlerimde bunu görürdü.

"Beni gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sanırım köpeğin ilk kez gül fidanıma işediğinde seni sevdim."

Onun dudaklarına gülerek, kendimi kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına yakıcı bir öpücükle yapıştırıyorum. Bu adamı hayatımın geri kalanında öpebileceğimi ve öpeceğimi, dünyanın en mutlu kadını olacağımı biliyorum.

Bluestone Lakes sadece kendimi bulmama yardım etmekle kalmadı. Her şeyi değiştirdi.

Kasabaya ilk geldiğim zamanki kişiden çok farklı biriyim artık. Arkadaşı ve ailesi olmayan bir kasabada geleceğin ne getireceğinden endişelenen bir kadın.

"Şimdilik küçük evi tutabilir miyiz?" diye soruyorum. "Orası benim için çok özel bir yer."

"Ne istersen, tatlım."

Kolunu omzuma dolayarak beni tamamen bana ait olan ilk yere götürdü. Kamyonetine yüklemeyen ve onun evine dönmeden önce, Reginald için alabildiğim her şeyi ve eşyaları aldım.

Eşiği geçtiğimde, yeni bir duygu beni sarar.

Burası geniş ve ferah.

Buraya ilk kez gelmemiş olsam da, sanki ilk kez gelmişim gibi hissediyorum. Çünkü bu sefer, buraya girip kalacağım.

Griffin Barlow ile yeni bir yuva buluyorum.

Ve bu gerçekten çok iyi hissettiriyor.

EPILOG

DÖRT AY SONRA.

GRIFFIN

"Her hafta bunu söylediğimi biliyorum, ama bu barın en sevdiğim gecesi." Tucker gülümsüyor, vücudu müziğe uyum sağlıyor.

Gülümsemeyi zor tutarak başımı sallıyorum. "Benim de."

"Kim tahmin edebilirdi ki," Tucker dirseğiyle bana dokunarak söze başlar. "Griffin Barlow karaoke gecesini kalıcı olarak programa alıp gerçekten de keyif alacaktı. Senin bu yeni halini çok seviyorum patron."

Bar'dan Blair'e bakışlarımı çevirdiğimde, gülümseme kendiliğinden geliyor. Nan'e, katılımcıları listeleme ve hangi şarkıları söyleyeceklerini belirleme konusunda yardım ederken onu izliyorum. Bluestone Lakes'te şarkı söyleyebilen tek bir kişi bile yok, ama bu duvarlar arasında yankılanan kahkahalar bana bunun doğru bir karar olduğunu söylüyor. İnsanlar bu geceyi seviyor ve sabırsızlıkla bekliyorlar.

Blair beni birçok yönden değiştirdi.

Dünyadan sakladığım bir parçamı ortaya çıkardı.

Sanki bakışlarımı hissedebiliyormuş gibi, bana doğru dönüyor. Gözlerindeki ışıltı, gülümsemesinin oluşturduğu kırıksıklıklarla birleşince kalbim daha da hızlı atıyor. Asla alışamayacağım bir duygu. Her seferinde gerçekten nefesim kesiliyor.

"Beş dakika mola veriyorum," diyorum Tucker'a, ona bakma zahmetine girmeden.

"On dakika ara ver, patron." Blair'e doğru barın etrafından dolanırken onun güldüğünü duyuyorum.

Yüzü "*gel beni al*" diyen bir sırtışa dönüşür ve ben başımı sallarım, çünkü bu kadının beni ele geçirdiğine şüphe yok.

Kalbim.

Ruhum.

Bir dakika bile boşa harcamadan, iki kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum ve sanki onu günlerdir görmemiş ve hissetmemiş gibi tatlı hanımeli kokusunu içime çekiyorum.

"Yirmi dakika oldu Griffin," diye kıkırdar.

"Yirmi dakika çok uzun," diyorum ve gözlerine bakmak için biraz geri çekiliyorum.

Yine aynı şey oluyor, nefesim tamamen kesiliyor.

Kollarını boynuma doladıktan sonra bir eliyle beyzbol şapkamı çıkarıp diğer eliyle parmaklarını saçlarımin arasına geçirdi.

"Ben de seni özledim," diye gülümser, parmak uçlarına basarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırır.

Barda başka kimse yokmuş gibi onu öpüyorum.

Keşke olmasaydı, çünkü Blair ile her öpüşmek eve dönmek gibi. "Blair'in çalışması gerekiyor," diye mırıldanıyor Nan yanımda.

İkimiz de birbirimizden ayrılırız, birbirimizin dudaklarına gülerek, sonra ona döneriz.

"Üzgünüm Nan," diyor Blair ona. "Bu ilkel adam, dudaklarını bana değdirmekten yirmi dakikadan fazla dayanamıyor."

"Griffin'in dudaklarını nereye koyduğuna dair tüm detayları bilmeme gerek yok." İğrenerek yüzünü buruşturur.

"Nan!" Blair utanmış gibi davranır ve yanakları pembe bir renge bürünür.

Eğilip dudaklarımla kulak kepçesini okşuyorum. "Dudaklarımla vücudunun her yerine koymak isterim, tatlım. Bu vücudun her santimetrekaresi benim ve gece bittiğinde tam da bunu yapmayı planlıyorum."

Geri çekildi, dudaklarının köşesi kıvrıldı ve kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Her." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Santimetre." Bir öpücük daha. "İnç."

Vücudu titrer ve kollarımdan kurtulur. "Burada olmaz," dişlerini sıkarak fısıldar. "Böyle konuştuğunda ne kadar tahrik olduğumu biliyorsun."

"Sorun ne, anlamadım." Sırıttıyorum.

O şakacı bir şekilde göğsüme vurur. "Bara geri dön. Tucker'ın sana ihtiyacı var." "Tucker'ın bana ihtiyacı yok." Gülerek. "Ama işe geri döneceğim.

Eğer

ısrar ediyorsan."

"Israr ediyorum." İki avucunu göğsüme bastırır ve bir kez daha veda öpücüğü vermek için beni kaldırır.

Bara doğru yürürken, onun sözleri kulaklarımda çınlıyor.

Öyle.

İlk gerçek ilişkim suya düştükten sonra, bir daha kimseye bu sözleri söylemeyeceğime yemin ettim. Sanki

hayatımın geri kalanında Bluestone Lakes'te huysuz bir bar sahibi olmaya mahkummuşum gibi hissettim. Çiftliğe bakmak için uyanmak, öğle vardiyasında çalışmak ve sonra tekrar çiftliğe dönmek. Hayatımı ve ruhumu bu iki şeye adadım çünkü bir başkasıyla ikinci bir şansı hak ettiğime asla inanmadım.

Blair beni kendimden kurtardı.

Beni, sıkışıp kaldığımı hissettiğim hayat döneminden çıkararak, arkadaşlarım ve ailemle olan tüm ilişkilerimi mahvetmekten kurtardı. Geriye dönüp baktığımda, kız kardeşlerim ve Tucker'ın, sebepsiz yere öfkeli olduğum için benden vazgeçip hayatlarından çıkarmamış olmalarına şaşıyorum.

Sadece dört ay oldu, ama onunla geleceğimi, şu anda benimle yaşadığı şekilde yaşamaktan daha fazlası olarak görüyorum. Henüz küçük evini satmak istememesine rağmen, benden kaçacakmış gibi bir hisse kapılmıyorum.

Blair'e tüm kalbimle güveniyorum.

Bu çılgın ve özgürleştirici bir duygu çünkü bir daha bu şekilde güvenilebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Barın arkasına geçtiğimde, Blair'in yine bana baktığını fark ettim. Ona göz kırptım ve gülümsedim, o da aynısını yaptıktan sonra Nan'la çalışmaya geri döndü.

Onu seviyorum.

Blair'i tüm varlığımla seviyorum ve onu karım yapacağım.

Gün

Bunun doğru olduğunu biliyorum.

Tezgahı silerken, tanımadığım bir adam önüme oturur. "Ne alırsınız?" diye sorarım.

Adam hızla etrafına bakınıyor. "Bu gece neler oluyor?"

"Bu gece karaoke gecesi." Nan'ı işaret ediyorum. "Şuradaki kadını görüyor musun?"

O, birkaç ay önce tüm bunları organize etti, biz de bunu burada haftalık bir etkinlik haline getirdik."

"Nan," diyor.

Kaşlarını kaldırıp, taburesinde bana dönerek yüzünü bana çevirir. "Onu tanıyor musun?" Başını sallar. "Yeni evimin anahtarlarını bana veren kişi o."

"Ahhh." Gülümserim.

Eski ben, buraya yine yeni birinin taşınmasından çok rahatsız olurdu. Karşımda oturan adam kot pantolon ve polo tişört giymiş. Ama gözlerinin üzerine indirdiği beyzbol şapkasıyla yüzünü gizliyor gibi görünüyor

Bu iş sayesinde insanları okumayı öğrendim ve o şüphesiz büyük bir şehirden gelmiş.

"O zaman kendimi tanıtmalıyım, değil mi?" Masadan elimi uzattım. "Ben Griffin."

"Dallas." Elim sıkıyor.

"Aman Tanrım," Tucker yanımda eliyle ağzını kapatarak diyor.

"Sakın söyleme," diye adam Tucker'ı uyarır.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, yüzümde muhtemelen şaşkınlık ifadesi var. "Neyi kaçırıyorum?"

Tucker eğilir, bakışlarını barda tutar, ama eliyle ağzını kapatarak fısıldar. "O, San Francisco Stags beyzbol takımının baş antrenörü."

"Eski," diye fısıldayarak araya girer adam. "*Eski* baş antrenörü."

"Olamaz." Tucker, bu haberi duymak ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturur.

Tucker'a sorgulayan bir bakış attım. "Ne zamandan beri beyzbol hayranısın?"

"Ben zayıf takımları desteklerim," der, çenesini havaya kaldırarak. "Ve Stags..." Adamı görmek için duraksar, sonra tekrar eğilip kulağıma fısıldar. "Berbatlar."

Adam başını sallar, dudakları düz bir çizgi oluşturur.

"Peki, sizi Bluestone Lakes'e getiren nedir?" diye soruyorum, hassas konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Web siteniz çok davetkar," diyor.

Tucker kahkahayı bastırır ve ben de içimden gülerim, çünkü bu gerçeklerden çok uzak. Web sitesinde sadece bir tane fotoğraf var.

Ben cevap veremeden, Nan ve Blair bu adamın oturduğu yerin yanındaki bara doğru ilerler.

"Ah, Dallas," der Nan, sanki eski dostlarmış gibi kolunu omzuna atarak. "Kasabanın en iyi barını bulmuşsun. Yerleşebildin mi?"

Adam başını sallar ama sessiz kalır.

"Dallas?" Blair, etrafımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşur. "Sen... sen Staghorns'un baş antrenörsün. Ben de San Francisco'danım. Seni buraya getiren ne?"

"Biliyorsam ne olayım," diye cevaplar, başını bara doğru eğik tutarak.

En üstteki rafta duran Foxx Bourbon şişemi alıp ona bir bardak dolduruyorum. "Mevcut," diyorum ve bardağı ona doğru kaydırıyorum.

"Teşekkürler." Başını sallar.

"Rica ederim," dedim. "Ve, hey, ne olursa olsun... Bluestone Lakes'e hoş geldin."

Griffin & Blair'den daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Sadece sizin için hazırlanan bu kısa ve tatlı uzatılmış epilog ile beş yıl sonraki geleceklerine bir göz atın!

[Ücretsiz indirmek için buraya tıklayın](#)

Sırada Dallas ve Poppy var!

Kasabaya yeni bir bekar baba taşınır ve kızının birinci sınıf öğretmenine aşık olmamak için elinden geleni yapar.

[Buradan ön sipariş verin](#)

Ve unutmayın...

Jenn'in haber bültenine kaydolun, yeni sürümler, duyurular, influencer fırsatları ve daha fazlası hakkında ilk siz haberdar olun.

[Kaçırmayın](#)

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, bu kitabı bu hale getiren bazı inanılmaz insanları listeleyerek bitireceğim. Ancak bunu okuyucularıma içtenlikle teşekkür etmeden yapamam. Sizin sayenizde bu yazıyı yazıyor olacağım, birkaç satırda teşekkür edeceğim ekibim olacak ve yazma isteğim olacak. Sizler benim kitabımı en az benim kadar seviyorsunuz ve bunun için ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek tek bir kelime bile bulamıyorum.

Bunu mümkün kılan sizlersiniz.

Bana devam etme gücü verdiniz. Teşekkür ederim. Nokta.

Kocam ve çocuklarım — benim çılgın yazma programımı ve teslim tarihlerimi katlandılar. Bu kitap, tatil dönemine girerken son anda bir zorluk haline geldi. Bana katlandığınız ve hayalimi desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Lauren Brooke — sadece bu işte değil, hayatımda da asistanım. Bir şey hakkında gülmem, bağırmam veya ağlamam gerektiğinde beni dinlediğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu kitabı iptal ederdim.

Caroline — Ben her şeyde berbat biriyim. Ama sen beni henüz kovmadın. Bunun için sana her şeyimi borçluyum. Bütün ihtişamımla kendim olmama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Amy ve Tabitha — bu kitabın düzenlenmesi sırasında verdiğiniz geri bildirimler, kitabı bugünkü haline getirdi. İlk taslağını çok sevmiştim, şimdi ise her yönüyle ona hayranım. Bu, ikinizin ve hikayeye olan bakış açınızın sayesinde oldu.

Sprint yapan kızlarım — Victoria Wilder, Julia Connors, Ashley James. Kahkahalardan gözyaşlarına, kutlamalara kadar her şeyde. Tüm kalbimle söylüyorum, sizler olmadan bu işi yapamazdım.

Alfa, beta ve içerik yaratıcılarım — Bu projede bu kadar çok kişiyle çalışabildiğim için çok şanslıydım. Siz kızlar kim olduğunuzu biliyorsunuz ve gerçekten... TEŞEKKÜR EDERİM. Erken okuduğunuz için. Hayatımda ilk kez içerik konusunda kontrolü bırakmama izin verdiğiniz için. Geçişimi çok sorunsuz hale getirdiniz.

Neşeli kızlarım — Tori, Cait ve Moe. Sizin kadar bağımsız yazarlara destek veren bir grup kızla daha önce hiç tanışmadım. Bu yolculuk boyunca verdiğiniz destek ve cesaret, hayatımı gerçekten çok olumlu bir şekilde aydınlattı.

Buraya kadar geldiyseniz, tekrar teşekkür etmem tuhaf mı olur? Bu kaç kelime eder? Çok mu fazla? Hayır. Yazar olarak bu yolculukta bana verdiğiniz her şey için asla yeterli olmaz. Kemerlerinizi bağlayın, *canlarım*. Çünkü Bluestone Lakes'te daha çok şey var.

Umarım hazırsındır.

YAZAR HAKKINDA

Jenn McMahon, kocası, iki oğlu ve üç evcil hayvanıyla birlikte New Jersey sahilinde yaşıyor. Yıllarca romantik kitaplara dalmış, şimdi ise kendi kitaplarını yazıp dünyayla paylaşıyor.

Jenn yazmadığı zamanlarda kitap okur, en sevdiği dizilerin tekrarlarını izler (Scandal, Grey's Anatomy ve Friends bunlardan sadece birkaçı) veya bulmaca çözer. Ayrıca çocuklarıyla plaja gitmeyi, kocasıyla Atlantic City'de randevu geceleri geçirmeyi ve fırtınaları sever.

[Jenn'in Haber Bültenine Kaydolun](#)

JENN MCMAHON'UN DİĞER ESERLERİ

Şehirde İlkler Serisi:

O İlk Gece

Milyarder, bekar baba + dadı romantizmi

İlk Randevu

Sahte nişan + iş yeri romantizmi

O İlk Uçuş

Bekar anne, ev arkadaşlarından sevgililere dönüşen romantizm

Son Sır

Bir kardeşin en iyi arkadaşı, yasak aşk

Her kitap Kindle Unlimited'da mevcuttur ve tek başına okunabilir. Son Sır, 2. ve 3. kitapların zaman çizgisini aşan tek kitaptır ve spoiler içerebilir.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM